

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE LAST

— THE LEGACY OF A PRINCE —

RAINY DAY

KATE STEWART

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ONE LAST —THE LEGACY OF A PRINCE— RAINY DAY

KATE STEWART
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Telif Hakkı © 2023 Kate Stewart

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Editör: Donna Cooksley Sanderson
Düzeltilen: Bethany Castaneda
Kapak Tasarımcısı: Amy Q
Tasarımları

Sevgili okuyucu,

Spoiler Uyarısı-Serinin **ÜÇ** kitabını da okumadıysanız, herhangi bir kafa karışıklığını önlemek için şimdi yetişmenin tam zamanı. Bu bir miras kitabı olduğu için, bu romandaki bazı referanslar hikayenin tamamı boyunca devam eder, bu da Kuzgunluk serisinin planı olan son bölüm olan *Bitiş Çizgisi'ne* hakim değilseniz kafa karıştırıcı olabilir.

Aşağıda anlatılanlar ağırlıklı olarak *Akın* sırasında yazılmış olsa da, bu miras kitaba başlamadan önce üç romanın da okunmasını şiddetle tavsiye ediyorum.

TETİK UYARISI:

Kara bulutumuzun varlığı son bölümünün ötesinde de yankılanıyor. Bununla birlikte, bazılarının tetikleyici veya rahatsız edici bulacağı pek çok şey sayfa dışında ima ediliyor ancak senaryoda da yazılıyor. Yine de kuzgunumuzun, özellikle de Dominic King'in mücadelelerini tam olarak yansıtmak için bunları dahil etmeyi gerekli buldum. Zamanımızın herhangi bir kahramanına dayanabileceğinden çok daha fazlası yüklenirdi ve Jean Dominic King tüm bunlara en iyi sebepten dolayı dayandı -Sevgiler.

Bununla birlikte, umarım bunu yazarken benim hissettiğim gibi siz

de her parçasını hissedersiniz. Sevgilerimle,

XO

Kate

[Son Bir Yağmurlu Gün Spotify Çalma Listesi](#)

Umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz kahramanlara. Dışarı ıkın, dışarı çıkın,
her neredeyseniz.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm Yirmi İki](#)

[Bölüm Yirmi Üç](#)

[Yirmi Dört Bölüm](#)
[Yirmi Beş Bölüm](#)
[Yirmi Altı Bölüm](#)
[Yirmi Yedi Bölüm](#)
[Yirmi Sekiz Bölüm](#)
[Yirmi Dokuz Bölüm](#)
[Otuz Bölüm Otuz Bir](#)
[Bölüm Otuz İki](#)
[Bölüm Otuz Üç](#)
[Bölüm Otuz Dört](#)
[Bölüm Otuz Beş](#)
[Bölüm Otuz Altı](#)
[Bölüm Otuz Yedi](#)
[Bölüm Otuz Sekiz](#)
[Bölüm Otuz Dokuz](#)
[Bölüm Kırk](#)
[Bölüm Kırk Bir Bölüm](#)
[Kırk İki Bölüm Kırk](#)
[Üç Bölüm Kırk Dört](#)
[Bölüm Kırk Beş](#)
[Okuyucuya Not](#)
[Teşekkürler](#)
[Yazar Hakkında](#)

PROLOGUE

Sezgi bana başkalarının sahip olduğu gibi bahşedilmiş bir şey değil - belirli zamanlarda rehberlik için ortaya çıkan bir yetenek. Benim için hiçbir zaman böyle olmadı. Hayatım boyunca günlük yakıtım oldu ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Bir kere bile.

Peki buraya nasıl geldim?

Buraya nasıl geldim ben?

"Çok fazla sırrı olan ve bunları paylaşacak kimsesi olmayan bir adam." - Cecelia, *Flock*

ONE

Son cıvatayı sıkarken Sean'ın motorunun mırıltısı duyuluyor. Motorunun ağır tekrarı ve çakılların çıtırtısı, son on iki saattir kafamın içinde yankılanan gürültüyü azaltmaya yardımcı oluyor.

Artık beni şaşırtmamalı; iğrenç, güç sarhoşu erkeklerin sıkılacak kadar otorite sahibi oldukları bir pozisyonda yaptıklarına tanık olmak. Bu gerçekleştiğinde, ne kadarının yanlarına kar kalacağını görmek için sınırları test etmeye başlıyorlar. Zayıf ve savunmasız insanları avlamayı da içeren en iğrenç fantezileri kurup hayata geçiriyorlar.

Yani, hayır, beni şaşırtmaması gerekirken -ne kadar uğraşırsam uğraşayım- içimde tamamen hissizleşecek bir yer bulamıyorum. Ben dua eden bir adam değilim, ama son zamanlarda kendimi her lanet gün bu uyuşma için yalvarırken buluyorum.

Sean'ın dikkatimi dağıtmak için burada olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde, uyku ihtimalinden vazgeçtiğimden beri üzerinde çalıştığım Mazda'nın kaputunun arkasından ona bakıyorum. Kıskanılacak kadar rahat bir duruş ve yüzünde boktan bir sırıtışla körfeze doğru ilerliyor.

"O parçayı çalıştırmak mı?" Aptalca bir soru.

"Aptalca bir soru değil," diye takılıyor ve sigarasını yere atıp botunun topuğuyla ezerek söndürüyor. "Eğer bu işi başardıysan

başa çıkılamaz, mucizevi diyecek kadar ileri gidebilirim."

Kaput pervanesinin kilidini açıyorum, o cevabını almak için direksiyonun arkasına yerleşirken ben de aşağı indiriyorum. Arabanın etrafından dolanarak sürücü kapısının diğer tarafına geçiyorum, o da parçalanmış deri koltuğa oturuyor, bir botu garajın zeminine dikilmiş. Kot pantolonumdan atölye havlumu çıkarıp parmaklarımı temizliyorum, o anahtarı çeviriyor ve eski araba anında canlanıyor. Sırıtarak çenesini bana doğru kaldırıyor. "Biraz daha az korkutucu ve daha konuşkan olsaydın yarı iyi bir tamirci olurdun."

O devam ederken gözlerimi deviriyorum.

"Bu ne demek, üç ya da dört cümle ve cevap yok mu?" Şaka yapıyor, inip kapıyı kapatmadan önce motoru durduruyor. "Davamı geri çekiyorum." Beni inceliyor. "Dün gece nereye gittin?"

Omuz silkiyorum. "Bir sürüş."

"Evet? Kimseyi gördün mü?" Çenemi sallıyorum.

"Sizin durumunuzda izolasyon her zaman iyi değildir. Benim kapım seninkinden sadece birkaç adım ötede."

"Konuşacak havada değildim."

"Evet, küçük çocuklar da üzüldüklerinde aynı şekilde davranırlar."

Duruşumu okuyor ve iç geçiriyor. "Böyle bir gün olacak, ha?" Sinirle başını sallıyor.

Aramızdaki bu nadir sürtüşmenin ardında yatan gerçek, Sean'ın kafamın içinde neler döndüğünü bilmek istediğine inanması. İçimdekileri dökmemi istiyor çünkü yardım edebileceğini düşünüyor. Ama onu da çok iyi tanıdığım için, sakladığım sırları öğrenmesine izin vermek onun içini neredeyse onarılamaz bir hale getirecek ve onu da benim şu anda içinde bulunduğum çıkmaza sokacaktır. Şimdilik - hissettiklerimden sorumlu olanları serbest bırakana kadar - hapishanenin en cehennemi türünde sıkışıp kaldım.

Şimdilik.

Ama

yakında. . .

"Ne var dostum? Ne?" Sean, her geçen gün daha da sıkılaştıran tasmaya karşı verdiğim mücadeleyi hissederek soruyor. Bir sigara daha çıkarıyor. "Hadi ama dostum. Bana bir şeyler ver."

Zippo'sunun fiskesi beni biraz sakinleştiriyor. Tanıdık ses bana bu konuda yalnız olmadığımı ve hiç olmadığımı hatırlatıyor.

"Yeterince sıkı kilitlendiğini düşünüyor olabilirsin Dom, ama her yere sızmaya başladı. Bunu yapıyorsun," diye aramızda işaret ediyor, "şimdiden zorlaştı. Eğer *şu anda* önemli olanın üstünü örtersen, yaklaşımakta olan şeyi imkânsız hale getirirsin."

Kendimi savunma zahmetine girmiyorum çünkü imkansız olan *durum bu*.

Nadiren Sean'la sırlar üzerine oturuyoruz ama tek bir kelime bile edemiyorum çünkü edersem merakına yenik düşecek. Sahip olduklarıma tanıklık etmek isteyecektir. Bu gerçekleştiğinde, *kimse bir* şeylerin harekete geçmesini engelleyemeyecek.

Sean kendini kontrol altında tutmak için gereken kontrole sahip değil. -Konu bu olduğunda değil. Her geçen saniye benim için daha da dayanılmaz hale geliyor. Kardeşimin anlamasını defalarca sağlayamadığım bir şey. Tobias beni her reddedişinde bizi, onları, hepimizi hayal kırıklığına uğrattıyor.

Bir zamanlar, arzu ettiğim her şeye erişebilen biri olduğum için kendimle gurur duyuyordum. Şimdi ise asla kaldıramayacağım bir ağırlıkla lanetlenmiş gibi hissediyorum.

Sadece biraz daha dayanmam gerekiyor. Sadece biraz daha ve sonra görev listeme başladığımdan beri son birkaç aydır içimde biriktirdiklerimi sunabilirim.

Diş hekimi tarafından beyazlatılmış gülümsemeler ve sahte vatansever yaşam tarzları örtüsünün altında saklı olana nasıl ulaşacağımı anladığım anda -tüm niyet ve amaçlar için- büyük bir lanet şekilde dönen bir liste. Giderek zorlaşan Amerikan rüyasına benzemek için ustaca üretilmiş hayatlar. Gerçekte ise, lanet canavarların hobilerine ve en sevdikleri eğlencelere tanıklık ediyorum.

Güçlere karşı topladığım kanıtlar, kırılğan ekosistemimizi bir günden daha kısa bir sürede yerle bir edebilir. Ruhumda dönüp duran şey on atom bombası büyüklüğünde ve ben tek kelime bile edemiyorum.

Henüz değil.

"Aç mısın?" Sean bir yere varamayacağını bilerek soruyor. Yemek yedim mi? Aç mıyım?

"Siktir, dostum. İki kelime. Bana iki kelime daha söyle, yoksa seni böyle bırakamam." Dumanlı bir nefes veriyor. "Düşmanlık senden akıp gidiyor."

Cevabımı yutkunarak, onun tereddütsüz müdahalesinden uzaklaşıyorum. Şu anki haliyle, kardeşimin desteği olmadan bir şey yapamam.

Sean omzumun yanından sarkan plastik saate bakarken bir umutla mücadelemi kırıyor. "Kahretsin, yağmur kontrolü. Yola çıkmazsam geç kalacağım."

Plan. Bir planımız var.

Bunun son ayağı bugün Horner Tech'e dönüşüyle başlıyor. Söz konusu plan uygulanır uygulanmaz, hiçbir şey ve hiç kimse beni aşırı cilalı masayı ters çevirip altındaki pisliği ortaya çıkarmaktan alıkoyamayacak. Sean sanki bu düşünceden haberdarmış gibi anahtarlarını avucunun içinde çeviriyor ve arabayı itiyor. Gitmeye hazırlanırken, dikkatimi dağıtmaktan başka bir nedeni olmadığı için kalmasını dilerken buluyorum kendimi. Arkadaşa ihtiyaç duyan ben değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Ama şu anda bir şeye ihtiyacım var. "Oryantasyon mu?"

"Bu tek kelime," diye alay ediyor, gözleri hesaplıyor. Düşüncelerimle baş başa kalmama güvenmiyor. Ben de *kendi düşüncelerime* daha fazla güvenebileceğimden emin değilim. "Bana bir tane daha ver, Dom."

"Hazır mısın?"

"Fark eder mi?" Bir elini saçlarında gezdirerek söylüyor. "Rolümü oynama zamanı. Birazdan evde görüşürüz."

TWO

Pencere pervazımdaki hoparlörden gelen tınlar, en güvendiğimiz yirmi kadar kişinin aşağıda dolaştığı yeni evimizin arka bahçesine süzülüyor. Şifremi girerek, çağrılmadan önce onlara katılmak için bir saat daha kazanmayı umuyorum. Eğlenmek için gereken kafa yapısının yakınında bile değilim ve saatler önce garajdan gönderdiğim bir mesaja gelen yanıtla brülörüm çingirdayınca bundan kaçınmak için hızla içeri dalıyorum. Cevapları her geçen gün daha da gecikiyor.

İyi misin?

B: İyiyi tanımlayın.

Verdiği yanıt beni sırtıtmaya itiyor, bu yabancı bir his ve geldiği gibi hızla dağılıyor.

Çözdüğümde Big B, sana haber veririm. Liste yapıyorum.

İki kez mi kontrol ediyorsun?

**Evet, bana Noel Baba deyin ve içindeki herkes yaramazlık yaptı.
Ne zaman konuşabiliriz?**

Kımıldama.

Tercümesi, tasmam duruyor.

Dediğim gibi, konuşmamız lazım. Bir konuşma. Bu çok önemli.

B: Sabır.

Sahip olmadığım. Artık yok.

Hiç yapmadın. Şimdi kaçamazsın.

Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?

Beni bekle.

Ne sorduğunu bilmiyorsun.

Sormuyorum.

"Orospu çocuğu," diye homurdanarak ocağı masamın üzerine fırlatıyorum. Ekran bir komut için yanıp sönüyor, derinlere daldığım tavşan deliğinden vazgeçmeye karar veriyorum. Daha hafif, daha akılsız bir işle biraz rahatladığım sırada, Tyler yatak odamın kapısını açmadan önce adımı havlıyor.

"Elbette, içeri gel," diye tersliyorum, yetişkin adamlar olmamıza rağmen, önümüzdeki birkaç ay için iddialı planlarımızın geçici olarak birlikte kalmamızı hiç de akıllıca yapmadığı gerçeğinden pişmanlık duyuyorum. Sean sayesinde alt katta oluşan trafik ve taşındığımızdan beri ikimizin de sürekli araya girmesi yüzünden pişmanlık duyduğum bir karar.

"Bunu duymak istediğine eminim," diyor Tyler. "Misafirimiz var."

"Bunu anladığıma eminim." Çenemi hoparlöre doğru salladım. söz konusu şirketi bastırmak için çalma listemi daha fazla yayınlıyorum.

"O tür bir şirket değil," diye karşı çıkıyor, kapımın çerçevesine yaslanarak.

Masamdaki sandalyeye geri dönerek zula kutumu aldım ve birkaç malzemeyi boşalttım. "Öyle mi? Aydınlat beni."

Tyler odaya doğru ilerliyor, oturduğum yerin üzerinde durmaya yaklaşıyor, haberlerini temkinli bir şekilde vermeye başladığında tereddütü çok şey anlatıyor. "Bak dostum, her ne bok yiyorsan-"

"Bu konuşmayı bugün zaten yaptım," diye araya giriyorum, kör bir kâğıt çıkararak. "Bunu kaldırabilecek kafa yapısında olduğunu sanmıyorum."

"O zaman neden kapıyı çalma zahmetine giriyorsun?" Biraz sabır toplayarak sargıyı açmaya başladım. "Çıkar onu. Ben iyiyim."

"Hiç iyi değilsin ve neler olduğunu açıklayana kadar sana yardım edemeyiz."

"Fransa'ya çoktan ulaştım," diyerek sorguyu sonlandırıyorum. Eğer kardeşime gittiysem, bunun bana yardım edebileceği bir şey olmadığını biliyor ve bu anlayışla vites değiştiriyor.

"Sean fabrikadan yeni bir çalışan getirdi."

"Aferin ona," diye parçalanmış tomurcuğu hazırlanmış kâğıda serpiştiriyorum. "Sarışın ya da-"

"Cecelia," diye araya giriyor ve takip eden birkaç gergin saniye boyunca tepkimi tartıyor. Adrenalinin etkisiyle yüz ifademi düzeltiyorum ve ben klavyeme vururken o devam ediyor. "Bunu iki şekilde halledebiliriz. Ya ben gidip onu yoklarım ya da sen. Ama her iki durumda da, bu işi büyük ölçüde karmaşıktırır."

Zaten e-postasına girmişken, dün sabah Roman'dan gönderilen son e-postayı tarıyorum. Kapı kodundan ev personeli programına kadar her şeyi içeriyor ve ona tam erişim sağlıyor.

Malikânesi özel bir yolun dışında yer almasına ve sadece ön tarafının kapılı olmasına rağmen, bir kale gibi inşa edilmişti - özellikle de araziye çevreleyen ağaçlar, içeri girmeye çalışan herhangi birinin titizlikle yerleştirilmiş güvenlik kameraları tarafından tespit edilmesine yetecek kadar kesilmişti. Kaderin garip bir cilvesi olarak, arka bahçeye girmemizi sağlayan bitişik bir araziye sahibiz, ancak evin kendisi, ona haber vermeden girip çıkmak için uygun bir siperden çok uzakta. Eve mikrofonla girmeye kalkışırsak, istemediğimiz bir durum ortaya çıkar.

Roman'ın bunu bu şekilde tasarladığından hiç şüphem yok.

Evi yıkmaya niyetli olmamıza rağmen, inşaatın tozu dumanı dindikten sonra bu planlarımızdan vazgeçtik. Bunun nedeni Roman'ın orada nadiren de olsa uyuyor olması. Daimi evi, Horner Tech'in şirket ofisi ile birlikte başarıyla dinlediğimiz Charlotte'daki apartman dairesi. O zamandan beri bu dinlemeler onun programını ve nerede olduğunu takip etmek dışında bir işe yaramadı ve sürekli nöbet tutan kuşların işini kolaylaştırdı. Bunlardan biri şu anki merkez çalışanı.

"Üzerinde kuşlar var sanıyordum?" Tyler soruyor.

"Eve döndükten sonraki gün onun gözetimini devraldım çünkü Roman'ın yanına taşınyorduk. Bu yüzden dün eşyalarını toplayıp buraya geldiğinde eski saat bizi uyarmadı. *Siktir.*"

"Fransa biliyor muydu?"

"Benim devraldığımı mı?" Gözlerimi ona diktim. "Sence neden itiraz etsin ki?"

"Ancak çuvallayıp topu düşürdüysen, ki belli ki düşürmüşsün," diye kollarımı kavuşturuyor. "Öyle bile olsa, *hiçbir şey* kaçırmadın Dom, peki dikkatini ne ya da kim dağıttı?"

Canavarlar. Gürültü. Aradığım, içine balıklama daldığım ve beni takip ederek uyanık olduğum her dakikaya musallat olan tavşan deliği.

"Sekiz yıldır buraya gelmedi ve o b u r a d a yaşamıyor bile," diye boktan bir savunma yapıyorum. "Bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyordum. Ayrıca, onu en son ne zaman gördün, *yüce kavanoz kafa*?"

"Peki, suçlama oyununu bırakalım ve on sekiz yıl-bahçemizde duran eski saatli bomba." Bana şöyle bir göz gezdiriyor. "Yoksa önümde oturan için mi endişelenmeliyim?"

Onu görmezden gelerek Roman'ın yabancılaştığı kızına yaptığı teklifin röntgenini çekiyorum ve ayrıntıları gözden geçiriyorum. Zihnim koşuştururken ve Tyler'ın soruları başlarken arkama yaslanıp esrarımı yuvarlamaya devam ediyorum. "O neden burada?"

"Kızın üniversite harcını ödeyecek ve bir yıl boyunca fabrikada çalıştığı için bir de miras bırakacak."

"Tanrı aşkına, Dom. Fransa'ya bir telefon daha açmalısın."

Her şeyi berbat ettiğim için öfkelenerek çenemi sarsıyorum. "Şu anda hiçbir şeye açık değil."

"Sanırım bu konuda özel bilgi sahibi olmak isteyecektir. Bu işleri değiştirir."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye çıktım. "Her şey planlandığı gibi gidecek." Çünkü gitmezse, içimde kaynayan pisliği daha fazla kontrol edemeyeceğim. "Hiçbir şey değişmeyecek," diye yineliyorum, ses tonumdaki farklılığı duyan Tyler, bir emir gibi geliyor - yıllar boyunca pek çok şeyi militanca yerine getirdikten sonra Tyler'ın pek hoşlanmadığı bir şey. Duruşunda bir uyarı var, istifamın ardında ne olduğunu öğrenmek için bana baskı yapma sabrını toplarken bile.

"Dom-"

"Tek yurtdışı seyahatinden döndüğün zamanı hatırlıyor musun," diyorum, "ve bu konuda konuşmak istemiyordun?" Kapağı kapatırken başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmiyorum. "Aynı senaryo."

"O kadar kötü mü?"

"Daha da kötüsü," diye yutkunuyorum, masamı çöplerden arındırıyorum. "Bunlar savaş eylemleri değil."

"Tanrım, dostum, anlıyorum. Ama bu konuda yapamayız-"

"Yapmak zorundayız. İkisine de tek kelime etme Tyler. Sean zihin sikkmeyi kaldıramaz ve kardeşim de denizaşırı ülkelerde oynadığı oyunda çok ileri gitti. Eğer ona söylersek, aklı *burada* olacak ve bu olamaz. Şu anda olmaz." İfademı vurgulamak için uzatıyorum ve o da bunu kaçırmıyor. "Bu bize bağılı. Bu konuda bana güvenin."

Tyler bunu düşünmek için tam bir dakika harcıyor ama sonunda kabul ediyor. "Pekala. Şimdilik."

Cevap veren bakışım isteğimi yankılıyor.

"Yapma," diye çenesini salladı. "Beni sorgulama." "O zaman beni zorlama."

"Hiç yaptım mı?" diye bağırarak kollarını iki yanına bıraktı. "Şu anki duruma konsantre olalım. Bence onunla görüşmemelisin ama bahse girerim tavsiyeme karşı geleceksin."

"Nasıl biri?"

"İki saniyelik değerdendirmemden anladığım kadarıyla, meraklı, masum, gözlemci ve yüz tutmak gerekirse, *fazlasıyla* güzel." Senaryoları sıralarken damarlarımda alçak gönüllü bir öfke dolaşmaya başlıyor; Sean'ın işimizi kendi işiyle karıştırma planları zevk.

"Son kısım için uyarmanız gereken kişi ben değilim."

"*Lanet olsun, Sean,*" diye homurdanıyor Tyler, "Bunun birdenbire ortaya çıktığını anlıyorum, ama bunun için bir acil durum planımız yok. Tanrım. Pekâlâ," diye sesli bir şekilde nefes verdi, "Roman'ın kızını rüşvetle hayatına geri sokma nedeninin ne olabileceğini görmek için biraz daha keşif yapacağım. Onunla son bir ilişki denemesinden başka bir şey mantıklı gelmiyor, değil mi?"

"Yeni mezun oldu," dedim düşünceli bir şekilde, "Roman oradaydı." "Mezuniyetinde mi?"

"Bunu okumadım. Belki de okumalıyım," diye itiraf ediyorum.

"Benim bültenimde yazmıyordu ki," diye tersliyor, sinirlenmiş bir halde. "Dom, yapmalıydın-"

"İşimin ne gerektirdiğinin hatırlatılmasına ihtiyacım yok," diye homurdandım. "Bu işin herhangi bir kısmını berbat etmenin maliyetinin farkındayım, ama biz bunu karşılıyoruz. Bundan emin olacağım."

"Peki ya *bu* durum?"

"Bunu düşüneceğim."

"Fransa'yı bir kez daha aramak istemediğine emin misin?"

Tanrı kompleksine sahip bir Fransız haydutla tehlikeli bir rulet turu oynarken kardeşimin hayatını riske mi atayım?

Sikerler. Bulduğum konumu hak ettim ve hak ediyorum. Bu benim kararım ve ikimiz de bunu biliyoruz. Kararımı okuyor.

"Seçim senin. Ben gidip onu bir yoklayayım." Kaybolmadan önce ona yavaşça başımı sallıyorum, gelecekteki bir tartışmanın vaadi arkasından kapımın sıkıca kapanmasında açıkça görülüyor.

Ayağa kalkıp, panjurlara doğru yürümeden önce esrarımı yakıyorum. Bir tanesini kaldırıncı, onun çitimizin yanında durduğunu görüyorum, sırtı bana dönük, batan güneşin ışıklarıyla aydınlanıyor. Esrarımı çekerek, Tyler ona yaklaşırken dağın sırtını tarayarak çevresini incelemesini izliyorum. Tyler'a döndüğünde, ona ilk kez gerçek anlamda bakabilmek için perdeyi indiriyorum.

Bunun bir anlamı yok. Gündemimizi tehdit eden herhangi bir karmaşanın güzelliğini takdir edemem ve etmeyeceğim. Önümüzdeki günler, haftalar ve aylar için çok çalıştık ve çok bekledik. Planlarımız hiçbir sebep ya da hiç kimse için değişmeyecek, özellikle de Roman Horner'ın genç kızı için.

Bazılarının söylediğinin aksine, tüm kuşlar parlak, dönen şeylere ilgi duymaz.

THREE

Yaptığım hatayla yüzleşebilecek kadar sakinleşmek için bir dumanın tamamını içtikten sonra, Tobias'ın kontrol etme ihtimaline karşı yıllardır Cecelia'nın detaylarında çalışan kuşun altında bir ilerleme raporu taklidi yapıyorum. Kardeşimin odağını olması gereken yerde tutmanın tek yolunun bu olduğunu düşünerek, gönder tuşuna bastığımda eşlik eden huzursuzluğu üzerimden atıyorum. Masamdan kalkıp aşağıya iniyorum ve Jeremy'nin yanında her zamanki kızlarından biriyle yukarı çıkmasıyla yarı yolda yakalanıyorum.

"Sean'ın odası, orospu çocuğu," diye uyarıyorum, zaferi yanımdan geçerken vızıltılı bir gülümseme takınıyor. Yanlarından geçerken beni fark ediyor, onun uzun bakışlarını ve oturma odasından sürgülü cam kapıya doğru geçerken çektiğim diğer bakışları görmezden geliyorum.

Bir anda etrafım bas sesleri ve bir zamanlar tanıdık olan ama şimdi bana daha çok yabancı gelen kalabalığın arasından yayılan karışık duman kokularıyla çevriliyor. Karışık selamlaşmalar, bana doğru bir bakış atmalarıyla birlikte toplu dillerinde ölüyor ve bunun için minnettarım. Bu tereddütü aşılamam beni rahatsız etmeli, ama bunu tercih ediyorum.

MIT'den eve ilk döndüğümde, yazları evde geçirmeme rağmen dört yıllık yokluğum nedeniyle kendimi bazı mürekkep yalamışlar arasında yerimi savunma konumunda buldum. Bu birkaç gün sürdü çünkü ben

öyle yaptı. Bunun esnemeyle bir ilgisi yoktu ama önemli olana ulaşmamın önündeki bir engeldi, bu da beni elimdeki konuya, şu anki engelime geri getiriyor. Birkaç baş çevirme ve hareket eden vücutlarla avluyu tararken, Sean'ın yanında duran ve duruşları samimi olan davetsiz misafiri görüyorum.

Çağrımı *hissetmiş* gibi başını çeviriyor ve gözlerimiz çarpışıyor. Bu olay gerçekleştiği anda içimden garip bir önsezi geçiyor ve bir fısıltı yılan gibi ruhuma doğru ilerliyor. Silkelenerek ona doğru yürüyorum ve kişisel alanına giriyorum, gereksiz kelimelerle niyetimi bozmayı reddediyorum. Sean'ın araya girme çabası beni meramımı anlatmaktan caydırmak için hiçbir işe yaramıyor ve tek bir kelime bile etmeden benim yanımdaki yerini çoktan biliyor.

Tartışmamız, onu utandırmayı amaçladığım kısa bir ileri geri konuşmayla başlıyor ve bitiyor. Sadece davetsiz değil, aynı zamanda istenmeyen biri olduğunu belli ettiğimde sarhoş bir şekilde kabul ediyor. "Her neyse, ben giderim."

İçeri girmek için döndüğümde beni durdurmak için ön kolumu kavıyor. Başımı ona doğru savururken kolumu koparma dürtüsüne karşı koyduğumda, istilacı dokunuşu yanık gibi geliyor. Düşmanıminkilere benzeyen meydan okuyan koyu mavi gözleri benimkilerle çarpışırken şişenin geri kalanını içip ayaklarımın dibine bırakıyor. "Oops."

İşte o zaman, bakışmaya devam ederken görevim damarlarımda netlikle dolaşıyor. Bu sırada hafif bir pişmanlık duyuyorum çünkü oluşturduğu tehdidin tamamen farkında değil.

Tyler değerlendirmesinde kısmen haklıydı ama hayati bir şeyi gözden kaçırdı.

Güzelliği çok trajik.

Eğer onun buradaki varlığı önümüzdeki birkaç ay içinde hayata geçirilmesi gereken planın en ufak bir parçasını bile değiştirirse, onu denklemden silmek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyeceğim.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, son sözü söylemeye kararlı bir şekilde tiradını bitiriyor. "Biliyor musun, benimle tanıştığına memnun olduğunu söyleyebilirsin. Beni partinizden kovuyorsunuz. Yapılacak en kibar şey bu."

"Hiç kibar olmakla suçlanmadım."

"Bu genel bir terbiye, göt herif."

Koluma dolanmış parmaklarını hissetmek sabrımın son kırıntılarını da kemirmeye başlıyor. Sean hızla değişen tavrımı okuyor ve onu omzuna almadan önce küfrediyor. Gözleri ağır bir şekilde

benim profilim Roman'ın kızında kilitli kalırken bir onay için.

"Ve sen ne güzel bir göt deliğisin," diye geveliyor. Kahkahalar etrafımıza yayılıyor, yoğun gerginliğin bir kısmını kesiyor ve kendime rağmen, yanıt olarak dudaklarımın hafifçe kalkmasına engel olamıyorum. Ta ki son açıklamasını yapana kadar. "Ben belayım, biliyorsun... kardeşine sor."

Sean'ın omzundan sarkan kız, Sean onu benden korumak için sürgülü cam kapıya doğru çekerken sabit bakışlarını üzerimden ayırmıyor. O gözden kaybolduğunda Tyler yanıma sokuluyor ve ikimizin de cevabını bildiği soruyu dile getiriyor. "Ne düşünüyordu?"

Sean'ın kaçtığı yöne bakarak, "Bize iyilik yaptığına bizi ikna ederken aletini ıslatacak," diye kestirip attım.

"Ve kimse ona aksini söylemeyi düşünmedi mi?"

"Yaptık," Tyler'a bakıyorum. "Sadece dikkatini vermiyordu."

Tyler'ın çarkları dönmeye başlıyor, ben de uzun zaman önce, biz henüz gençken kükreyen bir kamp ateşinin yanında gerçekleşen bir konuşmayı hatırlıyorum. Kelimesi kelimesine hepimizin kolayca erişebileceği ya da erişmesi gereken bir gece, çünkü o gece gerçekten başladığımız geceydi.

Tobias düşünceli bir şekilde alevlere bakarak, "Stratejimizi temel alıyoruz," diye aktarıyor.

"Anlamı ne?" Tyler soruyor.

"Bu oyunu doğru oynamalıyız. Roman gibi bir adamı yenmenin tek yolu uyuyan devi oynamaktır," diye cevap veriyor kardeşim hepimizi neşelendiren bir ses tonuyla.

"Truvalı Helen'i düşünün," diye öneriyorum, onun düşünce çizgisini okuyarak ve Bayan Green'in yıllık sekizinci sınıf dersi sayesinde hepimizin Yunan efsanesini iyi bildiğini bilerek.

Hikâyede, Miken Sparta Kralı Menelaus'un karısı Helen, Truva Prensi Paris tarafından baştan çıkarılarak çalınmış ve onunla birlikte kalarak on yıl sürecek bir savaşa yol açmıştır. Bu konuyu gündeme getirmekteki amacım aşk hikayesiyle ilgili değil, Truva Atı aracılığıyla kullanılan taktikle ilgilidir. Yunan askerleri on yıl süren sonuçsuz bir kuşatmanın ardından tanrıça Athena'ya adak olarak bırakıldığı varsayılan dev bir atın içine saklanarak Truva şehrine girmeyi ve ele geçirmeyi başarmışlardır. Biz de aynı taktiği kullanarak Roma'ya ulaşmak için metodik ve ölçülü adımlar atabiliriz.

Bunu tekrarlamak yerine, daha az karmaşık olan çözümümü dile getirdim. "Ancak, bu sorunu ortadan kaldırmak varken çok fazla zahmete katlanıyoruz gibi görünüyor.

sorun."

Kardeşimin tepkisi tahmin edilebilir ve anlık, beni değerlendirirken sözlerimi tartarken gözlerinde nadir görülen bir korku var. Bunu yüksek sesle söylemem onu, bir süredir görebildiği ama babalık kaygısıyla korktuğu yanımı kabul etmeye zorluyor. Dehşete düştüğü bir yanım var çünkü bu, bir noktada beni tamamen niyetlendiğim ateş hattına sokacağı anlamına geliyor. Bir nefes sonra itirazını dile getiriyor. "Adamı soğukkanlılıkla öldürmemizi önermediğini biliyorum-"

"Göze göz." Omuz silkiyorum. "Ailemiz yanarak öldü. Bunun agresif bir eylem gerektirdiğini düşünmüyor musun? Delphine'e tüm bu konuşmalardan bıktığını sen kendin söyledin. Toplantılar tam bir şaka, Delphine kahvelerini doldururken dırdır etmekten hoşlanan korkaklarla dolu. Yaptığı tüm iyilikler için bir kitap kulübü de olabilirdi."

Bir adım daha ileri giderek, basitleştirilmiş planımı ortaya koydum. "Biliyor musun, yeterince tütün kaynatıp doğru miktarda konsantreyi arabasının kapı koluna damlatırsak, derisine sızdıktan birkaç dakika sonra oyun biter. Otopsi raporunda kalp krizi. Doğru fırsat sunulduğunda, yüzde yüz izi sürülemez."

Ağaçlar tarafından örtülmüş olsa da, hem alarm hem de uyarı şeklinde konuşurken yüzünden akan rengi seçmeye yetecek kadar ateş ışığı var. "O sigara içmiyor, bu yüzden bu aptalca fikirde ilk delik var ve biz bu değiliz," diye homurdanıyor, "ve olacağımız kişi de bu değil, Dom. Annemle babamın istediği bu değildi. Bunu halletmenin daha iyi, daha diplomatik, ölümden daha az merhametli bir yolu var." Bana kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Hayır, yapacağımız şey her şeyi daha iyiye doğru değiştirmek. Roman'ı alaşağı ettiğimizde, onun yerini alacak onun gibi yüzlercesi var. Ailelerimiz gibi insanları sömürüyorlar ve bir yük haline geldiklerinde onları bir kenara atıyorlar." Her birimize dikkatle bakıyor. "Onlar hakkında ne yapacağız?"

"Bizim sorunumuz değil," diyor Sean futbol formasıyla kamp sandalyesinde sallanırken, elinde birası, moral toplantısından kalma kafasıyla.

"Bunu kendi sorunumuz haline getireceğiz," diyor Tobias, "tüm bunların amacı bu. Bu sadece ailemizle ya da bu kasabayla ilgili değil. Artık değil."

Ellerini ceplerine sokarak dönüyor ve Roman'ın yeni inşa edilen evine doğru bakıyor - bulunduğumuz yerden sadece bir futbol sahası kadar uzakta - "bunu onları onurlandıracak şekilde yapacağız" diye eklerken sesi çok uzaklarda bir yerde.

Sean kendi fikrini söylerken bir bira daha patlatır. "Bu çok hırslı görünüyor. Yani, hadi ama dostum. Nerede olduğumuza baksana, hiçbir yerde değiliz."

"Mesele de tam olarak bu zaten." Ses tonumdaki ısrırganlık yüzünden Sean'ın dikkati bana kayıyor. Hâlâ yaratılmış dünyada ve Tobias'ın hayal ettiği ve yeniden yaratılmasına yardım etmemizi istediği dünyada yaşıyor. Eğer adım atmazsak Tobias'ın bizi ciddiye almayacağı yönündeki uyarılarıma rağmen, Sean ilişkimiz nedeniyle zaten işin içinde olduğumuz izlenimine kapılmış durumda. Bu konuda ne kadar yanıldığının farkında değil.

"Babanın restoranında başka bir aşçı mı olmak istiyorsun?" Ona hatırlatıyorum. "Bankadan kredi istediklerinde ne olacak?"

Sean'ın gözleri parlıyor ama sessizliğini koruyor, ben dönüp bakışlarımı Tyler'a sabitlerken o da bira etiketini karıştırıyor, onun durumu da bir o kadar vahim. "Kariyer sahibi bir asker mi olacaksın?"

Tyler bana ters ters bakıyor, babasının kaderi onun en büyük korkusu.

Gerçek şu ki, hiçbirimiz ebeveynlerimizin ayak izlerini takip etmek ya da kaderlerini tekrarlamak istemiyoruz. Tobias ve ben büyük acılar çekmiş olsak da, kardeşlerimiz çok daha şanslı değildi. Tyler, ABD topraklarını bir adam olarak terk eden ve başka bir adam olarak geri dönen babasının kalıntıları yoluyla en kötüsüne katlandı. Sean ise ailesinin sadece restoranlarını işletmek ve başlarını suyun üstünde tutmak için ne kadar zorlandığına tanıklık ediyor.

Benzer bir yolu tekrarlama korkuları, Tobias'ın dikkatimizi çekmesinin ana nedenlerinden biri - ama bize başka pek çok şey de verdi. Küçük kasaba zihniyet zincirini kırıp dışarı çıkan ilk kişi o oldu. Geri dönüş yolculukları sırasında onda pek de göze çarpmayan değişiklikler, meraklarını canlı tutan şeydi. Ben de kardeşimin daha rahat tavırlarının neden kısa süre içinde kaybolmaya başladığını araştırarak kendi merakımı giderdim.

Bu durum beni ergenlik saçmalıklarını bir kenara bırakmaya ve benden beklenenden önce erkek olmaya daha kararlı hale getirdi. Pek seçeneğim olduğundan ya da onun fark ettiğinden değil.

"İşte tam da bu yüzden buradayız," diyor Tobias, "önceliklerimizi doğru belirlemek için."

"Önceliklerim mükemmel," diyor Sean ellerini kaldırıyor ve ikimize de inat parmaklarını işaretlemeye başlıyor. "Am, am, am, am, ve ..." bir parmağını başparmağının üzerinde tutuyor, "evet, am ile gitmek zorundayım."

Sean'a olan kızgınlığıma rağmen gülüyorum, Tobias'ın gözleri

*uyarircasına parlıyor. "Bu toplantıyı çağırmamın bir başka nedeni de bu.
Sen bir*

Kız arkadaş mı? Bir tane olsun, ama yastık sohbeti ve bu lanet kulüp asla el ele gitmemeli. Diğer kuşların ne yaptığı beni ilgilendirmez ama bize göre kadınların bu ateşte yeri yok, henüz değil. Ve bizzat benim tarafımdan incelenene kadar da yoklar. O kadar."

"Kadınların bir sığınak olduğunu söylediğini sanıyordum." Sean birasını yudumlamadan önce Tobias'ı bir kez daha test ederek homurdanır.

"Onlar," diye tükürdü Tobias, "işten uzaklar. Kişisel bağılıklar en büyük sorumluluktur. Ve bu konuda ilk çuvallayan, korkunç sonuçlar ödeyecektir." "İstisna yok" diye eklemekten önce bir kez daha her birimize bakarak meramını anlatmaya çalışıyor.

Konuşma ilerledikçe, hepimiz ileri geri gidip gelirken sürekli çirkin yüzünü gösteren gerginliği dağıtmaya çalışıyorum. Tobias'ın uzun süre ortalıkta görünmemesine rağmen geri dönüp bir şeyler söylemesine duyulan kızgınlık, ona verdiğinden iki kat daha fazla zehir akıtıyor. Kendi kinimi zar zor gizleyebiliyorum, özellikle de teyzemin içki içmesi işin içine girdiğinde.

"Yani, eğer doğru anladıysam," diye araya giriyor Tyler, duruşu sertleşerek, "içinde saklanacak bir ordu toplamak ve şehre sızma fırsatı için tahta bir ata ihtiyacımız var."

Tobias onaylamak için çenesini eğiyor.

"Üçüncü nesil bir denizci olacağım," diyor Tyler, ki bu hiçbirimiz için sürpriz değil. "Bu bir gerçek ve nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa o da nasıl ordu kurulacağıdır."

Sean huysuz saçmalıklarını bir kenara bırakarak konuşur. "Ben ve Dom garajı koruyacağız ve garaj çalışır hale geldiğinde bizi kapıdan geçirmenin bir yolunu bulacağım." Saçımı karıştırıyor ve sözlerini bitirirken elini tokatlıyorum, "ve hepimiz bu pisliğin Harvard ya da Yale'e falan gideceğini biliyoruz."

"Sanırım bu seni at yapıyor," diye kardeşime takıldım.

"Hayır, küçük kardeşim," diye karşı çıkıyor biz bakışırken, daha önceki kavgamızdan dolayı gerginliğimizi görmezden gelmek çok daha zor. Çoğunlukla Fransa'da ona katılmama izin vermeyi reddettiği ve Paris'te başlattığı şeyi görmediğimi düşündüğü için. Tuttuğu arkadaşlardan ve kendini sürekli tehlikeye attığından.

"At sensin," diyor üçümüzün arasına bakarken, "şu andan itibaren ben artık yokum."

Biraz daha strateji belirledikten sonra, ateşten birkaç metre uzakta duran kardeşime katılıyorum.

"Peki ya Helen?" Şaşkınlığını gizlemeden bana bakıyor.

Dakikalar öncesine kadar ben onun yetenekli genç kardeşiydim ve onu zor durumlardan kurtarabilecek ve ihtiyaç duyduğu yerde zemin kazanmasına yardımcı olacak keşifler yapabilecek bir araçtım. Ona göre, beni denizaşırı ilişkilerinden güvenli bir mesafede tutarken, seçerek bana yedirmeye karar verdiği ekmek kırıntılarıyla tatmin olmam gerekiyordu. Bu noktada, kendi sırlarımı saklıyorum ve bunları ne zaman ve nasıl açıklayacağımı kendim seçiyorum.

Cecelia hakkındaki bilgi kırıntılarım, bilmeyi kendime iş edindiklerimin yanında önemsiz kalıyor. Tobias gibi ben de bugün onu gördüm, masum, genç ve narin bir kızdı, Roman'a inat pantolonuna bir kitap sokuştururken gözlerinden isyan okunuyordu. Sanki duvarlara bok sıçramış gibi kütüphanenin etrafına bakarken aşılarmış bağınazlığı açıkça görülüyordu.

Tobias bana bakarak, Roman'ın ailevi bağları söz konusu olduğunda oraya gitmediğimizi ve kardeşimi tanıdığım kadarıyla asla gitmeyeceğimizi söyleyerek hem emrediyor hem de uyarıyor. "Helen'i bu işin dışında bırakıyoruz."

Tyler neredeyse on yıl sonra yanımda durmuş sessiz bir düşünceye dalmışken parti etrafımızda koşuşturmaya devam ediyor, ben ona bakmadan önce bakışlarımız Sean'ın Cecelia'yı da yanına alarak kaçtığı yöne doğru kayıyor. Saniyeler içinde tanıdığımı görüyorum, hafızası benimki kadar uzun ve keskin, işitme duyusu

. . *doğüstü* ve oynaması gereken en yüksek kart - ki bunu düzenli olarak yapıyor. Konuşurken bunu kanıtıyor, ses tonundaki dehşet, ironik ve spesifik bir uyarıyı dile getirerek bunu mükemmel bir şekilde belirliyor. "Hediye taşıyan Yunanlılara dikkat edin." Bana bakarken bir avucunu çenesinde gezdiriyor. "Aman Tanrım. *Helen* az önce Triple Falls'a indi."

İşte trajedi burada yatıyor.

Helen'in hikayesi ne onun ne de bir başkası için iyi bitmedi.

Tobias'ın uyarısı o konuşmadan beri ilk kez zihnimde keskin bir şekilde çınlıyor çünkü Cecelia ile göz göze geldiğim anda vızıltının başladığını hissettim ve hâlâ devam ettiğini hissediyorum. Sean'ın onu buraya getirme nedenini bildiğim halde, bunu haklı çıkarmaya çalışmasa da, bu hediye atın ağzına bakmamın hiçbir yolu yok - ya da bu konuda başka bir yere - çünkü Cecelia'nın bu işte bir rolü varsa, bunun hiçbirimiz için iyi bitmeyeceğini hiç şüphesiz biliyorum.

"Aramanız nedir?" Tyler soruyor.

"Herkes yirmi dakika içinde garajda olsun."

O artık içinde, kardeşim.

Kasaba halkı sürüler halinde satıcı çadırlarının sonsuz sıraları boyunca süzülüyor. Çoğunun yüzünde gülümseme var ve bir savaşın sürdüğünden habersizler. Bazı ağaçlarının ve devlet parklarının ötesinde, yerel ekonominin gelişmesi ve kaçak avcılarını onları ele geçirmemesi için onlar adına savaşan bir grup adam var." -Cecelia, *Exodus*

FOUR

Bir fincan taze biradan yudumlarken kapalı panjurlarımdan daha fazla güneş sızıyor ve bulanık görüşümü çeşitli kamera görüntüleriyle bölünmüş ekranıma odaklıyorum - ikisi güvenlik sunucusuna bağlandıktan sonra Roman'ın arka bahçesinde eğitilmiş. İkincisi -bekleyen dişi kuşumuzun kamyonunun arkasına takılı kamera sayesinde- yeni keşfedilen depoya giden yolun geniş bir görüntüsünü veriyor. Sonuncusu ise deponun çatısındaki sürgülü kameradan. Şu anda üzerinde uzun bir oyun oynadığımız hedefe ait bir depo-Anthony Spencer. Roman'ın bir avuç düşmanından biri. Yakıp kül etmeden önce soyup parçalamayı planladığımız kendi imparatorlukları olan düşmanlar.

Rekabetimizi ortadan kaldırarak, Roman'ın adaletine hizmet edecek ve bunu yaparken de para kazanacak olanların biz olduğumuzdan emin oluyoruz. Roman'ın düşmanlarını alt etme planımızı henüz ona belli etmedik. Yine de, komşu yüksek binalarda eski bir sorunu olan birkaç patron, metodik tasarım nedeniyle birer birer ortadan kaybolmaya başladığında, bizden önce ona ulaşmak için sahip olabilecekleri tüm fırsatları sildiklerinde yeterince yakında ipucu alacak.

Yakında birinin onun için geldiğini anlayacaktır.

Açıkçası, kim olduğunu bulmak için çabalamaya başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Zaman. Her şey sadece zaman meselesi.

Roman'ı tamamen ortadan kaldırmama izin vermeyi reddettiği için bu taktiği kardeşimle bir koşul olarak tartıştım. Gerekçem neydi? En azından o na bunu ödeten biz olurken, psikolojik olarak da onunla uğraşabilirdik. Tobias ilk başta bu fikre dirense de ikinci damarı galip geldi.

Jeremy'nin Filo Isıtma ve Hava minibüsü çakıllı otoparktan aşağıya doğru uçarken görünür ve Tyler'ın park ettiği yerin yanında sıraya girer. Dışarı atlayarak kamerayı arıyor ve buluyor. Kulaklığını açarak her kelime arasında bana şirketin maskotunu gösteriyor. "Test. Test."

"Sen bir aptalsın," diyorum sırtıtmama engel olamayarak.

"İyi günler Prenseler," diye cilveleniyor, çenesini kameraya doğru kaldırarak. "O rahat koltuk kışına nasıl davranıyor?"

Russell yolcu tarafından atlayıp minibüsün kapılarını arkasından açarken, "Taşaklarımı güzel ve soğuk tutuyorum, kardeşim," diye takılıyorum. "Belki de hayatında bir kez olsun matematik ödevini yapmış olsaydın, birden fazla nedenden dolayı elleri nasırlı bir adam olmazdın."

"Şu anda benimle flört etme, Dom. Burada ciddi bir iş yapıyoruz. Ama bana bir şey söyle ve dürüst ol." Dönüyor ve kışını kameraya doğru uzatıyor. "Bu üniforma kışımı şişman mı gösteriyor?"

Russell depoyu incelerken kıkırdayarak başını sallar ve konuşur. "Peki, bunu kim buldu?"

Jeremy cevabı veriyor. "Tyler. Dangalağın şirket varlıklarında kayıtlı değilmiş ama Spencer'ın eski evrakları arasında adresi bulmuş."

Tyler konuşuyor, zaten deponun içinde. "Seni duyabildiğimizi söyleyebiliriz, salak. Saçmalık hattını temizle. Zamanımız doldu."

"Durumunuz nedir?" Tyler'a monitöründeki saate bakarak soruyorum.

"Çoktan kapıdayım," diye homurdanıyor Tyler. "Şüphelendiğim gibi, bu bir pull-up

Zemin kilidi, yastıklı değil, bu yüzden bir şey almazsak, burada olduğumuzu asla bilmeyecek. Kilidi açmak bana çok zor geliyor. Bana bir dakika ver."

"Bundan daha fazlasına sahip değilsin," diye uyarıyorum.

Russell eldivenlerini giydikten sonra iki levye alıp birini Jeremy'ye verirken Jeremy de bizim ilçe sınırlarımızın hemen içinde, hiçliğin ortasındaki izole binayı inceliyor. Deponun konumu bizi buraya çekti. Bu, ve daha sonra gerçeği

Roman'ın yıllar önce, hala birlikte iş yaptıkları dönemde, değersiz mülkleri elden çıkarırken araziyi ve depoyu Spencer'a sattığını öğrendik. Asıl soru, Spencer'ın bunu neden sakladığı ve neden kişisel bir varlık olarak adlandırıldığı. Jeremy düşüncelerimi yankılayarak konuşuyor. "Peki, bunun içinde ne var?"

"İşte bunu öğrenmek için oradasın, embesil," diye bağıryorum. Jeremy Russell'a döndü. "Son zamanlarda çok şirret."

Jeremy söylenmeye devam ederken Russell her zaman yaptığı gibi Jeremy'ye ters giden bir laboratuvar deneyiymiş gibi bakıyor. "Anlıyorum Dom. Hepimiz bir gün izin kullanabiliriz. Aslında," diye etrafına bakar, "bugün bir kuşumuz eksik. Eminim Sean şu anda meşguldür. . ooh, belki Cecelia da böyle düşer

. . . her zaman sessiz olanlardır."

Jeremy tam bunu söylerken, telefonum Sean'dan gelen bir mesajla çingirdiyor.

S: Beş dakika kaldı. Kapı kodunu aldım.

Play-by-play'e ihtiyacım yok, zaten var. Bana işe yarar bir şey getirin ve sinyali arayın.

Cecelia havuz kenarındaki kamerada bikinisiyle belirttiğinde Russell, "Kabul etmeliyim, çok ateşli," diye ekliyor, güneşin altında son derece mükemmel görünüyor, uzun kestane rengi saçları kusursuz yüzünün etrafında dalgalanıyor, vücudu ıslak bir rüyayı andırıyor. Havuzun yüzeyini incelerken onu görmek bile içimi kemiriyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış. Jeremy, Russell'ın değerlendirmesine takılıyor ve benimkini bozuyor. "Her ne kadar sınırların dışında olsa da, bağlı olan ben olsaydım, muhtemelen bana *gerçekten sert* şeyler yapmasına izin verirdim ... tüyler, yağ

. . . belki *deri* bile olabilir."

Jeremy demek istediğini vurgulamak için Russell'ın üzerinde yavaşça dönüyor ve Russell onu itiyor. "Çekil üstümden, ucube."

"Oyun zamanı bitti," diye bağıryorum, gözlerimi Cecelia'dan ayırıyorum, Sean onu gördüğü anda bize işe yarar bir şey veremeyeceğini biliyorum - dün gece Tyler'a verdiği güvencelere rağmen. Sean, Cecelia'yı eve bıraktıktan sonra merdivenlerden iner inmez Tyler onu pusuya düşürdü, yakaladı ve yatak odamın kapısının hemen dışındaki koridorda azarladı. Tartışmaya katılma zahmetine katlanmadım. Sırrımızı öğrenenlere garajda işlerin 'her zamanki gibi' olacağını söyledikten sonra, Cecelia'nın yapmamız gereken bir engelden başka bir şey olmadığı gerçeğiyle barıştım.

etrafta çalışmak. Tartışmaları zerine kapımı tekmeleyip işime geri dönmeden hemen önce Sean bana endişeyle baktı.

Sean bu sabah cezvede suyu test ettiğinde, Tyler'ın dün gece yaptığı 'avantaj' konuşmasından bazılarını bana boşuna anlatmaya çalıştığında ilgilenmediğimi açıkça belirttim.

Sean'a karşı giderek artan kızgınlığımı görmezden gelerek ve gözlerimi Cecelia'dan ikinci kez ayırarak, şu anda ellerimde duran kuşun kaderi için kafamı boşaltıyorum.

Depo girişini tararken hattaki herkese "şerif yardımcısının gelmesine on üç dakika var," diye hatırlatıyorum. "Minibüs , hangi cehennemdesin?"

Peter konuşuyor. "Arabayı çekmek üzereyim dostum. Denny ve ben lanet bir traktörün arkasında sıkışıp kaldık."

Layla'nın F150'sine bağlı kamerayı kontrol ederken, açık bagaj kapağına yaslandığını görüyorum -istenildiği gibi kışkırtıcı bir şekilde giyinmiş- depoyu saat gibi kontrol eden güvenlik görevlisinin dikkatini dağıtmak için son dakikada ona ihtiyaımız olabilir.

"Nasıl gidiyor, bayan kuş?" Odak noktası güvenliğin rutin yaklaşımının yönü olan Layla'ya soruyorum.

"Her şey açık," diyor, özellikle de nişanlısı bu sırrın içindeyken hattı açık tutma çabasıyla hiç vakit kaybetmeden.

Hemen ardından, Layla'nın beklediği yerin ters yönünden gelen üçüncü minibüsü garaj yoluna girerken görüyorum. İlk iki minibüsün yanında patinaj yaparak duran Denny ve Peter dışarı fırlıyor ve eldivenlerini takmadan önce arka kapıları açarak harekete geçiyorlar.

"Anladım," diyor Tyler ve bölmenin kapısını açıyor. Saniyeler içinde hep birlikte içeride kaybolurlar.

Bir dakika boyunca didişme ve homurdanmadan başka bir şey duymuyorum. Jeremy, "Burası çok karanlık," diye söylenirken küçük bir çarpışma sesi duyuyorum. "El feneri getirmeliydik."

"Siz aptallar unuttuysanız diye söylüyorum," "İçeride kamera yok. Kr uçuş yapıyorum."

nce Denny konuşur. "st üste yığılmış bir düzine sandık ve bira kutu var. Orayı temizlemek istiyorsak çekicileri almamız gerekecek."

Jeremy devreye giriyor. "Bir tanesini a da bak bakalım ne varmış. Spencer'ın eski çizgi roman koleksiyonunu istemiyoruz."

Tyler, "Her kırk dakikada bir çizgi roman koleksiyonu için binayı kontrol ettirecek değil ya, *ahmak*," diye tersliyor. "Üst kasaları yavaşça aç."

"On iki dakika," diye uyarıyorum.

"Daha fazla levyeye ihtiyacımız var," diye bağıyor Tyler, "Russell, minibüsümün arkasına geç."

"Tamamdır." Russell görüş alanıma giriyor, siyah bir spor çantası kapıyor ve Jeremy konuşurken depoda kayboluyor.

"İlk sandığı açtım. Ne oluyor lan? Tyler, buraya gel." "On bir dakika. Tyler, konuş benimle."

Cecelia tur atarken Sean, Roman'ın kamerasında havuz kenarında görünürken, daha fazla karışıklık oluyor, açılan sandıkların sesleri hoparlörlerimden geliyor. Denny konuşarak dikkatimi dağıtıyor. "Bir tane daha var... Kahretsin, bunlar gerçek olamaz."

Tyler'in tepkisi beni gerdi. "Aman Tanrım. Bunlar askeri sınıf ve oyuncak olmadıkları da kesin."

Russell'in sesi de en az onun kadar sarsılmıştı. "Buranın Spencer'in deposu olduğuna emin misin?"

Sabrim tükeniyor. "Sekiz dakika," diye bağıyorum. "Konuş benimle."

Tyler konuşuyor. Sesi zorlukla gizlenen bir öfkeyle gerilmişti. "Altı kasa M9 ve M 16'mız var dostum. Kurşun geçirmez yelekler ve lanet olası on şehir bloğunu yok etmeye yetecek kadar mühimmatla birlikte. *Hiçbir* nakliye şirketinin CEO'sunun doğru bağlantılar olmadan eline geçiremeyeceği silahlar."

Tyler bölmenin kapısının hemen dışında durup kameraya ve bana bakıyor, uyarısı açık. "Bağlantılar derken, *benim tipimi* kastediyorum. Bu iş şu an için bizi aşıyor ve eğer bunlar Spencer'a aitse, burayı korumak için el feneri kullanan bir polisle işi berbat etmiş demektir çünkü bunlar kime aitse, kayıp olduklarını öğrendiklerinde peşlerini bırakmayacaktır. Ne diyorsun?"

İkinci ekranımı açıp yazmaya başlarken zihnim hızla çalışıyor ve kendimi derin bir dalışa hazırlıyorum. "Silahların büyük kısmını al ve onlar hakkındaki her şeyi bana gönder. Kimin satın almak için piyasada olduğunu ve hangi domuzun elinde satılık olduğunu öğrenmeye çalışacağım."

Tyler kamyonetinin arkasına atlıyor ve altı büyük siyah spor çantanın içindekileri boşaltmaya başlıyor, ardından dönüp depoya doğru emir yağıdırıyor. "Gel lan buraya!"

"Beş dakika," diye bağırarak ikinci ekranımdan giriş yapıyorum.

Jeremy, Russell, Peter ve Denny görselime girip Tyler'a katılıyor ve bir yandan boş çantaları dağıtırken bir yandan da çılgınca emirler yağdırıyorlar.

"Sadece silahlar. Açmadığımız sandıkları bırakın ve dokunulmamış görünmeleri için altlarını üstleriyle değiştirin. Tek bir lanet kutu bile yerinde görünmüyor. Ben süpürürüm, hadi!"

İlk olarak Jeremy ve Denny ellerinde büyük spor çantalarıyla ortaya çıkar ve Tyler, Russell ve Peter diğer minibüsleri yüklerken onları minibüslerine yüklerler.

Ana yolun sokak görüntüsüne tıkladığımda, yarım mil ötede güvenlik aracını görüyorum ve Layla'ya haber veriyorum. "Geliyor, bayan kuş, beklemede kalın."

Layla bana hızlı bir cevap veriyor ve direksiyona geçmek için bagaj kapağını kaldırıyor. "Hazır."

Tyler bölmenin kapısını kapatıp içeriden bulduğu şekilde kilitlerken, "Zamanım kalmadı," diyorum. Saniyeler içinde kameranın arkasından minibüsüne atlayarak yeniden ortaya çıkıyor. Üç minibüs de ateşleniyor ve kapıya doğru uçarak sıraya giriyor - açılıp kapanması on beş saniye süren bir kapı. Saniyelerimiz olmayabilir.

"Bayan kuş," diyorum araba çeyrek mil uzaklaşırken, "bize birkaç saniye daha kazandırmak için yavaşça önüne çekebilerseniz minnettar oluruz."

Diğerlerine emirlerimi iletirken, "Başlıyoruz," diyor. "Şu kapıdan çıkar çıkmaz yere yatın. Alışveriş merkezi polisinin yarım mil önünde olmanızı istiyorum. Layla, *hemen*."

Alışveriş merkezi polisi korna çalarken Layla onun sözünü keser ve güneyli aksanıyla kendi rolünü oynar. "Çok özür dilerim. Bu büyük kamyonu ilk kez kullanıyorum!"

"Çekilin yoldan, bayan!"

Kapı yeterince açıldığında, üç minibüs de park yerinden fırlayarak ters yöne doğru hızla ilerler.

"Aferin, bayan kuş," diyorum, kapının kapanmaya doğru ilerleyişini izlerken, adrenalinin etkisiyle kalbim göğsümde gümür gümür atıyor.

Layla sevgiyle, "Oğullarım için her şeyi yaparım," diye yanıtlıyor.

Jeremy sanki bir teklifmiş gibi, "Eğer gerçekten bunu kastediyorsan," diye konuşuyor. Bir saniye sonra hepimiz acı dolu bir homurtuya şahit oluyoruz. "... Tanrım, Denny, ben sürüyorum! Ne kadar kıskanç bir adam."

Ben yumruklarımı sıkıp nefesimi tutarken Jeremy Denny'ye işkence etmeye devam ediyor. "Sadece saçımı biraz kestirmek isteyecektim! Hay sikeyim! Layla, bir Neandertal'le evlendiğini biliyorsun, değil mi?"

Layla gülüyor. "Gün sayıyorum. Evde görüşürüz, bebeğim," diyor Denny'ye, sonra da imzasını atıyor.

Güvenlik aracı saniyeler sonra beliriyor ve yavaşça depo otoparkına dönmeden önce arkaik kapının açılmasını özenle bekliyor.

"Her şey yolunda," diye rapor veriyorum tüm hatlardan.

"Lanet olsun. Bu çok yakındı," diye mırıldanıyor Tyler.

Jeremy saçmalamaya devam ediyor. "Yemin ederim, sanki taşaklarım biraz küçüldü ... ya da belki de büyüdü. Denny, bir baksana."

"Jeremy," diye homurdanıyor Denny, "bir şey çıkarırsan bugün ikimiz de ölürüz."

Sırtarak başımı sallıyorum, emrimdeki eğlenceyi uzak tutuyorum. "Yerleşkeye gidin. Denny, bunları yerin altına koy."

"Yapacağım."

Omuzlarım rahatlamış bir şekilde sarkarken, ekranlarımdan birinde programlandığı gibi haberler belirdiğinde kulaklığımı fırlatıyorum. Spencer'ın neyin peşinde olduğunu öğrenmek için başka bir tavşan deliğine inmeye hazırlanırken doğru aramayı yaptığımı umarak Tyler'ın az önce kaldırdığımız silahlarla ilgili mesajını kontrol ediyorum

-Tyler'ın şu anda yakınında olmadığım için mutluyum. Şu anda, yeni keşfettiğimiz şeyin büyüklüğü onu vuruyor ve kirli ordunun -Aşıl topuğu- işin içinde olabileceği gerçeği, etrafındakiler için sessiz bir dua etmeme neden oluyor.

Roman'ın havuz kamerasına dönüp baktığımda -ki bu kamera havuzu ve yan bahçenin büyük bir kısmını görebilmektedir- Sean'ı elinde yanan bir sigarayla sıgıltıda dururken yakalıyorum. Cecelia güvenli bir mesafeden suya giriyor, onlar konuşurken Sean'ı tartarken duruşu güvensizliğe işaret ediyor. Roman evi inşa ettiğinden beri güvenlik kameralarını güncellemediği için duyamadığım bir konuşma.

Sean yakışıklı çocuk cazibesıyla onu kendine çekerken, beni onaylamak için çenesini kaldırmayı da ihmal etmiyor. Hemen ardından kameranın kırmızı ışığının iki kez yanıp sönmesini emrediyorum, görüp görmeyeceğinden emin değilim. Brülörümü kaldırarak, onu almak için yakınlarda bekleyen kuşa bir mesaj atıyorum. Odağımı değiştirmem gerektiğini bildiğimden, birkaç saniye daha duruşlarını gözlemliyorum ve önceki varsayımıma doğruluyorum. Sean kulübün yararı için not almaktan başka bir şey yapmıyor, daha çok kendi yararı için ayrıntılara odaklanmış durumda.

Yine de, gerçekler gerçektir. Şimdilik ve Sean sayesinde, o eve ulaşmaya bir adım daha yaklaştık.

Roman'ın o malikaneyi pahalı bir kasa olarak kullanmak için inşa ettirdiğine dair içimde bir his var. Sırları duvarların arasında bir yerlerde saklı, büyük olasılıkla bu yüzden oradan uzak duruyor.

Zaman gösterecek.

Sean kuşumuz havuzdan çıktıktan sonra Cecelia onun uzaklaşmasını izliyor, görüş alanından çıktıktan sonra da uzun süre arkasından bakıyor. İşte o zaman ilk ipucumu aldım.

Bu işe yarayabilir.

FIVE

Daha önce depoya yaptığımız baskından, bulduklarımızı araştırmak için etherin içine dalmaktan ve ardından garajda uzun bir vardiyada çalışmaktan bitkin düşmüş bir halde önümdeki pisliğe ters ters bakıyorum. Arkasındaki koltukta komada yatan kıza yaptığı davet sayesinde sınırlarımı zorluyor. "Onu ben alıyorum. O yüzden bir bahane uydur," diye bağıyorum. "Evi kontrol etmem gerek."

"Halledeceğim," diye garanti veriyor Sean.

"Saatler önce onun havuzundaydın ve tam olarak *boku yedin*. Son iki gün içinde bunu zaten sağdın, her ikisinde de onu doğrudan benim lanet olası yoluma koymayı uygun gördün."

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum," diye yemin ediyor.

"Başarısız oluyorsun. Yemin ederim Sean. Eğer bunu sakinle ilgili yaparsan
_"

"Değilim," diye tersliyor ve çenesini sinirli bir şekilde sallayarak bana karşılık veriyor. "Bu
Öyle değil." Omzunun üzerinden Cecelia'nın lobideki sohbetimiz sırasında benim esrarımdan birkaç fırt çektiği için hâlâ kendinden geçmiş olduğu yere bakıyor.

"Sadece ..." diye bana döndü, "ilk dakikadan beri *her şeyi* sorguluyor. Genç olduğu kesin. Ama boş bir kafa *değil*. Anladığım kadarıyla, Roman'ın b i z d e n daha fazla hayranı değil. Bence

göremediğin bir potansiyel var çünkü onu görmeye çalışamayacak kadar kızgınsın." Dumanını yüzüme çok yakın bir şekilde üflüyor ve ben de yanan sigarayı elinden alıyorum.

Sopayı savururken yanan küller koluna ve kot pantolonuna saçılır. "Lanet olsun, adamım! Sen de kimsin şimdi?"

"Ben şu anda *onun külotuna* girmek için *becerdiğin* adamım."

"Evet, gün geçtikçe benim için daha tanınmaz hale geldiğine göre, bunu böyle halletmeliyiz. Yoluna çıkan kişinin *ben olduğuma* emin misin?"

Devam ederken ifadesindeki şüpheyi gizleme zahmetine girmiyor. "Neden kızgın olduğunu anlıyorum ama benim tanıdığım ağabey bu kadar dengesiz birinin bu duruma yaklaşmasına asla izin vermezdi. Söyle bana, bu işi hepimiz adına halletmen için sana güvenmeli miyim? Çünkü şahit olduğum kadarıyla sen zaten onun ödünü koparıyorsun."

Anladığım kadarıyla yaşına göre olgun görünüyor. Daha iyisini bilemeyecek kadar genç ama derslerini almaya başlamak için sınırları aşacak kadar cesur. Daha önceki konuşmalarımızda bizi, bu durumu babasını kızdırmak ya da kendini test etmek için bir deney olarak kullandığını itiraf etti. Muhtemelen ikisi de.

Çünkü düşmanını tanımak kitaptaki en önemli kuraldır. Sean'ın aksine, onun tipik davranış biçimini anlamak için zaman ayırdım. Bir grup dövme tamirci ile bir garajda saklanıp kafayı bulmak mı? Özgeçmişinde yok. Bana "Fransız" diyecek kadar ileri gitti, bu da kardeşimi iki kişilik bir sıralamada bile göremeyecek biri tarafından çoktan uyarıldığı anlamına geliyor.

Burada bulunmasının onun yararına olmayacağı konusunda onu uyardığımda bile, çizdiğim çizginin üzerinden atlayıp garaja girmeden ve Sean'ın teşvikiyle aramızda kendini evinde hissetmeden önce duraksamadı.

Dolayısıyla, kendi başına asla bulamayacağı cevaplar için doğru soruları soruyor olsa da, bu daha çok iyi bir kızın kötüye gitmek istemesinin ya da en azından kötü kararlar almasının klasik bir örneği gibi görünüyor.

İşte burada ben devreye giriyorum.

Onu korkutmuyorum. Onun *ilgisini* çekiyorum.

Hayatımı ve alanımı istila etmesinden duyduğum bariz tiksinti sadece daha fazla merak uyandırıyor ve yeni korumasını uzaklaştırır uzaklaştırmaz bunu kendi avantajıma kullanacağım.

Odağımı tekrar Sean'a çevirerek, onun saçma sapan gerekçelerine bakıyorum; parmaklarının daha önce hafif bir sahiplenme hissiyle kızın etrafında kıvrılışının görüntüsü zihnimde tazeliğini koruyor. "Bunu söylememe gerek var mı?"

Küçümseme dolu gözlerini kaldırana kadar birkaç saniye boyunca aldığım tek cevap Zippo'sunun fiskesi oluyor. "Evet, Dom, belki de daha iyisin."

"Onun için hepimizi sikmeye hazır mısın?" "Evet, aşığım," diyor kuru bir sesle.

"*Bir şeyi beceriyorsun.*"

"Belki de öyleyimdir. Çünkü gerçek bir kalbi, saf bir ruhu ve lanet bir beyni var. İkimiz de onun bu işte masum olduğunu biliyoruz," diye vurguluyor, "Sanırım bunu göz önünde bulundurmak beni gerçek bir *canavar* yapıyor."

"Onu ben kullanıyorum. Bir yolunu bul. Ben sormuyorum."

İlişkimizde ilk kez rütbemi yükselttiğim gerçeğini yutuyor ve bunun bizim için ne anlama geldiği konusundaki endişelerimi bir kenara bırakıyorum. Geri adım atıyor ve Cecelia'nın yanına gidip onu okşamadan önce çenesini hafifçe bana doğru eğiyor. İşte o zaman gerçek tehlikede olanın kim olduğunu anlıyorum ve bu Cecelia lanet Horner değil.

Konuşma ihtimalini bastırmak için hoparlörlerden "*Bundy*" sesleri yükselirken, Roman'ın malikânesine doğru koşarken Cecelia'nın korku dolu çığlıklarının tiz kahkahalara dönüşmesini görmezden gelemiyorum. Tedirginliğim öne çıksa da gülümseme tehdidini savuşturmayı başaramıyorum, bu işten kafasının iyi olduğunu biliyorum. Avuçlarım ön panelimde, açık camlar yüzünden saçlarım kabinin içinde uçuşurken, bütün gece olduğu gibi beni analiz ederken bakışlarının ağırlığını görmezden geliyorum. Aramızdaki uzun bakışlardan birkaçını daha önce kör sargımı am yalar gibi yalarken kışkırtmışım. Daha önce ve o zamandan beri birkaç kez benimle ilişki kurmaya çalıştı, onu kibarlık yapmadan bağlamak için bu ilgiye ihtiyacım olmasaydı bunu daha rahatsız edici bulurdum.

Sean'ın aksine, ben kendimi rolümü *oynamaya* adadım.

Ama . . . Tyler arkamızda dururken babasının kapı kodunu girmek için eğildiğinde mırıldanan çekimi inkar etmiyor ya da kendime yalan söylemiyorum. Bana dokunmamaya çalışmasına rağmen, üniformasının

altına sıktığı şeyin kokusunu alırken ipeksi saçları ön koluma sürtünüyor.

Gözlerim, alanımı doldurduğu birkaç saniye boyunca onun profilini inceliyor.

Trajik derecede güzel.

Onun görünüşünü takdir edebildiğim için kendimi şaşırtmış olsam bile -Sean'ın aksine, ilk ereksiyonumu yaşadığımdan beri bunu görmezden gelme yeteneğim var ve bunu iyi kullanmayı öğrendim.

Şu anda Sean'ın taşaklarını mengeneye almış olan yemin cazibesinden sıyrılıp yavaşça yola koyuluyorum, etrafı tarayıp notlar alıyorum.

Roma'nın kalesini her açıdan görmüş ve ilk çiviye çakmadan önce lanet olası planları ezberlemiş olmama rağmen, bu benim ilk yakından bakışım.

Arabayı yanaştırdığımda şüphelerim doğrulandı. Herhangi bir siperden eve olan uzaklık, tespit edilmeden kablo çekilmesini imkânsız kılıyor. Bunu yapmaya yönelik herhangi bir girişim, Roman'ın *kimin* ve neden yaptığını bulmak için bir soruşturma başlatmasını tetikleyecektir. Yapmakta ve iyi yapmakta yetkin olduğu bir şey. Şu anda, kazandığı rakiplerinin her birinin farkında ... *bizi kurtarın*.

Bunu yıllardır sürdürdüğümüz başarılı gözetim sayesinde biliyoruz. Bizim gibi Roman da kirli işlerini yapanlara sırlarını saklamaları için yeterince iyi para ödüyor.

Bu ev şimdiye kadar hiç hareketlilik yaşanan bir yer olmamıştı ve bizim de buna ihtiyacımız var.

O bir yol.

Dairesel arabayı merdivenlerin dibine doğru çekerken, sonunda dikkatimi ona yönelttim.

"Sana tokat mı atsam yoksa teşekkür mü etsem bilemiyorum" diyor, masmavi bakışları üzerimde geziniyor.

Eve doğru dönmeden önce "Bayıldın," diye karşılık veriyorum. Yeterince etkileyici, ama aklımda, düşmanımın şu anda yaşadığı yer burası ... sadece birkaç metre ötede uyuyor. Neredeyse on yıldır herhangi bir kuzgunun en çok yaklaştığı yer.

Torpedo gözümde duran Glock ile bu uzun oyunu sıfır noktasında bitirebilir ve aynı zamanda zihnimi mesken edinmiş canavarları serbest bırakma özgürlüğünü kazanabilirdim. Ama önümdeki evin içinde, özenle yerleştirilmiş örtüsünün altında onu gördükleri için ailemin ölümünü planlayarak çocukluğumu çalan bir canavar yaşıyor. Cinayetlerini örtbas eden ve çocuklarını bir enkaz gibi kaldırıp atan bir canavar. Kendi çocuğuna zahmetli ve gereksiz bir iş için teklif ediyor gibi görüldüğü aynı türden bir ödeme.

Cecelia'yı yıllarca görmezden geldikten sonra o fabrikada çalışmasına izin verecek kadar istekliyse, Cecelia onun için ne ifade ediyor olabilir?

Hiçbir şey. Onun için hiçbir şey ifade edemez. O da onun acımasız lanet aklının bir başka kurbanı olabilir.

Evi incelerken, ailemin beklentilerinin muhtemelen o kadar düşük olduğu gerçeğini yutuyorum ki, mütevazı hırsları onları bu büyüklüğün sadece bir kısmında bir evde yaşamaya zorladı. Bu noktada, kardeşim ve ben bir gram uyku kaybetmeden bu malikaneyi yüzlerce kez satın alabilirdik. Tobias bizi bunu mümkün kılacak konuma getirdi. Eğer aldığı riskleri almasaydı -ve hala Fransa'da- nerede olurduk?

Şu anda bulunduğumuz yerden ı ışık yılı gerideydik. Ve bugün hala ikimizin de evimiz diyebileceğimiz gerçek bir yerimiz yok.

Bu düşüncelerle geçen birkaç saniye içinde, Cecelia'nın arabamdan çıkarken hafifçe tereddüt ettiğini hissedebiliyorum, sanki hissettiklerimi hissedebiliyormuş gibi.

O biliyor.

Fısıltının son yirmi dört saat içinde ikinci kez zihnimden geçmesine aldırmadan, arabadan çıkıp Tyler'a teşekkür ettikten sonra gözlerini tekrar üzerimde yakalıyorum. Bu kısa görüşmede vicdan azabı yine tehdit ediyor, bu kez Cecelia hakkında bildiklerimin geri kalanından iki kat daha güçlü bir şekilde içeri giriyor.

Benim gibi o da ihmal edilmiş ve annesinin yatakta çeşitliliğe olan düşkünlüğü ve alkolizm nöbetleri nedeniyle bazen kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılmıştı. Benim gibi Cecelia da bir yetişkini büyütmek zorunda kalmıştı. Tyler ona sakarın dolu bir iyi geceler dilerken aramızdaki bağı koparmamı sağlayan bir ortak nokta.

O bile ona karşı bağışık
değil. Mürekkep yine
kaybetti.

Ve bunun için Sean'ı da Tyler'ı da
sikeyim. Mürekkep babası
yüzünden *var*. Bunu unuttukları
için ikisini de sikeyim.

Yapmayacağıma eminim.

Kırılma noktası yaklaşırken, çenemi Tyler'a doğru salladım. Yolcu kapısını kapatır kapatmaz gaza basıyorum, dikiz aynasından Cecelia'yı gördüğümde içimde öfke kaynıyor, bakıyor, hâlâ bakıyor.

"Sakin ol dostum," diyor Tyler sanki kuduz bir köpekle konuşuyormuş gibi. "Kızgın olduğunu anlıyorum."

"Hiçbir şey elde edemezsin," diye çıktım, ana yoldan sağa döndüm.

"Acıması olan, Sean'la ikinizin de bu işten kişisel bir çıkarınız olduğunu düşünmeniz.

ama şu anda, bedelini ödüyorum çünkü, gerçekte, sen lanet olası
Yapma."

"Bu adil değil dostum ve bunu söylediğin için de siktir git.
Biliyorsun-" "Kendine bir iyilik yap ve konuşmanı kendine
sakla."

Ben siker gibi sürmeye başladığımda onun koltuğında gerildiğini
görüyorum. "Kahretsin Dom, arabadaki tek kişi sen değilsin!"

Ben gazı köklerken o beni ikna etmeye çalışıyor.

"Onun planın bir parçası olmadığını ve seni berbat bir duruma
soktuğunu biliyorum ama bunu halletmenin yolu bu değil."

Ulaşmaya çalışıyor ve bunu biliyor. Sean yüzünden, hırsız olduğunu
bildiğim için ailemi öldüren adamın kızını eğlendirmek zorunda kalıyorum.
Garaja geri döndüğümde sert bir fren yapıyorum ve çakıl taşları gövdeyi
tekmelerken Camaro'mu savurarak durduruyorum. Binaya doğru bir bakış
attığımda, Cecelia'yı gördüğüm andan beri içimde biriken şey taşmaya
başlıyor. Öfke içinde ona döndüğümde Tyler bu konuda bana meydan
okuyor. "Bunu bana sen mi söyleteceksin?"

"Bunun için fazla zekisin, Dom."

"Belli ki değilsin," dedim. "Siktir git."

"Seni bu şekilde bırakmayacağım. Sadece park et, anahtarları bana ver
ve konuş benimle."

"Sormuyorum."

"Bilmiyordu, Dom."

"Ne oluyor lan?" Sean, Tyler'ın arkasından seslendi, ses tonundaki
endişe hiç şüphesiz *onun* içindi.

Tyler'ın omzunun üzerinden bakarken, bana en yakın kişiyle göz göze
geliyorum ve kırmızıyı görüyorum. Eğer hemen şimdi gitmezsem,
aramızdaki hasar onarılamaz hale gelebilir. Tyler nihayet arabamdan
indiğinde Sean yüz ifademden bunu anlıyor gibi görünüyor. Sean koşmaya
başlıyor, ben otoparktan çıkarken adıımı söylüyor.

Bir dakika sonra, kararıyorum. Sadece direksiyonun kontrolünü
kaybettiğimde

-Yolun ortasında savrularak kendime geliyorum ve kenara çekecek kadar
kontrolü ele alıyorum. Sürücü kapısından tökezleyerek çıktığımda, göğsüm
kabarırken kendimi yeni biçilmiş bir tarlada buluyorum. Yukarıdaki
yıldızsız gökyüzüne bakarak beni neyin tetiklediğini tespit ediyorum.

Düşmanımın kızına sempati duyuyorum.

İlerlememizi sürdürmek için bu gece onu eve götürmeyi talep
edebilirdim ama Sean onu getirdi. Bu beni onu bir şey olarak tanımaya
zorladı

bir hedef dışında.

Saniyeler ya da dakikalar sonra, Nova'sının yaklaştığını ve tekrar ettiğini duyuyorum ve tam zamanında dönüp çıktığını görüyorum, arkaya uzanıp gömleğini yumruklarken farlar onu aydınlatıyor.

Yüzü asık bir şekilde bana doğru yürürken, gözlerindeki teslimiyeti yakalıyorum.

Bunu *biliyordu* ve *görmezden* geldi.

"Sadece vücut atışları," diye kestirip atıyor, tam da ben ilk vuruşumu yaparken.

SIX

Yan bahçemizdeki bankta ağırlık çalışırken üst kattaki pencereden "Renegade" sesleri yükseliyor. Sean dakikalar önce bana katıldı, barfiks çekmeye başlarken sözsüz bir şekilde beni yokladı. Birkaç kaldırıpta kaburgalarındaki muşta büyüklüğündeki morlukların soluk bir sarıya dönüştüğünü fark ettim. Pişmanlık içime işliyor çünkü geçmişte birbirimizi morartmış olsak bile hiç böyle öfkelenmemiştim. Onlar serseri çocuklar arasındaki testosteron güdümlü kapışmalardı. Bu seferki farklı ve onun yorgun ifadesini yakaladığımda bunun bana verdiği zararı hissedebiliyorum. Konuşmak istiyorum ama o başını sallıyor. "Yapma. Biz iyiyiz kardeşim."

İkimiz de buna inanmıyoruz ama cevabım Tyler'ın avluya girip ikimize yaklaşmasıyla kapının gıcirtısıyla kesiliyor. "Sorunlarımız var. Şişko tutuklandı."

Yolun geri kalanını itmeden önce basmanın ortasında durakladığımda Sean bardan düşüyor.

"Hangi suçlamayla?" Sean bir sigara çıkararak soruyor. "Bir fahişeyi azmettirmek," diye cevap veriyor Tyler, tiksiniyor. Sean aval aval bakıyor. "Amcık mı? Sen ciddi misin? Bizim minibüste miydi?" "Hayır," Tyler başını sallıyor. "Yani bu hâlâ bizim sırrımız."

Sean ensesini tutup bana bakıyor. "Şükürler olsun."

"Görüşmek istiyor," diye ekliyor Tyler.

"Tabii ki biliyor," diye tersliyor Sean. "Diğer sorunumuz ne?"

Sean ve bana bakıyor. "Ne olduğunu biliyorsun."

Sean'ın duruşu hazırlık için sertleşir. "Bunu zaten hallettik."

Tyler bakışlarını ikimiz arasında bölüştürüyor. Zehrini Sean'a yöneltmeden önce bana "Saçımı kestirmek için Deniz Kuvvetleri'nde üst üste bir yıl hizmet etmedim," diye bağırıyor. "Ve eminim ki sen aletini ıslatabilesin diye uğruna çalıştığımız her şeyi feda etmeyeceğim."

Sean başını sallar. "O bizim için bir tehdit değil ve bunu sen de biliyorsun. Dikkatli davranıyorum. Bunu konuşmuştuk. Onu işaretleyecek değilim, ama şu anda daireler *çiziymişsun* gibi geliyor."

Tyler içeri giriyor. Görünüşe göre, o da Sean ve benim kadar gergin. Son zamanlarda birden fazla şekilde irileşti. Eskiden omuzlarından çok daha fazlasının yuvarlanmasına izin verirken, şimdi daha otoriter. Görevlerimizi yerine getirirken hepimizin kendi gündemleri var ve Fatty'nin tutuklanması sadece birkaç hafta içinde çok fazla karmaşıklık yarattı. Tyler da aynı şeyi söylüyor. "Bu sefer benden çok şey istiyorsun. Bu iş geri tepecek. Ve bu gerçekleştiğinde-"

"*Eğer böyle bir şey olursa,*" diye araya giriyor Sean, "ki olmayacak, ve bu berbat durumda olmazdık," aramızda bakışıyor, "eğer ikiniz bana söyleseydiniz."

"Her zaman buraya gelmek ister misin, Dom?" Tyler tersliyor.

"Savaş kuralları 101, kardeşim. Düşmanını ve zayıflıklarını tanı," Sean'a barı bırakıp kalkarken, uzun bir su içmeden önce gömleğimle yüzümü sildiğimi söylüyorum. Kafamı kaldırıp Tyler'ın sabit bakışlarına karşılık veriyorum. "Fare çoktan tuzağa düştü dostum. Yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Oh, aklıma bir şey geliyor. Birçok şey. Çok geç değil-" "Akışına dikkat et, dostum," diye uyarıyorum onu, öfkem alevleniyor.

Fransa'yı *neden* arayamayacağımızı hatırlatmak için. "Şimdi de *benim* üstüme işiyorsun. İtirazınız not edildi, ama Sean'ın dediği gibi, biz bunu zaten çözdük."

Tyler başını reddederek sallar. "Bunu düzeltmek için zamanımız azalıyor. Yanlış bir hareketin bizi geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükleyeceğini söylememe gerek var mı?"

"Şu anda kendimizi sana karşı savunmak zorunda olmamız saçmalık," diye tükürüyor Sean, Zippo'sunu kapatıp yanan sigarasını ona doğru tutmadan önce. "Ben de aynı kumaştan kesildim ve aynı mürekkebi giyiyorum. Bunun ne kadar eskiye dayandığını biliyorum çünkü sen sınav çekerken ve 'hoo-

sokaklarda oyunumuzu oynuyordum. Onu gördüğün anda avucunu yaladığını görmediğimi sanma."

Ağızından yanan sigarası sarkan Sean dambıllarımı alıyor ve pazu kıvrırma hareketleri yapmaya başlıyor. "İş ile amcığı nasıl ayıracağımı biliyorum ve bu konuda kendimi birden fazla *kez* kanıtladım."

Ağızından dumanlar çıkararak tekrar yaparken Tyler ona saçmaladığını söylüyor. "Kalp krizinin yanına çizburger ister misin?"

Halterleri bırakan Sean sigarasından derin bir nefes çektikten sonra halkaları Tyler'a doğru üflerken bir uyarı daha yapıyor. "Bu koşullar farklı ve bunu sen de biliyorsun."

"Öyle değiller," diyor Sean, "ben öyle değilmiş gibi davrandığım sürece, her zamanki gibi olacak. Ve konu amdan açılmışken, *umutsuz bir ihtiyaç içinde olduğunu* söylemekle haddimi aştığımı sanmıyorum kardeşim."

Bu sefer Tyler doğruluyor. "Siktir git."

"Sean ellerini meme uçlarının üzerinde gezdirerek, "Biraz daha minyon yapılı, dolgun kalçalı biri," dedi.

Bu anlamsız ileri geri konuşmalardan sinirlenerek bakışlarımı Tyler'a çevirdim. "O lanet bir fare."

Tyler bana diklendi. "O fare lanet bir *dağ aslanına* bağlı."

Sean, Tyler'ın dikkatini çekmek için bir adım öne çıkıyor. "Herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin on yıllık planımın önüne geçmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Bahçedeki yirmi tonluk feli gösterirken hayal kırıklığıyla nefesini üflüyor. "*Fransa'yı* kirleteceğimi mi sanıyorsunuz? Biz hallediyoruz."

Tyler bir milim bile kıpırdamadan, "Bokla uğraşan sen değilmişsin gibi görünüyor," diyor.

"Böylesi daha iyi," diye omuz silkiyorum. "Planlar değişir. Uyum sağlarız. Biliyorsun *ışılтымla* tanınmam. Bırak güzel çocuk onunla ağır işleri yapsın, gerisini ben hallederim."

"Seks hayatınızı bu şekilde yönetiyor olabilirsiniz, ama bunu yönetmenin yolu bu değil."

Sean'ın gözleri beni hedef alan bu bel altı vuruş karşısında irileşiyor ve Tyler'a doğru yaklaşıyor. "Bu pek çok açıdan yanlıştı dostum. Haddini tamamen aştın. Bunu bizim gibi görmeye başlamalısın, bir fırsat olarak."

Tyler atılır. "Beni aptal mı sanıyorsun? Ona nasıl baktığını görüyorum ve *günler* oldu. Sen de ondan daha fazla kontrol sahibi değilsin."

Sean'ın gözleri uyarırcasına parlar. "Bunu gerçekten bana mı söylüyorsun?"

Tyler aramıza bakıyor, korkusu elle tutulur halde. O zaman tekrar düşüneceğimi ve Fransa'yı arayacağımı düşündüğü açık. Geri çekilip bir elini uzayan saçlarında gezdirmeden önce zihninde senaryoları gözden geçirdiğini görebiliyorum. Sonunda yüz ifadesi teslimiyete dönüşüyor. "Sadece ikiniz için. Ama yemin ederim, işler kötüye gittiğinde, ki gidecek, ikiniz de bana borçlusunuz ve ben de tahsil edeceğim." Bana baktı. "Üzgünüm, dostum."

Cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü Tyler'ın bariz kazığının olması gerektiği kadar acı vermediği gerçeğine çok kapıldım ve bu içimde bir tür korku uyandırıyor. Temel insani duygulardan o kadar mı uzaklaştım ki bağışıklık kazanıyorum?

Sean'ın gözleri zaferinin mutluluğuyla parlıyor. Çarpık dirseğini Tyler'ın omzuna dayıyor ve kulağının kabuğunu parmaklıyor. "Şimdi git bana biraz yumurta hazırla. Seni mutfakta çok daha seksi buluyorum. Ve eğer kartlarını doğru oynarsan, takım için bir tane almaya istekli olabilirim."

Tyler onu omuz silkmeye çalışıyor, dudaklarından bir gülümseme fısıltısı yükseliyor. "Siktir git, it herif."

Sean ön kolunu boynuna dolayarak onu kendine çekiyor ve Tyler'ın burun delikleri açılıyor. "Tanrım, leş gibi kokuyorsun."

İkisi de evin arka tarafına doğru gitmeye başladılar ve Sean bana bakarak abartılı bir şekilde yavaşça göz kırparken Tyler, "Get. Siktir. Siktir. Defol. Benden. Benden."

"Hadi bebeğim... sadece ucu," diye cilveleniyor Sean, köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce.

Bir haftadır ilk gerçek gülümsemem.

SEVEN

Sean arabasını yanaştırırken batmakta olan güneş gökyüzünü aydınlatıyor ve etrafımı kıyamete benzeyen turuncu bir renge boyuyor. Horner Tech üniformasıyla Nova'sından iniyor, gece vardiyası için planlanmış öğle yemeği saatini son aksilikle başa çıkmak için kullanıyor. Yaklaşırken ona esrarı uzatıyorum, Tyler'ın teslimatını beklerken çakıllı alanda arabalarımızın arasında dururken alıyor.

Arkamızdan bölmenin kapısı açılıyor ve saniyeler sonra Russell yeni giydirilmiş Fleet Isıtma ve Hava minibüsümüzü bölmeden çıkarıyor. Jeremy de aynı üniformayı giymiş olarak ön koltukta oturuyor ve yüzünde hoppa bir gülümseme beliriyor.

Sean, "Bazı aksaklıklara rağmen, işte bu çok güzel bir şey," diye düşünüyor.

Jeremy ve Russell, faturaları ödemeye yardımcı olmak için bir toplama görevi olan yarınki yürüyüş emirleriyle geçerken çenelerini bize doğru kaldırıyorlar.

"Bu konuda tartışamayız," diyorum, çekilmelerini izlerken.

Yıllar önce, her türden mürekkepli teknisyenin gelecekteki soygunlar için yerleri belirlemek üzere servis aramaları yapması için birkaç LLC kurduk. Bu sadece hedeflerimizi soymak için mikro plan yapmamıza yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda LLC'lerin içeri girdiğimizde şüpheli olmasını önlemek için servis çağrıları yapan işletmeleri meşrulaştırdı. İlk beyin çocuklarımızdan birinin tetiğini çektiğimizden beri,

Depomuz hızla doluyor; öyle ki bağış zamanı yaklaştı.

Sean esrarı geri uzatarak düşüncelerimi böldü ve beni elimdeki konuya geri getirdi. "Fatty için ne diyorsun?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," diye nefes veriyorum, Fatty'nin bir sorun olmasına bile sinirlenerek. Yıllar önce, sırlarımıza katılmasına izin verdiğimde bir çekincem vardı. Ayrıcalıklı biri olan Fatty'nin bu oyunda hiçbir zaman yeterince payı olmadı.

Sean hayal kırıklığı içinde başını sallar. "Kahretsin dostum, iş için iyi oldu. Sadık olduğunu biliyorsun. En iyi sigarayı içtiğinden bahsetmiyorum bile," der ve sigarasını geri alır.

"Her yerde sigortalarımız yanıyor," diye hatırlatıyorum ona. "Bu kadar erken bir zamanda bu tür başarısızlıkları göze alamayız."

"Neden Fatty'den daha fazlası hakkında konuştuğun hissine kapılıyorum?" Bakışları sertleşiyor ve cevap vermemem onu sadece kızdırıyor. "Hadi ama Dom. Sana mürekkebin her zaman önce geleceğini söyledim. Kontrol edilmeye ya da zincirlenmeye ihtiyacım olmadığını en iyi sen biliyorsun."

Esrarı bırakıp çizmelerimi üzerinde gezdiriyorum. "Pekâlâ, o zaman bana bunun nasıl sonuçlanacağını gördüğünü söyle."

Tyler yanında Fatty ile garajın otoparkına girerken, "*Bizim lehimize,*" diye omzuma vuruyor, "her zaman, kardeşim," diye garanti veriyor.

Şişko kamyondan çıkıyor, ben onu içeri alırken gözleri benimle Sean arasında gidip geliyor. Lakabına rağmen, yüz otuz kilodan fazla değil ve bu cömert bir rakam. Takma adı, her zaman en iyi tomurcuğu bulmayı başarmasından ve bunu kendi işiymiş gibi yapmasından kaynaklanıyor - ki sonunda bunu başardı - lanet hayatında bir gün bile işsiz kalmamış olmasına rağmen.

Bu gerçek, tasarımcı kot pantolonu ve fiyat etiketi kasabamızda her gün ışıkları açık tutmak için mücadele eden insanların yarısına bir tokat gibi hizmet eden ayakkabılarıyla bize doğru ilerlerken açıkça görülüyor. Yaklaşırken suratını asıyor, yaptığı destansı hata yüzünden ne kadar mahkûm olduğunu bildiği bir orospu çocuğu gibi görünüyor. Kelepçeler görünmüyor ama orada.

Tyler, Fatty'nin telefonunu bana uzattı. "O temiz. Şifresi mesajlarında var."

Camaro'mu açıp telefonunu yolcu koltuğuna atıyorum ve Şişko bana yalvarmaya başlıyor. "Dom-"

"Tek bir işin vardı," diye araya girdim, hazırladığı bahanelere kulak tıkayarak. "Minibüsü sıkıştır ve koru, ne minibüse ne de *kendine* dikkat çekme," dedim.

Röle. "Çok basit." "Ben içinde değildim."

"Sana teşekkür etmeli miyiz?" Sean günün sorusunu dile getirmeden önce tersliyor. "Şişko, ne sikime amcık alıyorsun?"

"O adam gibi değildi. Fark etmedim bile-"

Sinirlenerek jüriye zaman ayırmasını reddettim. "Siz basıldınız. Bizim işimize yaramazsınız. Sizin de bildiğiniz gibi, biz *suçlularla iş birliği yapmayız*."

Yüz ifadesi umutla parlıyor. "Sadece bu kadar. Avukatım ilk suçum olduğu için muhtemelen suçlamaları düşürebileceğimizi ya da tamamen kaldıracabileceğimizi söyledi. Beni hâlâ kullanabilirsin."

"Basıldın. Dışarıdasın." Kararı bildirdim, konuşmayı bitirdim. "İstisna yok."

"Hadi ama, Dom. Üç lanet yıl . . . Sana bedava yeşil verdim. İstedğin her şeyi yaptım."

"Eğer istediğimi yapsaydın, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Şişko, çoğu kişinin sık sık yaptığı gibi Sean'a döner.

"Hadi ama Sean. Bana güvenebileceğini biliyorsun."

Sean beni destekliyor, onu reddediyor. "Seni yanımıza yaklaştıramayız dostum."

Şimdi değil. Belki daha sonra."

Çenemi sarsıyorum. "Kafasını saçmalıklarla doldurma." Kararımı tekrar iletiyorum, hâlâ karara itiraz etmesine sinirleniyorum. "Sen yoksun. Umarım kuku buna değmiştir."

"Dom, beni liseden beri tanıyorsun. Sadık olduğumu biliyorsun. İşleri düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle."

Pahalı tişörtünün yakasını yumruklayarak, beni duyduğundan emin olmak için onu Tyler'ın kamyonetine çarpıyorum. Ben ağzı bir karış açık Şişko'ya bakarken Tyler "sakin ol dostum" diye itiraz ediyor çünkü ona karşı hiç bu kadar agresif olmamıştım, olmak zorunda da değildim.

"İhtiyacım olan şey, tüm ailemi tehlikeye atmadan emirleri harfiyen yerine getirebilecek biri. Bu noktaya gelmek için ne kadar çok çalıştığımızı biliyor musun? O lanet ağzını açma, Şişko. Bu soru retorikti. Cevabım hayır, bilmiyorsun. Bunun hakkında, gerçek amaç hakkında hiçbir şey bilemezsin, çünkü şimdiye kadar yaşadığın tek şey takma adın... gerçek sorumluluk kavramı olmayan lanet olası bir keş. Bunun bir pazarlık olduğunu mu sanıyorsun? Öyle değil. Herkes sana güveniyordu. Ama sen kibirlendin çünkü diğerlerinin aksine

Bu senin için sadece bir hobi, zengin çocuk. Peki, ne yapabilirsin? Babanın servetinin, annenin emekli maaşının ve küçük kız kardeşinin üniversite fonunun avucumun içinde olduğunu hatırlayabilirsin."

Şişko, Tyler'ın kamyonetine karşı tutuşumda sarkıyor. "Beni tehdit etmene gerek yok, Dom. Bir bok söylemeyeceğim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Bu benim suçum."

Onu tekrar kamyonu çarptım. "Ne diyordun?"

Yutkunuyor ve gözleri onun gibi pek çok kişiden beklediğim haklı öfkeyle parlıyor, ama akıllıca olanı yapıyor ve bu boku göğsüne yakın tutuyor.

"Haklısın. Tehditlere gerek yok, değil mi Jonathan Daniel George? Bu yüzden daha sonra, o vızıltı geçtiğinde ve bu gece oyuncak ayına uzandığında, DNA'nın bende olduğunu ve onu lanet hayatını *gerçek bir* şekilde mahvetmek için kullanabileceğimi unutma." Onu serbest bırakıp bakışlarını tutuyorum. "Sakın unutma. Yuvadın çıkmayı asla başaramayan acı yavru kuşları susturuyoruz. Bu gerçeği hafızandan çıkarmamak senin yararına olacaktır. Bizden uzak dur ve *uzak* dur."

Sean, anahtarlarını çıkarırken Fatty'yi teselli etmek için konuşur. "Bu çok aptalcaydı dostum. Çok yaklaştın."

Tyler'ın yolcu kapısını açarken Fatty'nin cevabı beni neşelendiriyor. "Öyle bir şey değildi. *Bana mesaj* attı."

Ben de öyle düşünmüştüm ve şimdi yapacak daha çok işim var. Listeme ekleyeceğim bir girişim daha ve daha da önemlisi avlayacağım bir *haydut* kuş.

EIGHT

Sabah biramı **yudumlarken**, üçüncü ekranımın altında kayan Nasdaq akışına bakıyorum. Portföyümüzün gidişatından memnun bir şekilde, tasarladığım yeni bir programa son birkaç komutumu yazıp çalıştırıyorum. Saniyeler içinde, ikinci monitörümde yeşil renkte bir karakter senfonisi belirmeye başlıyor. Gördüğüm manzara karşısında sırtarak zihinsel olarak kendimi kutluyorum. Son birkaç saat içinde -kasa keşfimizle ilgili bazı kazılar nedeniyle- istemeden de olsa titreşimi ağıma yoğun bir şekilde düşen yerel bir sineği tuzağa düşürdüm. Bunun üzerine onu bir sohbet odasına kadar takip ettim ve orada bir sorgulama yaptı. Oradan IP adresini buldum ve VPN programı için bir güncelleme gönderdim. Bir dakika içinde sinek, internet faaliyetlerini gizli tuttuğuna inandığı ama gerçekte bana yaptığı her bir tıklamaya ve komuta erişim sağlayan yazılımın içine gizlediğim yemi tıkladı.

İç Güvenlik bir efsanedir. Korunmuyoruz, dinleniyoruz ve davranışlarımız gözlemleniyor ve kitlelerin en iyi nasıl manipüle edileceğine dair stratejiyi düzenlemeye yardımcı olacak veriler olarak toplanıyor.

En korkutucu kısmı mı? İşe yarıyor.

CIA'in zihin kontrolü uygulamak için halüsinojenler kullanarak hükümet deneyleri yapmasına artık gerek yok. Tek yapmaları gereken

kitleler tarafından her gün kullanılan küresel teknoloji içinde tuzak kapıları icat ediyor.

İronik bir şekilde, korunmaya ihtiyaç *duyduğumuz* tek şey, iktidara seçtiğimiz hükümetin herhangi bir tarafıdır.

Birkaç dakikalık araştırma ve gözlemden sonra şüphelerim doğrulandı ve önümüzdeki haftalarda bu sineği yakından izlemeye karar verdim; bu da er ya da geç halledilmesi gereken işler listemi daha da kabartıyor. Kulüple ve gelecekteki hedeflerimizle ilgili planlarımla ilgili her geçen gün derlediğim liste nedeniyle bu noktada müdahale etmek mümkün değil. Ancak önsezi tekrar sert bir şekilde vurduğunda, bu özel sineğin bir noktada öncelikli olması gerektiğine karar veriyorum.

Herhangi bir toplu alım yapıldığında veya büyük meblağlar çekildiğinde beni uyarması için sineğin banka hesabına girdikten sonra çıkış yapıyorum.

Şu an için ana önceliğim Tyler'ın Roman'ın Cecelia'yı buraya çekme motivasyonunu ortaya çıkarmasına yardımcı olmak.

Tek varisi ile olan ilişkisine dair fikrini değiştirmesi pek olası görünmüyor, ne de hayatı boyunca yoksul yaşamasına izin verdiği için onun finansal geleceğini önemsiyor. Onca yıl ayrı kaldıktan sonra affetmesi ya da herhangi bir ilişki arzulanması pek olası görünmüyor.

Bir de Roman'ın tarafındaki psikoloji var.

İlk faktör onun yaşıdır. Buz gibi kalplere sahip yaşlanan erkekler, ölümlülük hatırlatıcıları belirmeye başladığında çözülmeye başlarlar. Tek çocuğuyla ilgili pişmanlığı anahtar olabilir.

Tyler ve ben Cecelia'nın burada olduğu haftalarda bu mantığı tartıştık ve şüpheli olmaya devam ediyoruz. Özellikle de Roman hala nispeten genç olduğu ve son zamanlarda herhangi bir sağlık korkusu yaşamadığı için.

Ve Roman gibi kibirli, duygusuz, bencil bir piç için, nedeninin Cecelia ile hiçbir ilgisi olduğuna ikna olmadım. Tyler da öyle.

Dahası da var.

Kaçırdığımız ve kaçırmakta olduğumuz hayati bir şey var. Bu nedenle, Romanların doğru bir temsilini yansıtmak için yıllardır rakamlarla çizdiğimiz resimde tek bir rakamın bile eksik olmadığından emin olmaya kararlıyız.

Hiç şüphe yok ki Cecelia'nın da Roman'ın gerekçeleri konusunda bizim kadar kafası karışık - sekiz yıl çok geç - ama para her zaman en büyük motivasyon kaynağı olmuştur.

Çözüm sorunun içindedir - *neden*.

Onu almak için o lanet eve girmemiz gerekiyor, özellikle de düzenli olarak orada uyuyacaksa. Onun varlığı ciddi bir müdahale olsa da - ve kesin bir neden bulamadıktan sonra - Sean'ın yarı mürekkep, yarı horoz kaynaklı planının bir değeri olabilir.

Umutlarım bu noktada hem mürekkep hem de kan olarak tüm kardeşlerimin üzerinde oturuyor.

Her ikisi de son zamanlarda beni hayal kırıklığına uğrattıyor ve inancımı kaybediyorum.

Bu plan aceleye getirilemez olsa da, süreci zaman çizelgeme uyacak şekilde nasıl hızlandıracağımı bulamazsam lanetleneceğim. Görebildiğim kadarıyla, mevcut hızımızı korumak için her cephede acı çeken tek kişi benim.

Telefonum gürlediğinde, ekranı dolduran *TATIE*'yi gördüğümde Tobias'ın mesajıma geri döndüğüne dair umutlarım yıkılıyor ve isteksizce cevap veriyorum.

Garajın lobisine girdiğimde -günümün büyük bir kısmında teyzemle uğraştıktan sonra- kapanış saatinden çok sonra olduğu için şükrediyorum, bu da bana diğer kuşların şüphelerini uyandırmadan ihtiyacım olan mahremiyeti sağlıyor. Ticari bölümdeki alet çantama doğru ilerlerken Cecelia'nın kanepeye yayıldığını, kitabını kaldırdığını ve beni görmesini engellediğini fark edince duruyorum. Kulağındaki kulaklıklar ve yayılma şekli nedeniyle yaklaştığımı duymadığı açıktı. Yanakları kızarmış, göğsü kabarmış, o zaman nedenini anlıyorum. Okuduğu şey her neyse onu tahrik etmişti ve bir tanesini ovmaktan saniyeler uzakta olduğundan şüpheleniyorum. Onunla daha fazla sevişebilmek için arkama yaslanıp olanları izlemek istesem de, istilasından duyduğum rahatsızlık galip geliyor ve ona doğru yürümeye başlıyorum.

Cecelia ben yaklaşırken beni fark ediyor ve kulaklıklarını çıkararak neden burada olduğuna dair bir açıklama yapıyor. "Yalnız değilim. Yani, şu *anda yalnızım*. Sean az önce çocuklarla bir paket sigara ve bira almaya gitti."

Ona bakmamak için kitabın baskı boyutuna bakarken, son zamanlarda işgal ettiği tek güvenli sığınağımın garaj olmadığını fark ediyorum.

"Nereden buldun bunu?" Kanepenin ucunda durduğum yerden ona ters ters bakarak soruyorum. Sıkı bacaklarını bileklerinden gergin bir şekilde çaprazlıyor, hayır

artık rahat.

Güzel. Benim alanlarımda bu kadar rahat olmamalı.

Kitabına bakarken, konuşmadan önce dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Kütüphaneden. Geçen gün kontrol ettim ve gizlice bir tane daha aldım. Bu bir tür gelenek." Onun küçük geleneğinin fazlasıyla farkındayım. Onu ilk gördüğümde de bu geleneğe katılıyordu -ki bu sonuncusu olacaktı. Şu anda, öyle olmadığı gerçeğinden nefret ediyorum.

"Kitapların *bedava olduğu* ve kütüphanenin yasak olduğu düşünülürse aptalca bir gelenek," diye homurdanıyorum, ne kadar aptalca konuştuğumu bilerek. "Ayrıca, Sean'ın sana söylediklerinin aksine burası bir topluluk oyun alanı değil. *Yayılmak* için başka bir yer bul," diye tükürüyorum, elbise diye bahane ettiği kumaş parçasına bakarak.

Alay ediyor. "Cidden *halk kütüphanesinin* senin olduğunu mu söylüyorsun?" "Bütün lanet kasaba benim, Cecelia."

Mükemmel yüz hatları öfkeye dönüşerek güzelliğini daha da yoğunlaştırıyor ve hızla ayağa kalkarken, arkasından yere *çarparak* düşen ciltli kitabı tutmayı kaybediyor. Kitabı almak için döndüğünde belinden eğilerek istemeden de olsa bana bir gösteri sunuyor. Bronzlaşmış, tonlanmış kalçalarının arasında kobalt mavisi bir külot şeridi görüyorum. İnce malzeme hareketiyle birlikte kayıyor ve bana amını gösteriyor, çünkü bir nebze alçakgönüllülüğü korumak için titizlikle santim santim eğiliyor ve başarısız oluyor. İçten içe inlerken, o stratejisini yeniden düşünürken bakışlarımı olmaması gereken yerde sabit tutuyorum. Dizlerini büküyor, dik durmak için kanepeyi avuçluyor, ben sehpanın diğer tarafını temizlerken ve o ulaşmadan önce onu kaparken sırtı dimdik.

Başlığa bakıyorum, *Bronz Atlı*, sırtıyorum ve ona bakıyorum, yavaşça ayağa kalkarken nefesimin uyluklarının arasındaki boşluğa *çarptığından* emin oluyorum, kanepeyi avuçluyorum ve onun saçma hareketini taklit ediyorum. "Ağır makinelerle dolu bir yerde vakit geçirmeyi planlıyorsan ödünç aldığın sekiz yaşındaki çocuk elbisesini iade etmek isteyebilirsin. Yine de zahmet etmeyin. Bu özel durak senin için sık olmayacak."

"Kara bir bulut gibisin. Bunu biliyor muydun? Sen etrafta dolanırken tek bir güneş ışını bile göremiyorum."

"Sadece temiz olduğumuz sürece."

"Senin hak sahibi, öfkeli bir hıyar olduğunu," diyor nefesinin altından, "biz *kristaliz*."

Göz hizasına eğilerek -burunlarımızın uçları birbirine değecek kadar yakın- onun alanını işgal ettiğimde derin mavileri açılıyor. "Benim hakkımda ne düşünüyorsan düşün, ya da

Daha da iyisi," kitabı göğsüne bastırıyorum ve parlak pembe dudakları aralanıyor. "Var olmayan bir gerçeklikte erdemli kahramanlarla ilgili saçma fantezilerine devam et. *Orada* çok daha güvendesin."

Dönüp alet çantamı doldurmak için gerekenleri aldıktan sonra yan kapıdan çıkıyorum. Fermuarımı zorlayan ereksiyonumu ayarlarken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Bir kez daha, ona ve bana bakma şekline daha fazla maruz kalmamak için ikinci evimden uzaklaşmak zorunda kaldım - çok fazla, çok uzun süre. İlk başta yeterince masum görünüyordu ve amacına hizmet ediyordu. Şimdi bu beni rahatsız ediyor çünkü meraklı bakışlarından ne kadar kaçarsam kaçayım, sonunda ona tekrar bakıyorum. Bunu yaptığımda, burada olduğu birkaç hafta boyunca ondan neden kaçındığımı hatırlıyorum - vücudumun artık görmezden gelmeyi reddettiği bir neden.

Onu becerme ihtiyacı.

Daha da ötesi, bunu Sean'ın yeni evcil hayvanını cezalandıracak ve onu ibretlik bir hale getirecek şekilde yapmak istiyorum, böylece sonunda lanet olası notu alacak.

Sean'ın aşık olduğu herkes tarafından bilinmektedir ve onu becermesi an meselesidir, tabii henüz becermediyse. Ama yakında, ne kadar çuvalladığının farkına varacak. Düşmanımızın kızı ne kadar mükemmel olursa olsun -ki bu kadarını kabul edebilirim- gündemimize ve daha da önemlisi dostluğumuza engel oluyor.

Bizim kurmadığımız bir tuzağa yakalanmış savunmasız bir fareden başka bir şey olmasa bile, damarlarında Roman'ın kanı dolaşıyor. Sean'ın bunu böyle görmeye başladığından emin olmak için elimden geleni yapacağım çünkü güvenceleri gün geçtikçe zayıflıyor.

Dükkânımızın arka tarafındaki araba mezarlığında dolaşırken aklımdaki arabayı görüyorum. Güneş batmak üzereyken yanımda bir atölye lambası getirmediğime kızarak ona doğru ilerliyorum - mesafemi koruma ihtiyacı öncelikli.

Cecelia ile birlikteyken ne olduğum kişiden ne de onun üzerimdeki etkisinden hoşlanıyorum.

O benim sigortama çok yakın olan nadir bir alev türü - ki bu da gün geçtikçe kısalıyor, bir kısmı onun istilasına yüzünden, çoğu da zihnimde dönüp duran sürekli kabuslar yüzünden.

Yaptıklarına rağmen, ona davranışımından çok az zevk alıyorum. Tobias gibi ben de kadınları davamızın masum izleyicileri olarak görüyorum. Bu da onları bencil amaçlarımız için kullandıktan sonra bir rahatsızlık haline getiriyor - işte bu yüzden

Sık takılmam. Kadınlar söz konusu olduğunda her zaman sunmak zorunda olduğum şey yüzünden bu alandaki ilerlemem sekteye uğradı -hiçbir şey.

Bu noktada, bu korunmayla ilgili. Cecelia'nın cazibesi onun için olduğu kadar bizim için de tehlikeli. Buick'in kaputunu açarak listeme bir görev daha ekliyorum - bunu Sean'a ondan önce kanıtlamak.

NINE

"Son üç gün içinde Charlotte şehir merkezinde endişe verici sayıda depo soygunu gerçekleşti ve Export Execs'ten nakliye kralı Anthony Spencer'in tahmini 1,8 milyon dolarlık malına mal oldu," diye bildiriyor radyo sunucusu ben depoya yanaşırken.

Camaro'mun içinde rölantide giderken, muhabir konuşurken kalabalık yerleşkemizi tarıyorum. *"Yetkililer Spencer'in doğrudan hedef alındığına inanıyor, ancak polisin elinde şu anda hiçbir ipucu yok. Herhangi bir bilgisi olan var mı diye soruyorlar-"*

Peter, Spencer'ın mallarını stoğumuza eklemek için boşaltılmakta olan Jeremy'ninkinin yanındaki depoya Filo minibüsünü sokarken ben de motoru durdurup çıkıyorum.

Yüklü arabalar depoya doğru taşınırken Denny onları durduruyor ve içeri taşınmadan önce envanterlerini çıkarıyor. Russell son kamyoneti çekerken içimden bir memnuniyet geçiyor ve Sean'ı beklerken Tyler'a bir mesaj gönderiyorum.

Tüm kuşlar yuvada güvende.

Jeremy minibüsünün şoför mahallinden çıkıp bana doğru ilerliyor, gözlerinden gurur okunuyor. Peter hemen arkasından geliyor ve yüz ifadesi

aynı duygu. Kazanıldı çünkü Peter'ın sırrımızın bir parçası olurken yaptığı ilk büyük işlerden biri.

"Sean nerede?" Açık olan güvenlik kapısına bakıyorum.

"Cecelia ondan araba kullanmayı öğretmesini istedi ve yola çıktılar," diyor Jeremy, şoför kapımın hemen dışında durduğum yere doğru ilerleyerek. "Minibüsleri aldık ve hemen arkalarından geldik... ama onu o lanet elbisenin içinde gördün mü? Şoför koltuğumda *o kış olsaydı ben de* yoklamaya gelmezdim herhalde."

Russell, Peter'ın peşinden bize katılıyor, ikisi de olması gerektiği gibi soygundan çok memnun görünüyorlar. Çaldığımız her şey, olay gerçekleşene kadar tek bir alarm bile çalmadan çalındı.

Hemen ardından, her bir kuş yüklü minibüsleri farklı güvenli evlere götürdü ve biz onları tespit edilmeden buraya getirene kadar birkaç gün gizlendiler. Soygunlarla bağlantılı olarak görülmeleri ve şüphelerin artması ihtimaline karşı.

Yerel polis, yıllarca yapılan cömert katkılar nedeniyle hala Romanların avucunda olduğu için ekstra adımlar gerekli. Ama zamanımız geliyor. Sean Horner Tech'i kazmaya devam ederken uzun zamandır beklenen bu son yumurta nihayet çatlıyor - kaçınılmaz olarak orada ilk çalıştığı zamanki gibi boş çıkıyor.

Bana göre, bu yolla sürekli olarak ölü bir atı dövüyoruz. Roman'ın örtbas ettiğine dair her türlü kanıt şüphesiz ailemin o yangında can verdiği gece yok edildi ve süpürüldü. Sean'ın Tech'e geri dönmesi zaman kaybı olsa da her şey kaybolmuş değil çünkü şu anki görevi Cecelia'yı rahatlıkla izleyebilmesini sağlıyor.

Sean'ın eve tam erişim sağlamasını zorlaştıran şey, Roman'ın mirası konusunda onu boğmasıdır. Roman ikinci gün Sean'ı eve davet ettiği için onu e-posta ile azarladı ve ziyaretçilerin asgari düzeyde tutulması gerektiğini belirtti. Biz de bu konuda baskı yapmamaya karar verdik çünkü onun, kızın arkadaşlarını araştırmasını istemiyoruz.

Son birkaç gündür, Cecelia'nın doğru fırsat ortaya çıkana kadar garajımızda demirbaş olarak kalacağı gerçeğiyle barıştım. Ta ki Sean onu bu *gece* davet etmeye karar verene kadar, yani depoya teslimatımızı uzatana kadar. Bu yüzden o gelmeden önce *ve geldikten sonra konuşuyorduk*.

Şimdilik, onun alanımıza girmesine izin vermekten ve *e l i m i z d e n* geldiğince onu karıştırmaktan başka seçeneğimiz yok. Bu da onu *hepimizle* tanıştırmak anlamına geliyor.

Meraklı, rahatım için çok fazla şey fark ediyor.

Bu da bana şunu hatırlatıyor.

"Haberleri duydun mu?" Jeremy övünerek yanıma geliyor, ben hâlâ arka cebinden sarkan kar maskesine bakarken. "Her yerde var ve ellerinde hiçbir şey yok."

"Haberler," diye başımı salladım, "Evet, tamam, oradan başlayalım."

Jeremy'nin kaşları Peter'inki gibi şaşkınlıkla kalkıyor ve ben ona dönüp işaret parmağımı göz hizasında tuttuğumda Russell sertleşiyor.

"Ne yapıyorsun?" Jeremy gözlerini benimle Russell arasında gezdirerek soruyor, yüzüne aptalca bir sırıtma yerleşmiş.

"Parmağımı haber olarak düşün Jeremy," diyorum, işaret parmağımı Russell'ın burnunun hemen önünde ileri geri hareket ettirerek. Gözleri takip ediyor, kendi ifadesi de şaşkın.

"Haberleri mi izliyorsun Jeremy?" Parmağımı yavaşça Russell'ın görüş alanı boyunca ileri geri gezdiriyorum.

"Evet," diyor Jeremy. Sanki şakamın içindeymiş gibi neşeli bir cevap veriyor.

Son bir kez Russell'ın yanından geçiriyorum ve Jeremy'ye boştaki yumruğumla vurmadan önce tutuyorum.

"Mderfucker!" Russell ve Peter şaşkın kahkahalar atarken Jeremy burnunu tutuyor.

"Lanet olsun, Dom?!" Jeremy inliyor, sesi bulanık, gözleri sulanıyor.

"Kendi lanet *gerçekliğinizde olup bitenler* yerine dikkatinizi başka *yönlere* verdiğinizde neler olduğunu görüyor musunuz?"

Jeremy kanlı parmaklarını inceliyor. "Demek istediğini anlatmak için farklı bir taktik kullanabilirdin, *sık kafalı*."

"Yapabilirdim," diyorum, arka cebinden kar maskesini çıkarıp ona uzatarak ne demek istediğimi tekrarlıyorum, "ama şimdi *neden yapmadığımı* biliyorsun."

İstediği sonucu çıkarırken suçluluk dolu gözlerini benimkilere dikeyyor.

Cecelia daha önce bilardo oynarlarken onun arka cebinden sarkan kar maskesini fark etmiş ve bu konuda konuşmuştu. Onunla henüz yapamadığım bir konuşmaydı ve gereksizdi. Jeremy bunu ustalıkla geçiştirse bile, bu onun daha fazla şüphelenmesine neden oldu.

"Üzgünüm dostum," diye homurdandı Jeremy,

"sıçtım batırdım." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Monoton bir sesle söylüyorum.

"Bir daha olmayacak, Tanrı şahidim olsun, dostum. Benim hatam."

"Evet, bir dahaki sefere lanet üniformayı evde bırak, özellikle de ihtiyacın bile yokken ... ve haberlerin *kim* tarafından kontrol edildiğini biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Bu noktada komplo teorisyenlerine inanman daha iyi. En azından biraz haklılık payı var."

"Yani Tupac hayatta ve Küba'da mı yaşıyor?" Jeremy kıs kıs gülüyor. "Sen daha iyi biliyorsun çünkü onlar gerçeği söyleyenleri yok ediyor."

"Şimdi de Nostradamus mu oldun?" Jeremy şişen burnu ve hırpalanmış gururu nedeniyle sinirlenir.

Geri çekilirken onun alanına girerek bakışlarına hükmediyorum. "Evet, ben bir kahinim ve işte öngörüm. Seçilmiş tahminleri yapanlar herkesi bir elmanın ve bir depo benzinin fiyatı konusunda paniğe sürüklediğinde, böylece önerilen yasalar yoluyla daha fazla kontrol sağlayabilecekler - *onlarca yıl önce uğruna savaşılan ve kazanılan* özgürlükleri zaten almışlar - hepimiz boku yedik." Göğsünü avuçluyorum ve onu hafifçe itiyorum. "İşte bu yüzden fazla havaya giremeyiz ya da aptallar gibi ortalıkta *dolaşamayız*. Tehlikede olan çok şey var."

Başını sallıyor, ben onu kafasına kelepçeleyip kafa derisini kabaca parmaklarken burnunu maskesiyle siliyor. "Ve zaten ellerinde bir bok olmadığını *biliyoruz*." Tutuşumu kıran Jeremy bana bakıyor, ben ona hakkını verirken gözleriyle değerlendiriyor. "Boktan gözetimin dışında, iyi iş çıkardın."

Russell ve Peter'a dönüp "siz de" demeden önce, nadiren yaptığım övgü karşısında yüz ifadesi aydınlanıyor.

Peter, acemiler tarafından indirilen mal dolu arabalara bakarken gülümsüyor, Russell ise düşüncelerinde kaybolmuş gibi alçak sesle "teşekkürler" diyor.

Kasıtlı olarak söylüyorum, Russell hala benim sözlerim üzerinde düşünen nadir bir kuş. Hedefinin bir noktada kendi bölümünü yönetmek olduğunu açıkça belirtti, bu nedenle her zaman sözlerimize, eylemlerimize ve stratejilerimize, özellikle de benimkilere dikkatle dikkat ediyor. Tüm çevremiz içinde en çok ortak noktamız o ve benim.

Russell da benim gibi ABD'ye hayal dünyasında bir parça yer edinmek için gelen göçmen bir aileden geliyor. Annesi doğma büyüme Japon, babası ise Yokota Hava Üssü'nde yetişmiş bir askerdir. Babası reşit olur olmaz Russell'ın annesiyle evlenmiş ve onu Amerikan rüyasından payını almak için Amerika'ya geri getirmiştir. Russell'ın babasının küçük yazıları okumayarak fark edemediği şey, herhangi bir türden ani bir servet elde ederseniz, bunun çok milyonlu olsa iyi olacağıdır. Çünkü Sam Amca bir kez işaretlendiğinde, aslan payından sadece birkaç puan eksik olan kendi

payı için gelecektir. Ve eğer Amerikalı amcanızın parasını

tefeciye dönüşür ve ödemezseniz geri ödemesi özgürlüktür. Yargıç, Russell'ın babasını ibret olsun diye cezalandırmış ve onu büyüme çağının çoğunda babasız bırakmıştır. Russell'ın da daha çok bir eylem adamı olması ve *seçtiği* ailesi olan bizlerle çevrili olmadığı sürece nadiren birkaç cümleden fazlasını söyleme rahatlığı hissetmesi açısından birbirimize çok benziyoruz.

Jeremy ve Peter'a baktığımda, hepimiz benzer koşullarda büyüdüğümüz için aramızda gelişen şeyin heyecanını hissedebiliyorum. Elimizdekilerle yapabileceğimizin en iyisini yaparken, bizi arayan ya da eve çağıran kimsenin olmadığı yabani çocuklardık.

Jeremy burnunu çekiyor, burun delikleri kırmızıya boyanıyor ve az önce yaptığım pislikten dolayı pişmanlık duymaya başlıyor. Tek başına uçabilene kadar hepimiz gibi o da orada burada hata yapacak. Aynı Peter gibi, onun da taze mürekkebi kabuk bağlamanın ortasında.

Tyler, Peter'ı polislerin onu kilitlediği bir hapisane hücresinde, onu korkutup yola getireceği umuduyla askere aldı. Suç dolu bir yaşamın eşiğinde, baskısı yapılmamış bir gençti - bu da onu bizim için başlıca aday yapıyordu. Polislerin bilmediği ya da önemsemediği şey, boş bir midenin büyük bir motivasyon kaynağı olduğuydu. Peter, Tyler'ın 'zeminde kocaman bir delik olduğunu' söylediği karavanın elektriğini açık tutabilmek için hırsızlık yapmaya başlamıştı. Kısa süren hırsızlık macerası, tacizci babası kefaletle serbest bırakıldıktan sonra küçük kız kardeşini doyurma çabasıydı.

Üçünün arasında gezinirken, bu ortak özelliklere sahip olduğumuz gerçeğinden nefret ediyorum. Fatty'nin aksine, etrafımdaki kuşların bu oyunda büyük payları var. Ve bu noktada yapılan hataların az sayıda ve geri döndürülebilir olmasını sağlamak bizim işimiz -*benim* işim- ve Triple'a döndüğümünden beri onlardan herhangi birine zaman ayırmak için neredeyse bir saniyem bile olmadı.

"Biraz dinlen. Daha yeni başlıyoruz," diye uyarıyorum, anahtarlarımı çıkararak. "Nereye gidiyorsun?" Jeremy soruyor, enayi yumruğu affedildi.

"Yapacak bir bok yok." Daha da önemlisi, bulunacak bir *kuş*.

"Hey, Dom," diye konuşuyor Peter, utanç dolu bakışlarını benimkilere yöneltmeden önce tereddüt ettiği belli oluyor. "Eşyalarımız arasında birkaç boyama kitabı gördüm ve-"

"Alın," diyorum, üçünün arasına bakarak. "İstediginizi ya da ihtiyacınız olanı alın. Sadece Denny ile birlikte kaydettiğinizden emin olun."

"Sağ ol dostum," diyor Peter, gözleri parlayarak, Jeremy ile birlikte yerleşkeye doğru ilerlerken. Russell dönmeden önce tereddüt ediyor.

"Aklında bir şey mi var, dostum?" Arkasından sesleniyorum. Binaya doğru geri çekilmesini durdurdu ve bana baktı. "Ben sadece ... teşekkürler, Dom."

"Yaptığımız şey bu," diyorum ona. "Suçluluk duygusundan kaynaklanan uykusuzluk yakın zamanda baş gösterirse bunu unutma."

Dudakları kalktı. "Güven bana. Olmayacak." "Bunu duyduğuma sevindim."

İçeri girmek için dönmeden önce bir sırtış paylaşıyoruz. Kutlama yapan diğerlerine katılmak için uzaklaşmasını izlerken içimi bir gurur duygusu kaplıyor.

İşe yarıyor.

Kendi başımızın çaresine bakıyoruz. Artık geleceğimizi planlamıyor ve hayal kurmuyoruz. Onu yaşıyoruz. Bu noktaya gelmek için yaptığımız tüm planlar ve çabalar buna değdiğini kanıtlıyor. Bir kutlama içkisi içmek gerektiğine ve bunu paylaşmak istediğim tek bir kuş olduğuna karar vererek telefonumu kontrol ediyorum ve Sean'ın mesajıma yanıt vermediğini görüyorum. Nova'sına bağlı takip uygulamasını açıp çıkmaz bir arka yola park ettiğini gördüğümde onunla kutlama yapma umutlarım suya düşüyor.

Ne yaptığına dair büyük bir gizem yok, Cecelia.

Direksiyonun arkasında, telefonum gürlerken arabamı çalıştırıyorum, Tyler'dan gelen bir mesaj ekranımı dolduruyor.

Hatta bir ısıruk var.

Cevap verirken omuzlarımdaki yük biraz hafifliyor - en azından Tyler odaklanmış durumda.

Elbette, makaraya sarın.

TEN

Ertesi gece, Sean şoför kapısının hemen dışında duruyor, telefonu kulağında. Camaro'na yaslanıp bekliyorum, zifiri karanlık gökyüzünde yükselen dağları tarıyorum. Telefonla konuşurken bakışlarımı yakalıyor ve bana uzun uzun göz kırpmıyor. "İzin versen seni *düzgünce yatırabileceğimi* biliyorsun."

Benim yararına olduğu anlaşılan performansıyla ilgilenmeden, işe koyulabilmemiz için acele etmesini sağlamak amacıyla çenemi sallıyorum.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," diye yanıtlıyor Sean, benim uyarımı duymazdan gelerek. "Bana bu sabahki rüyandan hiç bahsetmedin."

Sabırla onun cevabını bekler. "Sana yeterince vermedim mi? Ahh. Bunun bedelini ödeyeceksin. Ben de. Yarın görüşürüz. İyi geceler, Pup."

Sean telefonunu Nova'sına kilitlemeden önce kapatıyor, diğer eliyle de yanaştığımdan beri Clint'e doğrulttuğu Glock'u tutuyor.

Tyler kirli kuşumuzu buldu.

Tyler tuzağı kurduktan sonra Clint'i tuzağa düşürmek birkaç gün sürdü, ancak Tyler onu teşhis ettikten sonra Sean sorumluluğu üstlenerek devreye girdi.

Clint inliyor, ayaklarımızın dibinde diz çökmüş, her haliyle kendinden geçmiş bir keş gibi görünüyor. Ortak farlarımızın aydınlattığı çökük gözleri

içinde bulunduğu durumdan kurtulmasına yardımcı olacak uygun bir mazeret oluşturmaya çalışır.

Sean, Clint'in sesini kısıtlayan maskelendirme bandını yırttı. Bir adım öne çıktığında Sean başını kararlı bir şekilde sallıyor. "Bu *benden*."

Çenemi eğiyorum, yine de serbest bırakmak için can atıyorum. Ama kural kuraldır ve söz konusu Sean'ın kendi askerleri olduğunda, bu onun kararıdır. Sean Clint'in önünde diz çöküyor, silahı kayıtsızca kalçasına dayıyor. "Öğrenmeyeceğimizi mi sandın, Clint? Böyle mi düşünüyordun?"

Clint -zaten hıçkırarak hıçkırarak ağlamanın eşliğindeyken- konuşur: "Sadece ihtiyacım vardı."
_"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye tersledi Sean. "Zehirlemek bir şey
Kendinizi sırlarınızdan mahrum bıraktınız. Bu zehri yaymak tamamen başka bir şey." Sean eğilir. "Fatty'nin nasıl sıkıştırıldığını ve basıldığını tespit edemeyeceğimizi mi sandın? Onu dışarı atıp orada bırakacağımızı mı düşündün? Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığımızı sen de biliyor olmalısın. Sırlarımızı böyle saklarız."

Sean cebinden bir reçete şişesi çıkarır ve Clint'in yüzünün önünde sallar. "Bu sesin ne olduğunu biliyor musun, Dom?"

"O da ne?"

Sean iğrenç bir şekilde şişeyi alay edercesine sallar. "Bu bir keşin çiftleşme çağrısı."

Konuşurken Clint'in ağzından tükürükler akıyor. "Temizleneceğim. Ne istersen yaparım."

"Duydun mu, Dom?" Sean tiksintiyle tersledi. "Ne istersek yapacak. Kız arkadaşım üç hafta önce aşırı dozdan öldü ve zar zor kurtuldu, ama *bu* onun uyanış çağrısı." Sean küçük hapı parmağının ucunda dengelemeden önce şişenin kapağını açar ve Clint'in gözleri onu takip eder. "Bağımlı oldun ve etrafındaki herkesi zehirledin. Ama sonra aramızdaki yerini ve saygını kaybettin. Hiçbir kuş seninle uğraşmak ya da sırlarını sana açmak istemedi, sen de kendi sırlarını çalmak için Fatty'yi satmayı kendine görev edindin. Zaten bildiğim şeyi doğrulaman için sana tek bir şans vereceğim."

Clint başını sallar ve burnunu çeker. "Fatty'yle birkaç gün önce onun evinde tütürüyorduk." İtirafının korkusu içini kemirirken yüz ifadesi de kelimeleri gibi bocalıyor.

Clint geri kalanını mırıldanırken Sean çenesini eğiyor.

"Minibüslerden birini onun evinde gördüm. Bir muşambanın altındaydı ama ne olduğunu biliyordum çünkü geçmişte servis çağrılarını ben yapmıştım ve

..." sertçe nefes verir ve Sean Glock'u alnına bastırırken gözlerini kapatır.

"Ve?"

"Kimse yolcu olarak binmeme izin vermedi, ben de Fatty'nin evini gözetledim ve onun gitmesini bekledim. Hepsini almayacaktım, sadece birazını alacaktım. Yemin ederim."

Sean tereddütlerinden bıkmış bir halde ona sert bir bakış fırlatır.

"Ama minibüsü terk etmedi, ben de dikkatini dağıttım. Kızı tanıyordum ve ona biraz para teklif ettim, ama *o gece* yakalanacağını bilmiyordum ...," diye başını sallıyor, "bu tamamen tesadüftü. Onun yakalanmasını istememiştim. Satacak mal bulmak için zaman kazanmaya çalışıyordum. Bana inanmalısın dostum. Ben olsam
..."

Sean Glock'u daha sert bastırır, böylece Clint'in kafası birkaç santim geriye itilir. "Yaptın amına koyayım. Ve Şişko bu süreçte mürekkeplenme şansını kaybetti. Bu çok soğuk, dostum. Minibüsü boş bulduğunda canın yanmış olmalı. Bu saçmalıkla bize iyi bir kuşa mal oldun."

Clint anlamsız özürler dilerken Sean iç geçiriyor ve bana bakıyor.

"Çok özür dilerim, Sean."

"İşin en üzücü yanı da *-nasıl çalıştığımızı bildiğin için- yaptığının yanına kâr kalacağını* düşünmüş olman." Sean bana doğru başını sallıyor ve Sean onu bir hap içmeye zorlarken Clint'in başını tutuyorum.

Sean ağzını kapatıp suyu açmadan ve Clint'i içip yutmaya zorlamadan önce Clint'in nefesi kesilir. Sean bir hap daha verir ve Clint korkuyla şişeye bakar. Sean içeri girdiğinde, Clint kendini korumak için işe yaramaz bir girişimde bulunarak bağlı bileklerini kaldırır.

"Sean, lütfen. Yapamam."

"Ne? Artık OXY'yi sevmiyor musun? Bunun için kardeşlerinden çalmayacak mıydın?"

Clint başını kaldırıp Sean'a bakar, yüzünde acınası bir ifade vardır.

"Sean-"

"Adımı söylemeyi kes. Bunun içindeki psikolojiyi bilmediğimi mi sanıyorsun? Fikrimi değiştireceğini mi sanıyorsun? İki kere düşünmemi sağlayacak mı?"

Sean hayal kırıklığı içinde yavaşça nefes verir. "Etten ve kemikten olduğunu biliyorum. Kalbin ve ruhun olduğunu da biliyorum. Ama seninki yanlış yöne gitti. Davanı savunmak için artık çok geç. Aç kapıyı." Sean Clint'e zorla bir hap daha verir ve ayağa kalkıp bir sigara yakmadan önce şişenin kapağını kapatır.

Zippo'sunu kapatırken başparmağını alt dudağında gezdiriyor ve bir sonraki sözlerini tartıyor.

"Lanet olsun, dostum. Bundan zevk almıyorum Clint. Hiçbirimiz hoşlanmıyoruz ama keş kararların yüzünden en önemli kurallardan birini görmezden geldin ve derine kazınan söze ihanet ettin ve bunun peşini bırakamayız. Bunu biliyorsun."

Sigarasını çeker, duruşunu bozmaz. "Bu benden ya da senden, hepimizden çok daha önemli. Seni kanatlarımın altına aldım. Sahip olduğum her şeyi sana verdim ve sen bana bunu mu yapıyorsun? Kurallar basit. Uyuşturucu yok, silah yok ve masumlar yok. Biz insan almayız, takas etmeyiz ya da satmayız ve *kendimizden olanları da satmayız* ama sen uyuşturucu almak için *kendi* kardeşini takas etmeye razı oldun."

Ben arkadan yaklaşp kendi silahımı doğrultup yağlı kafasının arkasına dayadığımda Clint inkâr edercesine başını sallıyor. "Acaba onu özleyen olacak mı?"

Clint protesto için çığlık atıyor. "Bekle! Bekle!"

Sean bana doğru baktı. "Bekleyelim mi Dom? Zehrini çoktan seçti, değil mi Clint? Kendini, sevdiğin insanları, kardeşlerini."

Clint başını eğmeye çalışınca Sean saçlarını yumruklayarak bakışlarını tekrar yukarı kaldırmaya zorlar. "Hayır, dostum. Kimse beni gözleri kapalı beceremez."

"Sean, bunu düzelteceğim. Daha iyi olacağım."

Sean'ın gözleri donuklaşıyor ve konuştuğunda oyun zamanının bittiğini anlıyorum. "*Bana* yalvarıyor olman çok komik. Ve anlıyorum," diye bana doğru işaret ediyor. "Dom tehditkâr bir orospu çocuğu gibi görünüyor, ama *ben*? Ben farklı bir resim çiziyorum ve çoğunlukla onu temsil ediyorum, ta ki sen benim için en önemli şeyle uğraşana kadar..." Sean sigarasını yere atıp botuyla ezerek söndürdükten sonra şişenin kapağını açıyor ve yüz ifadesi ölümcül olan bir hap daha avuçluyor, "... işte burada korkutucu görünmeye başlıyorum."

Clint sessiz bir solukla ağzını açar, Sean ağzına bir hap daha sokmadan önce tükürüğü yanlardan aşağı akar. Clint tükürür, yalvarışları boğulur. "Lanet olsun dostum, lütfen. Beni tanıyorsun."

Sean başını eğerek, "Ben de öyle düşünmüştüm," der. "Sen kurtarılabilir misin Clint? Sanırım şu anda sorulan soru bu, değil mi? İyiyle kötü, doğru ya da yanlış. Kötü adam sen misin, yoksa ben miyim? Belki de ikisiyim. Ama seni buraya getiren benim ve bu yüzden benim sorumluluğumdasin. Belli ki benim kararım çarpıktı ve senin de hafızan zayıf çünkü

Birimizle uğraştığında *hepimizle uğraşmış* olacağını unuttun. Zaman doldu."

Tyler arabasıyla yanaşıp, gece yarısı gibi giyinmiş, kasketini aşağıya çekmiş bir halde inerken Clint'in gözleri dehşetle açılıyor. Parmaklarındaki siyah eldivenleri sıkkan Tyler yanımda yerini alırken Sean dikkatini yeniden toplamak için şişeyi Clint'in yüzünün önünde sallıyor.

"Kaç kişi çok fazla?" Clint'e bakıyor. "Kulübümde yaptığın gibi senin hayatınla da rulet oynayalım mı? Düzeltmeni kaçırmamı istemem, aç kapıyı." Sean hapı Clint'in ağzına tıkar ve Clint yine gereksiz özürler dileyerek hapı tükürür. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bu kadar ileri gitmesini istememiştim."

Sean alay eder. "Bunu Şişko'ya söyle. Umarım bu kafan en düşük seviyededir, dostum. Gerçekten umuyorum. O mürekkeple sana bir daha nasıl güvenebileceğim?"

Tyler öne doğru bir adım atar, tam bir cellat modunda Clint'e bakarken yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktur.

Clint'in gözleri parlar, ses tonunda umut vardır. "Bunu kanıtlayabilirim. Torpido gözümde ikinci ocağım var. Ona yazdığım mesajı göreceksin. Tüm konuşmayı göreceksin. Başka kimseyle konuşmadım. Sadece o ve ben vardık, yemin ederim. Ve ona teklif ettiğim tek şey paraydı. *Nedenini* asla bilmedi."

Sean öfkesinin son damlalarını da tüketerek, "Dua et de yeterli olsun," diye tükürdü.

Tyler, Sean'ın tomurcuklanan iç mücadelesini okur ve onu kenara iter. "Bundan sonrasını bana bırak."

Clint ona bağırırken Sean başını sallayarak cevap veriyor ve Tyler onu Honda'nın yolcu tarafına sürükleyip yolcu koltuğuna itiyor. Torpido gözünden telefonu alan Tyler bana uzatıyor, ben de cebime atıyorum. Clint'in çılgınlıkları bize yankılanırken Tyler ikimizin arasına bakıyor, Tyler uzaklaşmadan önce arabanın kapısının çarpmasıyla sesini kesiyor.

Sean'ın Zippo'sunun sesi duyuluyor ve ben de dönüp onun yüzünü fırçaladığını, sonra da küfredip başını öne eğdiğini görüyorum. Vicdanının önümüzdeki günlerde onu yiyip bitireceğini bilerek yanına yaklaşıyorum.

"Bu bir savaş kardeşim," diye hatırlatıyorum ona. "Birçok savaşın ilki."

"Biliyorum dostum. Anlıyorum ve kontrol edemediğimiz tek değişkenin sadakatine güveniyoruz ... *insanların*." İfadesi yankılanarak

Bana doğru bakarken o kadar çok gerçek var ki, az önce yaşananların bedeli duruşunda açıkça görülüyor.

"Ondan çok emindim, ama şimdi ..." Clint'in geri çekilen arabasına doğru bakıyor. Sean her zaman sezgilerinin en büyük yeteneği olduğuna inanırdı ve ben de ona hak veriyorum, çünkü bu açıdan iyi yumurtaları kötü yumurtalardan ayırma konusunda kusursuz. İnsanları kolayca okuyabiliyor, ihtiyaçlarını tahmin edebiliyor ve gerektiğinde onları bizim yararımıza manipüle edebiliyor. Gerçek şu ki, o özünde bir empatidir. Onun kriptoniti, ben objektif ve tarafsız kalabilirken, az önce olanların her parçasını hissetmesi. Ben gittikten sonra bu durum beni bir saniye bile etkilemeyecek ama Sean bunu yakın zamanda unutmayacak. Clint'in kaderi yüzünden uykuları kaçacak ve bunun ağırlığını taşıyacak.

"Ona inanıyor musun?" Uzun bir duman solurken soruyorum.

"İnanıp inanmamam önemli değil, değil mi?"

Sean'ın iyiliği için, yan yana durup arka lambalarının kaybolmasını izlerken Clint'in bize verdiklerinin yeterli olduğunu umuyorum.

ELEVEN

"Ben çıkıyorum," diye alçak sesle konuşuyor Sean, ben kahve fincanımı doldururken merdivenlerden aşağıya tıka basa dolu bir çamaşır torbası taşıyor. Clint hakkında bir karar verebilmek için yüz ifademi inceliyor, ben de başımı sallayarak henüz bir kararım olmadığını söylüyorum.

Tahminimce temiz kıyafetler için yaptığı bu gezi, o günkü kulüp işlerinden kaçmak için bir bahane. Birkaç gece önce Clint'in arka lambalarının kaybolduğunu gördüğümüzden beri somurtuyor. Arabası işlek bir alışveriş merkezinde bulunan yerel bir kayıp adamın manşeti ortaya çıktığında şişeye sertçe vurdu. Durum tespiti yapar yapmaz ona öyle ya da böyle haber vermeyi öncelik haline getirmeye karar verdim. Sean ve ben her ne kadar hak edenlerin tetiğini birlikte çekmiş olsak da, bir kuş arkadaşımızın kaderi söz konusu olduğunda durum tamamen değişiyor.

"Yardım ister misin?"

Ön kapıda bana tereddütlü bir bakış fırlatıyor ve anlıyorum ki çoktan yardım için sıraya girmiş. Çenemi eğerek ona ihtiyacı olan çıkışı veriyorum. Kederini ve sikini Cecelia'ya gömmek istiyorsa, bu onun ayrıcalığı. İşe yaramaz bir bahane uydurmak için ağzını açtığında onu başımdan savıyorum. "Yapacak işlerim var."

Ön kapıyı açtıktan hemen sonra duraksıyor, bana bir şey ifade edebilecek kelimeler arıyor. Anlamayacaklarını anladıktan hemen sonra, kapı

arkasından kapanır.

Garajda geç saatlere kadar çalıştıktan sonra, tutkuyla bağlı olduğum projeme geri dönme niyetiyle merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, hışırtılı bir inilti bana ulaştığında adımlarımın ortasında duruyorum. En üstteki parmaklıkların arasından, kaynağı Sean ve Tyler'ın yatak odası kapıları arasındaki koridorun sonundaki küçük duvar parçasına sabitlenmiş halde buluyorum. Başını arkaya atmış, gözleri kapalı, bacaklarından biri Sean'ın çıplak omzuna sarkmış, o da açgözlülükle kızın amını yiyor.

Gördüğümde kanım kaynıyor. Tıpkı tahmin ettiğim gibi, Sean duygularını Cecelia ile tedavi etti. Onun içinde boğulma kararıyla, yatağını ve lanet olası evimizi de açtı, bu da işleri değiştirdi. Onun motivasyonu hakkında spekülasyon yaparken derimin altında öfke kaynamaya başladı. Ben geldiğimde Sean'ın Nova'sı arabada değildi, onunki de öyle, o zaman buraya nasıl geldiler?

Benim tahminim Tyler, muhtemelen onları bıraktı ve hemen sonra ayrılacak kadar akli vardı.

Sean çekildiğimi duymuş olmalı ama hevesle beslendiğine bakılırsa duymamış da olabilir. Cecelia'nın çığlıkları, Sean'ın saçlarını kavrayıp ağzına doğru hamle yapmaya başladığında, daireler çizen teorilerimi bozuyor. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalı olan Sean geri çekiliyor, başını yukarı kaldırıp Cecelia'ya bakıyor, bir yandan da parmaklarıyla Cecelia'yı mızraklıyor ve açıkta kalan etini görmemi sağlıyor.

Onu görünce, yüzüne kazınan coşkuyu görünce sikim sarsılıyor. Diğerleri aşağıda toplanırken kan kulaklarıma hücum ediyor. Ne kadar istesem de başka tarafa bakamıyorum, o yüzden de bakmıyorum. Gözleri açılırsa beni yakalayacağını bildiğimden, Sean'ın telkinlerinde kaybolurken olduğum yerde kalıyorum.

"Gelmek ister misin, Pup?" Sean'ın sesi şehvetle kaplanmıştı.

"Lütfen," diye inliyor adam parmaklarını onun uyarılmışlığıyla kapladıktan sonra eline doğru eğilirken ona masaj yapıyor.

Sean tekrar içeri dalıyor ve Cecelia patlıyor, adını haykırırken yüzü kızarıyor, çıplak topuğunu sırtına saplarken kalçası başının etrafında titriyor. Onun gelişinin görüntüsü ve sesi içimde umutsuz bir ihtiyaç uyandırıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, kızgın sikim kotumun içinde zonkluyor, ilgi istiyor ve ben reddediyorum.

Zincirlerimi çözerek, Sean'ın kapısı kapanırken merdivenlerin dibine indim. Durduğum yerde felç olmuşken, Cecelia'nın boğuk iniltileri kapının arkasından devam ediyor. Duyularım keskinleşiyor, çalışan buzdolabının sesini ve yakındaki bir raftaki küçük bir saatin tik taklarını yakaladığımda aletim bir isyan tehdidinde bulunuyor. Kot pantolonumdaki iğrenç zonklamayı eğlendirmeyi reddederek, sürgülü kapıya ve yan bahçeye doğru ilerliyorum. Sanki yakınlarda bir şey varmış gibi etrafıma bakındım. beni biraz rahatlatılabilir.

Banktaki koltuğa oturup barı kaldırıyorum ve ölü pres yapmaya başlıyorum. Zihinsel olarak savaşıyor, onun şehvetle kaplı yüz hatlarının görüntülerini, iniş şeridinin ve damlayan amının görüntüsünü ve orgazm olurken çıkardığı lanet sesleri silmek için bastırmaya devam ediyorum.

Bunu görmemi isteseydi bile -ona olan çekimimle yüzleşmek için- zamanlamayı bu kadar manipüle edemezdi.

Yine de kandırmaca konusunda ustayız.

Sean düşünmeden hiçbir şey yapmaz. Belki de onun üzerindeki etkisiyle savaşıyor, söylediği yalanlara inanmak için çırpınıyor ve kaybediyor. Belki de bu sefer, konu ona geldiğinde, verecek bir cevabı yoktur.

Hiçbirimiz bilmiyoruz.

Hayatımın bu noktasında her hareketime ve kararına içgüdülerim yön veriyor. Hep öyleydi. Ancak yetişkinliğe eriştiğimde bunun ne olduğunu tam olarak anlayabildim. Her ne kadar sadakatle takip etsem de, bazen daha ince olmasını diliyorum. Ama öyle değil - her zaman açıklanamaz bir güçle içimde uğulduyor ve zaman zaman bana itaat etmem için bağılıyor. Bana huzur vermeyi reddediyor.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, çok ihtiyacım olan ölü uykumdan gözlerimi açmadan kim tarafından izlendiğime dair tanıdık bir sezgiyle uyandığımda olduğu gibi.

Bu bilgi beni sarsıyor ve gözlerimi açtığımda onu misafir banyosunun hemen dışında dururken görüyorum. Bir metre ötede bile ifadesindeki şehveti anlamak çok kolay. Onun da eskisi kadar tahrik olduğunu görüyorum.

Saatler önce, hareketsiz kaldım, uygun bir şekilde ama istemeden onun seyir zevki için yayıldım.

Acele etmeden, bakışlarını sikime dikmeden önce her santimetrekaremi ıslatıyor. Yeni sikilmiş, dudakları şişmiş, Sean'ın tişörtünden başka bir şey giymemiş halini görünce kıpırdanmaya başlayan sikim bana ihanet etmeye başladı bile.

Arzu dolu mavi gözleri benimkilere doğru uçup genişlemeden hemen önce bakışlarımı hissettiğinde kendi alarm zilleri çalıyor. Artık tanıdık olan elektrik aramızdan geçiyor, bakışlarımı sikime kaydırırken cevap veren bakışlarım cüret dolu. Şimdi tam direkte duran bir horoz. Lanet bir fare gibi kaçmadan önce özür dilerken çenemi bir parça kaldırıyorum.

Cecelia'nın aceleyle geri çekilmesi nedeniyle Sean'ın kapısı sessizce kapanırken, son cesur hareketi için o orospu çocuğuna acımadan edemiyorum. Kasıtlı ya da değil, buraya geldiğinden beri beni onunla yemliyordu. Onun ve kendisinin uyanma vakti geldi de geçiyor bile.

Eldivenlerini çıkar, tatlım.

TWELVE

"Cha-ching."

Ping sesi beni dün mutfakta karşı karşıya geldiğimizde Cecelia'nın ellerini aletimde gezdirdiği görüntüden uzaklaştırdı. Elimden gelenin en kötüsünü yapmışım ve bunu yaparken bile, çekimin uğultusu oradaydı, sadece son tartışma maçımızla güçleniyordu. Bu seferki büyük ölçüde benim tarafımdan kışkırtılmıştı. Aldığı kadar iyi vermişti ama Sean'ın son testi sonunda geri tepmişti. Onu kasıtlı olarak yine benim yoluma bıraktı ve yine amacına ulaşamadı. Bizim dünyamızda olmanın zorluklarına katlanmaya ne hazır ne de buna dayanacak gücü var. Ne kadar çok denerse, çabaları o kadar boşa çıkıyor.

Kumbaramızdaki yeni bakiyeye bakarken kulaklıklarımdan Dead Sergeants çalıyor. Borsa açıldığında Nasdaq akışını tararken, aynı anda yerel haberler başka bir ekranda yayınlanıyor. Spencer'in şirket hisselerinin plana uygun olarak düştüğünü araştırıp keşfettiğimde içimde bir tatmin duygusu oluşuyor. Depoda bulduğumuz silahlar için onu gömecek kadar kanıt topladıktan sonra, Spencer için RIP ve bir sonraki hedefe geçiyoruz. Tam bunu düşünürken, telefonum Tyler'dan gelen bir mesajla çınlıyor.

Garajda buluşuruz.

Cecelia'nın dün kafama yapıştırdığı havuçlu kekin kokusunu bir kez daha alınca sinirim daha da artıyor ve bir duş daha almam gerektiğine karar veriyorum. Masamdan uzaklaşmak için hareket ederken, ekranda yanıp sönen bir manşet gördüğümde duraklıyorum.

YEREL KADIN SİĞİNMA EVİNE BÜYÜK BİR BAĞIŞ YAPILDI.

Akan müziği kapatarak, tam da sunucu sahadaki muhabire işaret verirken sesi açıyorum.

"Müdür Loretta Dawson ile birlikte, birkaç gün önce isimsiz bir bağışçının bir kamyon gönderdiği "Chance Two Kadın Sığınma Evi "nin önünde duruyorum. Kamyon ağzına kadar erzakla ve yeni yıl boyunca kilerlerini dolduracak bozulmayan gıdalarla doluydu. Beklenmedik ama çok ihtiyaç duyulan bir bağış. Bize bundan biraz daha bahsedebilir misin Loretta?"

Sean'ın eski Pazar okulu öğretmeni ayağa kalkıyor, yüzünde sinir ve heyecan karışımı bir ifade var. *"Kamyon yanaştığında aklımız başımızdan gitti. Geçmişte de bazı cömert bağışlar almıştık ama bu büyüklükte bir bağış almamıştık. Geçen ayki yıllık bağış toplama etkinliğimizden sonra bile kapılarımızı kapatmaya çok yaklaştığımız. Bize sığınma evini devam ettirme ve potansiyel olarak düzinelerce kadının hayatını değiştirme imkânı verenlere çok müteşekkirim."*

Tatmin olmuş bir şekilde, boynumu kırıp uzaklaşmadan önce sesi kısıyorum.

Bütün gece çalıştığım için kaslarım çılgın atıyor, önümüzdeki uzun saatlerden korkuyorum. Banyoya doğru ilerlerken, kişisel cep telefonum elimde vızıldıyor. Son iki mesajımı cevapsız bırakan kardeşim olmadığı için kızgınım, ekranımı BLUE RIDGE MEDICAL doldurduğunda içimi bir korku kaplıyor.

Banyoda, cevap verirken aynada gözlerimin altındaki koyu yarım ayları inceliyorum. "Alo?"

"Dominic King
mi?" "Bu o."

"Bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Sadece senin ..." Bir sayfanın çevrildiğini duyuyorum, "Delphine Teyze. Kemoterapi randevusu için erken geldi ve kendini eve bırakacak durumda değil."

Başımın arkasını kavrayarak sabırlı olmak için derin bir nefes alıyorum.
"Ne kadar erken?"

Onun cevabıyla çenemi ovuyorum. "Onu orada tutabilir misin? Bir saat içinde orada olabilirim."

Kadının hayatının en uzun saati olacağından emin olduğu için paniklediğini duyunca ona teşekkür ediyorum ve duşuma başlamadan önce telefonu kapatıyorum. Soyunduktan sonra fayansları avuçluyorum, gözlerimi kapatırken suyun sırtımdan aşağı yağmasına izin veriyorum.
"Yüce Tanrım."

Toparlayabildiğim tek dua bu.

Hızlı ve soğuk bir durulamadan sonra biraz canlanmış olarak, botlarımı giymeden önce King's tişörtümü giyiyorum. Sahip olduğum azıcık enerjiyle merdivenleri çıkıyorum, Sean mutfak adasının arkasında durduğu yerden kafasını kaldırdığında yolu yarılamıştım, haberler hala oturma odasındaki televizyonda yayınlanıyordu. "Gördün mü?"

Dolaptan bir fincan alıp bana bir fincan doldururken başımı sallıyorum ve fincanı adaya doğru iterek ikram ediyorum.

"Yine mi bütün gece?"

Homurdanıyorum, sızlanmalar başlamadan önce doyurucu bir yudum alıyorum.

"Sana bütün olarak ihtiyacım var dostum. Mumu iki ucundan da yakmaya devam edemem."

"Buralarda benim iş yükümü, benim yöntemimle halledebilecek başka birini göremiyorum ve birinin bana bırakılan bu dağınıklığı düzenlemesi gerekiyor."

"Senin imkânsız standartlarına göre," diye homurdanıyor. "Sen Boston'dayken kaleyi korumakta gerçekten bu kadar kötü mü davrandık?"

"Kendini muhtaç mı hissediyorsun?" Yudumlar arasında soruyorum.

"İltifat ister misin?"

"Şu anda bir şeye ya da *birine* ihtiyacım varsa, bu sen değilsin. Bu arada, bunu benim için mahvettiğin için teşekkürler. Dün gece tek kelime etmeden sıvıştı ve bu sabah da bana mesaj atmadı."

Selamlamak için fincanımı
kaldırıyorum. "Ne zaman
istersen." "Yani kasıtlıydı."

"Dün onu burada bekçi köpeği rolü oynamadan bırakman kadar kasıtlı." Omuz silkiyorum. "Belki de o küçük makyajlı sikişinle anlatmak istediğini ona yeterince iyi anlatamamışsındır."

"Aksine bir kanıt duyduğunuza inanıyorum."

"Beni umursayan biriyle karıştırıyorsun. Şu anda senin sikik hayatından

daha önemli işlerim var."

"Ne dersen de, dostum, ama Tyler hepimizin kışındayken bile,
Şu anda ilerlemeyi sabote eden *sensin*."

"Yerini bilmesi gerekiyor."

"Bunun senin için neden zor olduğunu anlıyorum ama senin gerçekte neyle ilgili olduğunu bilmiyorken cehaletini ona karşı kullanmaya devam edemezsin. Eğer ona biraz şans verirsen, bence seni şaşırtacaktır." Tezgâhı avuçluyor. "Kendine karşı dürüst olursan, çoktan şaşırttı bile."

"Anlıyor musun?" Dönüp mutfak penceresinden dışarı bakıyorum, arka bahçemizin ötesindeki bulutlarla kaplı dağ sırtını tarıyorum. "Evet, anladığımı sanmıyorum."

"O zaman bunu konuşmamız gerek."

"Yapmamız gereken şey lanet olası garaja gitmek. Tyler bekliyor."

Sean bardağını yanımdaki lavaboya koyuyor, ben de kendi bardağımı bir seyahat kupasına boşaltıyorum, tencereyi alıp ağzına kadar doldurduktan sonra kapağını kapatıyorum. Sean bana dönüyor ve ne kadar kızgın olsa da yüz ifadesinden endişe akıyor.

"Seni götürmemi ister misin?" "Böyle iyiyim."

Beni sıkıştırmadan önce dudak halkasını kısa bir süre ısırıyor. "İyi miyiz?"

Ben başımı eğip anahtarlarımı alırken o beni anlamaya çalışıyor ve Cecelia konuşmasını tamamen kapatıyor. "Ne duymak istiyorsun?"

"Lanet olası gerçek. Sana yalan söylemeyeceğim. Orada sadece benim için değil, bizim için de uzun vadede potansiyel var."

Seyahat kupasını dudaklarımda durduruyorum. "Şimdi de uzun vadeli mi düşünüyorsun?" "Bunun amacı da bu değil mi? Onda bunu görüyorum ve bence sen de kızgınsın. onu da görebilirsiniz."

"Bir fare görüyorum."

"Her neyse, istediğin gibi olsun. Eğer geri çekilmemi istiyorsan, ne demek istediğini gayet açık bir şekilde ifade ettin. Bil diye söylüyorum, bizi tüm bu dramatik olaylardan kurtarabilir ve bana açıkça söyleyebilirdin."

"Yumruğum sana ipucu vermedi mi?"

Elini dağınık saçlarında gezdiriyor, kafası karışmış bir halde. "Bunu hallettiğimizi sanıyordum."

"Yaptık. Onun becerememesi benim sorunum değil. Ters giden senin küçük deneyindi. Bu senin suçun."

"Doğru. Siktir et." Sean anahtarlarını çıkarıp gitmek için dönüyor ve ben pencereden dışarı, beni bekleyen dünyaya bakıyorum. İçinde istediğim rolü oynayamadığım sürece parçası olmak istemediğim bir dünya. Sean burada devreye giriyor. Sürekli huzursuzluk halimden çok önce benim dışarıyla irtibatımı sağlıyordu. Kardeşlerimin geri kalanı kendi

gündemlerine odaklanmışken,

Sean her zaman her şeyden önce benim arkamı kolladı. Cecelia'yla şu anki amacı bencilce ve çok şey istemek olsa bile, en önemli anda bana ihanet etmeyecektir. Bu kadarından eminim. "Biz iyiyiz."

Duraklıyor ve samimiyetimi ölçüyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Benim var. Cecelia'yı hobi edinmeye karar vermiş olsa bile, Sean uzun vadeli iş yapmaz. Onunla her ne yapıyorsa öyle ya da böyle bitecek. Yani, bundan kişisel bir çıkar sağlıyorsa bana ne? Bu onun kim olduğunun ve neye ihtiyacı olduğunun bir parçası. Hiçbir zaman özdeşleşmediğim ama her zaman anladığım bir şey. Eğer herhangi bir kadın dikkatini dağıtacaksa, bizi Roman'ı yok etmeye yaklaştıracak olandan daha iyi kim olabilir?

"Evet, Romeo," diye takıldım. "Ama bil diye söylüyorum, o Rosaline'lerin uzun bir serisinden sadece biri."

"Ne düşünürsen düşün, ama ben sana aksini söylüyorum. . . ve senin bu konuda iyi olduğundan ya da olabileceğinden emin değilim. Ondan ne kadar hoşlansam da, ki gerçekten hoşlanıyorum," diye itiraf ediyor ellerini saçlarında gezdirerek. "Artık bitebilir. Karar verdiği bu çıkmaz bir çıkış yolu olabilir, bu yüzden karar vermen için topu senin sahana bırakıyorum."

Uyarısıyla birlikte aşağıdaki sözlerinin de duyulduğundan emin olmak için oyalanıyor. "Ama geçmesine izin vermeye karar verirsiniz, *hepsini içeri* getireceğim."

Onun bu açıklaması tüm hareketlerimi durdurmama neden oldu. "Peki ya sonuçları?" "Benden," diyor dönüp ön kapıdan çıkmadan önce.

Özellikle de dünkü sinir krizinden sonra ona kefil olma isteği karşısında hayrete düşerek onu takip ediyorum ve arabayı kilitliyorum. Motorlarımızı ısıtmak için marşa bastıktan sonra, hoparlörlerinden klasik rock çalmaya başlarken, alçaltılmış camlarımızdan gülümsediğini görmek için ona bakıyorum.

"Hadi seni uyandıralım."

Onun sesini bastırmak için kendi müziğimi açıyorum ve o da rahatsızlıkla başını sallıyor. Bir saniye sonra bizi mahalleden çıkarmak için tekerlekleri döndürmeye başlıyor, ben de Camaro'mu vitesine takıp onu takip ediyorum.

Dur işaretinde, kaputlarımız aynı hizada olacak şekilde yanına yanaşıyorum. Geri sayım için motorlarımızın üç ortak devrinden sonra, ikimiz de ana yolun her iki şeridini de talep ederek harekete geçiyoruz. Karşıdan gelen bir araba tarafından arkasına itildiğimde Sean avantajı ele geçiriyor. Camaro'mu gaza basıp yanından mermi gibi geçtiğimde onun alaycı cevaplarını duyabiliyorum. Yolun aşağısına doğru uçarken kornasına iki kez uzun uzun basması açık bir "siktir git" anlamına geliyor. Sean bana

yaklaşmaya başladığında, karşıdan gelen başka bir araba beni

yavaşlayıp onun şeridine girdik. Sürücü kornaya basıyor, biz yanından hızla geçerken "lanet olası aptallar!" diye bağırıyor. Ben her iki şeride de geçip onun her hareketini beklerken Sean silahını ateşliyor, ben onun önde kalmak için yaptığı manevraları engellerken kaputu tehlikeli bir şekilde tamponuma yaklaşıyor. Kıkırdayarak dikiz aynasından bakıyorum. "*İkinizi* görüyor olabilirim kardeşim, ama ikiniz de arkamdasınız."

Son sağa dönüşümüze yaklaştığımızda, beni geçmesine izin veriyorum ve hızla kuru bir alanın köşesini kesmeye karar veriyorum, liderliğimi geri alırken ve elimden gelen her şeyi verirken lastikler kaldırıma geri kayıyor. Ben zaferimin tadını çıkararak kıkırdarken Sean kornasını tekrar tekrar çalıyor.

Son bir tehlikeli viraj alıyoruz ve Sean daha hızlı toparlanıyor, zemin kazanıyor ve düzlükte kaput kaput giderken penceresinden kuşu çeviriyor. Açılıyorum, tam gaz gidiyorum, beygir gücünün son düzlükte her şeyle ilgili olduğunu biliyorum ve burada biraz daha avantajlıyım. King'in otoparkına girmeden önce tam bir araba boyu kazanırken motorum kazanıyor ve bir anda duruyorum. Tam ben çıkarken Sean yanımdaki boşluğa giriyor. Sürücü kapısında oyalanıyor ve Nova'sının tavanından bana sesleniyor. "Çok gülünçsün. Bunu biliyor musun? Kurallar basit." Elini sağa sola sallıyor. "Mayonez ve hardalın arasında kal."

"Ne zamandan beri kurallara bağlısın? Evet, sadece kışının tozunu alırken. Eğer kaputunun altında eteklerinin altından biraz daha fazla zaman geçirseydin, bir gün beni gerçekten yenebilirdin."

Sean arabasının kapısını kapattı ve benimkine geldi. "Gün daha bitmedi, göt herif." Tyler'ın bilgilendirmesi için lobi kapısına doğru ilerlerken sırtımı sıvazlıyor. Tyler, depo soygunumuzdan beri askeri bağlantılarını kullanarak *kimin yaptığı* bulmayı kendine görev edinmişti.

Bu konudaki en büyük sıkıntımız, bu çapta bir şey için adalet dağıtmaya kalkışırsak, sırrımıza dikkat çekebilecek olması. Tam karşı karşıya olduğumuz ihtimalleri gözden geçirirken, Tyler park yerine yanaşiyor. Adımın söylendiğini duyduğumda ikimiz de bilgi almak için kamyonetine doğru yöneliyoruz.

THIRTEEN

Sean ve ben dönüp Ginger'ın Chevy sedanından indiğini gördük. Arabayı park ettiğimizde rölantide çalıştığını fark etmemiştik. Onun beklenmedik varlığının sabahımı nasıl mahvettiğini göstermemek için elimden geleni yaparak, onun yolunda yürümeye başladığımızda Sean fısıldayarak bana doğru eğildi.

"Yine mi Ginger'la taşak geçiyorsun?"

Ginger'ın elbisesine bakıp her zaman olduğu gibi güzelliğini takdir ederken, ortak botlarımız çakıl taşlarını çatırdatıyor. "Eve ilk geldiğimde takıldık. *Tek seferlik*, eve hoş geldin sevişmesiydi."

"Evine hoş geldin, *boku yedin*," diye kıkırdıyor ve ben onu uyarmak için ters ters bakarken arkasından bir alkış ekliyor. Ginger bize doğru adım atıyor, koyu kızıl saçları rüzgârda uçuşuyor, Sean önden giderken kahverengi gözleri aramızda geziniyor - bok yiyici sırtışı yerinde duruyor. Normalde benim rahatsızlığımdan bu kadar keyif almazdı ama bugün Cecelia'dan intikam almak için bu işe girdiği çok açık. Sean ona hitaben konuşurken bu fikir içimi kemiriyor.

"Hey Ginger, bu sabah çok güzel görünüyorsun."

Ona yumuşak bir "Teşekkür ederim," dedikten sonra dikkatle tekrar bana odaklanıyor ve yüz ifadesinden hiçbir şeyi gizlemeyi başaramadığımı anlıyorum. İstenmediğini hissetmesine neden oldum. Rahatsızlığını gidermek için bir şeyler söylemem gerekiyordu.

O konuşmadan önce lanet olası kelimeleri üretmekte başarısız oluyor. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Çenemi Sean'a doğru kaldırıyorum, o da işaretimi alıyor ve gözlerini aramızda gezdirerek özenle geriye doğru yürüyor. Kaşlarımı çatmama aldırmadan Ginger'a sesleniyor.

"Yeni bir yer tuttum, Dom sana söyledi mi bilmiyorum ama rica ederim. *her zaman.*"

"Teşekkürler, Sean." Sean bize doğru bakarken Tyler'a katılıyor, Ginger'ı dostça bir el sallayarak selamlamadan önce elindeki haberin zamana duyarlı olduğunu bildirmek için çenesini kaldırıyor. Geldiğimi bildirmek için başımı sallıyorum.

"Fazla vaktinizi almayacağım," diye garanti veriyor Ginger, dikkatimi kendi tarafına çekerek.

"Bu iyi. Sen iyi misin?" Bu konuda çok kötüyüm. Hiçbir zaman havadan sudan konuşmayı beceremedim, istediğim zamanlarda bile. Bir noktada, yıllar önce, özellikle Ginger'la, istedim. Artık denemeye zahmet etmiyorum. Benim sürekli başarısız olduğum yerde, Sean daha önceki bir ilişkiyi daha samimi bir ortama taşıyıp taşaklarına kadar sokarak ona gelme nedenini unuttururdu. Zaman zaman kıskandığım bir yeteneğe sahip - sadece *bu* lanet sebepten dolayı bile olsa.

Geçmişte bir fırsat çıktığında Sean'la paylaşmamın nedeni de buydu. Ben reddederken o tüm bu maskaralıktan zevk alıyor. İşler yoluna girdiğinde, ben açık gerçeklerle ya da en önemli anlarda kelimeleri kullanmadaki beceriksizliğimle her şeyi berbat etmeden önce onları nazıkçe yüzüstü bırakan hep o oldu.

Bu yüzden Tyler o gün bahçede bana karşı kullandı. Bu çok aşağılayıcı bir durum ve Ginger sabırla beni beklerken bu nokta daha da belirginleşiyor. O her zaman nadir bir istisna oldu ve çocukluğumuzdan beri bir kez bile zayıflığımı bana karşı kullanmadı.

Şimdi ona baktığımda, dile getirmeden önce burada olmasının ardında daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum. "Ben iyiyim, Dom. Bu bizimle ilgili değil," diye alt dudağını ısırmadan önce güvence veriyor.

O zaman terlediğini fark ediyorum ve bunun için çok erken bir saat. Onu rahatlatmak için titreyen elini tutuyorum ve bana yaklaştığından beri ilk kez tam nefes aldığını görüyorum.

"Sorun nedir?"

"Dom, istemekten nefret ediyorum ama yardımına ihtiyacım var."

Parmaklarımı elinin etrafında sıkıyorum, korktuğunun ben olmadığımı biliyorum. İçine bu tür gözle görülür bir korku salan orospu çocuğuna karşı öfkem kabarmaya başlıyor. "Yine de sor bana."

Ginger'ın şoför kapısını kapatıp, arabasını çalıştırmadan önce camdan bana gülümserken hiç bitmeyen lanet olası yapılacaklar listeme bir görev daha ekliyorum. O uzaklaşırken cebimdeki telefonum gümbürdüyor ve ekrana bakma zahmetine girmeden hastaneden aradıklarını bildiğim için lanet okuyorum. İstedğim saatin üzerinden sadece otuz dakika geçmişti ama Delphine hastane personelini arayacak kadar korkutmuştu bile. Lobinin camından bakan Tyler, ben arabama doğru ilerlerken çağrıldığımı fark ediyor. Dışarı çıkıp kamyonetine doğru ilerliyor. "Raincheck, bu önemli. Birazdan sana döneceğim. Çok uzağa gitme."

"Nereye gidiyorsun, dostum?"

"Sarhoş ve düzensiz bir *Fransız tehditkar*, kemoterapi randevusu için *günler öncesinden* hastaneye gelir. . . Size en can alıcı noktayla döneceğim."

"Kahretsin.

Yardım lazım

mı?" "Ben

hallediyorum."

"Değişirse bana haber ver." Cevap vermediğimde, kamyonetinin etrafında dönüp direksiyona geçmeden önce kullan-at telefonunu torpido gözüne yerleştirirken küfür ediyor.

Beni takip etmeyi tartışıyor. Ben olsam sıcak tekerleklerim üzerine bahse girerdim. Delphine onun diğer zayıf noktası ve bunu saklamakta çok kötü, en azından *benden*.

Sean lobiden uçarak çıkarken Tyler kamyonetini çalıştırır. "Hey, pislikler, nereye gidiyorsunuz? Unuttuysanız söyleyeyim, *artık burada çalışmıyorum!*"

Russell'ın yarım saat içinde geleceğini bildiğim için direksiyona geçmeden önce, "Bugün sen yaparsın," diyorum. Arabamı çalıştırıyorum ve omuzlarım çoktan gerilmiş bir halde yola çıkmadan önce kahvemi yudumluyorum.

O lanet günlerden biri olacak.

FOURTEEN

Oturduğum yerden garajın karanlık lobisine bakarken parmak uçlarımı direksiyonumda gezdiriyor, kullan-at telefona daha sıkı sarılıyorum. "Senden bana bir santim vermeni istiyorum, lanet olası bir santim. Öylece arkama yaslanıp oturamam-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye tersliyor Tobias. "Her seferinde bir tane Dom ve *ilk* kimin olduğuna odaklanmamız gerekiyor."

"Benden ne istediğinin farkında değilsin. Harekete geçmeme izin vermediğin her gün boşa harcanmış bir gündür." Bir hayat daha çalındı, masumiyet kayboldu ve bir canavar zafer kazandı. Ama bunun beni nasıl etkilediği hakkında çok fazla şey söyleyemem. Kulübün kaderini benim ellerime bıraktı ve eğer yan projemin işi ne kadar berbat ettiğini fark ederse, onu elimden alabilir. Bir nebze de olsa kontrole ihtiyacım var. Eğer Tobias günü benden alırsa, bu yaşadığım kaderden daha kötü bir kader olur. Hattın diğer ucundaki sessizliği bana bu kararı düşündüğünü söylüyor.

"Dur. Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyorum.

"Eğer ne düşündüğümü biliyorsan, neden bu konuşmayı yapıyoruz?"

Aksanı gittikçe kalınlaşıyor ve nedense bu beni rahatsız ediyor. Belki de evinin okyanusun o tarafında olduğunu iddia etmesini istemediğim içindir. Gerçi bu noktada, hayatının çoğunu Fransa'da geçirdi.

"Bunu riske atamayız, Dom."

"Yaptıkları şey... yaptıkları şey yanlarına kar kalıyor-"

"Sonsuz yıllardır devam ediyor ve yakın zamanda da durmayacak."

"Mantığını anlıyorum," diye itiraf ediyorum
isteksizce. "Anlıyor musun?" Ses tonu
küçümseme dolu.

Tyler'la benimle konuştuğu kadar sık konuşuyorsa -ve Tyler ona endişelenmesi için daha fazla neden veriyorsa- yerimi çoktan kaybetmiş olabilirim.

"Sakın yapma," diye çıkıştım. "Senin emrini yerine getireceğim. Bir boka bulaşmadım. Bu yüzden tartışıyoruz işte."

"Bunun doğru karar olduğunu kanıtla. Senin de zamanın gelecek kardeşim."

"Peki ben bunu kaç kere duydum?" Parmak eklemlerimi tekerleğimin üzerinde yakıcı bir şekilde gezdirerek tersliyorum. Buzun bardakla şingirtisini duyuyorum ve o zaman anlıyorum ki onu bu kadar öfkeliendiren şeye gerçek bir ses de getirmiyor.

"Onu bulma konusunda bir gelişme var mı?" Ondan bir şeyler öğrenebilmek için soruyorum. Konuşmalarımız zaten nadiren oluyor ve bunun odaklanabilmesi için olduğunu biliyorum. Nedeni ne olursa olsun, öz babasını aramak için kulübümüzün dönüm noktasını seçti ve bunun için ona kızmamaya çalışıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Bir şey fısıldıyor, sonra günlerce, bazen haftalarca sessizlik."

"Ele avuca sığmaz, ha? *Şüphesiz* kalıtsal bir özellik." "Deniyorum, Dom."

"Daha çok çalış."

"Son zamanlarda bana hiç yardımcı olmuyorsun," diye tersliyor. "Burada biraz meşgulüm," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Söyle bana," diye ısrar ediyor, ateş eden kişi olarak değil, kardeşim olarak. Duygusal kırbaçlanması bana onun da en az benim kadar gergin olduğunu söylüyor.

"Son zamanlarda işim biraz yoğun ama emekli maaşımız oldukça muhteşem görünüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye düşünüyor. "Evde işler nasıl?"

Delphine.

"Deliliğin tanımı." Teyzemin o evde çürüyüp gittiğini düşünerek yüzümü ovuyorum - bugün erken saatlerde onu koltuğuna park ettikten

hemen sonra verandadan bir içki doldururken nasıl izlediğimi. Kendimi bildim bileli o eve zincirlenmiş durumda. Sanki kendi kendine verdiği bir hapis cezasını çekiyor.

"Tedaviyi kaçırmasına izin verme," diye emrediyor. "Ben hallederim," diye çıkıştım.

Sessizlik. Buz şingirtısı.

"Bana çok fazla kızmamaya çalış, kardeşim," diyor sonunda, ses tonunda fark edilebilir bir suçluluk duygusu var. Ya üçüncü ya da dördüncü içkisini içiyor ve benden uzakta geçirdiği zaman nedeniyle huzursuzlanıyor. Babalık kaygısı devreye girmeye başlıyor. Fark etmediği şey, benim de onun durumu için aynı derecede endişelendiğim. Bunun üzerine emirlere itaat etmekten vazgeçip bir plan hazırladım.

"Sen *bana* evden bahset," diye kışkırtıyorum. "Ben evle konuşuyorum."

"Deliliğin tanımını biliyorsun, değil mi?"

Bardağını evirip çeviriyor ve çoktan bitirdiğini fark ediyorum. Bu bilgi beni rahatsız ediyor.

"Aynı eylemleri tekrar tekrar yapmak ve farklı sonuçlar beklemektir. *Beklemek* bizi bu noktaya getirdi."

Şahsi cep telefonuma bir mesaj geldiğinde adımları bir baş belasıymış gibi yayınlıyor.

O burada.

"Ailenin geri kalanı için ne kadar iyi sonuçlandığını gördükten sonra, benim bokumun seni suçluluk duygunu yudumlamaktan alıkoymasına izin verme kardeşim. Yapacak işlerim var."

Telefonu ön panele çarparak parçaladıktan sonra kalıntılarını yolcu koltuğunun üzerine fırlatıyorum. Ginger'ın mesajının zamanlamasının tadını çıkarırken, kalan öfkenin görüş alanıma girmesine izin veriyorum. Vites küçülterek, onun dairesine doğru uçuyorum. Park ettikten sonra torpido gözümünden ihtiyacım olanı alıyorum. Bunu yaparken, Tobias'ın uyarısıyla birlikte, mürekkepli kardeşlerimin her birinin son zamanlardaki endişeli bakışları aklımdan geçiyor. Sean'a son dakikada gönderdiğim mesajı gönder tuşuna basarak kapımı kapatıyorum ve Ginger'ın dairesinin kapısına doğru ilerliyorum.

Ben yaklaşırken Ginger kapıyı açıyor ve korkusunun kaynağını dağınık bir sehpanın yanında dururken görüyorum. Yakınlarda, bir yaşından büyük olmayan bir bebek sandalyede zıplıyor. İçimi öfke kaplıyor ve ben üzerine atılmadan önce cam piposunu düşürmeye ancak vakti olan o orospu çocuğuna odaklanıyorum. Bir elimle boynunu sıkarak onu açık ön kapıya doğru sürüklüyorum.

"Ne oluyor lan?!" Çığlık atıyor, ben onu eğilmiş ama yürür halde tutarken başını çevirmeye çalışıyor.

"Dom!" Ginger'ın kız kardeşi Marie, sanki beni ikna edebilecek bir yeteneği varmış gibi adımı haykırıyor.

Ginger çöpü dışarı çıkarabilmem için kapıyı açık tutarken Marie'ye "Eşyalarını topla," diye bağıyorum.

Hemen dışında duran Marie, Ginger'ı azarlamaya başladı ve elimdeki yağlı bok parçası kendini toparlayıp beni sorgulamaya başladı. "Ne oluyor lan?! Sen de kimsin lan?"

Saçlarından tutarak başını park yerini tarayabilecek kadar yukarı kaldırıyorum. "Hangisi senin?"

"S10, lanet olsun, lütfen sakın ol, Tanrım!"

"Bugün cevap vermiyor," diye bilgilendirdim onu paslı Chevy'sine sıkıştırmadan önce. "Ben zaten aradım."

"Bana bir erkeği olduğunu söylemedi, dostum. Yemin ederim." İçeride, bebeğin Marie ile birlikte çığlık atmaya başladığını duyuyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

Sean hızla otoparka girdi ve saniyeler içinde yanıma geldi, ben bir metre ötemde bir bebekle boruya vurmak üzere olan lanet olası keşe bakarken sesi kulaklarımda uğuldayan nabızdan zar zor duyuluyordu.

"Dom," diye bağıyor Marie, peşinde Ginger olduğu halde otoparka doğru ilerlerken. "Dom, lütfen ona zarar verme!"

Sean'ın sözleri nihayet anlam kazanmaya başladığında onu kamyonetine doğru ittim ve ona baktım.

"Sakin ol dostum. Bunun ne yeri ne de zamanı."

Yağlı'ya, "Hoş geldin süresini aştın," diyorum. "Burası senin yerin değil. Ginger gitmeni istiyor. O yüzden git."

Marie, Ginger'a döndü. "Sana sadece birkaç gün daha demiştim!"

Ginger kendini savunuyor. "Bunu iki ay önce söylemiştin! Bu sabah Toby'nin araba koltuğunda bir pipo buldum!"

Gözlerini benden ayırmayan Yağlı, ben onu tekrar kamyonun yan tarafına çarparken kekelemeye başlıyor. "O zehri bir bebeğin yanında içiyorsun. Bu bokun onun kıyafetlerine, cildine sızabileceğinin farkında değil misin?"

"Lütfen Dom, ona zarar verme!" Marie çığlık atıyor.

Marie'yi sorgularken, esrarkeşin tütsülenmiş sahte cesareti onun adına konuşmaya karar verir. "Kim lan bu adam?"

Sean onun için cevabı hazırlar. "Buna bir cevap istemezsin. En iyisi gitmen ve onun sözüne inanman. O bir hayranı değil

tekrarı."

Şerefsizi kamyonu sabitleyerek, kot pantolonundan anahtarlarını çıkarıp göğsüne bastırmadan önce üzerini aradım.

Marie de aynı cesareten nasibini almış olmalı ki ilk tehdidi ortaya çıktı. "Bırak onu, yoksa ararım-"

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Bu cümleyi bitirmek istediğine emin misin, Marie?"

Sean ona doğru döndüğünde geri adım atar, yüz ifadesi kızın korktuğu kadar acımasızdır. "Yapmayacağımı biliyorsun. Sadece, lütfen... bırak gitsin."

Terden sıırıslıklam olmuş keşe tekrar odaklandığımda, onun tam olarak ne olduğunu görüyorum - bir hayatın tam ve mutlak israfı. "Sikin buradaki kararları etkiliyor gibi görünüyor." Onu tekrar kamyonu çarpınca, elimde gevşeyerek kayboluyor.

Mantıklı sesim yanımda konuşuyor. "Sakin ol, Dom. Senin adın ne dostum?"

"Jeffrey."

"Jeffrey de şimdi gidiyordu, değil mi Jeffrey?" Sean ona kolay bir çıkış yolu, tekrar etmesi için bir senaryo verir ama o buna uymaz.

"Kavramı anlamakta zorlanıyor gibi görünüyor, bu yüzden işi kolaylaştıracğıız." Marie'ye dönüyorum. "Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Eşyalarını topla. Yanında götüreceksin. Bekleyeceğiz, değil mi Jeffrey?"

Yanlış kararlarla dolu olan Jeffrey sıkılmış görünme cesaretini gösterir. "Evet, tabii."

Ginger'a dönüyorum. "İki ay mı demiştin?"

"O civarda, evet," diye yanıtlıyor titrek bir sesle, gözleri endişeyle dalgalanıyor.

"Sana kira ya da kamu hizmetleri için tek kuruş verdi mi?" "Bu umurumda değil," diye elini sallıyor.

Ona dönüyorum. "O zaman bu kadar misafirperver olmaya istekliysen belki de istenmeyen bir misafiri *hak ediyorsundur*."

Çabucak konuşur. "Sadece onu yeğenimden uzak tutmak istiyorum." Jeffery, "Ona zarar vermiyordum," diye boktan bir mazeret öne sürüyor.

"Jeffrey," diye başını sallıyor Sean, "konuşma."

"Hayır, sohbet edelim. Üzerinde ne kadar nakit var Jeffrey?"

Jeffrey daha fazla yardım için korkuyla Sean'a bakar ve hiçbir şey bulamaz. "Bilmiyorum."

"Hmm, Sean, üzerinde ne kadar var?"

Sean hemen cevap verir. "Üç yüz küsur civarında."

Ginger'a dönüyorum. "Ginger? Peki ya sen? Cüzdanında ne kadar var?"

"Daha yeni doldurdum, yani yaklaşık kırk dolar. Neden?"

"Çünkü ancak dünyayı umursamayan bir ezik cebinde ne kadar para olduğunun farkında değildir ve bunun nedeni de tüm ağır işleri başkasının yapmasından memnun olmasıdır."

Jeffrey'nin arka cebine uzanıp zavallı cırt cırtlı cüzdanını çıkarıyorum ve Marie'ye bakıyorum. "Liseden bu yana zevklerinin büyük ölçüde değiştiğini görüyorum ve yaşlandıkça daha da klaslaşıyorsun." Marie bana ters ters bakarken Ginger homurdanıyor. "Sana gidip eşyalarını toplamamı söylemiştim."

"Dom-"

"Git çılgılık atan bebeğini sakinleştir ve eşyalarını topla!" Sean onu tersliyor ve gözleri, tartışmanın nafile olduğunu bildiği bir şekilde açılıyor. Bakışlarımı baba figürünü oynamak için seçtiği lağım çukuruna sabitlediğimde topuklarının üzerinde dönüyor. Cüzdanını karıştırırken dirseğimle onu sabit tutacak kadar serbest bırakıyorum. Ehliyetini çıkarıp Sean'a veriyorum, o da inceliyor. Cüzdanın içinden bir torba pudra çıkarıp ayaklarının dibine atıyorum ve cüzdanı ona açıyorum.

"Sanırım net servetinizin tamamı burada. Tüm sahip olduğun bu mu?"

"Evet."

"Parayı çıkar ve Ginger'a ver." "Sahip olduğum tek şey bu."

"Teknik olarak değil," diye düzeltiyorum. "Tozun piyasa değeri nedir?"

"Seksen dolar," diye yanıtlıyor, gelmeyen yardım için tüm gözleri üzerinde arıyor.

"Gözlerini benden ayırma." Üflediği gözbebeklerini benimkilere doğru kaldırıyor. "Parayı Ginger'a ver."

Cüzdandaki parayı aceleyle kapıyor ve ona doğru itiyor. Onu terbiyesizliği için azarlarken sırtındaki çatırtıyı duyabiliyorum ve paralar Ginger onlara ulaşmaya fırsat bulamadan yere düşüyor. Ön kolumu boynuna bastırduğimde Jeffrey inliyor. "Şimdi Jeffrey, basit bir matematik sana iki katı parayla gideceğini söyleyecektir."

senin ona verdiğin kadar. Ama tahminimce otoyola varmadan önce tüm servetini tıttırmış olacaksın."

Marie elinde bir çöp torbasıyla apartmandan dışarı fırlar, oğlu kalçasındadır. Minik göğsü, ağlamasının şiddetinden dolayı hıçkırıklarıyla birlikte zıplıyor. Beşiğine çok yakın uyuyan canavardan onu kurtarmaya çalışırken gözlerini ondan ayırdığımda kararlılığım daha da güçleniyor.

"Hepsi bu kadar mı Marie? Ona başka bir ev ziyareti için bahane vermek istemeyiz."

O bana cevap verirken Sean çantaya uzanıyor. "Her şey var."

Sean eşyalarını kamyonetinin arkasına bırakırken gözlerimi keşten ayırmıyorum. "Toplanmışsın ama eksik bir şey varsa onsuz da yaşayabilirsin."

Jeffrey cevap olarak çenesini eğiyor.

"Söylediğini duymam gerek," diye talimat veriyor Sean ben bastırırken ve yüzüne acı damgasını vurarak irkiliyor.

"Doğru. Doğru, eksik bir şey varsa, onsuz da yaşayabilirim."

Jeffrey tek önceliği olan uyuşturucu çantasını hızla kapıp kamyonetinin kolunu tutarken onu bırakıp geri çekiliyorum. Bir sonraki hamlem için bana bakarken, geri çekilip içeri girmesi için ona alan açıyorum. Güvenli bir şekilde içeri girip kamyonetini çalıştırdığında Glock'umla camına vuruyorum. Jeffrey'nin gözleri silahı görünce irileşiyor, sonra tereddütle camını biraz aralıyor.

"Aramayın. Yazma. Özlenmeyeceksin." Jeffrey başını sallıyor ve gaza basıp park yerinden hızla çıkarak kaldırım sertçe ısırırken ben uzaklaşıyorum.

Marie, Toby'yi kalçasına yerleştiren Ginger'a ters ters bakıyor. "Senden nefret ediyorum."

Marie'ye "Sırada sen varsın," dedim. "Ve eğer senin ve oğlunun başını sokacak bir çatı sağlayan kişiye saygısızca bir kelime daha edersen, bu daha sonra değil *şimdi olacak*." Ağzını açıyor ama sonra düşünüp taşınıyor ve dairenin kapısını çarpıp çıkıyor. Ginger bana dönüyor, yüzündeki rahatlama dile getirse bile yeterli. "Teşekkür ederim."

"Geri gelecek," diye uyarıyorum, "ve sen çalışırken onu içeri alacak. Bu olduğunda *bana mesaj at*."

Yarım düzine kez başını sallıyor, yüz ifadesi minnettarlıkla dolu.

"Tamam.

Yapacağım. Teşekkür ederim. Gerçekten, özür dilerim-"

"Sorunun *o olmadığını* biliyorsun, değil mi?" Ona söyledim.

"Biliyorum, ama bir kabus olsa bile sahip olduğum tek aile o."

"Anlayabiliyorum."

Sean cevabıma kıkırdıyor - Ginger dikkat dağıtmaya ihtiyaç duyduğumda hoş karşıladığım bir şekilde bana bakarken şakayı anlayan nadir birkaç kişiden biri. Daha o dile getirmeden davetini okuyabiliyorum. "İçeri gelmek ister misin?" Benimle Sean'ın arasına bakıyor. "İkiniz de mi? Biraz biram var."

"Yapacak işlerim var," diyorum ona. Verdiğim cevabı bekleyerek başını salladı. "Tamam, eğer fikrini değiştirirsen ben buralardayım."

"Geri dönerse bana mesaj at," diyorum ve arabama doğru ilerliyorum. "İyi geceler Sean. Teşekkür ederim."

Sean bana yetişmeden önce, "Sorun değil Ginger, görüşürüz," dedi.

"Büyüdükçe güzelleşti, değil mi? Ortaokulda ilk aşık olduğun kız."

Beni Camaro'ma kadar takip ederek devam ederken yemini yutmuyorum.

"İ ç i m d e n b i r s e s bu iyiliğin duygusal olduğunu söylüyor, ama sen

Kızıl saçlılara karşı hep bir şeyler hissetmişimdir."

"Ondan uzun zaman önce soğudum," diyorum dürüstçe. Söylemediğim şey, Boston'daki ilk yılımdan sonra bu kasabadan büyüdüğüm. Geri dönmek hiç de eve dönüş gibi gelmedi. Triple Falls'tan uzakta geçirdiğim yıllar tam da ağabeyimin öngördüğü gibi oldu. Hırsımı farklı bir seviyeye çıkardı - heveslerimi çok daha büyük bir ölçeğe yönlendirdi- ve bu da huzursuzluğumu arttırdı. Tyler da uzakta geçirdiği yıllardan sonra aynı şeyleri hissediyorsa da bunu dile getirmiyor. Üniversite yıllarımdaki birkaç gezisi dışında, Triple Falls Sean'ın bildiği tek yer. Ama eğer seçme şansı olsaydı, ilçe sınırından fazla uzaklaşmaya cesaret edeceğini sanmıyorum. Bu kasaba onun kanında var. Bunun için onu suçlamıyorum, ama bu bizi zihniyet olarak biraz uzaklaştırıyor, bu da aramızdaki uçurumu daha da büyütüyor. "İyi polisi oynamana ihtiyacım yoktu. Ben hallettim."

"O zaman beni neden buraya çağırdın?" Bu soruyu kendisi cevaplıyor. "İkimiz de biliyoruz ki, üzerinde elli kilo daha olsaydı, bu bir bok gösterisi olurdu. İçini kemiren her neyse onunla başa çıkmalısın. Ve eğer bu Cecelia ise-"

"Öyle değil. Ben kararımı verdim. İlerliyoruz." "Emin misin, dostum?"

Kapı kolumu tutarak ona bakıyorum. "Ne gerekiyorsa yaparım."

FIFTEEN

Cecelia, buraya geldiğimizden beri tartıştıkları şezlongdan Sean'a, "Şu pisliği havuzumdan çıkar," diye emrediyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Üzgünüm fare, su çok iyi hissettiriyor.

Kim bilir ne zamandır ilk kez güneşten sıırsıklam ve ağırlıksız bir halde biramı açıp bahçeyi inceliyorum. Cecelia küçük hesaplaşmamız sırasında arkasını kollamadığı için Sean'ın canına okurken Tyler soğutucumuzun paketini hızla açıyor.

"Beni özlemediğini söyle," diyerek onu sandalyeye sıkıştırıyor.

"Alakası yok. Sana ihtiyacım olduğunda arkamı kollayacağına güvenemiyorsam

Mesele ne?"

Onların dramını bastırmak için elimden geleni yaparken, Sean'ın son itirafı kulaklarımı yeniden dikleştiriyor. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama konu sen olunca bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, ikimizin de iyiliği için seni yalnız bırakmam gerektiği anlamına geliyor, ama bırakmayacağım."

İşte gerçek bu; ikimizden de esirgemediği gerçek, onu öperek meramını anlatmaya çalışıyor. Düşündüğüm gibi, söz konusu

Ben kesin kararımı vermişken, bu çıkmaz sadece ve *sadece* onun sorunu olarak kalacak. Biramı yudumlarken bir yandan pırıl pırıl havuzu ve etrafındaki araziye inceliyor, bir yandan da onların ileri geri konuşmalarını dinliyorum.

". . . Babam her yere güvenlik kameraları yerleştirdi ve şimdiden beni misafirim olması konusunda tehdit etti. Bu iyiye işaret değil."

Bugünkü tuzağımızın nedeni de tam olarak bu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sean ona kamera izleme çözümünü, yani *beni* açıklar,

ama ne zaman olduğunu değil.

Sean ona gerçekten güveniyor ve Roman'ın adaletini sağlamayı hızlandırmak için de olsa onun geçmesine izin verme kararım, önümüzdeki günlerde ve haftalarda çok daha fazlasını öğreneceği anlamına geliyor. Ama Sean'ın Cecelia'yla ilgili uzun vadeli düşünceleri hayal ürünü. Bunun üzerine, zamanı geldiğinde bunu ona söyleyecek kişinin kardeşim olmasına karar verdim.

Şu anda Roman, Detroit'teki fabrikalarından birine gününbirlik bir gezi için uçağa biniyor, bu da bize girip çıkmak için yeterli zamanı veriyor. Konu bana geldiğinde, Sean benim durumumu savunuyor. "Bakın, o kolay biri değil. Ama burada olmak istediği için burada."

Yarı gerçek, yarı yalan.

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Adam tam bir orospu çocuğu."

Sırtışımı yine gizlemek için biramı deviriyorum, Tyler araya giriyor. "Güzel. Annem ve babam barıştı. Kutlama zamanı." Cecelia'nın kahkahası çınlarken onlara bira püskürtüyor ve ben rolümü oynamaya hazırlanırken Sean ve ben göz göze geliyoruz.

Kibarlık yapma sırası bende.

Cecelia'yı balayı stiliyle kucağına alıyor ve ikisini de havuza atarak bana teslim ediyor. Suya girdiklerinde, Sean'ın cep telefonu çalana kadar birbirlerine mırıldanmaya başladıklarında Cecelia azarlamaya başladı. Hemen havuzdan çıkıp bana doğru bir bakış attıktan sonra "Selam baba" diye cevap veriyor.

Şu anda, *babam* Jeremy tarafından oynanıyor. Roman'ın uçağının ulaşamayacağı bir irtifaya doğru tırmandığını ve bizim de izlenemeyeceğimizi belirterek bize her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

Tanıdık bakışlarının ağırlığını hisseden Cecelia bana doğru yaklaşıyor, ben de sığığın sonundaki duvara yaslanıyorum. Gözleri açık bir şekilde üzerimde geziniyor.

"Sanırım bir özür istiyorsun," diyorum, her ayrıntıyı içime çekecek

kadar yaklaşarak. Sırılıklam, hafif ateşle öpölmüş saçlarıyla saf bir cazibeye sahip,

Mükemmel yüz hatları, arı gibi dudakları, avuç içi kadar göğüsleri, dolgun gövdesi, geniş kıvrımları... Tam anlamıyla ıslak bir rüya. Bana doğru yaklaşırken kalçalarının arasındaki kumaş üçgeni suyun hemen üzerinde duruyor.

Onu yaratana karşı beslediğim kine rağmen, o gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel kız. Her erkeği cezbedecek şeylerin bir karışımıyla birlikte - masum ve yasak.

Ateş ve suyun ağız sulandıran birleşimi.

Ama vücudumun *ona* karşı sürekli tepki vermesine rağmen, *benim için* değil.

"Nefesimi tutmayacağım," diye alay ediyor.

Biramı yudumlarırken parmağımı kaldırdım. "Tamam, sanırım hazırım ..." Nefes verişimi abartıyorum. "Sean'a seni sikime bakarken yakaladığımı söylediğim için özür dilerim."

Başını arkaya atıp gülerek beni şaşırtıyor ve ben de karşılık olarak gülümsememe engel olamıyorum. Konuşmadan önce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Sen nadir bulunan bir piçsin."

"Orospu çocuğunu tercih ederim." Gözleri şişti. *Evet, seni duydum fare.*

"En azından o zaman biraz gerçekçi olur. Öyle değil mi Tyler?"

İkimiz de Tyler'a bakıyoruz, o da bana parmak atıyor ve "Siktir git" diye ekliyor.

Lacivert gözleri profilimde dans ederken Cecelia'yla sırtıyoruz, söylediği her kelimeyle daha da dalıyor. "Kapını açık bırakmışsın. En hafif tabiriyle şaşırdım."

"Peki ya diğer beş dakika?" Şaka yapıyorum. "Kadınlar gerçekten seninle yatıyor mu?"

"Hayır, asla. Adımı haykırmakla çok meşguller. Son kız hariç, o bir ceset gibiydi."

Alınma, Ginger.

"Sen gerçek değilsin. Psikiyatristin rüyası gerçekten."

Küçük bir sessizlik sürerken gözleri parlıyor, beni değerlendirişi de öyle. "Ne düşünüyorsun?"

Suçlu bakışları düşer. "Hiçbir şey."

Bu kızın cinsel cazibe gibi basit bir şeyi oynayamazsa bizim dünyamızda başarılı olma şansı yok. Yapabilsem de, sikimin ona verdiği tepkiyle savaşırken kendimi yeni ama tahmin edilebilir bir modelin içinde buluyorum. Tyler şezlongundan ayrıldığında ve Sean ikimize de başıyla selam vererek yaklaştığında şükrederek dönüp havuzdan çıkıyorum. Patty

cake kısmı için zaman kalmamıştı.

Plana göre arka kapıya doğru yürümeye başlıyorum ve Cecelia sesleniyor.
"Nereye gidiyorsun?"

"Kutuyu
kullanmalıyım."

"Sorabilirsin."

Evin yan tarafındaki kapının kapanma sesi beni içeri çekiyor ve ben de dönüp şortumu indiriyorum.

"Aman Tanrım," diye s e s l e n d i Cecelia arkamdan hızlıca, "çalışma odasını geçince soldaki koridordan aşağıya doğru. Savage."

Bir bebekten şeker.

"Oh, sanırım bunu orospu çocuğundan daha çok sevebilirim." Sean havuzda ona katılır ve hemen dikkatini çeker.

Arka kapıyı kapatıyorum, ön kapıya doğru ilerlemeden önce etrafıma bir göz atıyorum ve Tyler'ın elinde dolu spor çantamızla beklediği kapıyı açıyorum.

Birkaç saniye içinde Roman'ın güvenlik dolabı olarak kullandığı, küçük raflarda üst üste dizilmiş altı gözetleme ekranından oluşan üzücü bahanesindeyiz.

"Haklıymışsın. Olası her yaklaşımı yakalamak için açılarını ayarlamış."

"Bu şekilde inşa etmesinin sebebi de bu. İşaretlenmeden pusu kurmak mümkün değil. Bu da demek oluyor ki bu evde bulmaya değer bir şey var."

"O zaman neden kameralarını güncellemedi?" "Çünkü burada yaşamaya dair gerçek bir planı yoktu." "Öyleyse onu neden buraya getirdi?"

Gelişinin üzerinden bir ay geçmesine rağmen nedenini bulmaya hâlâ yaklaşamadık. "Kesinlikle," diyorum çantanın fermuarını açarak.

Tyler ekranları çevirir, Sean Cecelia'yı havuzda köşeye sıkıştırıp sikmeye başladığında durur.

"Şanslı piç," diye inliyor, gözlerim görüşümüzü kesmeden önce yüz hatlarının kıvrımlarında biraz daha oyalanırken. "Umalım da herifin dayanma gücü olsun çünkü bildiğin gibi *koca bir hafta oldu.*"

Sean ile aralarındaki küçük aşk kavgasını kendi yararımıza nasıl kullanacağımızı bulana kadar onu uzak tutmaya çalışırken yaşadığımız tartışmaların sayısı nedeniyle gözlerini deviriyor. Her ne kadar benim kararımı o vermiş olsa da, bunun ne kadar zaman aldığını dile getirdi.

Tyler'ın sırt çantasından ihtiyacım olanları alıp, sıırıslıkam olmuş şortumu bırakıyorum ve havluyla kurulanmaya başlıyorum.

"Tanrım, dostum, biraz uyarı iyi olurdu."

Eşofmanlarımı yukarı çekiyorum. "Sadece yere sızmamaya çalışıyorum. Paspaslamak zorunda kalmanı istemem."

Cecelia'yla etkileşime girmenin rahatsızlığına bakarken gözlerini kısarak, "Siktiğimin sertleşmesinden bahsediyorum," diye homurdanıyor.

Çenesine şakacı bir tokat atıyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Seni zavallı şey, sanırım *konuşmayı* anlamadın. Kısa keseceğim. Bir gün sen büyük bir çocuk olduğunda, *küçük Tyler* üç beden büyüyecek ve güzel bir kız gördüğünde şınav çekmek isteyecek."

"İstedığın kadar dalga geç ama o havuzda ikinizin yarattığı kimyayı fiziksel olarak *hissettim*."

Omuz silkerek eğildim ve çantayı karıştırarak mikrofonlardan bazılarını ve bir flash belleği aldım.

"İnkâr etmeyecek misin?" Tyler soruyor.

"Kendime yalan söylemiyorum ama durum tam olarak bu. *Kimya* çünkü *yapamam ve zihinsel olarak yorucu* çünkü *yapmayacağım*. Ama hepsi bu ... sahip olamayacağın şeyi becermek istemenin eski moda bir örneği çünkü bu iş için kötü ve ilişkileri mahvedecek ... ama sen *bunun* hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Kendini toparlamadan önce meraklı bakışlarımı bir milisaniye tutuyor. "Saatler işliyor. Birinci kat bende."

Üst kata çıkıp odasına giriyorum, doğruca yatağının üzerindeki dizüstü bilgisayara yöneliyorum, casus yazılımla doldurduğum flash belleği takıyorum ve indirmeyi başlatıyorum.

Etrafa göz gezdirirken, büyük bir perakendeciden alınmış bir çanta dolusu kitap görüyorum. Sırıtmama engel olamayıp yatağının üzerine boşaltıyorum. Ona yasak olduğunu söylediğimden beri kütüphaneye gitmedi. Benden her zaman ve her yerde kaçıyor, benim de ondan kaçtığım gibi. Bir makbuz havada süzülüyor - yığının tepesine konuyor - ve arkasında okumak istediği kitapların el yazısıyla yazılmış bir listesi var.

Hepsi romantik.

Şansına, Sean tam onun tipi.

O zaman -yıllar boyunca sık sık olduğu gibi- nüfusun çoğunun bu tür bir bağlantı için can attığını fark ettim. Şimdiye kadar, içimde cinselliğin yanı sıra ruhani bir bağ kurmayı arzulayan derin bir ihtiyaç hissetmiş olmalıydım. Belki de kendimin bodur kalmasına izin vererek, istemeden de olsa bu dürtüden kurtuldum.

Tyler'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Burada her şey yolunda mı?"

Kitapları çantaya geri koyuyorum, bulduğum gibi yerleştiriyorum ve bilgisayarından flash belleği çekmeden önce fişi cebime atıyorum. "Şimdi oldu. Üç mikrofon yerleştirdim."

"Alt kat hazır, sen onun külot çekmecesini karıştırırken ben de bu katın geri kalanını hallettim."

Onu itip merdivenlere yöneldiğimde kulağıma şakacı bir şekilde fiske vururken "Siktir git," diyorum.

"Bunu sikine söyle," diye mırıldanıyor.

"O büyük, çok büyük bir çocuk ama egosuna rağmen iyi kararlar veriyor." "Zaman gösterecek," diye alay ediyor, ben merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başlarken beni takip ediyor.

ve birkaç adım aşağıda bir anda duruyorum; ensemdeki tüyler diken diken olurken içime huzursuz bir his yayılıyor.

"Ne?" Tyler soruyor, merdivenlerin başında durduğu yere bakarken ses tonundaki tüm canlılık izleri kayboluyor.

"Roman'ın uçakta olduğuna emin misin?" Sırılsıklam başımdan çıplak ayaklarıma kadar uzanan bir tedirginlikle soruyorum.

"Lanet olası pozitif." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Şu anda ne oluyor?"

"Bilmiyorum," diyorum fuayeyi tarayarak. Merdivenlerden inmeye başladığımda hislerim dağılmaya başlıyor. "Hiçbir şey yok."

"Emin misin?" Tyler dürtüyor.

Hayır.

"Evet. Hadi gidelim."

"Tüm yetişkinler bir zamanlar çocuktu ... ama sadece çok azı bunu hatırlar."-Le *Petit Prince*, Antoine de Saint-Exupéry

SIXTEEN

Monitörümdeki saate bakarken kapımın çalınması beni sarsıyor ve bu saatte gelebilecek tek kişiyi tanıyorum. Geceleri benimki kadar huzursuz olan tek kuş. Tyler bir saniye sonra içeri giriyor, elleri katı siyah bir kutuyla dolu.

"Teslimat," diye sesleniyor, gözlerinde bir parıltıyla. "Nereden?"

"Fransa." Kutuyu önüme koydu. "Kalmamın sakıncası var mı?"

"Evet, ama yine de kal," diye şaka yapıyorum. Tyler bir çakı çıkarırken ben mektup açacağımı aramaya gidiyorum. Benzersiz ama oldukça eski. "Bu şey ne kadar eski?"

"Eski ama yine de iş görüyor," diyor, bıçağın arka planını anlatmaktan ziyade kutunun içindekilerle ilgileniyor. Onun yüz ifadesini heyecan olarak algılayınca benim de ilgim kıvılcımlanıyor. Dikkatlice, bantlanmış alt kısmı kesiyorum ve inç kalınlığındaki koruyucu kartonu serbest bırakıyorum. Baloncuklu ambalajı çekip çıkardığımda, içindekilerin üzerinde duran ve üzerine kardeşim tarafından el yazısıyla yazılmış küçük bir not yapıştırılmış büyük siyah bir postayı ortaya çıkarıyorum.

Senin için

Frère po to

Kelimeleri görünce boğazıma bir yumru oturuyor.

"Anne!" Bağıríyorum, ışıklar yanıp sönerken ve devin ayak sesleri pencereleri tıkırdatırken mutfağı koşuyorum.

"Dominic?" Yüzünü silerken fısıldıyor, gözleri kızarmış ve şişmiş.

"Anne, dev beni yiyecek!" Omzumun üzerinden baktığımda Tobias beni kovalıyor.

"Oof," diyor Maman ben ona çarparken ve masanın üzerine bir resim düşürüyor. "Yavaşla, Küçük Prens," diyor ve beni kucağına çekiyor. "Ne dev?" Tobias'a soruyor.

"Ben sadece onu durdurmaya çalışıyordum," diyor Tobias.

"Hayır," Maman'ın resimleri yere düşerken başımı sallıyorum. "Dev ayağın beni yemeye geleceğinden çok korkmamı söyledi!"

"Devin seni ancak yataktan çıkarsan yiyeceğini söyledim." Devlin ayak sesleri yaklaşırken gülümsüyor. "Gördün mü," dedi bana kocaman gözlerle, "geliyor."

"Tobias!" Maman diyor ki. "Bu sadece bir fırtına Dominic," diye fısıldıyor. "Korkacak bir şey yok." Tobias'a bakıyor. "Neden kardeşini korkutmaya çalışıyorsun?"

"Onu yatakta tutmaya çalışıyordum," diyor Tobias ona, "çünkü söz dinlemiyor. Asla."

"Ve onu bütün gece uyutmayacaksın," diye iç geçiriyor Maman, ben resimlerden birini işaret ederken.

"Bu Tatie!"

"Evet," diye fısıldıyor, ben başka bir resmi gösterirken beni kendine doğru çekiyor, "Bu babam!"

"Uhhmm," diyor Maman.

"Komik görünüyor," diye kıkırdıyorum.

"Parlak kızıl saçlarını hiç kesmedi," diyor beni gıdıklayarak. Başka bir resmi gösteriyorum.

"Kim o?"

"Bu sensin," diyerek bebeğı işaret ediyor. Tobias'ın görmesi için resmi uzatarak, "Bu da seni kucağına alan kardeşin," diyor.

Tobias başını sallıyor.

"Al şunu," diyor. Adam onun elinden kapıyor ama yüzüne bakmıyor.

o.

"O zaman da ona kızgındın," diye gülüyor.

"Ne için?" Tobias yanımdaki sandalyeye oturup resme bakıyor.

"Doğduğum için," diyor Maman.

"Bu çok aptalca," diye homurdanıyor. "Doğduğu için birine kızamazsın."

Gülüyor. "Sen öyleydin. Çünkü onu daha yeni çöpe atmıştın."

"Beni çöpe mi attın?!" Tobias cevap vermiyor.

"Senin şu anda olduğun kadar büyüktü," diyor annem. "Sadece benimle kucaklaşmak istemediği için kızgındı."

"Seni çöpe atmalıyım," diyorum Tobias'a. "Atıyorum, embesil," diye homurdanıyor Tobias.

"İkiniz de susun," diye iç geçiriyor annem, bize büyük kaşıkla şaplak atacağı zaman yaptığı gibi Tobias'a bakarak. "Aile önemlidir," diyor resimleri kutuya koyarken. "Birbirinizi ne kadar kızdırırsanız kızdırın, her zaman kardeş olacaksınız." Resimleri kutuya koymasına yardım etmek için elime alıyorum.

"Dikkatli ol, Dom . . . Merci," diyerek başımı öpüyor.

"O sende kalabilir. Ben gidiyorum," diyor Tobias, ayağa kalkarak.

"Gidemezsin," beni sabit tutmaya çalışan Maman'ın kucğından kıpırdanıyorum. "Tobias'ı bırakamazsın. . . hiç paramız yok!" Onu durdurmak için kolundan çekiyorum. "Babam bir çatı ve su tutacak paramız olmadığını söyledi! Dişlerini nasıl fırçalayacaksın? Kakanı nasıl yapacaksın?"

Tobias ve Maman gülerler.

"Bu hiç komik değil!" Bağıríyorum. "Anne, yağmur yağdığında gidemez. Dev onu yer!"

Annem beni tekrar kucğına çekiyor ve ev sallanırken ona karşı kıvranıyorum. "Sorun yok, Dom. Bu sadece gök gürültüsü, bir devin ayak sesleri değil."

"Şimdi gidemezsin," diyorum Tobias'a. "Tunder'la olmaz."

"Gök gürültüsü," diyor, tıpkı okuduğumuz kelimeleri seslendirirken yaptığı gibi.

"Gök gürültüsü," diyorum ve o da gülümsüyor, gözlerini devirirken göğsü kabarıyor.

"Eğer gidersen, gittiğın her yerde kardeş olacağız, değil mi anne?"

"Dom?" Tyler, ben kardeşimin imzasına bakarken söylüyor.

"Bu doğru, Küçük Prens."

Her zaman kardeşiz.

Diğerleri içinse büyük olasılıkla kardeşler arasındaki basit bir duygu olarak görülüyor. Görünenin altında, Tobias'ın on altı yaşında hazırlık okuluna gittiğinden beri bana önce benim geldiğimi söyleme şekli var. O zamandan beri yokluğuna katlandığım uzun yıllar boyunca ... Zaman zaman buna inanmakta zorlandım. Önceki görüşmemiz de o zamanlardan biriydi.

"Siktir, dostum. Meraktan öleceğim," diyor Tyler yanımda telaşla. Ağır makineyi kutudan çıkarıp inceliyorum. Gizli bir bombardıman uçağı kadar şık. Malzemesi görünüşe göre yok edilemez.

Güç düğmesi var mı diye baktığımda yok ama nedenini saniyeler içinde anladım. Dizüstü bilgisayarı açıp ellerimi klavyenin olduğu yere koyuyorum ve anında yanıyor. Tobias'ın ana şifre olarak kastettiğini bildiğim şeyi yazıyorum ve klavye ışık hızıyla canlanıyor. Klavye parmak uçlarımin altında kırmızı renkte parlıyor, yerleştirme mükemmel. Ekranın kendisi bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibi görünüyor. Sanki uzanıp ekrana fiziksel olarak dokunabilirmişsiniz gibi ve mekanik parçalar arkasından animasyonlu bir şekilde güç veriyor.

Tyler, ince siyah zarfı kapıp yırtarak açarken nadir görülen bir canlılıkla "Lanet olsun!" diye haykırıyor. "Talimatlar mı?"

Kıkırdamama engel olamıyorum. "Bunun için değil."

İki komut içinde, bir program menüsü beliriyor ve her birini seçiyorum. Normalde saatler sürecektir programlar saniyeler içinde indirilirken damarlarımda bir keşin yaşadığı türden bir heyecan dolaşıyor.

Tyler zarftan kalın, yalnız bir sertifika çıkarıyor ve ne olduğunu anlamak için ön yüzünü görmeme gerek yok.

"Bunu Boston'dayken almadın mı?"

MIT derecemi bana doğru çeviriyor ve ben çenemi sallıyorum. "Ben yürümedim."

"Neden olmasın ki?"

"Önemli değildi."

"Senin için," diyor.

"Orada değildi."

"Bu her şeyi açıklıyor," diyerek sertifikayı sallıyor. "Sanırım bir adres bırakmadınız?"

"Anlamı yok."

"Parasını ödedi ve görmek istedi. Bahse girerim ki gördüğünde hayatının en gurur verici anlarından birini yaşamıştır."

Duygular o kadar sert çarpıyor ki boğazım yanıyor. Hediye beni yatıştırmak için bir manipölasyon olsun ya da olmasın, Tyler'ın sözlerinin benimkilerden daha doğru olduğunu biliyorum. Kardeşim, hangi şirket olursa olsun benimle gurur duymaktan asla çekinmedi. Hiçbir zaman. Diplomamı bana Tyler'ın vereceğini biliyordu ve bu onun hem ağabey hem de kardeş olarak gururunu gösterme şekliydi.

... ve babam.

"Bunu bir yıl önce sipariş etti," diye araya giriyor Tyler, sözleri derinden etkiliyor. "Bağlantılarım olsa bile, bunu tasarlayacak kadar yetenekli eller bulmam aylarımı aldı - ve birden fazla set - çünkü bu türünün tek örneği. Bundan emin olduk."

Devam ederken duyguları tehdit ediyor.

"Dom, kulübümüzün onun en büyük başarısı olduğunu düşünebilirsin-"

"Artık gidebilirsin," diyorum, soğuk kahvemin kalanını boşaltırken, kalbim onun güvenceleriyle daha da çarpıyor. Her zamanki gibi beni görmezden geliyor, yaşça benden sadece birkaç ay ileride olmasına rağmen sürekli ağabeycilik oynuyor.

"Zaman zaman öyle görünmeyebilir ama yapamadığında hayatını anlamlandırmasına yardımcı olan tek kişi sizsiniz. O da senin yerindeydi. Aynı hayal kırıklığına uğramış, aynı ceza vermeye hevesli ve beklemek zorunda kalmış ... ve neden biliyor musun?"

Bizim için.

Büyümemiz, *adam olmamız*, yaptığımız şeyin önemini anlamamız için. Doğru zamanda hizalanmamız için. Şimdi ve burada.

"Demek istediğinizi anlattınız," diye ses tonumu duygusallaştırmadan çıkmayı başarıyorum.

"Pekâlâ dostum," Tyler daha iyi görebilmek için sandalyemin etrafında dönüyor, gözleri memnuniyetle dolup taşıyor. "Sadece ... sonunda görmek, gerçek dışı."

"Milyon dolarlık bir dizüstü bilgisayar," diyorum ve aynı derecede şaşkın bir şekilde ekrana dönüyorum.

Tyler alay ediyor. "Peşinat."

"Ciddi misin?"

Omuzumu kavradı. "Yeni oyuncağını bu saatte sana verip vermemekte tereddüt ettim ama emir emirdir ve o da gelir gelmez almanı istedi." Görünüşüne bakıp sırtarak başını sallıyor. "Biraz uykuya ihtiyacın var, ama gülümsemenden anladığım kadarıyla

saklamak için o kadar çok uğraşıyorsun ki bunun olma ihtimali yok. Yarın garajdaki vardiyayı ben üstleneceğim."

"Sana borçlanacağım," diyorum ona, parmaklarımı gezegendeki en sofistike ekipmanın üzerinde gezdirirken - olasılıklar sonsuz. Tobias planlarıma yeşil ışık yakmıyor olabilir, ama zamanı geldiğinde onları gerçekleştirmem için bana mükemmel bir alet verdi.

Bu bir söz.

Gelecekte izin sözü, şimdilik bu kadar yeter.

Gözlerim yanmaya başladığında Tyler, "Sen onun en büyük yatırımsın," diye araya giriyor. Elimde değil, sonunda konuştuğumda hangi duyguyu duyacağı da umurumda değil. "Bu mükemmel. Teşekkürler dostum, gerçekten."

Kapıma doğru yürümeden önce masama yeni bir kullan-at telefon attı. "*Bana* teşekkür etme."

SEVENTEEN

Koridorda Sean'ın yatak odasına doğru ilerlerken, onun kısık kıkırdamasını duyduğumda dışarıda duruyorum ve bir saniye sonra yumuşak bir cevap fısıldadığında yalnız olmadığını anlıyorum.

Cecelia.

Rakamlar. Bir hafta önce havuz başında barıştıklarından beri birbirlerinden ayrılmıyorlar. "Bu bir rüya olmalı, Pup."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İnliyordun. Benim kız ne yapıyordu?" Bir duraklama.

"Hatırlamıyorum."

"Huh," diyor saçmaladığını anladığım bir şekilde. "Çok yazık. Bu detayları duymayı çok isterdim."

"Bazı rüyalar hatırlanacak kadar iyi değildir," diyor, yalan söylediğini ben bile anlayabiliyorum. Bir saniye geçmeden beni durduğum yerde yakalıyor, sabahın erken saatlerinde onları izliyor. Gözleri önce büyüüp sonra küçülünce şüphelerim doğrulanıyor. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Artık burada mı yaşıyorsun?" Ben de karşı çıkıyorum. "Çünkü eğer öyleyse, sütümüz bitti.
... Sean, bir kelime."

Sean'ın ıslıtlı gözleri protesto edercesine inlerken kararır. "Bu bekleyemez mi?" "Bekleyebilseydi, yastık konuşmanızı kendime ayırırdım."

Cecelia araya giriyor. "Sorun değil. Zaten gitmem gerekiyor."

Çarşafı göğsüne yaklaştırıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Sakıncası var mı?" Kıpırdamadan, elimle reddetme hareketi yapıyorum.

"Acele etme."

Sean kıkırdar. "Hadi ama dostum. Senin saçmalıkların için çok erken."

Cecelia kolunu uzatarak yerden şortunu alıyor ve bana hançerler fırlatırken yorganın altından çekiştirerek giyiyor. "Sen gerçek bir pisliksin. Bunu biliyor muydun?"

Tişörtünü de aynı şekilde giymeyi başardıktan sonra ayağa kalkıyor ve parmak arası terliklerini giyiyor.

"Dışarı çıkmışken biraz kahve de alın ve ucuza kaçmayın."

Gözlerini devirerek tekrar Sean'a bakar ve dizini yatağın üzerine koyarak ulaşabileceği bir yerde durur. "İşte görüşür müyüz?"

"Evet," diye fısıldıyor, "ve *sonra*, o yüzden plan yapma."

"Pekâlâ." Eğilip onu öpüyor, o da başının arkasını kavırıyor ve seyirciyi umursamadan öpüşmeyi sürdürüyor. Çekilmeden önce gözleri benimkilere kayıyor. Sean'ın şifonyerinden çantasını aldıktan sonra kapıya doğru ilerliyor ve ben de ona sıkışması için yeterince yer açıyorum. Temas etmeden beni geçmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Tatlı rüyalar," diyorum yanımdan geçip gittiğinde duyabileceği kadar alçak sesle. Merdivenlere doğru yürümeye başlamadan önce gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor. Sean'a dönerek, ön kapı kapanana ve arabası çalışana kadar sessizce oturuyoruz.

İç çekerek yatağının kenarına oturuyor ve yerden kot pantolonunu alıyor. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

"Aynanıza yöneltmeniz gereken bir soruya benziyor."

Giysi dolabına doğru yürümeden önce kot pantolonunu bağlıyor, yeni bir tişört alıp indirmeden önce deodorant sürüyor. "Peki, bekleyemeyen neydi?"

"Ona karşı *gerçekten bir şeyler* hissediyorsun."

Sean cüzdanını kot pantolonunun arka cebine sokmadan önce duraksıyor. Anahtarlarını alıp bana bakıyor, Tyler kapıda belirttiğinde cevap gözlerinden okunuyor. "Güzel, ikiniz de uyanmışsınız."

Sean elini saçlarının arasında gezdirir. "Siz iki pisliğin bu sabah erkenden odama girmeniz de neyin nesi?" Gözleri Tyler'ı endişeyle tarıyor. "Yeni mi girdin, dostum?"

"Evet. *Sandık* sorunumuz üzerinde çalışıyordum." "Ve?" Sean soruyor.

"Başka şekilde ifade edeyim, farklı sorunlarımız var," diyor Tyler, yorgunluğu belli oluyor.

Sean kotunun içine yeni bir paket sigara sıkıştırıyor. "Yani, temel olarak, her zamanki gibi iş mi? Oh, mutlu lanet günler."

Tyler başını sallıyor. "Ve daha yeni başlıyor."

"Önce bir kahve alıp sigara içmemin sakıncası var mı?" Sean sorar.

"Vakit yok. Seninle dışarıda buluşuruz." Tyler yatak odasından çıkıp aşağıya iniyor ve Sean bana bakarak konuşmamıza devam ediyor.

"Evet, ona karşı *bir* şeyler hissediyorum ve bu konuda dürüst davrandım. bizden."

"Ne oluyor lan?"

Başını sallar. "Ben kör değilim dostum. Bana öyle geliyor ki ikiniz de kaçınılmaz olanla savaşıyorsunuz." Kaşlarını kaldırıyor. "*Bunu* konuşmak ister misin?"

"Tabii, bunu asla yazmayın."

Geçtiğimiz hafta, Sean'ın karasevdası Cecelia ile daha fazla karşılaşmasına neden oldu. Birkaç gün önce beni derin bir seansın ortasında odamda volta atarken yakaladı. Açıkça düşmanca karşılamamdan etkilenmeyerek elindeki dondurma kasesini bana uzattı.

Masama bırakmak için odama girdiğinde profiline uzun uzun bakmam, kafamın ve göğsümün içindeki kükremenin her bir parçasını susturdu ve odağımı kaybetmeme neden oldu. Kapıyı suratına çarparak ona teşekkür ettim. Sean uzun süren sessizliğimi, çarklarının yanlış yönde dönmesine ve çenesinin düşmesine yol açan bir itiraf olarak okudu. "Sinirini atmak için bir saha seansına daha ihtiyacın var mı, *Binbaşı Arıza*?"

"Sevimli. Kız arkadaşının tüm esprilerini bana karşı kullanacak mısın?"

"

"Evet, bu tam bir *penis kıskançlığı* vakası," diye alay ediyor.

"Kıskanç olanın sen olmadığına emin misin?" Yüzüne şakacı bir tokat attım. "Çünkü sanırım ikimiz de onun kimi *hayal ettiğini* biliyoruz."

Bununla birlikte, ilk hafif yumruğumdan kurtulmayı başararak atağa kalktı ve koridora koşmadan önce kendi enayi yumruğunu indirdi. Merdivenlere sıçramadan önce beni kıl payı ıskalarken ona doğru hamle yapıyorum. Yolun yarısına geldiğinde onu sahanlıkta yakaladım ve ikimiz de alçıpana çarparak çatırdadığını duyduk.

"Çekin şu sik dövücülerinizi üstümden," diye inliyor Sean, arkasından kör bir yumruk atmadan önce yönünü bulmaya çalışıyor, beni boğazımdan yakalıyor ve bir anlığına sersemletiyor. Boğuk tehdidim ona ulaştığında duvarı iterek beni kovalamaya başladı. "Kaçsan iyi edersin."

Sean peşinde ben varken konağın dışına fırlıyor ve birkaç adım ötede duruveriyor. Tyler'ın yüz ifadesini ve kiminle beklediğini gördüğümde omzunun üzerinden bana bakmadan önce küfrediyor.

"İnsanların arasındayken de yalnızsındır."-Le *Petit Prince*, Antoine de Saint-Exupéry

EIGHTEEN

Ginger, Tyler'ın kamyonetinde yolcu olarak oturuyor, Tyler açık kapının yanında duruyor, alt dudağı kurumuş kanla kaplanmış yanağına bir buz torbası tutuyor.

Ona doğru yaklaşıp çenesini iki elimle sıktığımda öfke görüşümü bulandırıyor.

Parmaklarım, hasarı incelemek için yavaşça yüzünü çevirdi.

"Özür dilerim Dom. Başka nereye gideceğimi bilemedim. Öfkeden kuduruyor ve Toby," Sean arkamdan konuşurken bir hıçkırık patlıyor.

"Dom, beni dinle. Gidemezsin. Şimdi zamanı değil."

Yanıma geldi, Ginger'a talimatlar veriyordu. "Ginger, bunu söylemekten nefret ediyorum ama yasal yollara başvurman gerekecek."

"Jeffrey'nin kuzeni Triple Falls'ta polis," diye açıkladı usulca. "Zaten denedim."

Sean Zippo'sunu kapatırken "Siktir," diye nefes verir.

Tyler onu nazikçe kamyonetine geri sokuyor. "Bize birkaç dakika ver, tatlım. Tamam mı?"

Kapıyı kapattıktan sonra Ginger'ın gözleri camın arkasından benimkilere takılı kalıyor.

Tyler beni ondan uzaklaştırıyor, biz bahçede toplanırken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

Sean sesli bir şekilde duman çıkarır. "Uyanıp normal insanlar gibi Wheaties'lerimizi yiyemez miyiz?"

"Bunun için imza atmadık," diye cevap veriyor Tyler, karar vermek için gözlerini benden ayırmıyor.

Sean ikimizin arasına bakarak onu başından savıyor. "Evet, evet. Plan nedir?"

Tyler, Sean'ın bıraktığı yerden devam ediyor, onun sözleri benim için. "Dom, onu çıkarmak için yasal yollara başvurmak zorunda kalacak. Başka yolu yok."

"Bir yolu var," diye kestirip atıyorum, olasılıkları gözden geçirirken beni ele geçirmekle tehdit eden öfkeye karşı kendimi geri çekiyorum.

Tyler bana baskı yaparken ikisinin de yüzünü korku kaplıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Onu Layla'ya götür ve eve gitmesine izin verme." Tyler başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden kamyonetine doğru yürüyüp geri dönüyor.

Sean yanımda konuşurken Ginger'ın gözleri benimkilere yapışıp kalıyor. "O lanet kafandan binlerce senaryonun geçtiğini görebiliyorum." Ben Camaro'ma doğru yürürken o daha fazla duman çıkarıyor. Sean yolcu kapımı açıyor, beni kendi halime bırakmanın güvenli olduğunu anlayana kadar yanımda kalmayı tercih ediyor, ses tonunda dehşet var. "Acaba hangisi bana daha az deriye mal olacak?"

Ön kapıyı kibarca çalmak yerine kırarak açtığımda, kuşlarım arkamdan içeri doluşuyor. Etrafı taradığımda Jeffrey'nin arkadaşlarının Ginger'ın oturma odası ve mutfağına dağılmış, kafaları bir hayli iyi durumda olduklarını görüyorum. Bir tanesi Toby'nin biberonunun ucunu kaldırmış, meme ucundan içiyor.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş mürekkepli kardeşlerim Jefferey'nin kabilesini teker teker koparmaya başlıyor. Russell birini tekmeleyerek ve çığlık atarak ön kapıya doğru sürüklerken ben de o orospu çocuğuna ve kocaman gözlerine odaklanıyorum. Bir anda onu boynundan ve kot pantolonundan kavrayıp göğüs hizasına kaldırdıktan sonra altında paramparça olan sehpanın üzerine bırakıyorum. Saniyeler içinde daire temizlendi ve geriye kalan tek çığlık koridorun sonundaki bebeğin çığlıkları oldu.

anneler. Jeffrey'i yakasından tutup kaldırıyorum ve sadece birkaç kesikle kendine geldiğini görüyorum ki bu da yeterli değil.

Kar maskesinin arkasından ona kimin baktığını fark ettiğinde gözleri açılıyor. Çığlığı ilk darbemle kesildi. Zamanın çok önemli olduğunu bildiğimden, Tyler beni uzaklaştıran kadar tanınmaz hale geldiğinden emin olmak için etinin eklemlerime yol verdiğini hissederek ona yapabildiğim kadar çok darbe indiriyorum.

Jeffrey'nin bilinçsiz bedenini kapıya doğru sürüklemeyi önce "Bu kadar yeter kardeşim," diye ısrar ediyor. Marie de onu takip ediyor ve Tyler'a onu bırakması için yalvarıyor; lanet olası bir umutsuz vaka. Cebimden eldivenlerimi çıkarıp takıyorum ve bebeğin odasına doğru ilerlerken kullan-at telefonumla numarayı çeviriyorum.

Kapıyı iterek açtığımda, beşiğinde duran Toby'nin çığlıkları kulaklarımda çınlıyor. Bebek bezi ağırlaşmış, gözyaşı izleri -hem yeni hem de eski- kirli yanaklarını kaplıyor.

Onu görünce içimdeki öfkeyi bastırarak, beşiğinden kaldırmadan önce yaklaşırken maskemi yukarı çekiyorum. Eldivenli ellerimi yatıştırıcı bir hareketle sırtında gezdirirken dehşet içinde bana bakıyor. "Şşşt, küçük adam, her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Lütfen onu alma, Dom." Bu ses kapıda duran Marie'den geliyor, yalvarışı sessiz dairede yankılanıyor. Zaman geçiyor, Marie'ye doğru yürüyüp Toby'yi ona uzatırken hattın diğer ucundaki operatörün konuştuğunu duyuyorum. "*Başka şansın yok.*"

Telefonu hoparlöre alıp, operatörün sesi havayı doldururken Toby'nin beşiğine fırlatıyorum. "Efendim, orada mısınız? Efendim, tahmini varış süresi dört dakika olan bir ekibimiz yolda. Çocuk Koruma Servisi'ni aradığınızı teyit etmek istiyorum. Çocuğun yaşını söyleyebilir misiniz? Onları güvenli bir yere götürebilir misiniz? Efendim? . . Efendim?"

Maskemi indirirken Marie'nin nefesi kesiliyor, yüzü panik içinde dönüyor. Onun yanından geçip ön kapıyı açarak içeri atlıyorum ve çığlık atan uyuşturucu bağımlılarıyla dolu minibüsün çift kapısını kapatıyorum.

Bacaklarım ağırlaşıyor, vücudumdaki huzursuzluğun bir kısmını dışarı atmak için hem gerçek hem de fiziksel bir girişimde bulunurken körüğünü çekiyorum. Esrarı her uzun çekişimde gerginlik bir nebze olsun azalmaya başlıyor. Koltuğuma daha da gömülerek radyoyu açıyorum.

"Batı Kuzey Carolina'da saat sabahın 1'i. Şimdi de bugünün hava durumu ve yerel haberler. Günün büyük bir bölümünde açık bir gökyüzü ve öğleden sonra hafif bir sağanak olasılığı ile birlikte 87 derece yüksek bir hava bekleyebilirsiniz. Şimdi haberlere geçelim. Şunu dinleyin millet. Sekiz adam az önce halka açık alanda sarhoşluk ve uygunsuz teşhircilikten tutuklandı. Adamlar 11. Otoyol'da refüjde yürürken çıplak ve şaşkın halde bulundu. Her birinin tutuklanmadan önce nerede olduklarına dair çelişkili hikayeleri vardı. Adamlardan birinin, soyunup otoyola bırakılmadan önce kuşlar tarafından yakalandıklarını söylediği bildirildi. Bunu Moonshine'ı fazla kaçırmamanız için bir uyarı olarak kabul edin. Bir sonraki yarım saatlik kesintisiz müziğimize adamım Marvin'in "What's Going On?" şarkısıyla başlayalım. Çok uygun."

Kırmızı ışıktaki sırtarak Sean'ı aramak için cep telefonumu alıyorum ve o Tech'te vardiyasında çalışırken hallettiğimiz sırrı ona açıklıyorum ve onun yerine Nova'sını takip ederek duraklıyorum.

Büyükbabanın Elma Çiftliği.

Telefonu fırlatarak, bunun onun bilmeyeceği başka bir sır olduğuna karar verdim. Vardiyasını tamamladıktan sonra bizden haber alamayınca, bugün harekete geçmeyeceğimizi düşündüğünü tahmin ediyorum. O kadar meşgul ki sorma zahmetine gireceğinden şüpheliyim.

Vites küçülterek, herkesin aynı fikirde olması için ne kadar beklersem o kadar az şey yapılacağına karar verdim. Sistemimizde, işleri daha ileri götürmeden önce çözülmesi gereken ciddi bir sorun var.

Sean'ın insanların sadakatine güvenmekle ilgili sözleri her zamankinden daha doğru. Yıllar boyunca her şeyin bir parçası oldu ve son zamanlarda sürekli ve gönüllü olarak günlük işlerden uzak kalması, mürekkebinin eskisi kadar önemli olup olmadığını sorgulamama neden oluyor. Göğsümde çınlayan sızı ile gaza basıyorum ve görüşüm bulanıklaşmaya başlayana kadar yolun beni yönlendirmesine izin veriyorum. O zaman bile, gerçek içime yerleştikçe ilerliyorum. Tyler ve ben ayrıldığımızda hayatın devam ettiği ve kimsenin ikimizi de beklemediği gerçeği.

Tıpkı şu anda kimsenin bizi beklemediği gibi.

NINETEEN

Tyler masama bazı evraklar atmadan önce kapıda beliriyor. Kulaklıklarımı çıkararak raporu tarıyorum, o da bana özet notları veriyor.

"Marie bizi suçlamadı, Toby şu anda Ginger'ın geçici velayet. Marie tüm sorumluluğu üstlendi ve onu geri almak için devlet tarafından zorunlu kılınan çabaları göstermek zorunda."

"Hiç pişman değilim," diyerek evrakları bir kenara fırlatıyorum. "Riskliydi," diye ekliyor Tyler.

"Evet, bu bizim günlük ekmeğimiz."

"Gitmemiz gerek."

Başımı sallayıp birkaç pencereden çıkış yapıyorum. Buluşmadaki diğer bölümlerle takasa götürmeden önce hangi envanterle takas yapmak istediğimizi tartışmak için depoda buluşuyoruz.

"Miami'den haber var mı?" Birkaç ekrandaki bir düzine aktif pencereyi tıklayarak soruyorum.

"Onları büyük sırrımızdan haberdar etmediğimizden beri aidatlarını hâlâ ödemediler."

Büyük sır, gelecekte kışlarını korumalarına yardımcı olmak için devlet kurumlarına sızan kuşlarla olan yeni bağlantımızdı. Her zaman ahlaki sınırların dışına çıktıkları ve durmaya niyetleri olmadığı için risk almamaya karar verdik.

"Siktir et onları."

"Ben de aynı fikirdeyim ama bir şeyler olduğu kesin."

"Geliyorlar mı?" Birkaç tıklama daha yaparak soruyorum.

"Davetiye gönderildi ama son ikisini kaçırdılar." "Güneye uçmaları için birkaç kuş göndermenin zamanı gelmiş olabilir."

Sandalyemde geriye doğru dönüp masaüstüme bakarken başını sallıyor.

"Ne üzerinde çalışıyordun?"

Tereddütümü anlıyor ve sırtıyor. "Şimdi *bilmek zorundayım*."

Ayağa kalkarak fareyi son açık pencerenin üzerine getiriyorum ve tıklayıp sesi açıyorum. Bir saniye sonra Cecelia'nın sesi havayı dolduruyor.

"Eğer sizin dikkatsizliğinizin bedelini kelimenin tam anlamıyla ödemek zorunda bırakılıyorsam, o zaman size söyleyeceklerim var. O kadın bana defalarca senin kızın olduğumu söyledi ve ben bunun hiçbir anlamı olmadığını nasıl anlatacağımı bilemedim!"

Tyler gözlerini açarak odaya giriyor ve kapıyı kapatıyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık bir saat önce." "Sean henüz duymadı mı?"

"Hayır, ama eminim farkındadır. Bu olay dün gece fabrikada yaşanan bir çatışma nedeniyle ortaya çıktı. Cecelia'ya zorbalık yapıldı."

Tyler başını sallıyor. "Sean bahsetmişti." "Bana söylemedin."

"Umursayacağınızı düşünmemiştim. Bununla görüntü var mı?" "Hayır, bu mikrofon yemek odasında."

"Lanet olsun." Tyler kollarını kavuşturmuş, Cecelia'nın Roman'a çıkışmasını dikkatle dinliyor. *"...ihtiyacım olan her şeye sahip olmam için canını dişine takan anneme destek olmak dışında senden tek bir şey istedim ve sen bunu yapmaya bile tenezzül etmedin. Senden bunu düzeltmeni istiyorum, benim için değil, onlar için. Servetini başımın üzerinde sallamaya devam etmek istiyorsan, o zaman yap ya da daha iyisi, al ve onlara geri ver. Çünkü eğer bana miras kalan onların parasıysa, bunu istemiyorum."*

Tyler'ın gülümsemesi her kelimeyle birlikte genişliyor. "Onunla gerçekten yatıyor. Yüzünü görmeyi çok isterdim."

Ayağa kalkıp botlarımı alıyorum ve o bana dönerken yatağımın ayak ucunda onları tekmeliyorum. "Hâlâ ondan hoşlanmıyorsun."

Bir açıklama. Bu yüzden cevap vermeye zahmet etmedim. Tyler, Sean'ın yapmadığı şeyi yapmama izin verdi.

"Anlıyorum, Dom. Senin yerinde olsaydım ben de ayırabileceğimi sanmıyorum ama o iyi bir insan. Ve çok zeki."

Son zamanlarda Cecelia'yı babasından ayırmayı başardığım konusunda onu haklı bulmuyorum. Sadece ona olan çekiciliğim yüzünden değil, ki bunu inkar etmek mümkün değil. Bunun için, az kullanılan aletimle birleşen görme yeteneğimi suçluyorum.

Tyler'a söylemediğim şey, bu kavga bir saat önce çıkmış olmasına rağmen, olaydan beri Roman'ı azarlamasını tekrar tekrar dinlediğim. Sean'ın yokluğuyla ilgili sorunlarım azaldıkça azaldı. Onunla geçirdiği zamanı akıllıca kullanıyordu -sadece onu becermek için değil- ama ona diğer acemiler gibi hep birlikte neyi savunduğumuzu öğretiyordu. Belli ki bu öğretiler onun kalbinde yer etmiş ve Roman'a karşı duruşunda açıkça görülüyor.

Cecelia onu boktan bir iş sahibi olmaktan çok daha fazlası için eleştirmeye devam ederken ona dürüstçe "Onun hakkında haklı olmak zorunda değilim," diyorum. "Haklı olmasam daha iyi," duygusal yükü laf kalabalığını değiştirmeye başladığında anahtarlarımı alıyorum.

"Eminim uğraşacak çok şey vardır ama bu size çok yakın. Burnunuzun dibinde."

Kapı aralığında sesi kısarak ona dönüp bakıyorum. "Ama evet, birden fazla nedenden dolayı hâlâ ikna olmadım. Kız çok genç."

"Ama sen bunu düşünüyorsun." Bir açıklama daha, ama bu sefer ben konuşuyorum. "Ben o kadar ileri gitmezdim." Monitörde oyalandığı yerden onu iterek geçiyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken sesi koridorda yankılanıyor. Ön kapıdan çıkarken, Sean'ın onu dinlemem için sürekli yalvarması zihnimde dönüp duruyor, Camaro'mu çalıştırıp radyoyu açtığımda

Yeni bir ses çıktı.

Bankete yanaşıp benzin istasyonuna doğru hızla geri döndüğümde Cecelia yanımda çığlık atıyor. Onu aldığımda o da en az benim kadar şaşkındı. Neden yerleşkeden ayrılıp onu almak için doğruca evine gitme ihtiyacı hissettiğimi hâlâ anlayabilmiş değilim. En kötüsü de Roman'ın evinin önünde otururken Sean'ı aramaktı. Telefonu onun kendini beğenmiş kışına kapattığımda ses tonundaki 'sana söylemiştim' ifadesi kısa kesildi.

Benzin istasyonuna girerken bir anda durdum ve göz ucuyla baktım. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Yeni evcil hayvan ismini kullanarak bana patladı. "Seni *orospu çocuğu!*"

"Şu anda ön sevişme havasında değilim ama bir Mountain Dew'a ne dersin?"

Bana bakıyor, sarmalanmış ve saldırmaya hazır, şüphesiz doğaçlama sürüş dersinden dolayı. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Kıkırdamamı bastırarak Camaro'dan çıkıyorum ve benzin istasyonuna giriyorum. Tezgâhın üzerinden bakarken, Zach'i pis zemindeki görünmez kafesinde, kitaplarını yaymış, ödevini karalarken görüyorum. Sean'ın yeni kız arkadaşıyla tartışmanın verdiği keyif, kıyafetine bakınca bir anda uçup gidiyor.

Soğutucuya doğru ilerlerken, Cecelia'nın mağazanın başındaki tuvaletin anahtarını istediğini duymak için kapıyı açıyorum. Onun küçük çiş molasının bana biraz zaman kazandıracağına şükrederek tezgâha doğru yürüyorum ve omzunun üzerinden oğluna bakmadan önce gergin bakışları benimkilerle buluşan görevlinin gözlerinin içine bakıyorum.

İçimi bıraktığımda Tim'in alkol kokan nefesi bana çarparken Zach'in duruşu sertleşiyor ve yerde sabit bir şekilde çalışmaya devam ediyor.

"Sargıya ihtiyacım var."

Başını sallıyor ve ekrana dönüyor. "Ne aromalı?" "Vişne ya da ananas."

Her zamankinden istemediğimi anlayınca kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bende onlardan yok."

"O zaman neden küçük stok odanızı kontrol etmiyorsunuz?" Cevabım öneriden çok bir emir niteliğindeydi. Tezgâhın etrafında dolaşan Tim, gözlerini kaldırmayan oğluna tekrar bakıyor. Tim kulak kesilir kesilmez Zach yerden kalkıyor, ben de onun yırtık ayakkabılarına bakıyorum.

"Hey, Dom," diye selamlıyor, başı eğik. Utanç ve mahcubiyet. Çok uzun yıllar birlikte yaşadığım ve herkeste tanıyabileceğim iki şey.

İncelememi yeniden yönlendirirken, kitaplarının yanında aynı yırtık pırtık sırt çantasını gördüğümde öfkem daha da alevleniyor.

"Ayakkabılara ve sırt çantasına ne oldu?"

Zach çenesini göğsüne bastırıyor. "Ayakkabılar yanlış numaraydı."

"Neden *doğru olanı* giymediğini açıklamıyor. Peki ya sırt çantası?"

"Dom-"

"Bana bak," gözlerini kaldırıyor ama boynu aşağıda kalıyor. "Çeneni kaldır, Zach," diye bağıyorum.

Bunu yaptığında, boğazındaki parmak büyüklüğündeki morlukları net bir şekilde görebiliyorum. Belirsizler ama lanetliyorlar. Dönerek koridorda yürüyorum ve Tim tam depodan çıkarken onu bir kenara sıkıştırıyorum.

"Çık dışarı," diye hırıldıyor.

"Demek baba *yıllardır* oğlunun sırt çantasına tıktırdığım parayı sonunda buldu."

"Benim oğlum seni ilgilendirmez-" Daha sert sıkıyorum, hava almak için elimi parçalayana kadar lafını kesiyorum. Dükkândaki tek ses loto makinelerinden geliyor. Oynayan iki adam da arkasına bakma zahmetine girmemiş. Aferin onlara.

Zaman geçiyor ve geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama Zach'e doğru bir bakış -gözlerindeki korku- başladığım işi bitirmeme neden oluyor.

"Kendi oğlunu soydun Tim, hem de ne için?" "Hiçbir şey-"

Daha sıkı sıkarak sözünü kestim. "Bunu aştık, resmi tanışma ve hoşbeş faslını çoktan geçtik. Eskiden kardeşimle koştüğünü biliyorum, sen de bunu bildiğimi biliyorsun. Yani bir noktada potansiyelin vardı ama ikimiz de bunu nasıl harcadığını ve kendinden başka kimseyi suçlamadığını biliyoruz."

"Dom, annesi gittiğinden beri benim için zor olduğunu biliyorsun-"

"Onu kim suçlayabilir ki? Son zamanlarda hiç yansımanı gördün mü?" Yanıt alamayacağımdan emin olmak için boğazını sıkıca kavriyorum. Onu bıraktığımda, boynu kırılmış bir şekilde olduğu yerde kalıyor ve bu da beni biraz tatmin ediyor.

"Oldukça basit bir adama benzediğin için bunu kolaylaştıracağım. Zach'e çaldığın ayakkabıları ve sırt çantasını değiştirmesi için vereceğim para ve fazladan her şey *ona* ait. Değersiz, bencil bir ayyaş olduğun için karşılayamadığın ihtiyaçların için. Oğluna hediye etmeye karar verdiğim diğer her şey onun mülkiyetinde kalsa iyi olur."

Şakacı bir tavırla çenesine dokunmadan, profili korkunç derecede beyaz olan Zach'in durduğu yere doğru yürüyorum ve cep telefonumu programladıktan sonra ona kullan-at telefonlarımdan birini uzatıyorum. Şimdi titreyen Tim, yok ettiğim vitrini yeniden doldurmakla meşgul.

"Bu numarayı ezberle ve beni ara. Her lanet gün. Ben çıkarken sana dokunursa beni *ara*. Gerekirse garaja gel. Yapar mısın?"

nerede olduğunu biliyor musun?"

Zach başını sallıyor, bir tomar banknot çıkarıp titreyen avucuna koyarken gözleri korkuyla ıslanmış, ona aşılana korkudan içime öfke sızıyor.

"Böyle olmaması gerekiyordu," diye aktarıyorum mücadele ettiği ikiz gözyaşları nihayet yanaklarından dökülürken.

Onları gördüğümde, harekete geçmek yerine konuşmak için tüm gücümü harcıyorum. "Zach, bana bak."

Yapıyor ve ben de içimde serbest kalma tehdidi oluşturan şeyi kilit altında tutmak için savaşıyorum. "Bu senin hatan değil. Bu *onun* başarısızlığı." Zach yutkunuyor. "Beni duyuyor musun?" Yoksulluk içinde yaşayan ve sarhoşun bencil dünyasında sadece var olduğu için cezalandırılmış gibi görünen dehşete düşmüş bir çocuğun gözlerine bakıyorum - şüphesiz kendini istenmeyen bir yük, bir zorunluluk gibi hissediyor. Yıllar boyunca büyümesini izlediğim ve Boston'a gittiğimde terk etmek zorunda kaldığım bir çocuk. Baba demeye zorlandığı yetişkin tarafından sürekli istismar edilen bir çocuk. "Olduğu kişi olmak onun kararıydı ve onun gibi bir şey olmamak da senin seçimin olacak. Her gün yapacağın bir seçim. Anladın mı?"

Zach bana bir kez daha başını sallıyor, gözyaşları serbestçe akıyor. Gözyaşları bana onun çok acı çektiğini söylüyor ve bu da beni sınırlarıma kadar zorluyor. Tezgâhtan içkimi kapıyorum ve bir hıçkırık kaçtığında kaçmam gerektiğini anlıyorum.

"Bana bir dürüm getir, tamam mı?" Tezgâha bir yirmilik bırakıyorum. Zach'in ensesindeki morarmış parmak izlerini gördüğümde, gözlerime bakmayı reddeden Tim'e doğru geri adım atıyorum. Kişisel alanına girmeye zorladığımda, korkuyla doğruluyorlar. "Eğer ona bir daha *herhangi bir şekilde* kötü davranırsan, seni *öldürürüm*."

Zach dönüp duraksadığında Tim bana bakakalıyor ve ben kağıtları almak için geri döndüğümde babasının yüz ifadesini ölçüyorum.

"Teşekkürler," diyerek onları topluyorum ve elimin gözle görülür bir şekilde titrediğini görüyorum, "uslu durun." "Olacağım." Zach başını sallıyor ve daha fazlasını söylemek istediğini ama söylemediğini anlayabiliyorum.

Ona söylediklerimin herhangi bir kısmına inanana kadar korkunun onu kısaca alacağını bilmek.

On bir yaşında, bu yüzden kızgınlığın devreye girmesi ve öfkenin onu takip etmesi çok uzun sürmeyecek. Beni korkutan şey, onu sikip atan bir dünyada eline tutuşturulan zehirli ele kızdığında dönüşeceği kişi. Paçavralara bürünmüş, etrafı onu sürekli utandıran yobazlarla çevrili

nefes alıp vermekten ve guruldayan bir mideyle lanet bir günü daha atlatmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordum.

Buna karşı misilleme yapmaya başlayacak mı? Orada onu tutacak bir ruh olacak mı? Kalbi ve aklı arasında yaşanacak savaşın farkında olan biri, *hâlâ* Delphine'e olan kızgınlığımı bastırmaya çalışan kardeşimin bana yardım etme şeklini anlamasına yardımcı olacak mı?

Camın diğer tarafındaki daha genç halimin kopyasının geleceğinden endişe ederek istasyondan çıkarken, Cecelia'nın kaputuma sarılmış, makinelerin müdavimlerinden biri tarafından taciz edildiğini gördüğümde kısa kesiliyorum.

"Hayır, araba benim değil," diye kibarca cevap veriyor, "affedersiniz."

Yolunu kestiğinde, az önce yatıştırdığım öfkenin tekrar alevlendiğini hissediyorum, çünkü pislik konuşuyor, onu küçük konuşmalarla oy alıyor, duruşu yırtıcı, "Eskiden yarışırdım. Sadece-"

Parmaklarımı boynuna dolayarak, onu yoldan çekmek için kaldırıcı kullanıyorum. Kışının üzerine düşmeden önce binanın yan tarafına çarptığında Cecelia'nın gözleri açılıyor. Sabrımı taşıran emrimle banyo anahtarını elinden kaptığım gibi bana bakakalıyor. "Arabaya bin." Bakışlarımı tekrar dükkâna çevirip, içeri girmeden önce pencereden Tim'in gözleriyle buluşuyorum. Ben sesimi yükselterek Zach'e anahtarları uzatırken Tim de kendini meşgul ediyor. "İkinizle de yakında görüşürüz."

TWENTY

Elimde Delphine'in ilaç kutusu ve çöp tenekesi, Tobias'ın eski yatak odasının kapısının önünde duruyorum ve Cecelia'nın banyoyu kullanıp meraklanması ihtimaline karşı kilidi içeriden çeviriyorum - ki ben ona yapmamasını söyledikten sonra buldozerle eve girdiği için bu muhtemel. Düğme açılmayınca tatmin olmuş bir şekilde oturma odasına dönüyorum, Delphine koltuğunda oturuyor, Cecelia ise ben ilaç kutusunu masanın üzerine koyup çöp tenekesine ulaşırken rahatsız bir şekilde yanında geziniyor.

"Hepsi ayrılmış. Al onları Tatie, yoksa daha da hasta olacaksın," diye emrediyorum, kucığında sonsuza dek duracak olan Fransızca İncil'i görerek. "Senin için çok geç, cadı."

O konuşmadan önce bir kıkırdamayı paylaşıyoruz. "Eğer cennete açılan bir arka kapı varsa, belki ben de senin için bulurum."

Başka bir ruhani tartışmaya girmek istemediğimden, "Belki de O'nun politikalarına katılmıyorum," diye ekliyorum.

"Seninle aynı fikirde olmayabilir, bu müttefik olamayacağı anlamına gelmez. Ve seni tanıdığımı unutuyorsun. Haplarımı ayırmayı da bırak. Ben sakat değilim."

Çelimsiz görünüşüne bakınca cevap vermekten kendimi alamıyorum. "Oraya varmakla iyi bir iş yapıyorsun. Bu gece içki içme. Evi aramıyorum ama ararsan ne olacağını biliyorsun."

Kumandayı kaydırıp kanallar arasında gezinmeye başladığımda, "Evet, evet, git," diyerek beni başından savıyor.

Cecelia konuşup Delphine'e sorusunu yöneltmeden önce arkamdaki ruh hali yoğun bir şekilde değişiyor. "Kalmalı mıyız?"

"İlk seferim değil. Git, gece daha çok genç, sen de öylesin, boşa harcama." Delphine tipik bir cevap verir, ancak zayıf tonu ifadenin gücüne ihanet eder.

Cevap verme isteğimle savaşıyor, bunun yerine mırıldanıyorum. "Sen de öylesin."

Teyzeme karşı hissettiklerimin karmaşık olduğunu söylemek çok hafif kalır. Son birkaç yıl içinde bir tür anlayışa vardık. Onu hiçbir şekilde bir ebeveyn olarak görmüyorum, ancak son zamanlarda benzetmeye çalıştığı şey bir ebeveyn - son zamanlarda ölümünün yakın olduğuna kendini ikna ettiği aylarda. Bedenine davranış biçimiyle hastalığını daha da ağırlaştıran Delphine, bana uygun olduğunu düşündüğü bilgelik kırıntılarını aktarmaya çalışıyor. Hakkını yemeyelim, onu dinliyorum.

Çoğunlukla, çabalarımızın buna değdiğini kanıtladık. Yapabildiğimiz ilişkiyi kurtardık - tabii konuşmalarımız sırasında bana daha önceki zalimliğini hatırlatmadığı sürece.

Kuşkusuz, onu bu kadar zayıf ve dehşete düşmüş görmek içimdeki kızgınlığın çoğunu yok etti. Öfkeli bir alkolik olmasına rağmen, bir zamanlar hesaba katılması gereken bir güçtü. Bir noktada Tobias ve benim başa çıkmayı imkansız bulduğumuz bir güç. Yıllar boyunca sarhoşken yaptığı saçmalıklar arasında, Tobias, Sean, Tyler ve ben strateji geliştirirken kullandığı bazı mantıklar çok zekiceydi. Özellikle de hepimizin nefret ettiği makineyle savaşma konusundaki içgörüsünü kullandık. Hareketimizde kendi rolüne sahip olma savaşını kaybetmiş olsa bile, istemeden de olsa dönüştüğümüz askerlerin yetiştirilmesinin bir parçası oldu.

Delphine bu son dövüşü kaybederse ne hissedeceğimden emin değilim ve Cecelia usulca "Romalılar 8:38-39" diye fısıldarken bu fikir beni akılsızca kanalları filtrelemeye itiyor.

Delphine belirlenen bölümü okurken benim sürekli kanal tıklamalarım arasında bir sayfa çevirme sesi duyuluyor. "Eminim ki ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yöneticiler, ne şimdiki ne de gelecek şeyler, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılıştaki herhangi bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'daki Tanrı sevgisinden ayırayabilecektir."

Kısa bir sessizlikten sonra Tatie sesini titreterek konuşur ve sorusunu Cecelia'ya yöneltir. "Bunun doğru olduğuna inanıyor musun?"

Döndüğümde, Cecelia'nın Delphine'in ayaklarının dibinde diz çökmüş, beni teselli eden sözler söylediğini görüyorum. "Ezberlediğim tek ayetler bunlar. Sanırım, belki de buna inanmak istiyorum."

Delphine'in gözleri yavaşça benimkilere kayıyor ve Cecelia'nın masmavi bakışları da onu takip ediyor. Birbirimize bağlandığımız anda içime bir farkındalık dalgası çarpıyor. İşte o zaman görüyorum, *hissediyorum* ve bunu *hisseden tek kişi ben değilim*. Bir kalp atışı sonra, Delphine bunu Fransızca fısıltılı bir uyarıyla doğruluyor. "Elle est trop belle. Trop intelligente. Ama çok genç. Cette fille sera ta perte . . ." *O çok güzel. Çok zeki. Ama çok genç. Bu kız senin felaketin olacak.*

Whoosh. Whoosh.

"Ailene ne oldu?"

Cecelia'nın King's'e dönerken sorduğu soru, onu yolcu koltuğunda bırakıp çıktığımda Camaro'mun kabininde yankılanıyor. Ben uzaklaşırken Cecelia'nın ağır bakışlarının beni takip ettiğini hissederek, körfezin hemen dışında karanlıkta duran Sean'ı fark etme zahmetine girmiyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atarken alet çantama doğru ilerlerken, onun hesapçı bakışları da onunkilere ağırlık katıyor.

Whoosh. Whoosh.

Garajdan alet çantamı kaptığım gibi arka kapıdan geçip unutulmuş arabalardan oluşan mezarlığımızdan geçerek Buick'e doğru ilerliyorum.

Whoosh. Whoosh.

Cecelia'nın bakışlarında her zaman akıntıya benzer bir çekim olmuştur. Bu kavrama ve sürüklemekten başarıyla kaçmayı başardım -bu geceye kadar- başka bir bilinmeyen düşmanın ayaklarının dibinde diz çöktüğü yerden bana baktığında, empatisi ve insanlığı tam olarak sergilendi.

Whoosh. Whoosh.

Bu değişim, Cecelia söz konusu olduğunda kasıtlı olarak göz ardı ettiğim her şeyi nihayet kabul etmeye zorlayan bir kaltak tokadıydı.

Buick'in kaputunu destekleyerek, aletlerimi gözden geçirmeden önce atölye lambasına bağlı uzatma kablosunu prize takıyorum. Kendimi kaybetmeye niyetliyim

monoton bir iş, o saniyeler hafızamda yanma tehdidi oluştururken, defalarca duyduğum o lanet fısıltı içeri sızarken onları oradan oraya savuruyorum.

O biliyor.

Öyle ama daha önceki konuşmalarımız aksini gösteriyordu çünkü aramızdaki her söylenmemiş kelimeyi anlıyordu.

Şüphesiz daha önceki işimiz sırasında çıkardığı hızlı sonuçlardan duyduğum rahatsızlığı hissetmişti. Bir dakika bile geçmeden - silahımı yerleştirirken

-Parmaklarım tenini okşarken cazibe istenmeyen başını kaldırdı ve aramızda titreşirken hızla yükselen elektriği topladı. Dudaklarımız o kadar yakındı ki aradaki mesafeyi silip nihayet tadına bakmak için neredeyse hiç çaba sarf etmem gerekmecekti.

Kısa bir süre sonra, eczaneden çıkarken arka koltuktan Cecelia'nın kıskançlığı yayıldı, eczacı gözleriyle beni becerirken kıskançlığını maskeleyerek zahmetine girmede. Delphine kıza hakaretler savurduğunda bile zevk alıyordu - tıpkı benim onu yakalayıp dikiz aynasında bakışlarıyla buluştuğumda yaptığım gibi. Bu nabız, Delphine yolcu olarak bindiğinde bile Camaro'nun içinde çınladı ve oyalandı.

Delphine'in oturma odasındaki o birkaç saniyelik göz temasına kadar bu dürtülerden uzak durmak benim için ilk doğa haline gelmişti. Bardağı taşıran son damla, garaja dönerken Cecelia'nın beni milyon dolarlık soruyla dürtmesiydi. Bu sorunun cevabı Cecelia'nın benimle ilgili birçok gizemini çözecekti.

"Ailene ne oldu?"

"Baban ailemin onu ifşa etme planlarını öğrendi, bu yüzden onları susturmak için bir fabrika patlaması düzenledi ve aynı şeyi denemeyi düşünen diğer herkesin ödünü kopardı" gibi bir şeyle cevap verme eğilimindeydim.

Bu cevap, onun ses tonundaki *benim* için duyduğu endişe nedeniyle daha kurgulanırken bastırıldı.

İstesem bu maskaralığı şimdi bitirebilirdim. Ama bugün erken saatlerde Roman'la konuşma şekliyle ilgili bir şey, Sean'ın suçluluk duygusunun etrafından dolaşmaya çalışmak için yaptığı ricaları düşünmeme neden oldu.

Beklemediğim şey bunun gerçekleşmesiydi. Ama o kısa saniyeler içinde *gördüklerim-hissettiklerim-bu* bağlantıyı koparmaya zorladı.

İlk defa ondan başka bir şey görmedim.

RB ile buluştuğumuzda -tahmin ettiğim gibi- ikimizi de dakikalar içinde yargıladı. Onu bunun için çağırdım.

Gerçekte, ona tuzak kurdum, sonra da bizi ayrımcı ve birbirimizin koşullarına kayıtsız tutmak için tasarlanmış bir sistemin başka bir kurbanı olduğu halde onu cehaletinden dolayı suçladım.

Fark şu ki, ben Cecelia'nın koşullarını biliyorum. . ve şimdi o da benimkini biliyor-özellikle de eski çocukluk evime zorla girdikten ve içinde büyüdüğüm koşulları gördükten sonra. İçeri adımını attığı anda, anlayışının onu yıkadığını *hissettim*. Hemen ardından, öngörülemeyen başka bir düşmanla ilgilenmek için yanlış yerleştirilmiş kararlılığı devreye girdi.

Delphine.

Delphine, ailemizin cinayetini asla atlatamayan ama bu konuda bir şey yapacak kadar votkayı elinden bırakamayan.

Delphine'in nasıl tepki vereceğini görmek için Cecelia'yı tanıştırdığımda neredeyse çok yavaş davrandı. Teyzem sonunda sayfayı açıp Cecelia'nın kim olduğunu anladığında, kişilik ve muameledeki fark, daha iyi bilmeyenler için neredeyse algılanamazdı. Ben biliyordum ve gördüğüm fark beni şok etmişti.

Delphine'in onlarca yıl alkolün neden olduğu tiradlardan sonra yüzünde beliren ifadeyi yanlış yorumlamak mümkün değildi: suçluluk. Doğaçlama yaptıkları küçük İncil çalışmasından sonra bu suçluluk duygusuyla dolup taşmıştı. Ama neden?

Roman'dan kardeşim ve benim kadar, hatta daha fazla nefret eden bir kadın, damarlarında Roman'ın kanı dolaşan biri için neden suçluluk duysun ki?

Cecelia özverili bir şekilde teyzemin korkularını yatıştırmaya çalıştığında dünyam altüst oldu ve kendi önyargılı fikirlerime sahip olduğum için ben de suçlu olduğumu fark ettim.

Cecelia söz konusu olduğunda, kötülüğün *öğretilmek* yerine *kalıtsal olduğuna* inanıyor. Birincisi mümkün olsa bile, Cecelia'ya dokunulmamış, onun tarafından, kendi seçimiyle. Babasını önemli olan her şekilde azarladı.

İşte o zaman Sean'ın görmem için yalvardığı boş tuvalin bir kısmını gördüm. Sayısız kişinin aksine Cecelia etrafındaki dünyayı ve içindeki insanları anlamak için sabırsızlanıyor. Her şeyin nedenini.

Ateşle oynamak ve babasına sopa göstermek gibi bir misyonu olabilir, ancak onu besleyen şey bizzat kendisine verilen ele karşı kendi isyanıdır. Bu konuda birbirimize benziyoruz.

O da bizim gibi.

O kısa süre içinde onun tarafından kuşatıldığında, farkına vardı-Cecelia Horner ağzına kadar *kullanılmamış* potansiyel ile doluydu.

İçinde kendisinin bile farkında olmadığı bir tür güç mayalanıyor.
of.

Gördüğüm, hissettiğim ve içimde mutlak bir kesinlikle çınlayan şey buydu.

Ne yaşı, ne güzelliği, ne aramızdaki inkar edilemez kimya, hatta ne de bize sunar. Bunu fark etmek o kadar içgüdüsel ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Artık bunu gördüğüme göre, inkar edemem.

İngiliz anahtarımı alet çantama atıp geri çekiliyorum ve Delphine'in öngörüsü netleşirken gece gökyüzüne bakıyorum. "*O çok güzel. Çok zeki. Ama çok genç. Bu kız senin felaketin olacak.*"

Cecelia'yı doğruca Sean'ın kollarının güvenliğine geri götürmemi sağlayan bir uyarı.

Whoosh. Whoosh.

Rüzgâr şiddetleniyor, uzaklarda gök gürlerken esinti hurdalıkta yuvarlanıyor. Gelecekte bir noktada bir devin, varlığından habersiz olanlardan intikam almak için geleceğini hatırlatıyor.

Yaratılışında *yer aldığım* için var olan bir dev ve geçen her günle birlikte yaklaşıyor. Sonunda geldiğinde, benim kadar kör ve affetmez olacağını ve hiçbirimizin onu durduramayacağını bilmek beni dehşete düşürüyor.

TWENTY-ONE

Birkaç saatlik tedirgin uykunun ardından garaja geldiğimde, Jeremy, Peter ve Tyler'a ticari bölümün köşesine sıkışmış yüksek masada katılıyorum. Russell yaklaşıyor, ellerini bir mağaza havlusuna siliyor ve kalabalık lobiye bakıyor. Russell konuşurken içeride bir okul öncesi çocuk yüzünü cam kapıya dayıyor. "Bayan George işimin ne zaman biteceğini sormaya başlamadan önce en fazla beş dakikam var."

Tyler içeri dalıyor. "Tüm telefonlar kasada mı?"

Jeremy başını sallıyor, her zamanki maskaralıklarından hiçbirini yapma zahmetine girmiyor. "Sonunda silah hakkında konuşuyoruz-"

"Yaklaşan *maçımız* için strateji tartışıyorduk," diyerek başımı yakındaki bir arabadan inen müşteriye doğru salladım, "artık *oyuncuların kim olduğunu* biliyoruz."

Tyler eğilip alçak sesle konuşurken Jeremy arkasına bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bildiklerimiz şunlar. Spencer'ın şirketi, çoğu büyük nakliye şirketi gibi *navlun taşımacılığı yapıyor*. Yani, herhangi bir yabancı ülkeden bir talep -ya da bir *top siparişi- geldiğinde, bir ABD askeri uzmanı siparişi yerine getirilmesi için bir nakliye şirketine atar*. Bu noktadan itibaren topların işlenmesi, siparişi veren ülkeden toplar teslim alınıp muhasebeleştirilene kadar bu işi yürütme yetkisi elde etmek içindir."

Russell fısıltıyla eğilir. "O kadar ileri mi gidiyor? Kirli ordu ve yozlaşmış yabancı hükümet yetkililerinden mi bahsediyoruz?"

"Evet, öyle," diyor Tyler park yerini tararken. "Ve bu topların ne kadar nadir olduğunu düşünürsek, tam olarak nereyi kazacağımı biliyordum."

Petrus, "İsa, Spencer'ın böyle bir şey yapabileceğini kim bilebilirdi?" diye hayretle bakar.

Tyler'ın ifadesi sertleşir. "O boktan kulübedeki topları sorumsuzca koruma şekillerinden anlaşılıyor ki bir süredir bu işten paçayı sıyrıyorlar. Spencer'ın rolü çok kolay, bu da onun bu işe karıştığını açık ve kapalı hale getiriyor. Elleri daha kırmızı olamazdı. Siparişe ilgilenen uzman da en az alıcı kadar tehlikede çünkü *top* satışı söz konusu olduğunda ciddi bir protokol var."

Russell sesli bir şekilde parçaları birleştirmeye başlar. "Geçen gün bir askeri üste olması gereken *topların bir* sokak soygununda kullanıldığına dair bir haber okudum ... lanet olsun . . bu da demek oluyor ki Spencer ve uzman, *kendi* orduları için top siparişi veriyormuş görüntüsü altında kirli bir yabancı yetkiliyle çalışıyor, topları teslim alıyor ve sonra da kim bilir kime satmak üzere ABD topraklarına geri göndermeden önce topların kendi ülkelerindeki yabancı bir üste olduğunu tahrif ediyor?"

Tyler çenesini eğiyor. "Hepsi bu kadar. Bu tür silahları asla ele geçirmemesi gereken bazılarının bunları nasıl elde ettiğine dair gizemi biraz olsun çözüyor. Nadiren de olsa, bu da o yollardan biri ve bu açgözlü piçlerin yıldızlarını ve şeritlerini satarak, üniformalı geri kalanımızı utandıran bir eylem. Dolayısıyla, bu tür şeyler iyi niyetle görev yapanlar tarafından ortaya çıkarıldığında, bu büyük bir olaydır."

Russell Tyler'a bakıyor. "Bu da bunu senin için *kişisel* kılıyor."

"Kesinlikle öyle," diye tersliyor Tyler. "İşte bu yüzden kimin topları ve *burada* hangi uzmanla çalıştıklarını sordu. Parkımızdaki büyük topların her birinin yirmi ila otuz bin dolar değerinde olduğunu göz önünde bulundurarak, ilgili herkesin satışlardan pay alacağını garanti ediyorum."

Peters'ın paraya aç gözleri şişer. "Tanrım. Bu-"

"Kumbarandakinden daha fazla ve bu bakiye yakın zamanda değişmeyecek," diye çıkıştım, kâr etmekle ilgili sahip olabileceği tüm yanılsamaları kestim.

Bayan George kafasını garaja sokmak için o anı seçti. "Russell, saat dokuzda kuaför randevumda olmalıyım!"

Russell homurdanarak alçak sesle "sana söylemiştim" diye mırıldanıyor ve ardından cevabını yükseltiyor. "Sizi on beş dakika içinde buradan çıkaracağım, Bayan George."

Bayan George, ben toparlanırken lobiye çekilmeden önce bize sert bir bakış fırlatıyor. "Dün gece depoya daha fazla kasa teslim edildi ve hala onları kimin ve ne zaman alacağını bilmiyoruz, yani zaman ilerliyor."

"Burada zamanlama her şeydir," diye ekliyor Tyler.

"Her zaman öyledir," diye karşılık veriyorum, "ama harekete geçmeden önce topların büyük kısmını *elimize geçirmemiz* gerekiyor çünkü çocukların onları satın alıp sokaklarda oynamasını istemiyoruz."

"Şu anda," diye ekliyor Tyler, "onların bakış açısından her şey dokunulmamış görünüyor. Bu bize ihtiyacımız olanı almamız için yakın bir zaman veriyor, yani her şey elimizde, çünkü oraya gittiğimizde . . ." Tyler her birimize dikkatle bakıyor, "...geri dönüş yok."

Russell hepimizin arasına bakıyor, durumun büyüklüğünü kavradıkça yüzü soluyor. "Ama yanlış dikkat çekersek ve planımız geri teperse-"

"Mükemmel fırtınayı çağıracağız," diye bitiriyor Tyler. "FBI, ATF ve ordunun kendisi de dahil olmak üzere büyük oyuncuların çoğunun arka bahçemizi koklamasından bahsediyoruz."

"Demek ki yüksek yerlerde tüylü dostlarımızın olması iyi bir şey," diye ekliyorum.

Riskler ortaya çıkınca gergin bir sessizlik oldu. Hiçbirimiz bu kadar erken bir zamanda bu kadar yüksek riskli bir işle uğraşmayı beklemiyorduk.

Peter konuşur. "Peki, plan nedir?"

Etrafa göz gezdirdikten sonra hızlı bir karar verip alet rafına doğru yürüyorum ve bir kahve kutusundan bir avuç rondela ile birlikte bir kılıftan üç Solo fincan alıyorum. Yüksek tepenin bir tarafını diğerlerinden ayırarak fincanları masanın üzerine diziyorum ve tek bir rondelayı kaldırıyorum. El çabukluğumu kullanarak, onları karıştırmadan önce bir fincanın altına yerleştiriyorum. Yıkayıcı gürültüyle masanın üzerinde sürükleniyor, ben durup bakışlarımı tahmin etmesi için Jeremy'ye kaldırına kadar tüm gözler fincanların üzerinde.

Jeremy iç geçiriyor ve bariz olduğundan emin olduğu bardağı işaret ediyor, ben de kaldırıyorum. Boştu. Ben yavaşça yeniden karıştırmaya başlayınca gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Russell protesto edercesine inliyor. "Hey Dom, lobimizin insanlarla dolu olduğunun farkındasın, değil mi? Demek istediğini anlatmak için görsel bir gösteriye gerek yok. Düşündüğünün aksine, buradaki tek *aptal Jeremy*."

Jeremy ona bakakalır. "Bu gerçekten acıttı."

Peter konuşur. "Dom, anladık. İşi halletmek için illüzyon kullanacağız. Bu çocuk oynucağı. Bize Ring Around the Rosie'yi de söyleyecek misin?"

Hareketlerime ara veriyorum. "O sadist tekerlemenin sözlerini hiç inceledin mi?" Kabuk karıştırma versiyonuma devam ediyorum. "Ring around the Rosie," diye aktarıyorum, "veba ile ilişkili kızarıklığa atıfta bulunuyor. Posy ise çürüyen et kokusunu maskeleyerek için kullanılan bir buketir."

Peter düşünceli bir şekilde, "Küller, küller, hepimiz düşüyoruz," diye mırıldanıyor, "lanet olsun, bu çok boktan bir şey."

"Nasıl çalıştığını gördün mü?" Çiziyorum. "Bu masadaki herkes muhtemelen kelimeleri biliyordur." Onaylarcasına başlarını sallıyorlar. "Eleştirel düşünce eksikliğimizin özü bu. Bu hastalıklı tekerleme ve sayısız diğerleri nesiller boyu aktarıldı çünkü birbirimize ne öğrettiğimiz konusunda dikkatsiz davrandık." Peter'a bakıyorum. "Eminim o ninniye kız kardeşine söylemeden önce iki kez düşüneceksin."

Karıştırmayı bırakıyorum. "Ve boş bir dakikanız olduğunda, Jack ve Jill'in ve diğerlerinin kökenini Google'da araştırın ve yakında Kaz Ana'mızın Munchausen'den yana olduğunu göreceksiniz."

Russell tahminini yapar ve ağırlığını koyar. "Anladığım kadarıyla hepsini topları bulmak için uğraştıracağız?"

"Hayır, kardeşim," diyor Tyler, ben bardakları boş masadan çekip alırken yüzünü sinsî bir gülümseme aydınlatıyor ve Tyler kapalı bir elini masanın üzerine uzatıyor, parmaklarını yavaşça kaldırarak avucunun çamaşırlarla dolu olduğunu gösteriyor. "*Oyunu* ortadan kaldıracağız."

Bayan George kafasını tekrar dışarı çıkardığında Camaro'ma geri dönerek, Tyler'ı kulübün dikkatini çekmeden Spencer ve suç ortaklarını suçlama stratejimizi hazırlaması için bırakıyorum. Torpido gözünden telefonumu alıp açtığımda Sean'dan bekleyen bir mesaj görüyorum.

Gölde buluşalım, her zamankinden getir.

Yapacak işlerim var.

Baloncuklar hemen başlar.

Sean: Evet, var, ama bugün izinlisin.

TWENTY-TWO

"Encore, Maman!" Tekrar anne.

"Sabır." Pijamalarımı yanımdaki yatağa fırlattı. "Kollar yukarı."

"Encore, Maman!" Yine anne, diye daha yüksek sesle bağıriyorum, kollarımı kaldırıyorum.

"Ne kadar da talepkârsın," diyor ve burnumu çimdiklemeden önce gömleğimi aşağı çekiyor. "Benimle say."

"Un, deux, trois," Bir iki üç, o şarkı söylemeye başlamadan önce birlikte okuyoruz. "Alouette, gentille alouette." Lark, gentile lark! "Alouette, je te plumerai." Lark, tüylerini çekeceğim! "Sen de şarkı söyle, centilmen tarlakuşu."

"Je te plumerai la tête." Beni gıdıklamaya başladığında "Tüylerini yolacağım kafandan" diye şarkı söylüyorum.

"Je te plumerai la tête." Kafandaki tüyleri yolacağım, diye karşılık veriyor.

"Et la tête," kafanı çıkar, yüksek sesle şarkı söylüyor.

"Et la tête," başını kaldır, çenemi düşürüp alçak sesle şarkı söylüyorum. "Alouette," Lark! Şarkı söylüyor.

"Alouette," Lark! Ben de söylerim.

Burnunu benimkine bastırıyor, birlikte şarkı söylerken gözlerimiz büyüyor. "O-o-o-oh!"

Beni yatağa geri itiyor, saçları göbeğimi öperken gıdıklıyor ve ben kıpırdanmaya çalışıyorum.

Pijama pantolonumla ayağımı kovalarken "Encore, Maman," diye bağıriyorum. "Et le bec," gagandan. Dudaklarımı çimdikliyor.

"Et la tête," kafanı çıkar. Saçımı yoluyor. "Alouette!"

Lark!

Duruyor, esniyor.

"Anne," diye bağıriyorum. "Hepsini söylemedin!" "Yarın tekrar söyleriz."

Ama söylemedik. Şarkı

söylemedik. Bir daha asla şarkı

söyleyemedik.

"Anne," diye fısıldıyorum, gölden hızla uzaklaşıyorum, ağaçlar çevremde bulanıklaşırken göğsüm yanıyor. Daha birkaç saat önce, en aşına olduğum tekerlemeyi tekrarlarken, mürekkep yalamış kardeşimi bir tekerlemeden hisse aldığı için azarlamam bana ironik geliyor - bilinçaltımda bir ceza.

Annemle yaşadığım bir avuç canlı anıdan birini yeniden yaşamak için ruhumun talep ettiği kefaret.

Annem beni nazik küçük kuşu ilan ettiğinde sonuncusuydu.

Şimdi benim hakkımda ne düşünürdü?

Tamamen farklı bir kuşa dönüştüğüm gerçeği hakkında ne düşünürdü?

Yırtıcı bir kuş.

İntikamla beslenen bir kuş.

A kurnaz kuş yetenekli . eylemler Yani aşağılık, o çocuk

o Bir yalancı, bir hırsız, bir aldatma ustası.

İntikam uğruna masum bir kızın yok edilmesinde rol alabilecek bir kuş.

Ama o göl gezintisinde yaşananlar hiç de öyle hissettirmedi. Hem de *hiç*.

Bunun *tam* tersi gibi hissettim.

"Dominic."

Hindistan cevizi kokulu yağı tenime daha fazla sızarken Cecelia'nın iniltileri omurgamdan aşağı süzülüyor. Onun üstümde ve altımda olduğunu hatırlayınca sikim kıpırıyor.

Derin mavi bir bakışla içime çarpan şehvet dolu gelgit dalgası.

Ayrılmış dudakları ve onlardan çıkan sesler. Çakıl

taşlı meme ucunu ağzımda uzun uzun çektim.

Kusursuz tenini moraran parmak uçlarımla arasında hissetmek. Kadife dili benimkine çarpıyordu.

Sonsuz uzunluktaki bacakları beni kavrarken, yerimize oturmadan önce üzerime çöktü, bu uyum gerçeküstü bir şeydi.

Bugünkü hava durumu Cecelia Horner'ı becermemi öngörmüyordu ya da hiçbir şekilde öngörmüyordu.

Ama sevişmek gibi hissettirmiyordu. Başka bir dünyadaymış gibi hissettiriyordu.

Kopma o kadar ani oldu ki, gürültü kesildiğinde bize her zaman eşlik eden parazit alev aldı. O kadar çabuk teslim oldum ki kendi irademi alay konusu haline getirdim ama her anını yaşadığım bir şekilde ödüllendirildim. Sadece bir öpücükle, bu kuş tamamen parlak, dönen şeyin büyüüne kapıldı.

Ona fitilimi sunarken, o da beni ateşledi.

Ateş ve su, o hem yakar hem de yatıştırır.

İçine daldığım sis bulutu çok hızlı dağıldı. Sanki derin bir uykudan uyanmışım da gözlerimi açtığımda dünyayı bir büyüteçle görüyormuşum gibiydi.

Duygularım ve sesler beni ele geçirdikçe tüm duyularım daha da keskinleşti - şamandıraya çarpan göl dalgaları, keskin nefes alış ve verişleri, kalp atışlarımla hissi, parmak uçlarımdan akan elektrik, gökyüzünde gürleyen gök gürültülü uyarı. Yine de, beni lanet bir fanteziye sürüklerken uydurduğum aptalca bir peri masalının neden olduğu tüm önsezili duyguları sildim. Onu o kadar çok istiyordum ki bizi ayırmaya çalışan her şeye ya da herkese meydan okuyabilirdim.

"Dominic."

Haftalardır içinde bulunduğum kâbus başladığından beri ilk kez su altından yüzeye çıkmış ve çok ihtiyaç duyduğum nefesi almış gibi hissettim. Yaşayan, nefes alan bir adam olduğumun farkına vardığım bir nefes. Kendini yoksun bırakmaktan dolayı aç kalmış, önüme serilen kadına şiddetle ihtiyaç duyan bir adam.

Hissettiğim her şeyin gerçek olmasına izin vererek nefes aldım, ona dokunduğumda, aklıma gelen birkaç kelimeyi dile getirdiğimde, korumam yoktu.

Artık kendi hayatımı dışarıdan izliyormuşum gibi değil, ona katılıyormuşum gibi hissediyordum. Yeniden tat alma yetisine sahiptim ve onun tadını çıkarıyordum. Dokunmak tapınmaya dönüştü. İçindeki her derin itişte, beni aşağı çeken yükler unutuldu.

Çoğu kişi için çok doğal ve basit bir şey ... ama benim için çok karmaşık.

Yaptığımız tek şey sevişmek olsaydı, çoktan evde olur, zamanımı doldurmak için başka bir yol bulurdum - ama öyle değildi. Kendimi tamamen ona kaptırmıştım ve her saniye bir öncekini daha da arttırıyordu.

Hatırlamaktan tamamen zorlanarak, varlığım boyunca hissettiğim en iyi şeyin Cecelia Horner'ın içinde hareket ettiğim zaman olduğu gerçeğinden uzaklaşmaya çalışırken güneşin aksi yönünde hızla ilerliyorum.

Onun bulunduğu yere yakın olamayacağımı bildiğim için eve giden her yolu hızla geçerek, o dakikaları, o çalınmış zamanı ilgili kutuya koymak için elimden gelen tüm çabayı sarf ediyorum.

Cecelia ve ben neredeyse yabancıyız. Ancak bu ara söz aksini söylüyordu, tıpkı onu gördüğüm anda ve o zamandan beri her seferinde fısıltının bana bildirdiği gibi. Söz konusu fısıltının son kısmını, onu gözlerimdeki kin olmadan ilk kez gördükten sonra bile reddettim ve inkar ettim.

O biliyor.

O seni tanıyor.

Ellerimi direksiyonun etrafında sıkarak, kader onu hayatıma nasıl soktuysa lanetliyorum çünkü sonunda bunun olmasına izin vererek, bunu isteyerek ve buna katılarak, henüz vermediğim en önemli savaşı kaybettim.

Lanet olsun Sean.

İkisine de lanet

olsun.

"Allah belanı versin," diye homurdanıyorum, çünkü berraklık dağılma tehdidiyle karşı karşıyayken, az önce içinde yer aldığım sırrın ağırlığı ağırlığını hissettirmeye başlıyor. Göğsüm güm güm atarken, onu bıraktığım öpücüğün kalıntılarını yalıyorum - asla göremeyeceğim bir vaatle oyalanan bir öpücük.

Bir başka canlı anı yüzeye çıkarken yeni bir suçluluk dalgası içime çöküyor. Gözlerim vızıldayan bir dövme tabancasına sabitlenmişti, sonra bir adım ötemde durduğu dövme tabancasıyla buluşmak için kalktı; yüz ifadesi gurur ve bariz bir şefkat karışımıydı. Gurur ve sevgiyi bir daha asla göremeyebilirim çünkü Cecelia'yla o mutluluğu ve anlık huzuru bulurken sonsuza dek değişmezimi kaybetmiş olabilirim.

Kardeşim.

Çok iyi gizlenmiş araba yoluna saparak, uçsuz bucaksız dönümlerce arazinin yanından hızla geçip verandasının dibine park ediyorum. Geniş merdivenlerden eski çiftlik evine çıkarken, kapıyı çalmak için parmaklarımı kaldırdığımda kapı açılıyor.

Denny'nin gözleri merak ve endişe karışımı bir ifadeyle bir an üzerimde gezindikten sonra çenesini eğip kapıyı adım atmam için aralıyor. Geçerken cep telefonumu göğsüne dayıyorum. Telefonu alıyor, evin içinde ilerleyip misafir yatak odasına girerken burada bulunma amacım açıkça ortaya çıkıyor. Saniyeler içinde çırlçıplak soyunuyorum, vücudumdaki her kas yorgunluktan kapanıyor, yatağa yığılırken annemin sesi çınlıyor.

"Uyku vakti geldi, Küçük Prens."

Uyku vakti, Küçük Prens.

TWENTY-THREE

Düşmanımın kızını becerdiğim için ödülüm mü?

Tam 18 saat koma halinde uyudum.

Mürekkebimi geçici olarak unuttuktan ve muhtemelen kardeşimin güvenini boşa çıkardıktan sonra vücudum nihayet bana uyku izni verdi. Cecelia'nın neden olduğu sersemlik, ertesi gün akşam karanlığında gözlerim açılır açılmaz dağıldı. Dün gecenin büyük bir bölümünü bu sabah Denny'nin sonsuz dönümlük ekili tarım arazilerini keşfederek geçirdikten sonra, durumu düzeltmek için kararlılığım devreye girdi.

Kelimenin tam anlamıyla ön sevişmemden dolayı ihtiyacım olanı çağırdığımı hissederek ön kapıdan içeri adımımı atıyorum ve Denny'yi mutfakta buluyorum. Beni fark edince sözsüz bir şekilde bir fincan dumanı tüten bira dolduruyor ve ikram etmek için uzatıyor.

Bir yudum alıp teşekkür ediyorum, o da homurdanarak cevap veriyor ve etiketsiz bir şişeyle tezgâhını siliyor. Karışımın kendi karışımı olduğuna şüphe yok.

Denny hakkında pek çok kişinin bilmediği şey -her zaman paylaşım çemberinde geçer- onun en becerikli kuşumuz olduğudur. Satın aldığı çiftlik arazisini değerlendirmeyi kendine görev edinmiş ve bu konuda tüm kıyamet gününü bekleyenleri utandıracak şekilde ustalaşmıştır. İster kimyager ister marangoz olsun, dışarıdan yardım almadan kendi kendine yetmek için gereken her rolü yerine getirir.

dünya. Bunun için ona hayranım. Huzursuz enerjisini kullanmak için fazla mesai yaparken izolasyona hem özlem duyması hem de izolasyonda başarılı olması konusunda birbirimize benziyoruz. Tavandan tabana pencerelerinden dışarıya, kişisel yerleşkesinin çiçek açan arazisine bakınca, her zamanki gibi huzursuz olduğu anlaşıyor.

Tüm kuşlarımız arasında Denny, nişanlısının yanında en güvendiklerim arasındadır. Layla, mürekkeplendikten sonra hızla sorumluluk almaya başlayan ve Layla'ya bok gibi davranmaktan zevk alan başka bir kuş olan Craig tarafından erkenden getirildi. Denny'nin sürüye katılmasından ve Layla'yı görüp ilk büyük soygunu için onu seçmesinden sadece bir hafta sonra onun tiradı sona erdi. O zamandan beri aralarındaki ilişki en hafif tabirle gergin. Denny'nin Layla'ya olan sınırdaki saplantısı, onu işaretlemekle kalmayıp kısa bir süre sonra parmağına yüzük takarak diğer herkesin bunu anladığından emin olmasıyla tam anlamıyla bir sahiplenmeye dönüştü. Denny'nin haberi Craig'e bizzat iletildiğine dair şüpheler var.

Craig'in ölümünün Denny'nin tasarımı olup olmadığı bilinmiyor ve eğer öyleyse, bunun onun saklaması gereken bir sır olduğuna karar verdik çünkü eğer öyleyse, Denny hepimize bir hizmette bulundu. Tıpkı Layla gibi Denny de sırları koruma konusunda ustadır ve emirleri harfiyen yerine getirmeden önce sormama konusunda da çok başarılıdır. Elimde olsa onu taklit ederdim. "Peki senin hanım kuşun nereye uçtu?"

Denny omuz silkti. "Soru sormasını istemediğini düşündüm, bu yüzden sana temiz bir kaçış yapma şansı vermek için onu bir işle görevlendirdim."

"Gerçekten de benim sevgi dilimi konuşuyorsun kardeşim," diyerek fincanımı selamlamak için ona doğru eğiyorum.

Sırıtarak, ocağıma üreten çekmeceyi açtı. "Ben dışarıdayken bir şey oldu mu?" Alırken sordum.

"Evet, ihtiyacımız olanı aldık," diye onaylıyor.

Başımı salladım. Kısa süreli iznimi Spencer'ın suç ortaklarından başarılı bir şekilde parmak izi almak için kullandıkları gerçeğinden memnunum. Bu bizi Spencer'ı giyotine götürmeye bir adım daha yaklaştırıyor. "Ben gidiyorum."

Bardağıma lavaboya götürüp duruluyorum, göletin ve çevredeki arazinin manzarasını seyrediyorum. "Burayı ne hale getirmişsin dostum, inanılmaz. Bir münzevinin rüyası."

"Öyle, teşekkürler," diyor gurur dolu bir sırıtışla.

"Sana minnettarım dostum. Misafirperverliğin için teşekkürler." "Ne zaman istersen," diyerek beni kapıya kadar geçirdi.

"Misafirden nefret ediyorsun," diye kıkırdıyorum.

"Sessiz olanlardan değil," diye dudaklarını kaldırıyor, ben verandasının merdivenlerini çıkmadan önce, kot pantolonumdan anahtarlarımı çıkarıyor. Arkamdan sesleniyor ve beni şoför kapısında durduruyor. "İyi misin, Dom?"

"Neredeyse temiz bir kaçış yapıyordum," diye şaka yapıyorum.

"Sadece buraya geldiğinde içinde bulunduğun durum yüzünden umurumda." "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Akşama görüşürüz."

"Görüşürüz," diyor kapıyı kapatmadan önce, şüphesiz duygularımı konuşmak istemediğim için rahatlamıştı.

Birkaç saat sonra konağa geldiğimde, Sean'ın Nova'sının yanına park edip yolcu koltuğumdaki çantaları topluyorum. Tam merdivenlerin başına geldiğimde Sean'ın yatak odasının kapısı açılıyor. Yatak odamın ışığını açarak, çantanın içindekileri yatağımın üzerine boşaltmadan önce brülörümü tüm dijital sinyalleri engelleyen manyetik şeridin üzerine yerleştiriyorum.

Bir saniye sonra Sean kapımın önünü dolduruyor ve ben boş rafımı dizmeye başlarken beni değerlendiriyor. "Ne var ne yok, kardeşim?"

"Hem sevgilim hem de en iyi arkadaşım firar ettiğinden beri pek bir şey olmadı."

"Beni bilirsin. Eğer kişisel bir sorunuz varsa, bunu kendinize saklamanız en iyisidir."

Kıkırdarak odaya girdi. "Tam bir pisliksin."

"Yine de, diğerleri gibi, daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorsun," diyorum.

Sean boğazını temizlerken ben raflarımı doldurmaya devam ediyorum. "Şortunu yeterince aşağı indirdi, böylece hazır horozu serbest kaldı," diye okuyor, elinde açık ciltsiz kitap. "O kadar sertti ki, ucundan pre-cum damlıyordu. Onu eline aldı ve birkaç kez pompaladı. Görüyorum ki yaz okuma repertuarımızı genişletiyoruz," diye düşünerek kitabı bana doğru eğiyor.

"Sadece romantizm türü yılda *bir milyardan fazla hasılat yapıyor*," diye karşı çıkıyorum, "bu da şu anda hepimizin *net servetinden daha fazla*." Daha fazla kitap toplayarak onları yerleştirmek için dönüyorum ve yukarıdaki rafta duran ciltli kitabı görünce duraklıyorum.

"Belli ki *senden* para kazanıyorlar," diye takılıyor Sean, parmağımı annemin *Le Petit Prince'inin* iyice çatlamış sırtına sürterken. Panjurları açmış, en sevdiği yırtık pırtık koltuğuna yerleşmiş, açık kitabı koltuğunun koluna yaslamış, güneş arkasındaki pencereden içeri süzülürken bir görüntü. Bu kez, eşlik eden suçluluk duygusu olmadan anı için

şükrediyorum.

"Ya da belki de paraya çevirmeyi planlayan sensindir," diye düşünceli bir şekilde söyleniyor, kitapları karıştırırken. Arkama baktığımda kaşlarının gerildiğini görüyorum.

şaşkınlık içinde. "Bu ne Dom?" Gözleri kısıldı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Ne gerekiyorsa," diye ikinci kez tekrarlıyorum.

Ruh hali anında değişir. "Yani, iki gün ortadan kayboluyorsun ve bir planla geri dönüyorsun. . . ne için? *Ona zarar vermek için mi?*"

"Mürekkep her zaman kazanacaktır," diye tekrarlıyorum ona. "Sana söyledim, her şeyimle Dom, ve bunda ciddi dim." "Aramaları senin yapmadığını unutmuş gibisin."

"Bu aramayı *sen* yaptın ve eğer onu saklandığı yerden çıkarabilirsem, bu akşamki buluşmaya davet edeceğim."

Çenemi eğiyorum. "Onu ben götüreceğim."

"Onu korumak için." Hem ifade hem de soru.

"Elbette."

"Lanet olsun," elini saçlarının arasında gezdirdi, "eğer ona zarar vermeyi planlıyorsan-"

"Belki uygun bir şekilde unuttun ama Roman'a ulaşmak için onu kullanmak *senin planındı*."

"Onunla kasıtlı olarak oynamana izin vermeyeceğim," diye homurdanıyor. "*Bana* sahip olduğun gibi mi?"

Yutkunuyor, ben raflara dönerken gözleri düşüyor.

"Babasının işini bitireceğiz, Sean. Sen ve Cecelia için bir gelecek yok. Bununla barış."

"Anlıyorum, ama-"

"Buna ihtiyacın var çünkü France eninde sonunda aradığı şeyi bulacak ve bulunduğu da bu sadece bir zaman meselesi olacak. Bu gerçekleştiğinde, onu koruyamazsın."

"Ve sen yapmayacaksın?"

Sinirli bir şekilde duş almak için onu itiyorum ve beni durdurmak için pazumu kavırıyor. Kendimi geri çekerek ona ters ters baktım. "Senin tasarımınla birkaç saat içinde

-Neredeyse her şeyi bilecek ve büyük olasılıkla yine de kaçacak. Yani, bu konuşma anlamsız. Buna hazır mısınız? Çünkü onu ateşle vaftiz ederek bu riski alıyorsunuz."

Başparmaklarını kot pantolonunun cebine sokuyor. "Bir acemi hazır olduğunda hep böyle yaparız. Güvenimi ve kim olduğumuzu bilme hakkını kazandı."

"Ama asla gerçek anlamda olmayacak, değil mi? Sen onun pembe gözlüklerinin üzerinde tepindikten sonra bile." Banyoya doğru adım atarak gömleğimi çıkardım. "Ben

Bunu tartışmaktan bıktım. Onun hakkında tartışmak tamamen bitti. Onu yakınıma getirmek bir hataydı."

"Bu senin korkunun konuşması," diye söze karışıyor.

"Hayır, o senin," diye çıkıştım, "odaklanmamız gerek."

Sean dışarı çıkmak için dönmeden önce piercingini ısıtır.

"Onun hakkında haklıydın," diye sesleniyorum arkasından, botlarımı tekmeleyerek, "Sana o kadarını söyleyeyim. Onda potansiyel görüyorum ama kulübümüz için değil."

Kapımın hemen önünde dururken elini saçlarında gezdiriyor. "Konu ona gelince istediğin gündemi benimse, ama ben *oradaydım* ve aranızda olanları *hissettim*." Başını sallayarak duruşumu reddediyor. "Ona zarar vermeyeceksin. Kasıtlı olarak değil."

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdanıyorum.

Ben.

"Evet, şey. Görünüşe göre, sen de bilmiyorsun, pislık," diye karşı çıkıyor.

dışarı çıktı, veda sözleri koridordan içeri süzöldü. "Ama şanslısın ki *ben biliyorum*."

TWENTY-FOUR

Roman'ın kızıyla ilgili bir başka sahte ilerleme raporunu etere gönderdikten on beş dakika sonra, önümüzdeki saatlerden korkarak King's'e yanaşıyorum. Durduğumda farlarım doğrudan Cecelia'nın üzerine yandığında Karma benim yüzümden iyi bir kahkaha atıyor. Gözlerimi son birkaç gündür uyanıkken düşüncelerimi meşgul eden kadına dikmiş, sinyal vermek için motorumu deviriyorum. Etrafını saran kuşların silüetleri dağılıyor, arabalarına doğru yöneliyorlar. Kaputumdan ayaklarının görüntüsü - güçlendirilmiş kararlılığı öldürmek için giyinmiş - uğultulu, hızla ısınan kanı doğrudan horozuma gönderiyor. Susamış gözlerim onu, hareketsiz durduğu ön camdan içeri çekiyor, tıpkı benim tarafımdan emildiği gibi, çökmekte olan istifamın bir kısmı rüzgarla savrulan kül gibi benden dağılmaya başlarken.

Sikeyim.

Eğer karasevda böyle bir şeyse, deliler içindir.

Zihinsel olarak çarparak kapattığıma yemin ettiğim kapının menteşelerindeki vidaların gevşediğini şimdiden hissedebiliyorum.

Aceleci ihanetimden sorumlu olan yanlarımdan nefret ediyorum -ve Sean'ın ona yaklaşırken daha iyi bildiği için- Sean'ın benimle gelmesini istemesiyle gözleri parladığında istifam daha da tehlikeye giriyor.

Kısa bir ileri geri konuşmadan sonra, Sean Nova'sına doğru ilerlemeden önce bir süre bakışlarımı yakalıyor, bana olan güveni sarsılmıyor.

Bana olan sarsılmaz inancı nedeniyle ondan nefret edebildiğim kadar nefret etmeye karar verdim - şu anki saplantısını paylaşmanın yanı sıra - etiketlerin zayıf fikirli, güvensiz erkekler için olduğu inancına sıkı sıkıya bağlı kalırken. Bir kadının sevgisi ve sadakati özgürce verilmeli, *asla* talep edilmemelidir. Bir anlamda haklı. Bir başka açıdan ise, lanet olası bir aptal. Duygu sirkine ne kadar alerjim olsa da, seçim hakkının onlara verilmesi gerektiğini kabul etsem bile, kadınların bir miktar sahiplenme gösterisi istediklerini *biliyorum*.

Kalp atışlarımla aynı anda çalan bas, Cecelia'ya yaklaşıyor ve ben de eğilip yolcu kapımı iterek açıyorum. O kemerini bağlarken gece esintisi onun kokusunu içime yayıyor.

Burun deliklerim alevlendi, direksiyonu sıkıca kavradım, çekimi görmezden gelemediğim için öfkelen dim. Beni selamlama girişimini park yerinden hızla çıkarak engelledim. Buluşma yerine doğru koşarken müzikal kahkahaları kabinin içinde çınlıyor. Cazibenin neden olduğu kimyasal yüksekliğin her saniyesini hissederken, Sean'a daha önce yaptığım uyarı yankılanıyor ve beni farklı bir şekilde vuruyor. Bir saat içinde onun benim hakkımdaki algısı -tamamen değişmese bile- değişecek. Tam bunu düşünürken, gerçeği aramak için radyoyu kapatıyor.

"Hiç gerçek bir konuşma yapabilecek miyiz?"

Mümkün değil.

"Kısa bir süre önce bir tane vardı," diye hatırlatıyorum ona. "Kastettiğim bu değil."

"Siyasetten ya da dinden başlamak ister misin?" diye düşünüyorum, çünkü ona samimi gelebilecek ne söyleyebilirim ki? Ona yarı pişmiş bir gerçeği vermeyi tercih ederek, yirmi beş yaşındaki bir tamircinin ideal varlığını aktarıyorum. Canavarlara savaş açmanın eşiğinde olmasaydım, olabileceğim adam - bunlardan biri de onun babası. Kısaca, kulübün olmadığı, basit zevklerle dolu bir gün hayal ediyorum.

"Yumurtalar sulu, kahve siyah, bira soğuk, müzik yüksek, arabalar," Gazı köklüyorum. Geri kalanına gülüyor. *"Hızlı."*

"Kadın," gözlerimi onun vücudunda gezdiriyorum ve bu duyguyla yanımda yumuşadığını hissediyorum. Vitesimin üzerinde duran elini kavramak için hareket ettiğinde, onu uzanamayacağı bir yere çekiyorum. "Bunu bir şeyler yapabileceğim zamana saklıyorum."

"Ve bunun sevgi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?"

Samimiyetin benim ilgi alanıma girmediğini anladığı için hamile bir duraksama. "Seni ne mutlu eder?"

"Yukarıdakilerin hepsi."

"Yumurta ve kahve seni mutlu ediyor mu?" Saçmaladığını söyleyerek soruyor.

Keşke hayatım bu kadar basit olsaydı. "Ya yarın u y a n d ı ğ ı n d a hiç kahve olmasaydı?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu trajik olurdu."

"Bir dahaki sefere içtiğinde, son kez içiyormuşsun gibi davran."

"Harika, sizden iki tane var. Bu bir felsefe mi? Tamam, Platon."

Dudaklarım kalktı. "Bir saat oyun oynayarak bir insan hakkında bir yıl boyunca konuşarak keşfedebileceğinizden daha fazlasını keşfedebilirsiniz."

Profilimde tanıdık bir ağırlık hissederek şöyle bir bakıyorum. "Küçük şeylerin kıymetini bilecek şekilde yetiştirildim." Yüz ifadesindeki anlayış, yakınlaşma isteğimi daha da artırıyor.

Çünkü onu istiyorum ama içinde bulunduğum gerçeklik bunu imkânsız kılıyor. Bu yolculuğun sonuna vardığımızda, *onunla* bulduğum mutluluğun ve geçici huzurun büyük olasılıkla elimden *alınacağı* bilgisi beni hırpalarken, akıntı aramızda uğuldamaya devam ediyor. Acele bir karar vererek, küçük bir açıklığa açılan çıkmaz bir yola sapıyorum. Motoru durdurduğumda, onun ön camdan yarım aya doğru özlemle baktığını görünce aptallaşıyorum. Yanan profilinde parmaklarım onun alevinde gezinmek için kaşınıyor. "Gel buraya" diyerek eğilip kalçalarını kavriyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Koltuğuma gömüldüğümde o beni çevreliyor, ben de kendimi geçici yüksekliğe kaptırıp parmaklarımı onun ipeksi saçlarında gezdiriyorum. Kırmızıya boyanmış dudakları ve siyaha bürünmüş gözleriyle bana bakıyor, baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali.

Eğildiğinde, öpücüğünü reddetmek biraz çaba gerektiriyor, ama kendimi kaybetmek için zaman lüksüm olmadığını bilerek yapıyorum. Uzaklaştığında, güzel yüz hatları şaşkınlıkla buruşuyor. Ben de iki gün boyunca neden kendimi gölde beni bu kadar etkilemesine izin vermenin *tek* seferlik bir şey olduğuna ikna ettiğim konusunda şaşkırım.

"Kırmızıyı seviyor," diye boktan bir bahane sunuyorum, bu da ikimiz için de bir hatırlatma görevi görüyor. Bu hatırlatma karşısında yüzünde suçluluk duygusu belirliyor ve o zaman kendi savaşını verdiğini anlıyorum - aşılanmış ahlakla bir savaş. Bir sonraki sorusu da bunu kanıtlıyor. "Birbirinizi ne zamandır tanırıyorsunuz?"

Ondan yayılan huzursuzluk, hain aletim sertleşmeye başlarken avuçlarımı sırtında gezdirmeme neden oluyor ve onun söz konusu olduğu yerde duruşumu kesinlikle sikime takmıyorum. "Hayatımızın çoğu."

"O kadar yakın mı?" Altında büyüyen şişkinliğin üzerinde sallanarak, gözlerimdeki hararetli uyarıyı ölçerek soruyor.

"Hepimiz

yakınız."

"Görünüşe göre

öyle."

Yaklaşan motorların gürültüsü gecenin gürültüsünü yarıp geçiyor ve ödünç alınmış bir zamanda olduğumu hatırlatıyor. Cecelia onlar geçerken omzumun üzerinden bakıyor. "Bizi terk ediyorlar."

"Onları bıraktık," diye düzeltiyorum, avuçlarım sırtını örten kumaşta bir aşağı bir yukarı hızla hareket ediyor.

"Ve onları bıraktık çünkü?"

"Çünkü," onu öpmek için havaya kalkıyorum -çünkü çok istiyorum- ve tam çarpmadan önce kendimi durduruyorum. Gözleri kapalı beklerken, tüm cevaplar dilimde ölürken hızlı, beklenti dolu nefes verişleri dudaklarıma çarpıyor.

Çünkü birkaç dakika içinde, yapabileceğimiz aldatmacanın seviyesinin tamamen farkında olacaksınız ve paylaşılma ile ilgili ahlaki ikileminiz sorun olmayacak.

Çünkü bir kez öğrendiğinizde, kendinizi ikimizin de ulaşamayacağı kadar uzağa götüreceksiniz.

Koltuğuma geri döndüğümde gözlerini açtığında beni memnuniyetle sırtıtırken buluyor. O da beni aynı şekilde istiyor.

"Sen bir pisliksin."

Ve sen de bana verilen en güzel cezasın.

"Bu yeni bir haber değil. Bilmeniz gereken başka bir şey var mı?" "Hiçbir şey bilmiyorum."

Kendimi ne kadar inkâr ettiğimi hissedebilsin diye, "Tabii ki ediyorsun," diye itiyorum.

Önümdekiler için silahlanmaya başlamam gerektiğini bildiğimden, parmaklarımın ucundaki elektrik ile oynamaya devam etmeyi tercih ediyorum çünkü ben sadece bencil bir orospu çocuğuyum.

Nefesinin geri kalanını çalarak, çekirdeğinden sızdığını hissedebildiğim ısıya karşı öğütüyorum ve konuşmamızı gözden geçirirken hızlı pantolonlarla ödüllendiriliyorum.

"Çoğu kırmızı kanlı erkeği tarif ettin. Soğuk bira, ah," diye inliyor ben sürekli yukarı iterken ve o da aldığı kadar iyi karşılık vermeye başlıyor,

kalçalarını

döndürüyordu.

"Hızlı arabalar

mı?" *İtiş.*

"Sade kahve?"

İtiş gücü.

"Akan yumurtalar ve ..."

"Ve?" Onu kaldırarak öfkeli aletimin üzerinde asılı kalmasını sağladım.

"Ben," diye fısıldıyor kısık bir sesle ve ardından doğrudan bir vuruş işlevi gören bir gülümseme yayıyor.

"O zaman yeterince biliyorsun."

Kendime bir dakika daha vererek tişörtünü kaldırıyorum ve mükemmel göğüsleri ve sivrilmiş meme uçlarıyla karşılaştığımda içimden inliyorum. Sertleşmiş etini ağzıma alıp çektiğimde, kalan tüm otokontrolüm beni terk etmekle tehdit ediyor. Ben açgözlülükle beslenirken, o harekete geçiyor, ben bir an kendimi kaybederken bana sürtünüyor. Bunun son tadım olabileceğini bilerek kokusunu, hissini içime çekebiliyorum.

Adımı inlediğinde zihinsel olarak kendimi uzaklaştırmaya başlıyorum, dilimin ucuyla acısını dindirmeden önce açıkta kalan etini ısııyorum.

"Bu çok acımasızcaydı," diye azarlıyor.

Aletim de aynı fikirde ama en azından vicdanım gölden sonra olduğu gibi beni yiyip bitirmeyecek. Cecelia Horner'a bir daha elimi sürersem, en azından kiminle yatağa girdiği konusunda daha iyi bir fikri olacak - gerçeğin önemli kısımları kasıtlı olarak saklı kalsa bile. Sean onu kimin becerdiğini bilmeyi hak ettiği konusunda haklıydı. Bu geceden sonra, dans ettiği şeytanların gerçek doğasının farkında olacak ve bundan sonra pistte kalmak onun kararı olacak.

"Bunu daha sonra almamız gerekecek," diyorum, bunun ona söylediğim son yalan olabileceğini bilerek - Sean perdeyi geri çektikten sonra büyük olasılıkla kaçacak. Anahtarı çevirirken göz ucuyla bakıyorum, kaçmama ihtimali içimde bir şeyleri kıpırdatıyor.

Kara bir öfkeyle bulanıklaşan görüşümde biri elimi tutuyor ve ben de Cecelia'nın mahcup bakışlarını görmek için yumruğumu savuruyorum. Endişesini bir kenara bırakıp ona bir yalan daha söylerken bileğim zonkluyor. "Ben iyiyim."

Ben iyi olmaktan başka bir şey değilim.

Cecelia benden temkinli bir adım uzaklaşırken öfke ve adrenalın hâkimiyet için savaşımaya devam ediyor. Sean koruyucu bir kolla Cecelia'nın etrafını sararak onu *benden korumak* için kendine doğru çekerken, Cecelia'nın yüz ifadesi bunu anlatıyordu. "Bırak sakinleşsin, bebeğim."

Hiç sanmıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, son bir saat tam bir felaketti. Cecelia'nın dehşet dolu bakışlarının beni takip ettiğini hissederek ağaçların arasından sıyrılıyorum ve Glock'umu alıp Andre ve Matteo'nun işini bitirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum - seyirciler arasında kim kalırsa kalsın. Bileğimi büküp tetik parmağımı esnetirken Tyler beliriyor ve yarama bakıyor. "Kırık mı?"

Cevap olarak çenemi salladım. "Andre göstermedi."

"Biliyorum," diye nefes veriyor, kükreyen şenlik ateşine doğru bakarak. "Bütün gece ikisini de takip ettim."

Miami bölümünün başkanı Andre, bire bir görüşmemiz için pencereyi kaçırdı. Bu da bizim kulübümüzde bariz bir saygısızlık işaretidir. Buluşmalar daha çok partide ağaçlar arasında gerçekleşen anlaşmalar için bir kılıftır. Her bir Bölümün en son ele geçirdiği çalıntı malların ne zaman ve nerede takas edileceğini belirlemek ve yeni katılanları tanıtmak için kullanılan bir zamandır. Bu paylaştığımız birkaç sırdan biri. "Artık saklamıyorlar bile. Bir şeyler dönüyor."

"Onların peşinde olduğunu açıkça belirttiğine eminim," diyerek elimi işaret ediyor. Parmak eklemlerim hâlâ damlıyor, Andre ve Matteo'nun emirlerini yerine getirmekle görevli piçin şeklini bozduğum için hiç pişmanlık duymuyorum.

Matteo ve Andre'nin kiralık katiller olduğunu hep biliyorduk - işlerinden zevk alan psikopatlar - ve yakın zamana kadar bunu kendi çıkarlarımız için kullandık.

"Arabaları değiştirip onları Florida eyalet sınırına kadar takip edeceğim," diye teklif ediyor Tyler, "ve hepsinin mahallemizden defolup gittiğinden emin olmak için devriyeye birkaç kuş çıkaracağım."

"Bunların hepsi iyi güzel de, beni duymuyorsun. Dün başka bir karaborsa sözleşmesi imzaladılar, ayrımcılık yapmıyorlar. Daha yüksek bir maaş için masumları öldürmeye başladılar. Her şeyi bozdular

ve bu akşamki varlıklarıyla bunu yüzümüze vuruyorlar, üstelik bizi zayıflatmayı da planlıyorlar."

"Nasıl yani?"

"Bence Sean'ı yarışta saf dışı bırakmaya çalıştılar."

Gözleri büyür. "Ne. Sikeyim mi?" Sabır çağırır gibi başını yukarı kaldırıyor. "Harekete geçmeden önce Dom, emin olmalısın."

Pusun bir kısmını temizleyerek, objektif olarak tekrar oynatıyorum. Sean'ın arabası virajı dış şeritten dönüyor, bir tarafı dağ kayası, diğer tarafı binlerce metrelik iniş. Florida'nın farları dikiz aynamdan kaybolup yanımdan geçerek Sean'a doğru hızla ilerliyor. Niyetini anladığımda, önünü kesmek için Camaro'ma tam zamanında gaz verdim, onu Tallahassee'ye doğru zorladım, o da virajı döndükten hemen sonra kayalık uçuruma çarptı.

"Olumlu. Yolu biliyordu ve Buluşma'dan önce haritasını çıkarmış olmalıydı. Olayın nasıl geliştiğini yorumlamanın başka bir yolu yok. Eğer Miami Sean'ın tamponlarından *birine* dokunmuş olsaydı, kardeşimiz şu anda nefes alıyor olmazdı. Onlarla *hızlıca* ilgilenilmesi gerekiyor."

Tyler'ın ifadesi sertleşiyor ve etrafına bakarak konuşmalarımızı kimsenin duymadığından emin oluyor. "Fransa'yı ara ve kararı bana mesaj at."

Başımı salladım. "Bu işe tek başına kalkışamazsın. Oynadıkları oyunun doğasını bilmiyoruz."

"Beni hafife alma," diye tersliyor Tyler, ölümcül bir uyarı.

"Hiç yapmadım kardeşim. Kararını sana mesaj atacağım ama beni haberdar et."

Öldürücü gözlerle bakan Tyler tam bir cellat moduna giriyor ve izin verilirse bu işi sonuna kadar götüreceğini ve acı vereceğini biliyorum.

Ağaçların arasından sıyrılıp Camaro'ma doğru ilerlerken, tırnaklarıyla göğsümü tırmalayan esmer bir kadın tarafından durduruluyorum. Sinirle onu tanımam birkaç saniye sürdü.

"Selam Dom," diye mırıldanıyor Stephanie, viski ve sigara kokuyor. "Uzun zaman oldu ve bir sırrım var . . . Seni çok düşünüyorum," diye mırıldanıyor.

"Komik, senden *başka* her şeyi düşünüyordum."

Dizlerine vurup kemerime uzanmadan önce "Hıyarlık etme," diye suratını asıyor. "Bu sefer ağzıma boşalmana izin vereceğim."

"Aman Tanrım, Stephanie," diye ellerine vurup koltuk altlarından tutarak ayağa kaldırıyorum. "Bu iyi bir zaman değil."

"Geçen sefer aldırmamıştın," diye mırıldanıyor.

"Bu ne zamandı? İki, üç yıl önce miydi?"

"Sadece biraz oyun oynamak ve anılarımı tazelemek istedim," diye önümde sendeliyor ve ben de onu incelemek için dirseğinden tutuyorum.

"Bence ikimizin de dudaklarının olmadığını unutup yolumuza devam etmemizin zamanı geldi. Git kendine emecek başka bir bebek bakıcısı bul. Bu saçmalık için zamanım yok." Dirseğinden tutarak onu nazikçe yolumdan çekiyorum.

Kolunu geri çekerken tökezliyor, "Siktir git, Dom." "Yedek bir sikim olsaydı, hayır Stephanie. Şimdi iyi bir zaman olurdu Kiminle konuştuğunu unutma ve daha dikkatli davran" diye uyarıyorum. "Yerinde olsaydım, birlikte geldiğin kuşa geri dönerdim. Bu onun üzerinde iyi durmuyor."

Tam ben bunu söylerken, birkaç metre öteden onun adı duyuluyor. Direksiyonumun arkasına oturup torpido gözümünden telefonumu çıkarıp bir mesaj atarken kafasını o yöne çeviriyor.

Bu bekleyemez.

Bir saniye sonra Stephanie kuşu tarafından pek de nazik olmayan bir şekilde götürülürken brülörüm çalışıyor ve Tobias konuşurken Sean'ın Cecelia'yı da yanına alarak uzaklaştığını görüyorum. "Konuş benimle."

"Miami tam anlamıyla iltica ediyor." Direkt konuya giriyorum. "Masumlar üzerinden karaborsa sözleşmeleri yapıyorlar, Andre partide bana sırtını döndü ve az önce Sean'ı ortadan kaldırmaya çalıştılar."

"Ne oluyor lan?" Ses tonundaki ani değişim, tüm dikkatinin bende olduğunu anlamamı sağlıyor. "Nasıl?"

"Yarış sırasında. Bunu bir kaza gibi göstereceklerdi. Sean'ın bu gece ölümüne ne kadar yaklaştığını bildiğini bile sanmıyorum. Onu yakalamadan hemen önce onları durdurdum. Çok yakındı kardeşim," diye mırıldanıyorum, boğazıma bir düğüm oturuyor. "Çok yakındı."

"Bu bir mafya hareketi."

"Tam olarak benim düşüncem." Bu gece yaşananlar, önce benim peşime düşerlerse çok açık olacağı için teğmeni ortadan kaldırmaya yönelik çete zihniyetiyle uyumlu.

"Bana her şeyi anlat," diye seslendi, arka plandaki gürültü bir kapının kapanmasıyla sustu.

Hepsini aktarıyorum ve çözüm önerimle bitiriyorum. "Tyler servisi kapatmak için izin istiyor."

"Reddedildi."

"Sean'ı öldürmeye çalıştılar!" Kükredim, sabrım tükenmişti. "Bu cezasız kalamaz."

Konuşmadan önce birkaç gergin saniye geçiyor. "Miami'nin gerçek mafya bağlantıları olduğunu biliyor musun?"

"Onların kim olduğunu biliyorum ama *bizim kim olduğumuzu* hatırlatmaya ihtiyaçları var."

"Şimdi *neredesin*?" Klipsleri çıkardı.

"Hâlâ buluşmada. Tyler onları eyalet sınırına kadar takip edecek. Fazla kalmadıklarından emin olmak için kuşları devriye gezdiriyoruz ama bir şeyler yapılması gerekiyor kardeşim. Bu işin peşini bırakamayız."

"Andre ile yüz yüze görüşene kadar onları sürekli izlemeye alacağım."

"Barış görüşmelerinin zamanı geçti."

"Bu senin kararın değil," diye tersliyor. "Eğer yemi yutarsak *yemlendi*. Ben hallederim."

"Bir kıta ötede bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun, *Fransız*?"

Sessizlik. Onu kızdırıyorum. Güzel.

"Bu işin peşini bırakmaya razı olduğuna inanamıyorum."

"Benim yaptığım bu değil. Ama biz önce ateş edip sonra soru sormayız. Kulübümüzün içini dışını biliyorlar Dom, bu da durumu hassaslaştırıyor. Harekete geçmeden önce en azından bir tür anlayışa varmaya çalışmalıyız."

"Peki. Her neyse." Anahtarımı çeviriyorum ve Tobias arabamı çalıştırdığımı duyuyor. "Nereye gidiyorsun?"

Tam kenara çekmeye başladığımda mavi ışıklar yanımdan hızla geçiyor ve ağaçların arasına girmeden önce farlarımı anında kapatıyorum.

"Dom?"

"Mavi ışıklar. Kulüp dışından biri yarışı ihbar etmiş olmalı. Bekleyin."

Tam bir mesaj yazacakken, cevapsız mesajları tarıyorum.

Kanuga Yolu'ndaki mavi ışıklar.

Zaten takip ediyor. Sean onu uzaklaştırıyor.

Onları kaybediyor.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Sean ve-" Adını ağzımdan kaçırmamak için kendimi tam zamanında tutuyorum.

"Ve?" Tobias soruyor.

"Onları kaybediyor," diye iç geçiriyorum.

"Güzel. Evine git."

"Henüz değil. Florida'nın geri kalanının güneye gittiğinden emin olana kadar sokakların temizlenmesine yardım edeceğim. Tobias, bu işin peşini bırakamayız. Tyler'ı yakalayabilirim ve bu işi bu gece bitirebiliriz. Miami-"

"Eve gitmen gerekiyor."

"Sen de öylesin," diye çıkışıyorum. "Ama burada sikişmiyorsun, değil mi?"

Sert bir şekilde nefes veriyor ve bardağındaki buz her zamanki gibi üç kez tekrarlıyor. "Ev nasıl?" *Delphine*.

"İşte bir fikir, *ara onu*," diye kestirip atıyorum ve telefonu kapatıyorum.

**"Biri kızardığında, bu 'evet' anlamına gelmez mi?"-*Le Petit Prince*,
Antoine de Saint-Exupéry**

TWENTY-FIVE

"Yağmurlu günlerim senindir, Dominic. Eğer istersen."

Kaçmadı.

En düşmanca halime şahit olduktan ve aldatmacamızın derinliğinin bir kısmının farkına vardıktan sonra bile kaldı. Sadece bu da değil, Buluşma'dan sonra devriyeden eve döndüğümde beni aşağıda karşıladı, bileğimi sardı ve beni yatırmadan önce banyo yaptırdı. Çıkarabileceğim tek sonuç Sean'ın onu *iyi* hazırlamış olduğuydu. O kadar iyi hazırlamıştı ki, Sean ertesi sabah evden ayrıldığında o da *benimle* birlikte olmak için evde kalmayı tercih etmişti. Sağ elimle çok fazla soğuk duş alarak yeniden yaşadığım bir gün.

"Burada çok yağmur yağar."

O günden bu yana hava durumu beni yalancı çıkardı. Banyo aynamın yansımasında odayı aydınlatan güneş ışınları da bunun kanıtı. Yüzümden bir santim uzakta duran jiletle, banyo kapımın hemen içinde mızızlanan Sean'ın Spitz'i Brandy'ye bakıyorum.

"Ne halt istiyorsun?" Şak diye söyledim. Emir dolu bir havlamayla cevap veriyor. İç çekerek tıraş bıçağımı lavabonun üzerine bırakıyorum ve bembeyaz tüy yumağını aşağıya, sürgülü cam kapıya doğru koşturuyorum. Köpeğin geçmesine izin verecek kadar açınca, sıcak yaz rüzgârı mevsimi hatırlatırcasına içeri esiyor

yerleşti. Brandy, onu ilk becerdiğimde üzerinden çıkardığım bikiniyi giymiş olan Cecelia'ya doğru koşuyor. Sırtını bana dönmüş, domalmış, kıcını havaya kaldırmış, teklif ediyor. Sean evin yanından talimatlar yağdırırken içten içe inliyorum, fiskiyei hareket ettirirken pozisyonunun nedenini anlıyorum.

"Çite biraz daha yaklaş" diye bağırıyor. "Buraya mı?" Kadın soruyor.

"Evet. Bu iyi, Pup."

"Su açık mı?" Deliklerle dolu kemerli metal çubuğu inceliyor. "Çalışmıyor." Fıskiyei incelemek için daha da alçalırken bikinisi kayıyor ve bir avuç dolusu kalçasını ortaya çıkarıyor.

Bu. Lanet olsun. Kız.

Günah, yakın zamanda bir damla bile yağmur yağmayacağı bilgisiyle birlikte, sadece birkaç adım ötemde benimle alay ediyor. Hava durumu uygulamasını her açtığımda, bunun için kendimden biraz daha nefret ediyorum. Yaz güneşi, şu anda güzel bir kız gördüğünde boxer'ımın içinde üç beden büyüyen küçük Dom için gelecekte rahatlama olmayacağına karar verdi. Birlikte geçirdiğimiz sağlam bir günün ardından artık çok daha yakından tanıdığım ama ilk kez sevişecekmiş gibi can attığım bir kız.

"Şimdi mi?" Sean soruyor.

"Hayır," diye sesleniyor Cecelia, ben ona nasıl yaklaşacağıma dair yarım düzine senaryo hayal ederken. Kaçmamış olabilir ama temel kurallar koymuştu. Boxer külotumun içinde zonklama devam ederken ona kızmaya başladığım temel kurallar.

"Huh," dediğini duyuyorum Sean'ın, bu tonu bildiği için. "Çevir sesini aç ve işe yarayıp yaramadığına bak."

"Bu şey çok eski görünüyor," diye bağırıyor, "Muhtemelen bozuktur, tamam, dene

-" diye bağırması, Sean'ın tasarımıyla sıırıslıklam olurken bir çığlığa dönüşür. Sean'ın derin kahkahaları çınlarken kız onu "*göt herif!*" diye azarlıyor.

Brandy saldırgan fıskiyei havlamaya başlıyor, var olan en aptal köpek, bu yüzden onun var olduğu gerçeğini çoğunlukla görmezden g e l i y o r u m .

"Ön tarafı kesip biçeceğim. Bana otuz dakika ver."

"K," diye sesleniyor, Brandy'yi sevmek için eğilirken bahçeye su fıskırtan fıskiyei bakıyor. İfade şımşegi, ayağa kalkıyor ve çitlere doğru koşuyor, sonra dönüp üzerinden atlamak için koşuyor, kendini ıslatıyor, içinden bir çığlık kopuyor.

Sean, Tyler ve benim küçükken aynı şeyi yaptığımıza dair görüntüler gözümün önüne geliyor. Bana doğru bir kez daha yaklaştığında, onu kaygısız bir neşe içinde görünce göğsüm sıkışıyor. Fiziksel çekiciliğine rağmen, saflığın resmiydi. Ailesiyle birlikte yaşamaya başladığında benim gibi bıkkınlık duyacak kadar tecrübe edinmiş olsa da, öyle değil. Ben karanlığa kucak açarken, gölgelerin arasında yaşarken ve onları uygun şekilde manipüle ederken, o yaşamın aydınlık tarafını kucaklıyor.

Brandy de benim gibi, onu anlamaya çalışmak için, onu harekete geçiren şeylerin büyüüne kapılmış bir şekilde onu gözlemliyor.

Cecelia su dalgaları arasında ileri geri koşmaya devam ederek Brandy'yi de kendisine katılmaya çağırır.

"Haydi kızım," diye cıvıldıyor, gösteride ileri geri koşuyor. Brandy de ona katılıp fiskiyenin üzerinden onunla aynı anda atladığında Cecelia'nın melodik kahkahası göğsüme çarpıyor ve yaratmayı başardığı çatlağı daha da genişletiyor.

Çok fazla pas izledikten sonra sürüngen statüsüne doğru ilerlediğimden iğrenerek, mentollü tıraş kremiyle kaplı yüzümün yarısı yanmaya başlıyor. Gözlerimi ondan ayırarak üst kata çıkıyorum. Birkaç dakika sonra yüzümü nemli bir havluyla silerken, hoşnutsuzluğumun yazının yansımama baktığını görüyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyor, gözleri takdirle çerçevemde geziniyor.

Merhaba?

Merhaba?

Dönüş bakışlarımı ona dikiyorum.

Eğer bu zor bir durumsa, bunu tek başıma yaşamıyorum.

Dönüp bileğini kavıyorum ve onu banyoya çekiyorum. Başının yanındaki duvarı avuçlayarak, parlayan teninde kayan su damlacıklarının izini sürerken onu sıkıştırıyorum. Gözleri benim saldırganlığımın nedenini arıyor ama sikim onu selamlayıp hazır olda bekleyerek doğrudan ona baktığını belli ediyor. Konuşmak için ağzını açtığında, Sean dışarıdaki çim biçme makinesini çalıştırırken parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Hareket tarzıma karar verirken bakışlarımı pembe boyalı ayak parmaklarına indirdiğimde göğsü inip kalkıyor.

Omuzlarından tutarak onu tuvaletin önüne yerleştiriyorum ve kapağı kapatıp oturuyorum. Nemli havluyu kucağıma örttükten sonra tezgahdaki diğer malzemeleri topluyorum. Suyu tazelemek için musluğu açıyorum, kapatmadan önce fişi takıyorum ve ayağını kaldırarak

dizimin üstünde. Ben elime biraz tıraş kremi alırken Cecelia sözsüz bir şekilde önümde beklentiyle sallanıyor.

Avuç içlerim dolu, konuşurken yavaşça bacağının ve kalçasının her santimini kaplamaya başlıyorum. "Bir kadını orgazm noktasına hazırlamak ortalama yirmi dakika sürer." Bıçağı ayak bileğinden baldırına kadar sıyırıp lavaboda çalkalıyorum ve dizinin üstünden uyluğuna doğru ilerletmeden önce iki kez vuruyorum. Başımı kaldırıp koyu mavi gözlerinin kapandığını gördüğümde sert bir nefes veriyor.

Birkaç geçiş yaptıktan sonra, kalan fazlalıkları tekrar vurarak temizlemeden önce jileti iyice çalkalıyorum.

Çalkala. Vur. Vur.

"Ne yazık ki, kadınlar için yirmi dakikalık dayanıklılık bir erkek için oldukça ortalama bir süre, bu da yaratıcımızın zalim bir orospu çocuğu gibi görünmesine neden olur," bacağının uzunluğunda bir yol daha kazıyorum, "eğer söz konusu yaratıcı bize bunu düzeltmenin yollarını vermemiş olsaydı. Görüyorsunuz ya...," usturayı bacağının çıkıntısı boyunca kaydırıyorum, "çoğu erkeğin bilmediği -ya da bilecek kadar umursamadığı- şey, söz konusu yaratıcının bize bir kadını olması gereken yere götürmek için bir dizi etkili yol vermiş olmasıdır. Aslında, kadına bağlı olarak otuz ya da daha fazla yol var."

Çalkala. Vur. Vur.

Tüm dikkatinin bende olduğunu bildiğim için başımı kaldırıyorum ve göğsünün hızla inip kalkmasına bakarak sırtımdan kendimi alamıyorum. "Birkaç tanesini deneyelim mi?"

Ben devam ederken yarım düzine kez başını sallıyor.

"Çoğu erkeğin sıkı oturmayı bir ödül olarak görmesi gerçekten üzücü ve bazıları için erkek anatomisinin boyutu ve çevresi nedeniyle bu kaçınılmaz, ancak hepsi *diğerleri kadar kutsanmış değil*." Yeni tıraş edilmiş teninde nefesimi verirken kendi kutsamam bir sarsıntıyla onaylanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Ama bir kadının anatomisinin yapabilecekleri düşünüldüğünde, dar bir uyum genellikle hazırlık çalışmalarının düzgün yapılmadığının bir işaretidir."

Çalkala. Vur. Vur.

"İşte uyluğunun iç kısmı," kendini sabitlemek için omuzlarımı avuçlarken tıraş bıçağını uyluğunun üst kısmına kadar sıyırıyorum. "Üstündeki kıvrım," başparmağımı bikini altının hemen altındaki hassas deride gezdiriyorum, kıkır yanağından kalçasına doğru, yumuşak pantolonu banyoyu doldurmaya başlarken. "Koltuk altı."

Çalkala. Vur. Vur.

"Kulaklar, karın ve eller var." Tıraş makinesini durdurarak omzumda duran ellerinden birini kaldırıyorum ve dudaklarımı her bir parmağın pedleri de dahil olmak üzere avucunun tamamı boyunca nazikçe fırçalarken basınç noktasını sıkıştırıyorum. Havluyu kucağımdan çekip fazla kremi silerken adımı sayıklıyor. Onu havluyla silerken serçe parmaklarının uçlarını yeni hassaslaşan cildinde gezdiriyorum, ilk inilti çıktığında gözleri kapanıyor.

"Ne kadar güzel, *güneşli bir gün*," diyerek ona lanet kurallarını hatırlatıyorum. Zonklayan aletimin yüzümden birkaç santim ötede duran cennete eriştiği herhangi bir senaryoda hareket etmemi engelleyen kurallar. Saygı duyduğum ve duymaya devam edeceğim ama şu anda nefret ettiğim kurallar. Avucunu yukarı çevirip bileği boyunca yavaşça yaladığımda, dilime karşı atan hızlı nabzını yakaladığımda bir elini saçlarımın arasından geçiriyor.

"Sonra kolunun kıvrımı var." Dişlerimi dirseğinin karşısındaki deriye batırarak gösteriyorum, bu da bana daha uzun bir inilti kazandırıyor.

Not edildi.

Diğer ayağını kucağıma getirdiğinde gözlerindeki şehveti görmek için başımı kaldırıyorum. Dolgun dudakları aralanıyor ve ben boxer'ımın içindeki şiddetli isteği bastırıyorum.

"Ayağın altı." Kabaca, başparmağımı kemer boyunca gezdiriyorum. "Aşıl tendonu," yukarı çıkmadan önce topuğunun arkasını sıkıyorum, tırnakları omuzlarıma batarken tendonu parmaklarımın arasında sıkıştırıyorum.

"Ayak parmaklarının arasına," diye fısıldıyorum hararetle, bir parmağımı otlak kaplı ayak parmaklarının yumuşak pedleri arasında özenle gezdirerek.

"Ayak bileğinin iç kısmı." Onunkini kaldırırken eğiliyor, dilimi dış kemik boyunca içeriye doğru gezdiriyor, sonra sıkıştırıp hafifçe emiyorum. Bu, isminin dudaklarından daha acil bir şekilde fısıldanmasına neden oldu.

Not edildi.

Elime daha fazla krem sürerek, kremi onun dolgun bacağına gezdiriyorum ve cildinin her yerini kaplıyorum. Parmakları talep üzerine kafa derime giriyor. "Kafa derisi de," diyorum, keşfe çıkan elini durdurup tıraş makinesiyle birkaç uzun hareket yapmadan önce omzuma geri koyuyorum.

Çalkala. Vur. Vur.

"Dom, lütfen," diye fısıldıyor.

"Hava tahmininde yok." Kayıtsızmış gibi davranarak bıçağı titreyen iç uyluğu boyunca gezdiriyorum. Boştaki elimle karnını avuçluyorum,

parmaklarımı okşarcasına açıyorum, sonra gövdesinden yukarı doğru uzatıp mükemmel göğüslerinin arasını okşuyorum. Üçgen şeklindeki perdeleri teker teker hareket ettiriyorum.

Sert meme uçları, tepedeki klima havalandırmasından sürekli olarak aşağıya doğru esen havaya maruz kaldı.

"Açıkçası, daha derinlemesine bir süreç olan göğüsler ..." "Dom, ben-"

"Ama onlara da geleceğiz," diye araya girdim.

Çalkala. Vur. Vur.

Yolun geri kalanını tıraş ettikten sonra kalan kremleri yavaşça masaj yaparak temizliyorum. Havluyu indirdiğim anda bana doğru bir adım atıyor ve ben de karnını avuçlayarak onu yavaşça geriye çekiyorum. "Daha işimiz bitmedi."

Parmaklarımın arasında bikini altının üst kısmını sıkıştırmadan önce elimi az miktarda tıraş kremiyle doldurmamı izliyor. Yukarı doğru çekerek, am dudaklarının arasına sıkıştırdığım malzemeyle onun belirgin bronzluk çizgilerini ortaya çıkarıyorum.

Gördüğüm manzara, onun sert nefes alışıyla birlikte sikimin tekrar sarsılmasına neden oluyor. İşaret parmağımla bağlı materyali tutarak başparmağımı indiriyorum ve iniş şeridinin üst kısmı boyunca nazikçe fırçalıyorum. "Mons Venüs."

Tıraş bıçağımı almadan önce iki parmağımı kullanarak kremi bikini çizgisinin kenarlarına nazikçe sürüyorum. Cildine bastırdığımda nefesi tamamen kesiliyor. "İhtiyacım var-"

"Keşke yağmur yağsaydı," diye alay ederek ilk vuruşumu yapıyorum.

Çalkala. Vur. Vur.

"Yapabiliriz-"

"Şşşt," diye fısıldıyorum, usturayı amının kenarlarında nazikçe gezdirirken büyük bir dikkat gösteriyorum. "Sonra dudaklarımız var ... ama birden fazla set var," diye fısıldıyorum, "aslında üç tane var. Senin parlattıkların ve diğerleri," diye sırtıyorum ona, "*ben parlatıyorum.*"

Mavi ateş dalgaları bana geri yansıyor, sel dalgası beni içine çekmekle tehdit ediyor. Yeni tıraş edilmiş amını kalıntılardan arındırdığımda göğsü kabarıyor, konuşmadan önce içindeki kırılmayı hissediyorum.

"Havanın canı cehenneme," diyerek klozetin üzerine oturtuyor beni. Talepkâr dilini ağzıma sokuyor, ben de onu reddedip kendi dilimi dudaklarında gezdiriyorum. Bana sıkıca sarılmış olmasından yararlanarak onu kaldırıp yatağıma doğru geri götürüyorum. Onu nazikçe yatağa bıraktıktan sonra, henüz ulaşamadığım yerleri işaretlemeye başlamadan önce en çok takdir ettiği noktaları tekrar ziyaret etmek için birkaç dakika ayırıyorum.

Düzeltilici dışarıda ses çıkarıyor ve ben onun yattığı yerin yanında yan yatarken bana bir zaman çizelgesi veriyor. Göğsü kabarmış, göz bebekleri büyümüş, vücudu her dokunuşa tepki olarak mırıldanıyor.

"Nerede kalmıştık?" Kulak memesinin arkasındaki deriyi emmeden önce bir parmağımı boynunda gezdirerek soruyorum.

"Dudaklar," diye kulağıma fısıldıyor, ben bir gülümsemeyi daha bastırıyorum. Ağzının izini sürdükten sonra, "Bana ne kadar ıslak olduğunu göster" emriyle iki parmağımı ayrılmış dudaklarının arasına kaydırıyorum. Onları derinlere çekiyor, sikim kendini yok etmekle tehdit ederken hararetle emiyor.

Parmaklarım sırlıslam ama yardıma ihtiyacım olmadığını bildiğim için avucumu göğüs kemiğinden karnına, oradan da bikini altlarına doğru kaydırıyorum. Sırlıslam olmuştu. Göbeğinden sızan ıslaklığı toplayarak parmaklarımı V şeklinde açıyorum ve parmak uçlarımla dış dudaklarının altından yukarıya doğru tembelce süpürmeye başlıyorum.

Öpmek için başımı tuttuğunda onu reddediyorum ve ağzından yalvarışlar dökülmeye başladığında sırtı kavisleniyor. Klitorisini sıyırmamaya özen göstererek kalçalarını sürtünmeye zorluyorum. Onu kaplayan ter parıltısını gördüğümde, onu aşırı bilinçli ve hazır hale getirdiğimi anlıyorum.

Meme uçlarını es geçerek göğüslerinin derisini emiyorum; derisi daha az hassas ama yine de uyarıcı.

"Dom, lütfen, lütfen," diye mırıldanıyor.

"Güven bana," diye mırıldanıyorum, amcığı benim için ağlarken parmaklarımı izliyorum, gergin meme uçlarından kaçınarak areolalarının etrafında tembel daireler çizmeye başladığımda göğsü zıplıyor.

Daha da içeri dalıp amının iç dudaklarında gezindiğimde haykırıyor, parmaklarımı iyice ıslattığında tatmin oluyor.

"Küçük pis deneyimiz gibi mi?" Altımda kıvranırken onunla alay ediyorum. "Oh, Tanrım," diye kekeliyor, "Dom, p-p-lütfen, lütfen!"

"Klitorisin titriyor," diye fısıldıyorum kısık sesle, sesimdeki sıcaklığı gizleme zahmetine girmeden, sikim bacağına doğru geriliyor, "ve bunun nedeni sana dokunmam gerektiğini *düşündüğün* yere konsantre olman. Ama ihtiyacın yok. Dilimi izle Cecelia." Dilimi tekrar tekrar meme ucuna değdirdiğimde tüm vücudu titriyor. İnemeleri daha çaresiz hale geliyor, bacakları kalçalarının arasında hareket ettirdiğim ön kola karşı titriyor. Parmaklarımı durduruyorum, işaret parmağımı kullanıyorum ve çakıllı meme ucunu içime çekmeden önce amının ağzını biraz daha açıyorum.

Ağzını. Bir saniye sonra çözülmeye başladığında şaşkın bir soluk onu terk eder.

"Bırak," diye emrediyorum dişlerimin arasına sıkıştırdığım meme ucunu içeri çekip *sertçe emmeden* önce.

"Siktir," diye haykırıyor, sesi kasılırken hızlı nefes alış verişleriyle kesiliyor. Bu manzara o kadar ateşli ki sikim ağlıyor. Aşağı indiğinde, koyu mavinin farklı tonlarındaki kaleydoskop gözleriyle bana bakıyor ve avucumu yüzünün yan tarafına yaslayıp başparmağımı saç çizgisi boyunca nazikçe gezdiriyorum.

"Bu ..." diye şaşkınlıkla bana bakıyor, "bu çılgıncaydı" diye fısıldıyor, sonra yavaş yavaş, tembel bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "*Böyle geldiğime inanamıyorum.*"

"Çünkü en önemli erojen bölge *burası.*" Başparmağımı narin yanağında gezdirmeden önce şakağına iki kez dokunuyorum. "Birbirimizden ne kadar etkilendiğimiz ve seviştiğimizde ne kadar inanılmaz hissettirdiği için yolu yarılamıştın."

Gözbebekleri büyüyor, yatağıma gömülürken gözleri yumuşuyor ve yüz ifadesindeki her bir parçayı içime çekiyorum. "Senin için böyle mi hissettiriyor? İnanılmaz mı?"

"Evet, öyle," diye itiraf ediyorum, bu yüzden aletim şu an benden nefret ediyor. Kelimeler çok daha kolay gelmeye başlıyor ve daha da kötüsü, içimden *kontROLSÜZCE* akmaya başlıyor. Bikinisinin üstünü tekrar yerine çekerken, düzelticinin kesme sesi zamanın dolduğunu işaret ediyor. "Dom, bu cidden şimdiye kadarki en ateşli şeydi ve bunu yanlış anlama ama Hala senin için yanıp tutuşuyorum."

"Bu yakın zamanda ortadan kalkmayacak. İkimiz için de."

Cevap olarak verdiği gülümseme göğsümde bir koçbaşı görevi görüyor. Onu ayağa kaldırarak kapıma doğru çeviriyorum ve kıkına acıtacak kadar sert bir tokat atıyorum.

"Ah." Arkasına bakıyor, kızarmış derisini yatıştırmak için kıkını avuçlayıp ovuyor. "Bu acıttı."

"Güzel. Ve bil diye söylüyorum, bir daha *bana ait* olmayan bir günde odama gelersen, *aşırı önyargılı* bir şekilde *becerileceksin*. Oh, ve . . . *selam.*"

TWENTY-SIX

Alternatörü alıp havlumu çıkarıyorum ve yerine yerleştirmeden önce yeniden yapılan parçanın üzerindeki kalıntıları siliyorum. Tyler yanımda sessizce çalışıyor - son zamanlarda bir oda arkadaşından çok bir hayalet gibi, sadece çıplak ihtiyaçları toplamak için şehir evimize uğruyor. Belli ki kendi sırlarını saklıyor. Son kemoterapi randevusundan sonra Delphine'i bıraktığımda eski mahallemizden geçerken kamyonetini gördükten sonra, uğrak yerlerinden biri hakkında iyi bir fikrim var. Bileğim kıpırdıyor ve tam sıkmaya başladığımda uzaktan bir gümbürtü geliyor.

Kulaklarım dikleşiyor, açık bölme kapımdan giren bir esinti terden sıırılsıklam olmuş tenimi serinletirken nabzım da onu takip ediyor.

Ne bir numara alışverişi oldu ne de yapmayacağım bir arama için söz aldım. Cecelia o gün benim bir uyarım ve davetini kabul etmemden başka bir şey yapmadan yatak odamdan ayrıldı, hava şimdi olduğu gibi sağır edici bir şimşek çakmasıyla müsaitti.

Hangi lanet olası evrende bunun işe yarayabileceğini merak ederken huzursuz edici bir his içimi kemiriyor. Özellikle de mevcut hasta başı tavrım ve bu duruma farklı davranmayı reddetmemle. Bir saniye sonra bölme kapılarından gelen tıkırtı yankısı, İngiliz anahtarına olan hakimiyetimi kısmen kaybetmeme neden oldu.

gürültülü bir şekilde motora çarpıyor. Küfrederek, garajın zeminine çarpmadan önce onu tutmayı başarıyorum.

"Hiç kız arkadaşın oldu mu?"

Ona saçma sapan şeyler söyledim ama dürüst cevap hayırdı ve bu galibiyet serisini bozmaya hiç niyetim yok. Yine de, son karşılaşmamızdan beri onu düşünmeden birkaç saat bile geçirmedim ve bu beni rahatsız etmekten başka bir işe yaramadı. Bunu cinsel hayal kırıklığına bağlıyorum. Kulübümün çileden çıkaran boşluğu, kardeşim ve Sean'la olan sürtüşmelerim, sürekli takip ettiğim hasta heriflerden bahsetmiyorum bile, sınıma ulaşmaya yakın olduğumu söyleyebilirim.

Bıkkın bir halde tekrar odaklanmaya çalışırken İngiliz anahtarı elimden kayıyor ve garajın zeminine çarpıyor. Anahtarı geri alıp, bu durumun sürekli olduğu fikrinden vazgeçmeye kararlı bir şekilde, Tyler'ın bir üst katta çalıştığı yerden beni hayvanat bahçesi hayvanı gibi izlediğini görmek için başımı çeviriyorum. Bir başka uzun gök gürültüsü dükkânın içinden süzülürken, bir sonraki buz gibi esinti yağmurun kusursuz pıtırılarını getiriyor.

Tyler'ın sabit ilgisinden rahatsız olarak ona ters ters bakıyorum. "Ne?"

"Bana nerede olduğunu söyle Dom," diye ikna edici bir tonda soruyor.

"Ver
o kadar."

"Nerede olduğumu biliyorsun," diye homurdanarak ilk sürgüyü sıktım. "Anahtarı olan kişi kapının kilidini açana kadar kafesteyim." Bir tane daha sıkıyorum, bileğim bana cehennemi yaşıyor. "Miami'den haber var mı?"

"Fransa'da nöbetçi kuşlar var."

Koyun beton ağzının hemen dışında biriken su birikintisine bakarken yağmur yağmaya başlıyor. "Bu ne kadar işe yarayacaksa artık."

"Bir zaman gelecek-"

"Öyle duydum," diye araya girdim kuru bir şekilde. "Bunu aştım, Tyler. İyi, aklı başında küçük bir kuş oluyorum."

"Olacak, Dom."

"Size ya da şu anda aynı mürekkebi giyen başka birine inanmadığım için üzgünüm."

"Bir şeylerin ters *gittiğini* hissediyorum," diyor.

"Bu sadece senin dolambaçlı yoldan *benim gittiğimi* söyleme şeklin," diyerek ona odaklanıyorum. "Hepinizin bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsunuz? Sanki hepinizin yaklaşmaya korktuğu, zıplayan bir canlı telmişim gibi?" Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Eğer öyleysem, gerçeği ortaya çıkarmak için harekete geçme ihtiyacıyla ağzına kadar dolu olduğum içindir. Bir zamanlar ortak noktamız olan ve başkalarına anlatmakta sorun

yaşadığımız bir şey.

kanıtlanana kadar inanmak. Benim için inanılmaz olan şey, son zamanlarda kendimi savunmak zorunda bırakılmam." Başımı sallıyorum. "En azından birinizin benim mücadelemi anlayacağını düşünürsünüz. Ama öyle görünüyor ki etrafımdaki herkes kendi hayatlarına -kendi pisliklerine- o kadar kilitlenmiş ki dengeyi bozacağımdan korkuyorlar, oysa dengeyi bozmak en başta askerlik yapmamızın sebebiydi."

"Taşınıyoruz," diye hatırlatıyor bana.

"Salyangoz hızında," diye alay ediyorum. "Sanki herkes bir zamanlar kendilerinin de öfkeli olduğunu unutmuş gibi. O kadar öfkeliydiler ki harekete geçmek için tüm yaşam yollarını değiştirdiler ve biz ne yapıyoruz?" Son videodaki küçük kızın çığlıkları arttıkça, elimdeki İngiliz anahtarını tiksintiyle alet çantama fırlatıyorum; ses, nefesimi kesen bir hızla bana geri çarpıyor.

Etrafı canavarlarla çevrili, savunmasız, yalnız ve gelmeyen yardım için yalvaran görüntüsünden asla kurtulamayacağım. Ona döndüğümde, derimin altındaki öfkenin kaynamaya başladığını hissediyorum. "Bunun *bizimle* ilgili olmaması gerekiyor. Eğer bu işten sadece kendi çıkarlarımızı düşünürsek, hedef aldığımız insanlardan farkımız kalmaz."

"Bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum," diye güvence veriyor.

"Öyle mi?" Başımı kaldırıyorum. "Peki, söyle bana kardeşim. Geceleri nereye gidiyorsun? Çünkü her şey lanet olası kulüple ilgili olamaz."

Yutkunuyor. "Öyle değil. Her zaman değil." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hâlâ kızgınlım, Dom. Ayrıca hiçbir insanın görmemesi gereken şeylere tanık oldum. Aramızdaki fark şu ki ben öfkemi biraz daha iyi kontrol edebiliyorum. Ama seninle bu kavgayı başlatmak için çok şey feda ettiğimi sürekli unutuyorsun. Beni bu kadar kolay silip atma. Bu çok aşağılayıcı."

İç çekerek bakışlarını üzerimde tutuyorum ve haftalardır ilk kez ona gerçekten iyi bakıyorum. Duruşu yorgun görünüyor. Kendi gözlerinin altındaki halkalar da benimkiler gibi gün geçtikçe koyulaşıyor. "Sana minnettarım dostum, ama içinde yüzdüğümüz su durgun ve bu," diye homurdanıyorum ve ellerimi hayal kırıklığıyla terden sıırıslıklam olmuş saçlarımda gezdiriyorum.

"Fransa'nın ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundayız."

"Ya o da bizim gibi kaybolmuşsa?" Düşüncesi bile ürkütücüyken soruyorum. "Öz babasını aramak için *şimdi* seçim yapmış olması sence de oldukça rahatsız edici değil mi? Bana bir tür varoluşsal saçmalık gibi geliyor ve daha kötü bir zamanlama olamazdı."

"Son birkaç gündür sana ulaşmanın neden bu kadar zor olduğunu merak ediyor."

"Evet, merak etmeye devam edebilir çünkü gittiğinden beri kendi bencilliği yüzünden beni görmezden geliyor."

"Yani, Cecelia ile olan şey değil mi?"

Başımı salladım. "Bu geçici bir durum. Sean dahil herkes bunu biliyor. Yani, cehalet mutluluktur, değil mi? Belki bir süre bu zihniyetle oyalanırım."

Omuzlarım çöküyor, başımı sallıyorum. "Fark etmez... her şey değişiyor ve görünüşe göre biz de değişiyoruz ve bunların hiçbirisi doğru gelmiyor."

"Sana inanıyorum, Dom. Beni hiçbir şeye ikna etmek zorunda değilsin. Ve işler ne kadar değişirse değişsin ya da biz ne kadar değişirsek değişelim, ben hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?" Şimdi sadece bir adım ötede, arkasından yağmur yağmaya başlarken sırtı açık körfeze dönük.

Başımı sallayarak cevap veriyorum, omuzlarımdaki gerginlik hafifliyor.

"Ve haklısın," diye iç geçiriyor. "Görevi konusunda bencil davranıyor ve zamanlaması da şüpheli. Ama bu işi biz olmadan ne kadar uzun süredir yaptığını düşünürsek, bunu hak ediyor. Kahretsin, görünürde sonu olmayan bir işe kalkıştığımıza göre, belki de bulabilirsek biraz kaçmayı hak ediyoruz."

Omzunun üzerinden Cecelia'nın bembeyaz bir sundressle körfezin dışında durduğunu, şehvetle parlayan maviliklerin profilimin üzerinde yuvarlandığını gördüğümde cevabım dilimde ölüyor. Statik, tuttuğumu fark etmediğim nefesi verirken bir rahatlama dalgasıyla birlikte damarlarımı anında aydınlatıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum kısıp sesle, Tyler odağımı takip ederken bakışlarımı ayıramıyorum. "Belki de yapmalıyız."

Aramızda şarjlı saniyeler geçerken hızla sırlıklam olan gün ortası serabıma ince pamuk yapışırken, bir sonraki gök gürültüsünün göğsümdeki kükrete üzerinde hiçbir etkisi yok. Sırlıklam elbisesi dik meme uçlarını ve her kıvrımını belirginleştirirken, kabaran göğsünden sıcaklığın kışkırttığı bir duman yükseliyor. Artık *nasıl olduğunu* merak etmeme gerek yok çünkü buraya para toplamaya geldiği çok açık.

O geldi. *Benim* için.

TWENTY-SEVEN

"Başka bir yer bulurum," diye düşünen Tyler, Cecelia harekete geçip ona bir bakış bile atmadan yanından geçerken dışarı çıkmak için dönüyor. Arkasından çarpışan bölme kapısı bizi loş ışıktaki gizlenmiş halde bırakıyor. Çarpışma, kan dolaşıma hızla sızan çok ihtiyaç duyulan bir iğne gibi - Tatlı. Lanet olsun. Rahatlama.

Kokusu, teni ve çıkardığı sesler beni tamamen sararken iniltisi dilimi titretiyor. Tüm vücudum ihtiyaçla yanıp tutuşuyor - zaten tamamen sertleşmiş olan sikim fermuarımdan ona ulaşmak için zorlanıyor. Sırtını aynı hararetle öperek onu üzerime doğru kaldırıyorum ve sanki doğal bir şeymiş gibi etrafımda şekilleniyor. Öyle hissettiriyor ve o şamandıradaki ilk öpüşmemizden beri de öyle. Sonunda ayrıldığımızda bana bakıyor, göz bebekleri arzuyla şişmiş. "Lütfen durma, Dom. Sana *ihtiyacım var*."

Onun bu kolay itirafı karşısında afallayarak, çılgılık atan bileğimi rahatlatmak için onu kaputun üzerine koyuyorum ve gözleri benimkileri ararken ellerimi sırlıslıkla kollarında gezdiriyorum. "Üşüdün mü?"

"Hayır," diye mırıldanıyor, ortasını sikime sürüyor.

Yağmursuz, onsuz çok fazla lanet gün oldu.

"Dom," diye yalvarıyor, sanki ona bunu verebilecek tek kişi benmişim gibi. Şu anda, gözlerinde ve dokunuşunda, bana öyleymişim gibi hissettiriyor. Tanrım!

intikamdan daha çok istediğim tek şey haline geldiğini biliyor.

Henüz *ona sahip* olamam. Ama *ona* sahip olabilirim.

Benim mutlu cehaletim.

Bu yüzden şimdilik onun sunduğu unutkanlıkta kaybolacağım çünkü ona benim de ihtiyacım var

-Sadece beraberinde getirdiği huzur için. Bu konuda berbat olabilirim ama o bana kendimi bir uzman gibi hissettiriyor.

Açgözlülük edip kurtuluşumu şimdi ve burada elde edersem, önümüzdeki birkaç dakikanın nasıl sonuçlanacağına dair senaryolar aklımdan geçerken, beklentiyle bana bakıyor. Kesilme ihtimalini düşünerek, isteksizce onu ayağa kaldırıyorum. Boynuma sıcak öpücükler kondurmak için kalkarken elleri kıyafetlerimi karıştırmaya, karın kaslarımda gezinmeye devam ediyor. Kıkırdamama engel olamayarak geri çekiliyorum ve o da bana ters ters bakıyor. "Bana bir dakika ver."

Kızgın bir şekilde bana bakıyor. "Ciddi misin?"

"Hemen döneceğim."

Lobiye girip kasadan cep telefonumu çıkarıyorum ve numarayı çeviriyorum, ilk çalışta cevaplandığında şükrediyorum.

"Hey, Cindy, bir iyiliğe ihtiyacım var." Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiren Cecelia'ya bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Küçük yalancı. Üşümüş. "Yirmi dakika mı? Bana küçük bir şey bırakır mısın? Teşekkürler

Cindy, sana borçluyum." Garaja geri döndüğümde onu i ç i m e çekiyorum, saçları sıırılsıklam, bronz teni ışksız havada bile parlıyor. O da aynı açgözlülükle ama kaybolmuş gibi bana bakıyor. Bölmeyi emniyete aldıktan sonra elini tutup garajdan dışarı çıkarıyorum ve onu yolcu koltuğuma oturtmadan önce kapıyı kilitliyorum. Camaro'mu çalıştırıyorum, ısıtıcıyı açıyorum ve yağmur yağarken ana yola dönüyorum.

ön camı su basar.

Onu temizlemek için bıçaklarımı kaldırıp vites değiştiriyorum ve elimi vitesin üzerinde bırakıyorum. Cecelia içgüdüsel olarak boşta kalan elimi kapatıyor ve ben de onu ulaşamayacağım bir yere çekiyorum.

Şöyle bir baktığımda, aletim onu reddedip benim adıma konuşarak ilk emrimi verirken reddedilmenin acısını görüyorum. "Elbiseni kaldır."

Yapıyor ve kobalt mavisinden ince bir şerit gördüğümde donup kalıyorum.

Hay sikeyim.

"Bana neyi kaçırdığımı göster Cecelia."

Külotunu indirmeye çalışıyor, ben de çenemi sallayıp havlıyorum. "Hayır, kalsın." O külotun başrolde olduğu kaç tane sikiş senaryosu uydurduysam intikamını alıyorum. "Onları yana çek ve aç

Arabaya biraz gaz verirken "Parmaklarınla amını göster bana" diye bağırdım.

Başını arkaya yatırmış, bana bakıyor, gözleri kapanıyor ve bana cenneti anımsatıyor.

"Daha geniş," diye ısıırıyorum, içine girmek için herhangi bir yere yakın park etmenin eşiğindeyim. İstediğimi yapıyor ve dikkatimi tekrar yola vermek zorunda kaldığımda doyamıyorum. "Parmaklarını daldır ve bana bir tat ver."

Çevremde parlayan parmaklarını kaldırmaya başladığında, onları ağzıma alıyorum, emiyorum ve tadının tadını çıkarıyorum, içinde boğulmaya kararlıyım. Cevap niteliğindeki iniltisi kabinde yankılanıyor ve doğrudan sikime fısıldıyor, o da karşılık olarak sarsılıyor. Dikkatsizce araba kullanmamak için elimden geleni yaparak, zihinsel olarak takvimimi temizlerken, yapılacaklar listemdeki her şeyi dudaklarım ve dilim onun tarafından doyurulana kadar onu yemekle değiştirirken, parmaklarını bir patlamayla serbest bırakıyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor, gazı hafifletiyorum; dağa tırmanırken her virajda yavaşlamak zorunda kalıyorum, her mil acı veriyor. Kendime bir kez daha bakma fırsatı bulduğumda, bir damla suyun açıkta kalan kalçasından aşağı süzülmesine şahit oluyorum ve onu aletimin ucundan sızan dölle değiştirmeye karar veriyorum.

Sonunda açık kapıya ulaştığımızda, sağa dönmek için acele ediyorum ve o işareti kaçırarak bana sorusunu yöneltiyor.

"Neredeyiz biz?" Etrafına bakarak soruyor.

"Yalnız." Önemli olan da bu zaten. Yakınımızda bir seyirci istemiyorum. İster bir duvar olsun, ister lanet bir kapı. Bazen Sean'ı tahrik etse de, röntgencilik bana göre değil. Buluşma gecesi bunu açıkça belirtti. Ona göre de değil. Bu konuda anlaştık. Gizlilik bir gereklilik çünkü birlikte geçirdiğimiz ilk günkü kadar sesli olmasını istiyorum.

Silecekler yağmuru gözden geçirirken, sağımızdaki ve solumuzdaki olgun yeşil asma sıralarını geçmemize yetecek kadar yolu kavrayan lastiklerimin üzerinde çamur ve çakılların toplandığını duyuyorum. Dağın tepesine oyulmuş şarap mahzeninin hemen dışında durup arabadan iniyorum ve etrafını sarıyorum. Onu yolcu koltuğundan çekip doğruca kendime çekerek dudaklarını morartıcı bir öpücükle eziyorum. Parmaklarımı kalçalarının arasında gezdirerek külotunu yana doğru itiyorum. İki parmağımı parmak eklemlerine kadar iterek, başparmağım, yüzüğüm ve serçe parmağım arasında kedi dudaklarını sıkıyorum. Kavramayı kullanarak, onu hazırlamak için dönen parmaklarımın etrafına sarıyorum. Zevk çılgınlığıyla öpüşmemizi kesiyor,

ayrılmış dudakları benimkilere karşı. Ağzını yeniden ele geçirerek, canavarı kısmen doyurmak amacıyla sesini yutuyorum.

Yolcu kapımın dışında şimşekler çakarken yağmur ikimizi de dövüyor, fırtına doğanın izninden çok *bizim* sonucumuzmuş gibi geliyor.

Yağan her yağmur damlası beni serbest bırakıyor. Açlıktan deliye dönmüş bir halde onu açık mahzene götürüp ışığı açıyorum.

Açık kapıdan sadece birkaç metre içeride, ben aradıktan sonra terk edildiğine şüphe olmayan, dağınık çiçekler, kavanozlar ve çiçek malzemeleriyle dolu yirmi metrelik bir masanın kenarında oturuyor. Etrafımızla ilgilenmeyen Cecelia'nın elleri tişörtümün altından yılan gibi geçiyor, parmakları karın kaslarımda gezinirken bir yandan da boynumdaki yağmuru emiyor ve boştaki eliyle sikimi kavırıyor.

"Dom," diye nefes alıyor dişlerini tenimde gezdirirken, tırnaklarını göğsümde gezdiriyor. Sabırlı bir nefes alarak, yakındaki bir varilin tepesinden Cindy'nin sunduklarından birini kaydırıyorum ve Cecelia'yı masanın kenarına doğru avuçlarken dişlerimle üstünü açıyorum.

"Elbiseni kalçalarına doğru çek."

Ben onu düz bir şekilde yüzeye bastırmadan önce beline doladığım kumaşı kabul ediyor. Gözleri beklentiyle parıldıyor, ben vücudunda kendi izimi açarken o bana bakıyor. Elim başının yanındaki masaya koyarak bir sonraki emrimi vermeden önce bir süre havada asılı kalıyorum. "Aç."

Mükemmel dudaklarını ayırırken şaraptan bir yudum alıyorum, şarabı ağzımdan onunkine daldırıp akıtıyorum, boğazındaki "hmm" sesi beni ateşliyor.

Göğüs ucunu serbest bırakmak için omzundaki yumuşak kumaşı aşağı çekiyorum, başımı kavrarken dilimi ona doğru fiske atıyorum. Bir ağız dolusu daha kırmızıyla donanmış olarak meme ucunu karışıma çekiyorum ve bana doğru eğiliyor. Daha derine çekerek, birlikte geçirdiğimiz son zamanı hatırlatırcasına sertçe emiyorum. Yalvarışı kulağıma doğru süzülürken hiçbir şeye ihtiyacı olmadığına ikna oluyorum. "Dom, lütfen, lütfen."

Susuzluğunun devam etmesini sağlayarak -tıpkı iştahı gibi- emmeden önce meme ucuna biraz şarap sıçratıyorum. Dökülen şarap kusursuz teni boyunca akarak elbisesinin yakasını mahvediyor. Biraz daha dökerek gövdesinden aşağıya iniyorum, yakalayabildiğim her izi dilimle yaladıktan sonra göbek deliğinde biriken sığ havuzda kucaklaşmak için duruyorum. Dizlerime vurup onu kenara sürüklediğimde ve kalçalarını birbirinden ayırdığımda gözleri beni takip ediyor.

Şişeyi devirdikten sonra, tamamını ağzıma almadan önce amını kaplayan ince kobalt şeridin üzerine serbestçe döküyorum. İpeksi

malzemenin içinden, dilimin hızlı hareketleriyle klitorisini kızdırıyorum. Serbest kalmak için daha fazla odaklanmaya ihtiyaç duyarak kıpırdanmaya başladı, ama onu reddederek hissetmeyi tercih ettim

sikimdeki o patlamayı. Acele etmeden kıvranışını izliyorum. Emrimi yerine getirirken onu sınıra getiriyorum, adım dudaklarından yarım düzine kez yuvarlanıyor - sesi beni şu anki kozamıza daha da çekiyor. Olmak istediğim tek yer. Onun melodik inlemelerine kapılıp şişeyi yakındaki fiçinin üzerine bırakıp iki elimi de ona dokunmak için serbest bıraktığımda beni mavi bir akıntıya sürüklüyor.

"Dom!" diye bağıyor, "Sana *şimdi* ihtiyacım var." Duygular karşılıklı.

Sert beton dizlerimi acımasızca sıkıyor ve masanın rahat olamayacağını biliyorum ama verecek bir sikimim de yok. Külotunu parmaklarımla tutup bacaklarından aşağı çektikten sonra ayağa kalkıyorum, onu da yanımda götürüyorum ve harap elbisesini başının üzerinden kaldırıyorum. Gömleğimi bir kenara fırlattığımda, yaralı bileğimi tutuyor ve saygılı öpücükler kondururken bana bakıyor. Göğsümde açtığı yarık biraz daha genişlerken yüz ifadesi ve bu hareketi ne kadar önemseydiğini gösteriyor.

Bana bakmaya devam ederken kelimeler kifayetsiz kalıyor, tamamen çıplak, bakışlarında güven var. O anda, kazanmadığım ve hak etmediğim şeyleri bu kadar özgürce vermemesi için onu uyarmak istiyorum. O birkaç saniye içinde her şey dururken ve o gözlerinde inançla bana bakarken kalp atışlarım değişiyor, pişmanlık dolu bir ritimle çarpıyor.

Onu kandırıyorum.

Kaşlarını çatıyor, çenemi avuçluyor, tereddütümün nedenini anlamak için elinden geleni yapıyor ama şehvet ve açlık kazanıyor.

Onu masaya doğru çevirerek pantolonumdan cüzdanımı çıkardım ve yüzeye doğru bastırdım. Paketi dişlerimle yırttıktan sonra dizini kaldırıp kenara yaslıyorum. Prezervatifi çıkardıktan sonra parmaklarımı içine bastırıp G noktası boyunca çevirerek onu çağırıyorum.

"Siktir, lütfen," diye mırıldanıyor, ben görevime devam ederken hızlanmam için dua ediyor, tatmin olmadan önce parmaklarımın uçlarındaki belirgin şişmeyi hissediyor. Parmaklarımı geri çekerken, onun parıldayan amının görüntüsü beni çözüyor.

Kotumu çözerek sikimi çıkardım ve sırtı yükselip alçalırken prezervatifi ucuna yerleştirdim. Onun yayılmış ve hazır görüntüsü kelimeleri dışarı çıkarmaya zorluyor.

"O kadar mükemmelsin ki Cecelia," diye itiraf ediyorum, sonra eğilip omzunu ısıriyorum, yanağımı masaya dayıyorum, parmaklarımı ona uzatıyorum ve o da hevesle emiyor.

Onu bütün gün hazırlayabilecek olmama rağmen, şehvet beni o kadar bastırıyor ki, içine girdiğimde hala prezervatifin üzerinde yuvarlanıyorum.

İçine girdiğimde hissettiğim zevk dalgası beni "Siktir!" diye kükretti.

Sırtını göğsümle kapatıp çarpık dizini kendi dizimle sabitledikten sonra ellerini kendi ellerimle masaya yapıştırıyorum ve öfkeyle içine pompalamaya başlıyorum. Her hamlede miyavlamalar onu terk ederken zevk beni kuşatıyor. Ben içine girdikçe masa sallanıyor, çiçekler yanlardan düşüyor, birkaç kavanoz betona çarpıyor. Birkaç sert darbeden sonra ayağa kalkıyorum, umutsuzca tutunmaya çalışırken sikimin ve onun etrafında gerilmesini izliyorum. Yenik düşmeye başladığını hissederek, onu bana kilitlemek için bir kolumu beline doluyorum. Ben daha da hızlanırken o titremeye başlıyor. "Vazgeç."

Birkaç hedefli hamle içinde, altımda titriyor, bacakları bükülürken iniltisini kesen düzensiz nefesler alıyor. Parçalanırken kalçalarını kavriyorum, diğer kolumla belini sabitliyorum ve orgazm boyunca onu iterken her ikisini de onu yerden kaldırmak için kullanıyorum. Orgazm azalırken gevşiyor ve onu yere bırakırken bileğim bozulmaya başlıyor. Onu nazikçe sırt üstü çeviriyorum ve bakışlarını içime çekiyorum. Saçları birbirine karışmış, dudakları şişmiş, mükemmel göğüsleri boncuk boncuk olmuş, göğsü kabarmış ve gözleri serbest kalmanın etkisiyle bulutlanmış. Topuklarını masanın kenarına yaslamak için kaldırdığımda kükreme yoğunlaşıyor. Kalçalarını kavrayarak, onu yavaşça yüzeyden aşağıya ve bekleyen aletimin üzerine sürüklüyorum, inç inç ıslak sıcaklığında kaybolmasını izliyorum. İstilaya uğradığında nefesi kesiliyor ve ben de bir süre duraklayarak ona alışması için zaman tanıyorum.

"Sakın, sakın durmaya cüret etme."

Son kez olacakmış gibi içine girerken ihtiyacım olan tek şey bu ve büyük ihtimalle de öyle olacak. O bana bakarken, gözleri kapanmadan önce yuvarlanırken, zevk omurgamı sarıyor.

"Aç." İt. İt. İt. "Onlar."

Aramızda zıplayan hisleri kırmakla tehdit eden, derinlere, onun sınırlarını ve benimkini aşan her mantık kırıntısını savuştururken açılıyorlar. Daha derine inmek için kalçasını avuçladığımda, yüzerken hissettiğim kaçınılmaz tıkırtının aynısını hissediyorum - ki bu fiziksel olmanın ötesine geçiyor. Tam bu hissin içinde boğulmaya başlamışken, uzanıp çenemi avuçluyor ve onay istiyor.

Ona veriyorum, uzun, gergin saniyeler boyunca yavaşlıyorum.

Ondan saklamıyorum ama dile de getirmiyorum. Bir vuruş sonra, serbest bırakıldım. Çıldırılmış gibi hissederek, elleri içimde dolaşırken

Masanın kenarını kavrayana kadar göğsümü ve kollarımı sıkıyor. Aynı şehvetle hareket ediyor gibi görünerek, aramızda zıplayan his on kat yoğunlaşırken, kalçalarını kaldırarak itişlerime eşlik ediyor.

Eğer tutku böyle bir şeyse, görmezden gelinemeyecek kadar iyidir.

İşte o zaman sevişmekle sevişmek arasında hiçbir fark olmadığını anlıyorum - bu kadar güçlü bir bağla değil. İstediğim kadar iğrenç yapabilirim ama bu etkiyi azaltmaz. Etrafımda sıkılaşıırken son düşüncem bu, boşalırken beni çok sert kavırıyor, yenik düşünüyorum.

Ve bizim hissettiklerimizden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o duruma geri dönün.

Geçen seferki gibi dağılmadım, buradayım. Onunlayım.

Aynı yüksek, aynı kayıtsız, aynı mutlu.

Ne kadar kaybolmuş hissetsem de -ve hissetmiş olsam da- o beni bulmaya ve geri getirmeye devam ediyor.

Ondan bir hediye, asla hak etmeyeceğim bir hediye.

Kısmen üzerine çöktüğümde, kaygan sırtımı okşayıp karşılık veremeyeceğim duygular fısıldarken adının nefesi zımpara kağıdı gibi geliyor.

"Seni özledim."

**"Ama gözler kördür. İnsan kalbiyle bakmalıdır."-*Le Petit Prince*,
Antoine de Saint-Exupéry**

TWENTY-EIGHT

Cecelia sesi kısık ve yorgun bir şekilde, "Demek böyle bir şey var," diyor. "Şehrin her yerindeki işletmelere erişiminiz var mı?"

Şakağına fısıldıyorum: "Eğer onların kâr hanesini şişirmeye yardım edersek, ederiz."

parmaklarımı sırtında gezdiriyorum. Şaraptan sırlıslam olmuş elbisesi yerde bir yığın halinde duruyor, benim giysilerim de öyle... Hepimiz dağın yamacına doğru uzanan yapraklı sarmaşıklara odaklanmış durumdayız.

Yanağını göğsüme bastırarak mahzenin her iki duvarını kaplayan iki gömme banktan birinin üzerine oturdu. İlk turumuzdan sonra kendimize gelmemizden sadece birkaç saniye sonra, uzun süren bir öpücük bankta derin ve yavaş bir yolculuğa yol açtı. Hâlâ etkisinden kurtulamadığımız bir yolculuk.

"Burası çok güzel," diye fısıldıyor hülyalı bir şekilde, tamamen rahatlamış. Ben de aynı sükûneti hissetmediğimi söyleyemem, teninde tembel daireler çizerken duruşum da aynı şekilde gevşek.

"Şarap güzeldir," diyerek fıçıya bakıyorum, açılmamış bir şişe onu ıslattığım şişenin yanında duruyor. "Biraz daha ister misin?"

"Pek şarap içen biri değilimdir, ama isterseniz biraz alayım."

"Ben pek içki içmem." Omuz silkiyorum. "Arada birkaç bira."

Bir süre sessizlik.

"Delphine yüzünden mi?"

Aptalca bir soru değil ve çoğunlukla da doğru söylüyor. "Bir kısmı. Çoğunlukla aklımı başımda tutmam gerektiği için."

"Kuş işi olursa diye," diye bitiriyor mürekkebinin izini sürerek. Parmaklarımın çıplak sırtına inen bir başka darbesi tüm vücudunun titremesine yol açıyor. Her dokunuşuma bu kadar duyarlı olmasından duyduğum memnuniyet içime işliyor. İkimiz de berbat haldeyiz, saçlarımız dağılmış, terden yapış yapış olmuşuz. Çırılçıplak olduğumuzu ve yanımıza gelebilecek herhangi birine kolayca teşhir edilebileceğimizi düşünmeden edemiyorum. Yakın gelecekte bir gün öyle olacağız ve kıyamet kopacak. Sean o günün yaklaştığını bilmiyormuş gibi davranmaya devam ederken, ben bu ifşanın ne gibi sonuçlar doğuracağını biliyorum. Bu felaketi hafifletmeye yardımcı olmak için onu şimdi serbest bırakma düşüncesi beni geriyor.

"Haksız mıyım?" Başını kaldırdığında ruh halimin değiştiğini görünce kaşlarını çatıyor. Parmaklarıyla çizilmiş kaşlarımı düzeltmeye çalışıyor, ben de çabasını geri çeviriyorum.

"Ne kadar huysuz bir adam," diyor şakayla karışık. Bu gerçek canımı yakıyor çünkü son zamanlarda yakın çevremdeki insanlardan -özellikle de şu sıralar hiç olmadığı kadar mesafeli davranan Sean'dan- gördüğüm tek şey bu. Sinirlendiğimi hissedince kucağımdan kalkıp yanımdaki boş bankın üzerine kaydı. "Dom, şaka yapıyordum."

Ben prezervatifi çıkarıp boxer'ımı kapıp giymeden önce kollarını kaldırıp elbisesinden geriye kalanlara uzanıyor. "Hayır, değildin."

Gerçek bu. Artık kendimi kontrol edemiyor gibiyim - öfkem kontrol edilemez hale geliyor - özellikle de zihnim sürekli olarak beslediğim iğrenç dehşetlere sürüklendiğinde. Tepkisizliğini ölçme zahmetine girmeden, dekoratif fiçidan yarısı boş şişeyi alıp Cecelia'nın yanına götürüyorum, o da kendini olabildiğince örtüyor -Şimdi savunmada.

Aferin, göt herif.

Sık sık yaptığım gibi havanın içine ettim. İşte burada işler karışıyor. Cecelia ile seksten sonra hızlı bir ayrılık olmaz. Onun yapısı böyle değil ve birlikte geçirdiğimiz zamanı sonlandırmak istediğimden değil, ama bu yabancı bir bölge - benim rahatlık alanımdan ışıık yılı uzakta. Bu gerçeği aklımda tutarak şişeden uzun bir yudum aldıktan sonra bana bakakalıyor. "Uh ... az önce fazla içmediğini söyleyen biri için şişenin dörtte birini devirmiştin."

"Bir tane daha var," diyerek kaba kuvvetle ona doğru itiyorum, o da temkinli bir şekilde alıyor. Kot pantolonumu çekip botlarımı giydikten sonra Camaro'mun yolcu tarafına doğru ilerliyorum. Küçük, yanmaz kutumdan zulamı toplarken hafifleyen yağmur tenimi ıslatıyor. Kulübenin içi aydınlanıyor ve terk edilmiş şaraphanenin sırlıslıkla olmuş zeminini taramadan önce bulutların arasından görünen güneşi görmek için yukarı bakıyorum.

İşleri nasıl yoluna koyacağımı düşünürken anahtarımı çeviriyorum ve çalma listemdeki bir şarkıya dokunuyorum. Bob Marley'in "Three Little Birds" şarkısı dağın tepesinde yankılanıyor. Mahzene doğru bakarken Cecelia'nın bana gülümsediğini görüyorum.

Beni çoktan affetti.

Muhteşem bacaklarından biri bankın üzerine uzanmış, çıplak ayağı kenarda duruyor, şarap şişemiz belirsiz bir şekilde göğsüne yapışmış - huzurun resmi.

Evet. Lanet olsun. Çok güzel.

Onun sırtışına karşılık vererek mahzene geri dönüyorum ve masanın ucuna oturup yuvarlanıyorum.

"Bu gerçekten bir rüya Dom," diyerek şişeden bir yudum alıyor ve ben de derin derin içine çektiğini görmek için ona bakıyorum. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Yalnız kalmak istedim," diye iddia ediyorum, bunun onun için romantizmi biraz azalttığını biliyorum. Ama yanlış bir izlenime kapılmaması önemli. Gevşek tomurcukları karıştırırken, şişenin dibine inerken bir şarap sesi daha duyuyorum.

"Şarap içsin ya da içmesin, bu çok lezzetli," diyerek etiketi tarıyor. "Point Lookout, orada mıyız?"

"Evet, sahibi Tyler'ın akrabası. West Point'e gitmiş."

"Gerçekten de sadık bir askeri aileden geliyor, ha?"

"Hepsi. Her biri," diyorum ona. "Tyler'ın annesi hariç." "Ses tonundan anladığım kadarıyla bu iyi bir şey değil?" Soruyor.

"Tyler'ın annesi için değil," diye itiraf ediyorum, otu hazır kağıdın içine tikiştirirken. "Nasıl yani?"

Kendimi tutarak başımı sallıyorum. "Anlatmak bana düşmez." "Ahh, daha fazla sır."

"Evet, o yüzden bu saçmalığı kendine sakla," diye biraz fazla sert bir şekilde çıkışıyorum.

Tanrım, siktir, Dom.

Bir yudum daha alıyor, şişeyi indirirken gözleri yumuşamadan önce parlıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bu soruya standart cevabım 'asla' olarak kabul edin," diyerek masadaki döküntüleri siliyorum.

"Bunu aklımda tutmaya çalışacağım," diye gözlerini deviriyor.

Onunla tartışmayı ne kadar sevsem de, az önce aramızda fiziksel olarak yaşananları göz önünde bulundurduğumda, şu anda kendimi kötü hissediyorum.

Bunu asla doğru yapamayacağım.

Dudaklarımın arasındaki kapalı eklemi ıslatırken, profilimde tanıdık bir ağırlık hissediyorum.

"Seni bunu yaparken izlemekten asla bıkmayacağım," diye fısıldıyor hararetle, "çok seksi."

İşte yine o rahatsızlık. İkimiz de dobra dobra konuştuğumuz için onu suçlayamasam da, Cecelia'nın cesur gerçekleri içimi sızlatan çiğ bir tür dürüst tepkiye neden oluyor. Görevime devam ederken, çevremde istemsiz, tüm vücudumu saran bir ürperti daha yakalıyorum. Hâlâ üşüyor.

Küntümü kulağımın arkasına sıkıştırıp bir elimle açılmamış şişeyi kapıyorum, diğer elimi uzatarak elindeki şaraba doğru başımı sallıyorum. "Kapa şunu. Gidelim."

"Şimdiden mi?" Sönüyor, elimi tutup isteksizce ayağa kalkarken gözleri düşüyor.

Arabaya döndüğümde, yanımda titrediği yerden onun hayal kırıklığını hissederek hızlı bir karar veriyorum ve sağa dönerek dağın zirvesine giden asfalt, dik ve eğimli yolda yavaşça ilerliyorum. Ana tadım odası ve resepsiyon salonu solumuzda, Cecelia yavaş yavaş ortaya çıkarken sağda bekleyen şeyi gördüğünde sesli bir şekilde nefesini tutuyor. "Dom, aman Tanrım, bu ... *vay canına!*"

Şaşkına dönmüş bir halde arabadan iniyor, ben de sırtarak onu takip ediyorum. Bir avuç masanın yanından geçip, uçurumu çevreleyen bel yüksekliğindeki kaya duvarın üzerine oturduğu yerde ona katılıyorum. Önümüzde Blue Ridge Dağları'nın zirvelerinin ve vadilerinin sonsuz manzarası var. Rahat bir sessizlik içinde birkaç dakika geçiriyoruz. Ben sigaramı yaktığımda bakışlarını ayırıyor ve bize doğru bakıyor. "Demek tek kötü alışkanlığın bu," diyerek esrarı işaret ediyor, "kahvaltı dışında," diye kıkırdıyor.

"Çok fazla içme," diye uyarıyorum. "Kırmızı şarabın insanı sinsice ele geçiren bir yanı var."

"Kendimi biraz gergin hissediyorum," diye itiraf ediyor.

"Ben bilinçsizlerle yatmam," diye uyarıyorum.

"Vay canına," diye alaycı bir şaşkınlıkla gözlerini açıyor. "Tam bir centilmen," diye düşünüyor ve manzarayı bir kez daha seyretmeye koyuluyor. "... bilirsin, romantizmin bir hile olduğunu düşünen bir adam için bu oldukça inanılmaz."

"Hile değil, sadece-"

"-ilgini çeken bir şey, evet, evet, seni ilk seferinde yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. En azından siktiğimin gözleri ve homurdanma aşamasını geçtik," diye şaka yapıyor, ben ona uyarıcı bir bakış atarken.

"Oh, hayır, görünüşe göre *geriledik*," diye tekrar kıkırdıyor. Elimde olmadan sırtarak başımı sallıyorum.

"Ah, ve bir sonraki saniyede ilerleme, seninle bir tango, Kral, ama tahmin ediyorum ki sen de dans etmiyorsun."

Ona esrarı uzatıyorum, reddediyor ve uzun bir nefes çekiyorum, nefes verirken cevap veriyorum. "Doğru tahmin ettin."

Önümüzde uzanan büyüleyici manzaraya geri dönüyor. "Evet, bunun hiç de romantik bir yanı yok," diye mırıldanıyor. "Bu sizi öldürüyor olmalı, Bay Kasvet ve Kıyamet."

Bunun kasıtlı olmadığını söyleyip onu terslemek yerine, oluruna bıraktım.

Ben romantik aşkın çoğunlukla kimyasal bir durum olduğunu düşünsem de o buna inanıyor. Bu konuda hıyarlık yapmama ya da onun bu fikrini mahvetmeye çalışmama gerek yok. Sean ona bu konuda ihtiyacı olan her şeyi verebilir. Bu açıdan memnunum çünkü inanabildiği sürece inanmayı hak ediyor. Hayatın, bizim için en önemli olan şeylerle ilgili fikirlerimizi ve umutlarımızı paramparça etme gibi bir huyu var.

Ben esrarımı çekiştirirken uzun dakikalar boyunca sessizce oturuyoruz.

Uzakta bir gökkuşağı belirlediğinde talih bana kahkahalarla gülüyor.

Gözlerini benden ayırmayan Cecelia dudaklarını birbirine bastırarak savaşını kaybediyor ve histerik bir kahkaha patlatıyor. "Destansı bir geri tepmeden bahsediyoruz," diyor gülerek, "zavallı bebek, bu senin için işkence olmalı."

"Kapa çeneni."

"Tek boynuzlu bir atın yanımdan geçip kucağıma bir taç bırakmasını bekliyorum," diye düşünüyor. "Kara ata binen huysuz bir Prens'i çoktan kaptığımı düşünürsek," diyerek Camaro'na doğru başını sallıyor.

"Çok komik," diye espri yapıyorum, elimdeki son esrarı da çekip botumun altında ezdikten sonra tekrar gökkuşağına bakıyorum. "Aslında buralarda oldukça yaygınlar," diyorum ona, tam o sırada başka bir soluk

kopya beliriyor

Arkasında, geniş neon yeşili arazinin üzerinde yüksek bir kemerle hem başlıyor hem de bitiyor.

"Vay anasını," diye haykırıyor, "sanırım *bu* da yaygın *bir şey*?"

Gördüğüm manzara karşısında sersemlemiş bir halde, en son ne zaman bir gökkuşağı gördüğümü hatırlayamıyorum. Kasıtlı ya da değil, kendimi yaratılan atmosfere kaptırırken hoparlörlerimden müzik yayılıyor, bu arada içime hafif bir vızıltı yerleşiyor. Gerginlik önemli ölçüde azalıyor, zihnim yavaşlıyor ve bir şekilde onunla birlikte ben de sakin ve dingin bir duruma geri dönüyorum. Cecelia'ya dönerek, yüzünde hüznü bir ifadeyle gösteriyi izlediğini görüyorum. Belki şarap ve tomurcuktan, belki de ondan, ama gözlerimi ayıramıyorum. Hayatımda hiçbir kadından bu kadar etkilenmemiştim.

Whoosh. Whoosh.

Bakışlarımı hisseden Cecelia yavaşça bana dönüyor, başının arkasını tutup onu kendime çektiğimde gülümsemesi soluyor.

Dilimi alt dudağında gezdirip köşede kalan şaraptan bir damlacık yakaladıktan sonra dudaklarımız birbirine sürtünürken her zaman var olan vızıltı artıyor.

Whoosh. Whoosh.

Whoosh. Whoosh.

Aramızda sürekli uğuldayan yüklü akımdan beslenerek bana bakıyor, o da aynı şekilde tuzağa düşmüş.

Siktir et.

Öpüşme derin başlıyor, istediğimin ötesine geçiyor, uzun, keyifli saniyeler, belki daha fazla sürüyor, o beni kendine çekerken. Göğsüm farkındalıkla sarsıldığında öpüşmeyi aniden kesip ayağa kalkıyorum. "Hadi gidip duş alalım."

Sözcüklerin arasındaki anlamı okurken gözleri parlıyor - benim için birlikte geçirdiğimiz zaman henüz bitmedi. Yakın bile değil.

Ve haklıyım çünkü önümüzdeki iki gün boyunca yağmur yağacak.

"Evcilleřtirdiđiniz şeyden sonsuza dek sorumlu olursunuz."-Le *Petit Prince*, Antoine de Saint-Exupéry

TWENTY-NINE

Sean ve ben adanın iki ucunda durmuş, sabah biralarımızı yudumluyor ve sanki Buluşma'dan beri içinde bulunduğumuz çıkmaz yokmuş gibi haberleri tartışıyoruz. Hâlâ belirgin olsa da, gözlerindeki parıltı geri döndü ve onu oraya kimin koyduğu büyük bir gizem değil. Tam bunu düşünürken, merdiven sahanlığında tüm hareketlerini durduran kaynak ikimizin de dikkatini çekiyor. Sean'ın duşundan yeni çıkmış, siyah erkek şortu ve formda bir atletle rölantide yürüyor; yüz ifadesi iki far ışığına yakalanmış bir geyiğe benziyor. Ona karşı dürüst olmak gerekirse, bu olay başladığından beri ikimizle yalnız kaldığı ilk sabah bu. Sean, onu bize doğru çekmek için ilk girişimini yapmadan önce, kaşlarını eğlenerek kaldırarak bana doğru bakıyor. "Hey, Pup, iyi bir duş aldın mı?"

Yavaşça başını sallıyor, gözleri bir bana bir Sean'a kayıyor. "Kahve?" Sean onu aşağı çekmek için bir kez daha soruyor.

Tekrar başını sallıyor ve sanki çözmeye çalıştığı bir problemmişiz gibi yavaşça bize doğru ilerliyor. Dolaptan bir kupa alıp adaya, dumanı tüten kupalarımızın arasına yerleştiriyorum ve dolduruyorum.

Ona ulaştığı anda Sean onu kendine doğru çeker, fısıltısını yakalamak kolaydır. "Sorun yok, bebeğim. Isırmayacağız." Yanağından öpüyor. "Çok güzel kokuyorsun." Ben onu tararken o da bir şeyler fısıldıyor,

Saçları bükülmüş ve başının tepesinde sabitlenmişti; ince, narin boynu utançtan, utançtan ya da her ikisinden birden kıpkırmızı olmuştu.

Brandy tırnaklarını fayanslara geçirerek mutfığa girerken Sean yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Gidip hızlıca bir tane alacağım," diye mırıldanıyor. "Sonra kahvaltı etmek ister misin?"

"Elbette," diyor, Brandy'nin kahvaltısını kasesine koyarken bana kısa bir süre bakıyor.

Sean yukarı çıkmadan önce ona yavaşça göz kırpmıyor ve "Hemen döneceğim," diyor. Cecelia buzdolabının önünde durup dalgın dalgın bana bakıyor, sütü alıp adaya doğru ilerliyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, çantayı atıyorum, gözlerini bana diktiğinde gülümsememi tutamıyorum, gözlerinde 'pislik' açıkça görülüyor. Yanına doğru ilerlerken bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

"Bununla ne zaman barışacaksın?" Yaklaşırken soruyorum, sütü açarken nefesim ensesine çarpıyor.

"Ben," dudakları sıkı bir gülümsemeyle kalktı. "Hiçbir fikrim yok. Sadece farklı."

"Öyle mi?" Başparmağımı narin boynunun eğiminde gezdiriyorum. "Dün gece seni becerdi mi?"

"Dom," diye sert bir şaşkınlık nefesi veriyor.

"Seni o mu boşalttı?"

"Buna cevap vermeyeceğim," diyerek elini salladı.

Saç bağıni çözdüğümde hızlı nefesler onu terk ediyor ve saçları omuzları boyunca gevşiyor. Parmaklarımı saç diplerinden geçirirken şampuan kokusu çarpıyor burnuma, parmaklarımın arasındaki ipeksi, soğuk hissi seviyorum. "Benim yaptığım gibi amına şarkı söyletebilir mi?"

Etrafımda gerildiğini hayal ettikçe onu işaretleme ihtiyacım artıyor. "O güzel yüzünü yatağa bastırıp boynunu ısırdı mı ..." Bu bir senaryo değil, onu en son aldığım zamanın anısı "... meme ucunu mor emdi ve o kadar derine itti ki alt uzaya gittin, *horozunu* ve *çarşaflarını* sular altında bıraktın mı?"

"Tanrım, Dom," diye bağılıyor telaşla, boynu ve profili kıpkırmızı, bardağının taşmasını önlemek için süt dökmeyi tam zamanında durduruyor. Parmaklarımı ensesindeki nemli saçlarda gezdirirken, gözlerinin kısa süreliğine kapandığını ve yeniden açılıp bana odaklandıklarında mavi ateşin parıltısını yakalıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz son gün gözümün önünde canlandıkça, kesik kesik nefes alışları artıyor ve kanım ısınmaya başlıyor. Cecelia'ya olan çekimim yüzünden,

cinsel hayal gücüm aşırı hızlandı. Her deney için istekli bir gönüllüden daha fazlası oldu, hiçbirisi ters gitmedi. Ona saatlerce ön sevişmeyle eziyet ettim, kenarlarından tuttum, yalvarmasını izledim, sadece daha fazlasını istemek için geri döndüm - bu konuda vanilya yok. Kendimi sapkın bir adam olarak değil, cinsel iştahı olan ve bunun sınırlarında dolaşan bir adam olarak görüyorum. O da benimle flört ediyor ve her seferinde karşılığını alıyor.

Sert uzunluğumu sırtında gezdirerek, dudaklarımı saç çizgisinin altına bastırmadan önce saçlarını odak noktam olan ensesinden uzaklaştırıyorum.

"Dom," diye fısıldıyor alarm halinde, "Ben, ben-"

"Şşşt," diye fısıldıyorum, "Sean ısırma konusunda kendi adına konuşabilir," dişlerimi boynunun arkasına batırmadan önce alay ediyorum. Kollarımı onun etrafında dolaştırırken çiğ bıraktığım derisini sıyırdığımda bir inilti kaçıyor.

"Kuralları çiğniyorsun," diye miyavlıyor zayıf bir protestoyla.

"Bu benim *mesleğim olduğu* için bunu bana karşı kullanamazsın," diye hatırlatıyorum ona, göğsünü avuçlarken yayılmış parmaklarımın uçlarını gergin meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum.

"Dom, yapamayız-"

"Öyle *değiliz*," diyorum burnumu açıkta kalan omzunda gezdirerek, "*Ben öyleyim* çünkü ev sahibi avantajına sahibim. Şimdiye kadar seni benimle bir odada yalnız bırakmaması gerektiğini çok iyi biliyor olmalıydı. *Asla*."

"İstemediğimden değil," diye titreyerek nefes veriyor. Kıkırdamamı tutmak için dudaklarımı ısıyorum. Hâlâ poliamoriye alışmaya çalışıyor ve ben de bir orospu çocuğu olarak bunu onun için kolaylaştırmıyorum. Bunu o seçti, hepimiz seçtik ve hiçbirimiz şikâyetçi değiliz, özellikle de o.

"Küçük çocuk şortunu indirirsem," diyorum, "erkek arkadaşın beni içine girerken bulacak diye o kadar korkuyorsun ki," vurgu için tekrar sıkıyorum. "Ama ne yapacağını *gerçekten biliyor* musun?"

"Hayır," diyor nefes nefese, omzunu ısırp onun görmesi için işaretlerken.

"Belki seni cezalandırır," diye fısıldadım, "ama hoşuna gideceğini biliyorsun. Çünkü sen benimkini seviyorsun, değil mi *Pup*?" Tıslıyorum, bu çalınan zaman için suçluluk duymuyorum çünkü Sean da tam olarak ellerini çekmiş sayılmaz. Onu bir ya da iki kez, fırsat bulduğunda onunla yalnız kaldığı anları çalarken yakaladım ama ikimiz de çizgiyi ya da onun yarattığı sınırları tam olarak aşmadık. Bu benim ona kızdığım bir şey değil, tam tersi de geçerli. Bu sınırlar sayesinde durumu idare etmek daha kolay oldu. Geçmişteki ilişkiler her zaman

planlanmış, evlerimizin dışında gerçekleşmiş ve kulübümüz üzerinde hiçbir etkisi olmamıştır. Bu dinamik diğerlerinden tamamen farklıdır.

Onlar açıkça geçiciydi ve bu aynı kategoride kalsa da, son kullanma tarihini kolektif ve kasıtlı olarak uzatan üçümüzüz. Ben de dahilim çünkü ona doyamıyorum.

Ancak bunun nihai bir sonu olduğunu görsem bile, Sean zaten bağlı olduğu için daha derine gittiğini inkar etmiyorum ve görmezden gelemeyeceğim bir şekilde ona çekiliyorum.

Avucumu karnının üzerinde gezdirerek parmaklarımı şortunun içine daldırıyorum, o da durdurmak için elimi tutuyor. "Regl dönemimdeyim."

"Senin klitorisin siklemiyor, ben neden sikeyim?" Parmaklarımı külotunun üzerinden ona masaj yapacak kadar içeri sokarak, ne kadar sikime takmak zorunda olmadığımı gösteriyorum. İşaret parmağımı yavaşça döndürmeye başlayınca başı geriye düşüp göğsümde dinleniyor.

"Tanrım, sen tam bir piçsin," diye mırıldanıyor, onu benim, parmaklarımın ve adanın arasına sıkıştırdığım elimde titremeye başlarken.

"Bunu inkar etme, seni boşaltmamı iste," diye emrediyorum, kalçalarını oynatmaya başlıyor, dokunuşuma doğru eğiliyor. "*Sor bana, Cecelia.*"

"Gelmemi sağla," diye kabul ediyor ve almadığım bir öpücük için başını çeviriyor - ona vermeyi reddettiğim bir öpücük çünkü bu sadece daha fazlasını istememi tetikleyecek. Öpüşmelerimiz bizi geri dönüş noktasının ötesinde ateşlemenin bir yolunu buluyor. Eğer harekete geçemezsem içinde olmak istemediğim bir uyarılma hali.

"Bu daha çok bir emir gibi geldi," diye kulağının kabuğunu ısırdım, "bir rica değil."

"Dom, lütfen," diye fısıldıyor ve bunun o bağlantıyı istediği için olduğunu biliyorum. Yalvarışını görmezden gelerek bir parmağımı ekliyorum, ona yavaş daireler çizerek masaj yapıyorum, vücudu hafifçe sarsılıyor. Nefes nefese, başını tekrar çeviriyor, çenesini yukarı kaldırıyor, dudakları o kadar yakın ki benimkilere değebiliyor.

"Yapma," diye bağıriyorum, kontrolüm kırılmanın eşiğinde. "Öp beni," diye mırıldanıyor, sesi boğuk.

"Hayır," diye bağıriyorum, omuzları titrerken ve klitorisi parmaklarıma vururken ihtiyacım beni ele geçirmeye başlıyor. Vücudu benimkine göre şekillenmiş, orgazmı zirveye ulaşmaya başladığında bunu fiziksel olarak hissediyorum. Başımın arkasını kavırıyor, dalgayı kovalarken çılgınca parmaklarıma biniyor.

Şortumun ince kumaşı arasından sikimi sırtına bastırarak onu nasıl iteceğime karar veriyorum. "Bir dahaki sefere seni becerdiğimde

Seni o kadar ıslatacağım ki, yüzünü yatağıma bastırıp seni ayırdığımda çoktan kalçalarına damlamaya başlayacaksın."

"Siktir, Dom," diye pantolonunu indirirken ensemdeki saçları öyle sert çekiyor ki sikim sarsılıyor.

"Vazgeç," diye emrediyorum, o devrilirken, tükenene ve sarkana kadar bana karşı titriyor. Aşağı inerken onu sımsıkı tutarak fısıldadığım kelimeler kontrolsüzce ortaya çıkıp uçuyor. "Sen hayatımda gördüğüm en *güzel kadınsın* Cecelia, özellikle de *benim için parçalandığında*."

Kahvemi almak için onu bıraktığımda aniden dönüyor. Beni tekrar adaya doğru itmeden, enseme sıkıca kavrayıp ağızlarımızı birbirine yapıştırmadan önce sadece daralmış maviliklerini görebiliyorum.

Gerildim, itiraz etmek için açıldım. "Cece-"

Bundan faydalanarak ısrarcı dilini ağzıma sokuyor ve anlık bir ihtiyaç beni kuşatıyor. Bir saniye, lanet olası bir saniye, beni içine çekmesi, dilinin şiddetli hamlesiyle eşleşmem için gereken tek şey - ki bunu yapıyorum, yalamaya yalıyorum. Kendimi öpücüğün içinde kaybederek beni kendisine kilitliyor ve rehin alıyor. Elini şortumun içine sokup sikimi kavrayıp hevesle pompalarken inlemeleri beni çılgına çeviriyor. Başparmağını başının üzerinde gezdiriyor, ağzına doğru inlediğimde memnuniyetle "hmms" diyor. Sikimi kısa süreliğine bırakıyor ve tırnaklarını kalçama batırmak için elini indiriyor. *Beni* daha da geriye itip *merhametiyle tezgâha* sabitlerken bacaklarım neredeyse bükülüyor.

Lanet olsun.

Katlanılabilir titremem şimdi bembeyaz bir aleve dönüştü. Tüm ağırlığıyla üzerime bastırırken, pençelerini derime daha da batırırken, bunun bana ne yaptığını bildiğimden, kurtulmak için kollarını kavıyorum.

Ağzımın kontrolünü elinde tutuyor, ben çılgına dönene kadar beni besliyor ve körüklüyor, aniden çekilmeden önce bana izin verdiği her şeyi becermeye hazır. Halime bakarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Tatmin olmuş gibi görünerek dönüyor ve kahvesine iki kaşık şeker atıp karıştırıyor. Bir kolunu gövdesinin üzerinde çaprazlayarak bana dönüyor, bir yudum alıyor ve donmuş, çivi gibi sert ve öfkeli bir şekilde durduğum yerde beni tarıyor.

Psikolojik olarak dizlerimin üstündeyim. Fiziksel olarak, bir tuğla duvarı sikebilirim.

"Yolun yarısına geldiğini varsayıyorum," parmağını kaldırıp şakağıma iki kez vuruyor, "çünkü *seviştiğimizde ne kadar iyi hissettirdiğini* biliyorsun.

Tezgâhı itti ve bana bakarak merdivenlere doğru yürüdü, "işini bitirebilirsin... oh, *selam*" dedi.

"Neden benden nefret ettin?"

"Senden nefret etmediğimi kim söyledi?"

Birlikte geçirdiğimiz ilk günün konuşması tekrar tekrar dönerken inleyerek komodinin üzerindeki küçük dijital saate bakıyorum.

Dijital saatin bulanıklığını fark edince gözlerimi kırptırıyorum ve bir iniltiyle elimi çenemde gezdiriyorum. Cecelia'nın mırıltıları, masaları çevirdikten sonra beni o mutfakta bıraktığından beri huzursuz zihnimde sayısız kez dolaşıyor - beni daha fazlasını istemeye, daha fazlasına *ihtiyaç duymaya bırakıyor*.

Gözlerimi kapattığımda, avuç içimi onun omurgası boyunca ve mükemmel kıcının kıvrımları üzerinde gezdirmenin kökleşmiş görüntüsü ve yağmurlu *ilk* günde beni hırpaladığı açık gerçeğin yankısı beni etkiliyor.

"Sen de sürekli bana bakıyorsun."

İlk günden beri bu samimi konuşmalardan kaçmayı başardım, ancak yine de benimle alay etmeye devam ediyor - Triple Falls'a geldiğinden beri yaptığı gibi beni davet ediyor. Bu sabah blöfümü gördü ve uzaklaşırken beni yatıştırmaya çalıştığını anladım. Daha da ötesi, üstünlüğün bende olduğunu düşünmeme izin vererek benimle *oynuyordu*. Elinde nasıl bir güç olduğunu biliyor ve masum numarası yapıyor.

Bu gece klavyemin başında kendimi onu düşünürken buldum. Onu kutumda eğlendirmeye çalışmanın yollarını. Bu düşünceler sonunda onu becermek istediğim çeşitli yollara gitti. Bastırılmış ihtiyacı dışarı atmak için aletimi *iki kez yumrukladım, ancak* boşuna, bu da beni kaynamaya bıraktı.

Onun kokusunu bir kez daha aldıktan sonra başımı çevirip derin derin içime çekiyorum, sonra geri çekilip tedirginliğimin kaynağına bakıyorum. Yastığı kavrayıp kendime doğru çekiyorum ve içime çekerek huzursuzluğumun nedenini tespit ediyorum. Koku hafızayı uyandırır, bu da diğer tüm duyuları tetiklemeye yardımcı olur. Yastığı yanıyormuş gibi bıraktığımda, son dokuz saatin her işkence dolu dakikasını tetikleyeninin onun bağımlılık yaratan aroması olduğunu fark ediyorum.

Koklamak için çarşafımı kaldırdığımda, onun güçlü bir kokusunu daha alıyorum. Her yerde o var.

Kafamda, arşıflarımnda. Libidom bile Fido'yu oynamaya başladı.

Sikerim böyle işi.

Dizlerimin üzerine sıçrayarak çarşafı kavırıyor ve sertçe çekiyor. Tüm yastıkları ortasına atmadan önce uçları köşelerden kopuyor, onları sarıyor ve bohayı omzuma bir çuval gibi geçiriyorum. Onu arkamda sürükleyerek aşağıya iniyorum, onun başka bir ipucu beni sararken sahanlığa vuruyorum ve onları yanıyormuş gibi merdivenlerin dibine fırlatıyorum. Mutfığa doğru yürürken, iki çift meraklı göz tarafından durduruluyorum. Tyler adanın diğer tarafında donmuş bir şekilde duruyor, kahve bardağı yarısına kadar ağzına gelmiş. Sean onun karşısında, ocağın başında, elinde spatula. Onları geçip mutfığa giriyorum ve lavabonun altından bir çöp torbası kapıyorum.

"Günaydın dostum," der Sean, sesi neşe doludur. "Bir kaza mı geçirdin? Merak etme. En iyilerimizin bile başına gelir."

Yatak takımımı çantaya yerleştirirken yukarı baktığımda, ben ikisinin arasına bakarken Tyler'ın gülmemek için dudaklarını ısırıldığını görüyorum.

Sean yumurtalarını ırpamak için spatulayla tembelce keserken, "Biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Yastık kılıflarını *yıkayabilirsin*, değil mi? Yastıkları da atmaya gerek yok."

"Siktir git," diye çıkışıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce çöp torbasını bağıyorum.

Korkulukları tutup ikişer ikişer çekerken ikisinden de kahkahalar yükseliyor.

Tyler kıkırdarak, "O çok sıkık," diyor. "Yemin ederim dün gece odasına girdiğimde K-Ci ve JoJo dinliyordu."

"Radyodaydı, seni pislik!" Savunmaya geçip yatak odama doğru yürüdüm. Şarkıyı bulutumda bulmuş ve bir ya da iki kez tekrar almış olabilirim. "Bu beni şaşırtmadı," diye alay edercesine bana baktı Sean.

"Ne kadar acımasızlarsa daha sert düşerler."

"*Tuzağınızı benimle karıştırmayın!*" Odama doğru son birkaç adımı atıp kapımı arkamdan kapatarak gürlüyorum. Göğsüm kabarıyor, sanki arşıflar bana geri dönecekmiş gibi kapının arkasını avuçluyorum. "Tanrı aşkına, Kral, kendine gel."

Ama yapamam çünkü içten içe bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Beni evcilleştirmeye alışıyor!

Odamda ondan herhangi bir kalıntı var mı diye tararken komodinin üzerinde bir saç bağı görüyorum ve gözlerimi kısıyorum. öp kutumu kaptığım gibi ona doğru yürüyorum, bir fiske vuruyorum ve kutunun içine atıyorum; iki puan kazandığım için memnunum.

Eğer bu bir özlem ya da bağlılıksa, tam burada sona erer.

Şu anda.

"Hiç aşık oldun mu? . . . Bu aptalca bir soru değil." "Eğer aşkı alakasız buluyorsanız öyle."

"Aşk neden önemsizdir?"

"Çünkü beni ilgilendirmiyor."

"Asla olmayacak," diyorum kimseye, duşa doğru ilerleyip duşu açarken, lavabomun üzerinde bir tüp dudak boku görüyorum ve onu yakındaki çöp kutusuna atıyorum.

Aşk dört harfli bir *lanettir*. Bildiğim kadarıyla hiçbir kuş -hiç aynı şekilde uçmadı.

Şimdiye kadar siktiğim tüm kadınlara rakip olacak bir görünüşü, tapınmak için yaratılmış bir amı olabilir. İyi bir sohbet ve okuma partneri bile olabilir, ama ben. *Olmayacağım. Olmayacağım. Evcilleşmeyeceğim.*

THIRTY

Evcilleştirildim.

Biraz.

Küçük bir

dereceye kadar.

Minicik,

gerçekten.

Daha da kötüsü, aslında bunu *o kadar* da önemsemiyorum.

Bunun nedeni, aksi takdirde kaotik olan varlığıma mütevazı bir rutin getirmesi.

Müzik hoparlörlerimden süzülürken Cecelia yanımda bir sayfa çeviriyor. Son zamanlarda yaşanan kısa süreli uykusuz gecelerden - gökyüzünün kırılmayı reddettiği ve yağmurun gelmeyi reddettiği - bitkin düşmüş bir halde, gevşemeye başladığımda gözlerimi kapatıyorum. Elimi göğsümün üzerine koyup işaret parmağımla şarkıya eşlik ediyorum. Annem Chicago'yu severdi. Birkaç ölçü sonra profilimde masmavi bir bakışın kaçınılmaz ağırlığını hissediyorum.

Tek gözümü açtığımda Cecelia'nın kitabının göğsünden kucağına kaydığını görüyorum. Üzerinde bembeyaz külotundan başka bir şey yok, çenesi gevşek bir şekilde bana bakıyor. Bir saniye sonra çarşafı havaya fırlatıyor, çarşaf kısa bir süre havada asılı kalıp yere düşüyor ve yatağı karıştırmaya başlarken üzerini örtüyor.

"Ne yapıyorsun lan?" Keşfedici parmaklarıyla yan tarafımı dürttüğünde soruyorum.

"Görünüşe göre eve birlikte geldiğim orospu çocuğunu kaybetmişim," diyor, ses tonu neşeli, çarşafı indirmeden önce göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Çünkü az önce onu Peter Cetera'yı dudak senkronizasyonu yaparken yakalamamın imkanı yok.

. . . O.M.G. bu bir kızarma mı? Kızarıyor musun?"

Gülümsememi gizleyemeyerek avucumu yavaşça göğsüne doğru uzatıyorum ve onu yataktan itmeden önce düzleştiriyorum. Bir gümbürtüyle yere düşüyor, histerik kahkahaları yatak odamı dolduruyor. Hiç de alışık olduğum bir şey değil - olabileceği fikri göğsümü biraz geriyor.

Kahkahası hafifçe yatışan Cecelia'nın kafası ortaya çıkar. Dizlerinin üzerine çökerek kollarını yatağın üzerinde kavuşturur, kaşlarını kaldırır. "Cecelia'ya not, biraz şarap ve birkaç nefes, ve senin gizli romantikliğinin ortaya çıkıyor."

"Bir damla bile içmedim ve bunu sen de biliyorsun," diye iddia ediyorum.

"Bu da ne demek istediğimi daha iyi kanıtlıyor," diyerek omuz silkiyor. "Sırrın benimle güvende, benim tehditkâr orospu çocuğum, ama son zamanlarda bana defalarca söylendiği gibi, sana 'sahip çıkmanı' söylemenin benim görevim olduğunu hissediyorum."

"Hayal görüyorsun," diye reddediyorum.

"Seni suçlayamam. Dedikleri gibi, 'artık böyle aşk şarkıları yapmıyorlar.'"

"Onlar aptal."

"Ah, Jean Dominic," diye mırıldanıyor, "ama kabul etmelisin ki bu seni *havaya* sokuyor, değil mi?" Ayağa fırlıyor ve yan dönüyor, kışını dışarı çıkarıyor ve dönmeye başlamadan önce ellerini kalçalarına yerleştiriyor. "Bugünlerde her şey çarpışma ve eziyet," diye gürlemeden önce korkunç bir erkek tınısı taklidiyle bağırıyor, "ve 'dizlerinin üzerine çök ve *em onu* biatch!'"

Her kelimeyle birlikte kışını da dışarı çıkarıyor ve kollarını da işin içine katarak dönmeye devam ederken yüksek sesle kahkaha atıyorum. "Dur," diye kıkırdıyorum, "kendi iyiliğin için -ve benim iyiliğim için- ve bunu bir daha *asla* yapma."

Dönüyor ve kirpiklerini kırıştırırken omzunun üzerinden cilveli bir sırtış fırlatıyor. "İçindeki romantiği inkâr etmeye çalışmamalısın Jean Dominic, onu gördüm ve seni Bronz Süvari'yi karıştırırken yakaladım."

Omuz silkiyorum. "Konu iyi."

Yatağa geri tırmanıyor ve burnunu benimkine bastırarak benden bir kıkırdama daha çıkarıyor. Cesareti kısmen kurtardığımız şişeden kaynaklanıyor ve ben de ona bunu söylüyorum. "Sen kesildin."

"Yine de hepsini içtim ve sakın başka yöne çekmeye çalışma dostum. Vücudunda birden fazla romantik kemik var." Kaşlarını çatıyor ve parmaklarını sikimde gezdiriyor.

"Hepsini okumadım," diye yalan söyledim.

"Ah, huh ... eminim yapmamışsındır, bu yüzden diğer iki kitap aniden rafında belirdi." Bana yaslanarak burunlarımızı birbirine bastırıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Ben de bazı şeylerin farkına varırım, kuş adam." Sesini fısıltının üzerine çıkarıyor. "Bu gece tam havandasın. İyi bir ruh hali diyebilir miyim?" Burnumu çekip kışını kavıyorum ve uyarmak için sertçe sıkıyorum.

"Ah, tamam, iyi, zorlamayacağım. Ayrıca, o gülümsemeyi birkaç saniye daha tutarsan, yüzünü korkutabilirsin."

"Hard Habit to Break "in açılış notaları çalmaya başladığında yanımdaki yerini alıyor. Başını yastığı paylaşacak şekilde eğerek şarkı bitene kadar dikkatle dinliyor. "Bu konuda yorumlanacak bir şey yok," diye yorumluyor, farklı dönemlerden daha eski, daha şifreli müzikleri dinleyip sözlerini çözmeye çalıştığımız yeni başlayan rutinimizden bahsederken. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı sıkıyor ve gözleri buğulu bir şekilde bana bakıyor. "Tanrım, bu çok güzel ve *acı vericiydi*."

"En iyi şeylerden bazıları."

Başını avucuyla destekleyerek yan döner. "Ne gibi?" "Büyümek," diyorum, boğazının çukurundaki çukurun izini sürerek. "Doğru," diyerek parmağımı kavırıyor ve saygıyla öpüyor. "Birisi doğum günüm yaklaşıyor." Başucumdaki saate bakıyor, "tam dört saat sonra." Gözleri hesapçı yarıklara iniyor.

"Lütfen gelmeyeceğim planlar yaparak kendinizi utandırmayın," diye uyarıyorum.

"Beni hafife alma, Jean Dominic," diye takılıyor, parıldayan gözleri bir planın zaten yürürlükte olduğunu belli ediyor.

"Adımı böyle söylemeyi kes. Ben Fransız bir şair değilim." Saçlarını omuzlarından uzaklaştırırken, tamamen rahatlamış ve görünüşe göre ... eğlenmiş olduğu kolayca anlaşılıyor. Fiziksel ilişki dışında başka bir kızla gerçekten başardığımı söyleyemeyeceğim bir şey.

Ama ne kadar süre için? Odamda kilitli kalarak mutlu olamaz. İhtiyacı var-

"Her ne düşünüyorsan, dur. Bu doğru değil," diyor usulca, endişemi okuyarak. Bu konuda çok iyi olmaya başladı. Konuşmayı daha fazla ilerletmeyeceğimi bildiği için dizginleri eline alıyor. "Bir tane yak. Bu sefer seninle sigara içiyorum ve DJ'lik yapıyorum."

Oturmak için ayağa kalktığımda, o masaüstümde açık olan geniş dijital kütüphanede gezinirken ben de emredileni yapıyorum. Bir dakika geçmeden, annemin en sevdiği gruplardan biri olan Commodores'un "Oh No" şarkısı çalmaya başlıyor.

Şaşkınlığımı görünce omuz silkiyor. "Daha önce çaldığında bayılmıştım." Tuş takımımın sesini açarak sırtıyor, bu gece konağın tam kapasite dolu olduğunu biliyor -komşuları kızdırdığına şüphe yok. Odamda Lionel Richie bangır bangır çalarken bile verecek bir şey bulamıyorum. Özellikle de o heyecanla yatağa geri sıçrayıp üzerime atladığında. Başını eğip dudaklarını ve dilini boynumda gezdirdikten sonra komodinin bir prezervatif alıyor.

"Seni bu şekilde becermeyeceğim," diye kesin bir dille ilan ediyorum, "Benim de sınırlarım var," diye mırıldanıyorum beni baştan çıkarmak için elinden geleni yaparken aktif dudaklarına karşı. "Zaten daha iyi bir yargıya karşı çok fazla genç kız filmi izledim."

Onu ters çevirip kalçalarının arasına gömüldüğümde, komodinin üzerinde yakmamı emrettiği esrarı atarak, "İki," diyor.

"Evet ve bu *iki* fazla."

Kafamın dışında geçirdiğim nadir günlerden biriydi. Dizüstü bilgisayarımda film izlemek ve sevişmek dışında hiçbir şey yapmadığımız ama dünyam sona eriyormuş gibi hissetmediğim bir gündü. Bana bakıyor, romantizm sarhoşu bir aptal gibi sırtıyor. Bu bakış çok açık; ister garajda ister yalnız olalım, bana herkesin önünde, utanmadan, korkusuzca attığı bir bakış. Kafamın ve göğsümün artık görmezden gelemediği bir bakış. Kimyanın ötesinde olduğunu hissetmeye başladığım bir bakış.

Mutlu cehaletim bana bakıyor, gülümsemesi soluyor, o bakış her zaman mevcut.

Bunu görmezden gelmek lanet olası bir işkence, bu yüzden artık bunu yapmaya ya da inkar etmeye zahmet etmiyorum. Yapamıyorum, öyle ki yüzünü avuçluyorum ve onu öpmek için alçalıyorum. Öpücüğü kapattığımda sersemlemiş bir şekilde geri çekiliyor. "Bu ne içindi?"

Aramızda her ne oluyorsa gerçek olduğuna ikimiz adına inandığın için, çünkü ben inanamıyorum.

Ağızına tekrar girdiğimde zonklama daha da artıyor ve o da benimle eşleşiyor, yaladıkça yalıyor. Saniyeler içinde sertleşiyorum ve bunu görmezden gelmeyi reddediyorum, bu şeyi, bu

Bu duygu, bu durum. Lionel bize serenat yapsın ya da yapmasın, aramızdaki çekim beni ele geçiriyor ve onun inlemeleriyle birlikte beni yönlendirmesine izin veriyorum. Tam külotunu indirecekken, yatak odamın kapısına vuruluyor ve bir saniye sonra kapının diğer tarafından Tyler'ın sesi yükseliyor.

"Lütfen, Tanrı aşkına, bu gece başka aşk baladı yok. Tek istediğim bu."

Sean bir saniye bile geçmeden "A-siktiğimin-adamları, kardeşim" diye seslendi.

Tyler yatak odasının kapısını çarpmadan önce, "Elime geçen ilk fırsatta bu siktiğimin kardeşlik evinden taşınıyorum," diye tersliyor.

Cecelia ve ben histerik bir şekilde gülerek birbirimizden ayrıldık. Yana doğru eğildi ve ben *gideceği* yeri -yere- fark edip onu iyice kavradığımda beni de kendisiyle birlikte aşağıya çekti.

Orada kalıyoruz, yatağın onun tarafıyla benim kitaplığımın arasına kıvrılmış, o benim koluma girmiş. Güneş battıkça oda kararıyor ve ikimiz de hareket etmiyoruz. Sokak lambasının fısıltıları panjurlarımın arasından geçerek bilgisayarımın arkasındaki duvara vuruyor, biz Commodores dinlerken bir yandan da esrar içiyoruz. Plak bittiğinde Cecelia, Triple Falls'a çağrılmadan önceki hayatından bahsederek benim yapmayacağımı bildiği uzun sessizlik nöbetlerini dolduruyor.

Aramızdaki bu şey düzenli hale geldiğinden beri, bu kısımdan kaçınmak için elimden geleni yaptım - onu beslemenin sonuçlarını bilerek ve kaçınılmaz olduğuna karar vererek.

Çünkü bilmek istiyorum. *Her şeyi.*

Ben de bildiğim ayrıntılar hakkında bilgisizmiş gibi davranarak dinliyorum. Aynı zamanda bana anılarını ve onun için önemli olan insanları anlatıyor. Hakkında okuduğum bazı kurguları -paralel bir evrende yaşayan bir kız- gerçeğe dönüştürüyor ve aramızda yeni bir gerçeklik fısıldarken onu harekete geçiren şeyin güzelliğini anlatıyor.

"Özür dilerim. . . Susmadım," diyor bir süre sonra. Ne kadar zaman geçtiğinin farkına bile varmıyorum, melodik sesine, geçmişine, maskaralıklarına, gülümsemesine veya kıkırdamasına - komik olmadığı zamanlarda bile - daha derine dalmışım.

Özellikle o zaman.

"Ottan olmalı," diyor sanki birlikte olduğumuz süre boyunca saçmalamamış gibi. "Seni sıkıyor muyum?" Ben daha söyleyemeden

Cevap ver, yine konuşuyor. "Ne hakkında konuştuğumu hatırlamıyorum zaten."

"Sen ve Christy yedinci sınıfta annenizin arabasını çaldığınızda," diye sordum.

"Dinliyordun," diye düşünüyor.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi," diye şaka yapıyorum, bunu bilsin diye onu kendime daha sıkı çekiyorum. Arkasına yaslanıp boynuma yavaş ve şehvetli bir öpücük kondurmadan önce profilime bakarken tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. Beni önemsedini bilmemi ve bunu hissetmemi istiyor ve ben de hissediyorum.

Bunu durdurmak anlamsız ama teşvik etmek işleyebileceğim en büyük suç.

Bu gece ikisini de yapmayacağım.

Yumuşak mırıltılarının gücü azalmaya başladığında onu kaldırıp yatağa, üstüme yatırıyorum. İçime gömülüp yanağını göğsüme yaslıyor, kalçasını gövdemle etrafına doluyor; bu hareket tanıdık. Biz böyle uyuruz. Göğsüme yerleştiği hissi, kendime hiç kimseyle izin vermediğim türden bir yakınlık.

Hiç.

Çünkü şu an içimde tam da bu çatışma yaşanıyor.

"Mutlu yıllar Dom," diye fısıldıyor usulca, uykuya dalmadan önce parmaklarını göğsümde gezdiriyor. Uyku ile bilinç arasında bir yerde, istediğim tek hediyeyle sahip çıkıyorum, kalçasını avuçluyorum ve onu kendime daha da yaklaştırmak için yukarı çekiyorum. Dudaklarımı alnına bastırıp tutuyorum, kokusunu içime çekiyorum ve kendimi bizim fikrimize bırakıp orada oyalanıyorum - eninde sonunda, yere düştüğümde beni bekleyen sert, affedilmez gerçeklik tarafından sarsılacağımı bilerek.

Elini aletimin üzerinde hissettiğim için uyanıyorum, Cecelia'nın diliyle başını fiskelediğini görmek için gözlerimi zamanında açıyorum, gözlerimin açıldığını görmek için yukarı bakarken yemyeşil dudaklarını kaldıran en şeytani gülümseme.

"Merhaba," diye mırıldanıyor, daha çok bir uyarı gibi çınlayan bir selamlama. Yeni duş almış, atlet ve külot giymiş, saçları nemli, yalamalar arasında dilinden bir itiraf dökülmeye başlarken beni sıkıca kavlıyor.

"Merak etmişsindir diye söylüyorum," diye mırıldanıyor, dilini sikimin bir yanından diğer yanına doğru düzleştirmeden önce, "Seni çıplak gördüğüm gece daha cesur olsaydım. O zaman bunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilseydim," diye mırıldanıyor, sesi saf bir sıcaklıkla çıkıyor, "odana girerdim," dilini ucumda gezdiriyor, "ve bunu yapardım." Şişmiş dudaklarını uzunluğumun etrafında kenetleyerek beni boğazının arkasına götürüyor.

Yüce İsa.

Dudakları bu yatakta geçirdiğimiz saatlerden dolayı hâlâ şişmiş bir halde, benimle uğraşırken kısık bir inilti duyuyorum. Cildi işaretlenmiş, omuz ve boyun kızarıklıkları dipsiz hayal gücüm nedeniyle hala çiğ.

"Siktir," diye homurdanıyorum, bağımlılık yapan kokusu beni istila ederken kalçalarımı boşa tutmak için savaşıyorum. Bir saniyeyi bile kaçırmamaya kararlı bir şekilde, nemli saçlarını avucumun içine alıyorum, sikimi sertçe çekerken emiyorum, tabanımı sıkı bir şekilde tutuyorum. Engellemeler unutulmuş, kendinden emin bakışlarını üzerimde tutuyor - benim tepkime.

Onu kendime doğru kaldırmak için hamle yaptığımda, ellerimi savuruyor ve benim zevkimi kendisi için alırken beni merhametine bırakmak istediğini açıkça belli ediyor. Kendine geliyor ve onu arzulayanlar üzerindeki gücünün ne kadar etkili olduğunu fark ediyor. Bu bilgiyle, bırakıyorum, benden ihtiyacı olanı almasına izin veriyorum. Bunu yaptığım anda beni öyle bir emiyor ki, saçlarına doladığım parmaklarımı sıkarak yıldızları görüyorum.

"Perine ya da apış arası" diye zihinsel bir sayım yapar gibi sıralıyor. Taşaklarımın hemen altındaki deriyi fırçalıyor, ucumun ağzından çıkmasına izin vermeden önce emerken çarşaflarımı yumrukluyor. "Oh, bunu *yüksek sesle* mi söyledim?"

Tırnaklarını nazikçe taşaklarımın üzerinde gezdirirken gözlerimi kısıyorum ve nutkum tutuluyor.

"Bunun bir erkeğin *en güçlü erojen* bölgelerinden biri olduğunu *biliyorsun*, değil mi?" Taşaklarımın altındaki deriyi keşfedici bir dille yalarken, beni derinlemesine gırtlaklamadan ve başparmağının pediyle hafifçe bastırmadan önce bunun hızla benimkilerden biri haline geldiğini gösteriyor.

Bir canavar yarattım.

Tırnaklarını kalçamda gezdirirken "Cecelia," diye uyarıyorum.

"Gel," diye emrediyor, tabanımı sertçe kavıyor ve başımın etrafını emiyor.

"Kahretsin," diye nefes veriyorum, sanki ihtiyacı olan havaymış gibi

salgımı yutuyor. Göğsüm kabarıyor, dilini şaftımın her iki tarafında düzleştirirken ona bakıyorum. Beni serbest bırakmadan önce hassas ucumdan dikkatlice kaçınıyor ve

Gözleri memnuniyetle parlayarak üzerimde gezinmeye başladı. "Mutlu yıllar, orospu çocuğu ve günaydın."

Gülümsememi bırakarak başparmağımı şiş dudaklarında gezdiriyorum. "Her ikisi de olabileceğine beni ikna etmek için iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Bir duş al ve benimle aşağıda buluş," diye fısıldıyor dudaklarıma taparcasına birkaç öpücük kondurmadan önce.

"Bana katıl," diye fısıldıyorum, onun ses tonuna uyarak.

"Ben duşumu aldım, aşağıda görüşürüz," diyerek üzerimden atlayıp yatağın kenarına oturdu.

Kolunu kavrayıp üst kısmını kendime doğru çekiyorum, kaşlarım kalkık.

"Cecelia?" "Evet?"

"Aşağıda ne bekliyor?"

"Kahve," diyor, masummuş gibi davranarak. "Sana istemediğimi söyledim-"

"Kapa çeneni King," diyerek elimden kurtuluyor ve ayağa kalkıp şortunu yukarı çekerek bir sonraki emrimi omzunun üzerinden fırlatıyor. "Çabuk ol."

Kapımı arkasından kapattığında, bakışlarım tavana doğru yöneliyor. Bir yıl daha yaşlandım. İstedğim geleceği yaratmak için bir yıl daha. Yaşadığım hayatın bana yetmediğine karar verirsem onu değiştirmek için bir yıl daha - kendim ve kardeşlerim için açtığım yolda ilerlememek için bir fırsat yılı daha. Bu seçim her geçen yıl daha da zorlaştı. Son birkaç aydır yaşadığım hayal kırıklıkları ve ilerleme kaydedememek, mürekkeplendiğimden beri ilk kez bu kararı sorgulamama neden oldu. Banyoda durmuş dövmemi inceliyorum.

Bir adam gerçekten ne fark yaratabilir?

Bundan yüz yıl sonra, kolektif olarak yaptığımız tek bir şey bile gerçekten önemli olacak mı?

Kazandığımız her zafer binlerce geri adımla silinip gidecek mi?

Avucumu yoğun bir şekilde basılmış mürekkebin üzerinde gezdirerek, iğnelerin derime girdiği günden beri yaptığım gibi, denemekten vazgeçiyorum.

Zihnim, mavi gözlü kılık değiştirmiş bir şeytanın ya da dakikasına göre meleğin uyandırma dili nedeniyle çoğunlukla sessiz. Saçlarımı şampuanlamanın tam ortasında duman alarminin tiz sesi duyuluyor. Köpüklerin bir kısmını durulamayı başardıktan sonra dışarı sıcıyorum ve havlumu kaptığım gibi fayansların üzerinde biraz kayıyorum. Havluyu etrafımda tutarak merdivenlerden aşağı koşuyorum ve sahanlıkta beni karşılayan manzarayla duruyorum.

Mutfak adamızın üzerinde elle boyanmış bir 'Mutlu Yıllar Orosu Çocuk' pankartı asılı. Brandy yan tarafta oturuyor, kuyruğunu sallıyor, tüylü çenesinin altına koni şeklinde bir doğum günü şapkası takmış. Dikkatimin geri kalanını Cecelia'nın çılgınlıkları ve Sean'ın histerik kahkahaları çekiyor. Cecelia, dumanı tüten fırını açarken Sean'ı alarmdan daha yüksek bir desibelde azarlıyor. İki elini de eldivenle kapatmış, yanık pastırma kokusu burnuma dolarken bir kek alıyor.

"Vazgeç artık, Pup," diye kıkırdıyor Sean, kızın beline dolanıyor ve onu pastayı tuttuğu yerden kaldırıp lavaboya doğru savuruyor, kız da pastayı ortasından bırakıyor, "... sana dikkatimi dağıtmamanı, bana sadece beş dakika vermeni söylemişim!"

Sean ona sokulup derin derin kıkırdarken Cecelia Sean'ın tutsak tutuşuna karşı koyuyor. Onu serbest bırakan Sean yanan pastırmayı bir ocaktan diğerine taşıırken Cecelia beni görüyor, şampuan göğsümden aşağı kayıyor. Brandy de beni fark ediyor, tam afişin sağ tarafı asılı olduğu yerden düşerken havlıyor ve akan yumurtalarla dolu bir parti tabağını da beraberinde yere süpürüyor. Bu lanet bir sirk ve istediğimi hiç düşünmediğim ama o kaotik saniyelerde bir anlığına gördüğüm her şey.

Cecelia'nın yüz ifadesi düşerken Sean yangın alarmına doğru bir süpürge sallamaya başlıyor, gözlerini tüten kekten yanmış pastırmaya, Brandy'ye ve tekrar bana çevirirken omuzları hayal kırıklığıyla çöküyor, dudakları titriyor.

Yani, *bu hayranlıktır.*

Çok gizemli bir yer, gözyaşları ülkesi." -*Le Petit Prince*, Antoine de Saint-Exupéry

THIRTY-ONE

Monitörümün hoparlöründen melodik bir "cha-ching" sesi geliyor ve ben de birkaç tıklama yaparak son yumurtamın çatlamasını izlemeye koyuluyorum. Kardeşimin yıllar önce Fransa'daki bir at yarışında oynadığı kumardan beri para bir engel teşkil etmiyor. Beni genç bir milyoner yapan ve Exodus'un kuruluşunu finanse eden bir kumar. O zamandan beri fonlarımızı yönetmek en sevdiğim hobilerimden biri haline geldi, buna yozlaşmış piçleri makinemize daha fazla beslemeleri için terörize etmek de dahil.

Başka bir gün, oyunu oynayan, kazanan ve yol boyunca ahlaki bir ya da yirmi adımı kaçırdığı için her şeyi kaybeden başka bir takım elbise. Çoğunun uyduğu ekonomik düzen nedeniyle onlarca düzine var. Bizim gibi uymayanlar ise hedef göstermeyi çocuk oyuncağı haline getiriyor. Kirli işlerle hızla biriken servetin peşinden gitmek beni Timothy'ye götürdü.

Yüksek kattaki ofisinin köşe görüntüsüne tıkladığımda, özenle oluşturulmuş aşk mektubumu tararken yüz ifadesini seçebildiğimi fark etmek beni heyecanlandırıyor.

Görece yeni bir servete ve güce sahip olan Timothy iki yoldan birine düşecektir - bunlardan biri büyük olasılıkla *mezar* olacaktır.

Hayatının yeni yönü için özenle hazırladığım manifestomu bitirdiğinde, kahvaltısını çöp kutusuna atıyor. Derinlere baktığımda

İki numaralı kapıyı seçerse kesinlikle empati kuramaz.

Aksine, on dört yaşındaki üvey kızının bir başka gece yarısı saldırısına karşı güvende olduğunu bilmek beni rahatlatacak. Almak üzere olduğumuz maaş çeki -eğer bir numaralı kapıyı seçerse- sadece bir bonus olacak.

Bir yıl önce olsa bunun çok daha büyük bir zafer olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi?

Karşı karşıya olduğum şeyle kıyaslandığında -dakika dakika bir döngü halinde oynamasını engellemeye çalıştığım imgelerle birlikte- Timothy'nin ölümü önemsiz geliyor. Saate bakarak Buick üzerinde biraz çalışmaya karar veriyorum. Masamdan kalkıp kulaklıklarımı çıkarıyorum ve Cecelia'nın belli belirsiz adımı söylediğini duyduğuma yemin ederek geriliyorum.

"Dom!" Ön kapı aşağıya çarparken Cecelia aşağıdan bağıyor. Bunu ya da sesindeki titremeyi hayal etmemiştim. Nabzım yükseliyor, beni tekrar çağırdığında yatak odamdan aceleyle çıkıyorum, çağrısındaki aciliyet açık. Beni fark edip kollarıma atıldığında merdiven sahanlığını yaralamıştım. Onu yakalamayı zar zor başarıyorum, yüzünü göğsüme gömerken sırtım arkamdaki duvara çarpıyor.

"Neyin var?" Kalbim küt küt atmaya devam ederken ve kulaklarımda çekiç sesleri çınlarken, ben bir dizi senaryo arasında gidip gelirken kollarımda titriyor.

"Cecelia, ne oldu?" Onu nazikçe kendimden uzaklaştırarak tepeden tırnağa inceliyorum ve herhangi bir yara izi görmüyorum. Aklıma belki de bizim hakkımızdaki gerçeği keşfetmiş olabileceği düşüncesi geliyor - ben ve babası hakkındaki gerçeği. Ama bilmiyor olamaz, yoksa bana bu şekilde yapışmazdı... tabii acıma duygusu değilse. Bana baktığında takdirden başka bir şey görmüyorum. Güzel yüz hatları bükülmüş, rimel izleri yüzünü kaplamış; ellerimin arasında avuçluyorum.

"Ne?" Tekrar soruyorum, öfkeyle gözyaşlarını başparmaklarımla siliyorum. "Ne oldu?" Yüzü tekrar düşerken soruyorum ve içinden bir hıçkırık patlıyor, sesi içimi parçalıyor.

"Tanrım, söyle bana," diyorum, ses tonum sert. Film izlerken ya da iyi bir kitabı bitirdikten sonra sessizce ağladığını görmüştüm ama bu tamamen farklı.

"Cecelia," diye bağırdım, "iki saniye sonra-"

"Sen, onlar için ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, geri çekilerek. "Bugün Tyler'la birlikte çekleri teslim etmeye gittim ve ben," bana bakarken dudağı titriyor, bir gözyaşı daha yerini diğerine bırakıyor, ifadesi çarpıyor

Benim için hayranlık ve hayranlık karışımı bir balyoz etkisiyle. "Onlar için yaptığın şey Dom, inanılmaz."

"Cecelia," diye homurdanıyorum içim rahatlarırken, "Bu-"

"Hayır," diye azarlıyor, Tyler arkasından içeri girerken öfkeyle başını sallıyor, dudakları eğik bir şekilde eğiliyor. Omzunun üzerinden gözlerimi ona dikiyorum. Omuz silkiyor. "Bana bakma dostum. Anladı," diye iç geçiriyor, "bütün gün böyleydi."

Odasına giderken yanımdan geçerken Cecelia'nın sırtına teselli edici bir el koyuyor. "Yakında görüşürüz, güzelim."

"Bugün için teşekkür ederim Tyler," diye burnunu çekiyor Cecelia, saygı dolu bakışları Tyler merdivenleri çıkana kadar onu takip ediyor, sonra tekrar bana odaklanıyor.

"Yaptığın şeyi küçümseme hakkın yok Dominic. Onların hayatlarını nasıl değiştirdiğini bilmeyi hak ediyorsun."

Yüzünü avuçladığım eli kavriyor, bunu bana ifade etme ihtiyacı, benim rahatım için her zamanki duygusal kaçamaklarından daha ağır basıyor. "Onları kurtarıyorsun-" Tekrar çöküyor ve o zaman bu özel kulüp işinin onun için ne kadar kişisel olduğunu anlıyorum. Başparmağımla daha fazla gözyaşını sildiğimde, annesinin ellerinde katlandığı ihmalin yıllarca bastırılmış kabulünü yeniden yaşadığı anlaşılıyor. Kolunu nazikçe kavrayarak onu merdivenlerden yukarı odama götürüyorum, önünde diz çökmeden önce yatağımın kenarına oturtuyorum. Konuşacak kadar kendini toparlayana kadar birkaç saniye geçiyor - gözleri anılarla parlıyor.

"Bunun ilk olduğunu hatırladığımda beş yaşındaydım ... kafasının içinde kaybolduğu ve kontrolden çıktığı ilk sefer," diye burnunu çekiyor, sesi çığ. "Sanki varlığını unutmuş gibiydi ... gözleri ... sanki içime bakıyor gibiydi. Acısını, çok acı çektiğini *hissedebiliyordunuz*," derken sesi çatlıyor. "Ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, gece gündüz kanepede yattığı. Hiç hareket etmedi Dom. Kıyafetlerini değiştirmede ya da duş almadı. Onunla konuşmaya çalıştığımda sanki beni duymuyordu. Düşündüğümü hatırlıyorum..." yanağından bir damla gözyaşı daha süzülürken titriyor. ". . . "Belki yerleri süpürür ve bulaşıkları yıkarsam, bu onu mutlu edebilirdi."

Cecelia'nın kendisinden daha uzun bir süpürge sapını kullanmaya çalıştığını ve muhtemelen ulaşamayacağı bir lavaboda bulaşık yıkamak için ayak parmaklarını zorladığını hayal ettiğimde göğüs kafesimdeki boşluk genişliyor.

"Dilek sandviçi yedim," diye itiraf ediyor utangaç bir şekilde, ağlamalarını konuşabilecek kadar susturmaya çalışırken vücudu titriyor, "onların ne olduğunu biliyor musun?" "Evet," diye fısıldıyorum, her şeyin farkında olarak, "keşke daha çok olsaydı ekmek arasında-"

Hüzünlü bir gülümsemeyi paylaşırken "Peynir," diye bitiriyor.

"Peynir bitene kadar, sonra ketçap ve ekmek oldu." Masmavi gözleri sonunda bana odaklanıyor ve beni sabitliyor. "Denedi, Dom, gerçekten denedi. Hem de çok. Zirveleri inanılmazdı - sahip olduğum en iyi anılardan bazıları. Ama düşüşleri -büyüleri- bizi her zaman o kadar geriye götürürdü ki, aradaki zamanı yetişmeye çalışarak geçirirdi."

Bana uzun ve sert bakarken dudakları titriyor, konuşmadan önce daha derinlere iniyor. "Görünmez olmanın, hasta bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğini biliyorum. Acı çekmek ve sürekli ışıklar kesilecek mi, öğle yemeği paran olacak mı ya da yemek yiyebilecek misin diye endişelenmek. Orada olduğum o gece bunu gördüm. O evin atmosferinde *bunu hissettim*. Çaresizlik," avucunu göğsünün üzerinde tutuyor, "çünkü orada duruyor, duvarlarda ve ben onu tanıdım. Ben de bunu yaşadım."

Yüz ifademi tartıyor ve kalbim kontrolden çıkarken ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yok - itirafları her birinde daha derine iniyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, "sana yüklenmek istememiştim, sadece . . bugün bana bir şey yaptı ve o insanlar aydınlandıkça, yüzlerindeki endişe azaldıkça . ." diye anlatıyor, her bir hecesinde kalbi var. "Buraya gelmek zorundaydım. Bugün muhtemelen görünmez bir çocuğu benzer bir kaderden kurtardığınızı söylemek zorundaydım. *Bizim* gibi çocukları... ya da annem gibi hasta olan ve hala hasta olan ve ihtiyacı olan yardımı alamayacak kadar parasız olan birini." Çekingen bir şekilde elini uzatarak yüzümü avuçluyor ve başparmağını yavaşça çenemde gezdiriyor. "Bu yüzden burada olduğumu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü gerçek bu. Tek bildiğim e-postada yazanlardı. Sean bu konuda bana güvenmemişti ama dürüst olmak gerekirse ben de onun bana Cecelia hakkında fazla bir şey anlatmasına izin vermemiştim. Ev donanımlı ve dinleniyor olmasına rağmen, onu aldığım günden beri dinlemedim. Roman geri dönmedi, bu yüzden onun mahremiyetine saygı duydum - merak etsem bile.

"Ben buradayım. Triple Falls'a geldim çünkü o hasta. Ben mezun olduktan hemen sonra derin bir depresyona girdi. İşlevini yerine getiremiyordu, bu yüzden Roman davetiye gönderdiğinde hayır diyemedim

Dom. Bunu onun için yapıyorum. Miras almak için buradayım, senin yaptığın şeyin aynısını yapmak için.

yardıma ihtiyacı olan birçok kişi var." Yaklaşıyor ve dudaklarıma yavaş bir öpücük konduruyor. "Yapamadım..." mavi gözleri içtenlikle parlıyor, "buraya gelip senin iyi bir adam olduğunu bilmeni istedim, Dom- *inanılmaz bir adam.*"

Elini çekerek başımı reddedecek şekilde sallıyorum. "Değilim Cecelia, kafanın içinde dönen hikâyeye inanma. Duyguların sana oyun oynuyor."

"Saçmalık," diye karşılık veriyor, başını sallayarak ifademi reddediyor.

"Beni var olmayan bir kaideye koyma," diye uyarıyorum. "Ben sadece seni hayal kırıklığına uğratacağım."

"Lütfen," diye yalvararak geri çekilmemi durdurdu, "lütfen, sadece ... sadece insanlara yardım ettiğinizi kabul edin. Buna ihtiyacı olan çaresiz insanlara. Kendine bu kadar kredi ver, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Tamam."

"Sana yüklendiğim için özür dilerim," diye burnunu çekiyor ve hızla kızaran yanaklarını siliyor. "Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun."

"Çok fazla sızıntı yapıyorsun," diye sırtıyorum, o da bana bakıyor ve hiç espri yapmıyor.

"Kalbini görüyorum Dom, görüyorum ve çok *güzel.*"

Dudağımı ısırarak ayağa kalkıyorum. Ben aynı hareketleri yaparken, o buraya nasıl geldiğini hatırlamıyormuş gibi etrafına bakıyor, göğsüm acıyor ve ağrıyor.

Ayağa kalkıyor ve alaycı bir şekilde başını sallıyor. "Tanrım, berbat durumdayım. Vardiyam için temizlenmeye gidiyorum." Başını kaldırıp bana bakıyor ve dudaklarıma yavaş, duygu yüklü bir öpücük konduruyor. Dışarı çıkarken yaptığı veda yorumunu yakalayamıyorum. Arabasını çalıştırdığında hâlâ odamın ortasında duruyordum.

**"Yetişkinlerin arasında çok yaşadım. Onları yakından, yakından gördüm. Ve bu onlar hakkındaki düşüncelerimi pek de geliştirmedim."-
Le *Petit Prince*, Antoine de Saint-Exupry**

THIRTY-TWO

Cecelia Camaro'ma doğru koşuyor ve verandadan aşağı iniyor, ben kulübenin içinden kapıyı iterek açarken birkaç yağmur damlasından kaçıyor.

Yerleştğinde, bağımlılık yapan kokusu beni karşılıyor ve yumuşak "Hey."

"Hey," diye yankılandım, kendini eski emniyet kemerine bağlarken her zamanki "seni özledim" sözleriyle beni köşeye sıkıştırırken.

"Bugün seni korkutmayacağım," diye yalan söyledim.

"Yalancı," diye alaycı bir kahkaha atıyor ben garaj yolundan çıkmaya başlarken.

Dikiz aynasından baktığımda Roman'ın malikânesinin arkamızda küçülmeye başladığını görüyorum - ki onunla ilerlememizin hâlâ durma noktasında olduğunu düşünürsek bu çok yerinde bir karar. Dikiz aynasından malikâneye bakarken Cecelia da bakışlarımı takip ediyor ve o konuşunca geriliyorum.

"Nedir bu?" Merakla dikiz aynasından sarkan hediyeye bakarak soruyor. "Aman Tanrım, Dom... bu düşündüğüm şey mi?"

"Önemli bir şey değil," diye araya giriyorum, "sadece-"

"- hanımeli sarmaşıklarından yapılmış bir taç," diye uyarıyor, sanki az önce ona Titanik'ten Okyanusun Kalbi'ni vermişim gibi. O fişkırmaya başladığında içten içe inliyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor.

"Bunlar yenilebilir yabani otlar," diye karşı çıkıyorum.

"İnanılmaz bir şey," diye kendini çevreme bırakıyor. "Dom, bunu gerçekten sen mi yaptın?"

"Texaco'da satmadıklarına göre, evet. Bu kadar şaşırmış gibi davranmayı bırak. Ben Mesih karşıtı değilim," diye çıkıştım.

"Ne zamandan beri?" Kıkırdıyor ve ben de dönüp derme çatma bir taç haline getirdiğim sarmaşıkları görüyorum, çiçek tomurcukları dışarıda, tünemiş ve başının üzerine mükemmel bir şekilde oturuyor.

"Gülünç görünüyorsun," diye şaka yapıyorum, hızlanmak için vites küçültüyorum ve gözlerinin aynı lanet bakışla parladığını görüyorum.

"Bana bir taç yaptın. Bana bir taç yaptığına inanamıyorum," derken sesi titriyor.

Önündeki havayı avuçluyorum. "Bu kadar büyütme. Bu sabah Peter'ın evinin önünde bekliyordum ve sıkıldım."

"Tamamen beni düşünüyordun," diye iç geçiriyor.

"Tanrım," diye mırıldandım, "hiçbir iyilik cezasız kalmaz. Cidden önemli bir şey değil."

"Benim için öyle," diye fısıldıyor, "ama bunu biliyorsun. Teşekkür ederim." Bana dokunmak için can attığını bildiğimden, radyoyu açıp vites küçültüyorum, yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Saldırıya uğramadan önce arabayı park etmemiştim bile ve o bunu *çok büyüttü*.

Bu. Lanet olası. Kız.

Komutumu yazarken, profilimde her zaman var olan ağır bakışlarını hissediyorum, beni kamp sandalyemde oturduğum yerden çağırıyor. Üzerimde sörf şortumdan başka bir şey yok ve monitörümün başında geçirdiğim günlerin ardından, örtülü bulutların arasında çok ihtiyacım olan güneşi içime çekiyorum. "Bir daha asla hediye alamayacaksın," diyorum o sürekli beni incelerken. "Gerçekler."

"Oh, kapa çeneni. Yeniliğin etkisi tamamen geçti."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum başka bir komut yazarak. "Bu bir yalan," diye itiraf ediyor, tacını nazikçe sabitliyor.

"Peki o zaman, gelmeye devam etsinler," diye homurdanıyorum sessiz

bir vuruş geçerken. Sonra iki.

"Ne?" Onu görmezden gelemeyerek soruyorum - bu neredeyse imkânsız hale gelen bir başarı.

"Bugün Pazar, Dom. Biraz izin al." "Ne yapmak için?"

"Dinlenmek için," diye iç geçiriyor. "Çok çalışıyorsun. Garaj ve günlük işler arasında," bilgisayarına bakıyor, kulüpten bahsedilmesini engelliyor, "çok fazla."

"Takdir etmene sevindim," diye sırtıyorum ekranımdan, bir yandan da buluşma noktamızdaki piknik masalarından birine uzanmış onu izliyorum. Yanında terk edilmiş bir kitap, başında hanımeli tacı, güneşten bronzlaşmış teni, havada asılı duran bulutların arasından sızan güneş ışınlarının altında parlıyor. Üzerinde, özellikle yan döndüğünde göğüs dekoltesini bolca görebilmemi sağlayan, yontulmuş gövdesi ve uzun bacaklarıyla ağız sulandıran bir bluz var. Kesinlikle odamdakinin yerine tercih etmeye değer bir ekran koruyucu. Onu süzdüğümü fark edince gülümsüyor, uzun saçları masanın kenarına dökülüyor.

Bakışlarındaki korunmasız şefkat beni tedirgin ediyor ama aynı zamanda dikkatimi başka yöne çekmemi de imkânsız kılıyor. Daha önce hiçbir kadın tek bir bakışıyla bana karşı bu kadar çok cephaneye sahip olmamıştı.

Onun önerdiği molayı verdiğimi hissedince piknik masasından kalkıp bana doğru yürüdü ve dizüstü bilgisayarı elimden yavaşça çekip Camaro'y a geri yerleştirdi. "Bu gerekli miydi?" "Evet, çünkü bir itirafta bulunmam gerekiyor," diyor ve bana doğru yaklaşıyor, görünüşe göre bir görevi var. Gördüğü tepkiden etkilenmeden dudaklarını kaldırdığında içimi bir korku kaplıyor. "O kadar korkmuş görünme, Dom. Bu bir düşündüğün gibi değil."

"Ben korkmuyorum."

"Yalan söyle," diye alay ederek masayı atlıyor ve uzun bacaklarını kamp sandalyemin koluna asarak kucağıma uzanıyor. Ellerini terden sırlıklam olmuş tenimde gezdirerek eğiliyor. "İşte itirafım. Ne tuttuğumu biliyorum," diye mırıldanıyor, *"Onun değerini biliyorum."*

Birlikte geçirdiğimiz ilk gün ona verdiğim itiraftan aynısı. Kızgınlığının tamamen ortadan kalktığı ve Cecelia'nın gerçekte kim olduğunu görebildiğim bir gün - şimdi onu gördüğüm gibi, şefkat dolu bir kalbe ve altından bir ruha sahip genç bir şefkatli olarak. Bu değerlendirme ne kadar dramatik gelse de tam isabet. O benim için yaşayan, nefes alan ve dünyada iyi şeylerin de olduğunu hatırlatan biri.

"Gerçekten çok sıkı çalışıyorsun," diye mırıldanıyor, omuzlarımı avuçlayarak, "sen de sıkı oynamalısın."

"Sanırım *ne kadar sert* oynadığının farkındasın." Vurgu yapmak için kalçalarımı kaldırıyorum ama her zamanki gibi duygularımı yok etmeme izin vermiyor. "Bu çok tahmin edilebilirdi. Sen o adam değilsin."

"Benim hakkımda bu kadar çok şey düşünmemelisin Cecelia," diyorum nefes verirken. "Bana nedenini söyle."

Çünkü benim olduğun her lanet gün, seni aldattığım bir gün.

"Ben bir suçluyum ve suçlular ne yaparsa onu yaparım. Yalan söylerim, hile yaparım, çalarım, *kandırırım*." "Belki ... ama aynı zamanda sağlar, hediye verir ve ilham verirsiniz."

"Bu gülünç."

"*Bana* ilham veriyorsun," diye fısıldıyor ve çeneme yumuşak öpücükler konduruyor.

Bunu her seferinde yapmayı nasıl başarıyor? İçimdeki çığlığı uyandırmayı? Daha da önemlisi, neden beni köşeye sıkıştırmasına izin veriyorum? Hiç de hoşlanmadığım bir yeteneği. Sözlerindeki ve ifadelerindeki samimiyet, karşılığında samimiyetten daha azını talep etmiyor. Beni sürekli ifşa ediyor, öyle ki bir yandan hızlı bir kaçış yolu ararken bir yandan da ona yaklaşma arzumu körüklüyor.

Bu lanet bir büyücülük. Ve tek yaptığı dürüst olmak.

Kendi kelimelerim sürekli olarak içimden çıkmaya çalışsa bile, onları söyleyemem ve söylemeyeceğim.

Omuzlarıma bastırıyor, elinden geldiğince masaj yapıyor ve omuzlarımın arasında durup oradaki gerginliği hissediyor. "Nedir bu?"

Omuz silkiyorum.

"Buna ne sebep oluyor, Dom? *Seni bu* kadar sinirlendiren şey ne? inanılmaz derecede iyi maskeleydiğin şeye ihanet mi ediyorsun?" "Dediğin gibi, çok çalışıyorum."

"Bundan daha fazlası var. Ne taşıyorsun?"

"Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Bana *her şeyi* anlatabilirsin," diye karşı çıkıyor. "Sırlarını saklayacağım. Her birini. Özellikle de *birlikte yaptığımız sırları*. Sanırım, hayır, bunu bildiğini biliyorum, yoksa Sean'ın beni Buluşma'ya götürmesine ve bana seçim şansı vermesine izin vermezdin."

Bu konuşmanın gidişatından nefret ederek ona "Yapmadığın bir şey" diyorum.

"Bu çok büyük bir karar."

"Kaçacağını düşünmüştüm," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Hâlâ neden kaçmadığını merak ediyorum ve seni kaçmamaya ikna edecek değilim."

Yapabileceği en güvenli şey hayır demek ve bizden mümkün olduğunca uzaklaşmak. Eğer bu kadar bencil olmasaydım, ona bunu söyledim. Ona söylemem gereken şey.

Kendini korumak onun için en alt sırada yer alıyor gibi görünüyor ve belki de bunu ona söylemeliyiz. Ama gözleri beni susturuyor, dokunuşu da öyle. Şu anda *benimle* birlikte olmadığı, *bana bakmadığı* ve dokunmadığı hiçbir yerde olmasını istemiyorum. Güvenini körlemesine çalarken ve yanlış yerleştirilmiş sadakatini emerken bile çok mükemmel hissettiriyor.

"Bunun ne olduğunu söyle bana," diye fısıldıyor, parmaklarını omuzlarımin arasındaki düğümlerin üzerinde gezdirerek.

"Hayal kırıklığı."

"Ne hakkında?"

Başımı sallıyorum. "Gördüklerim, hissettiklerim, inandıklarım ve çoğunlukla kontrol edemediklerim."

"Ne gibi?"

Bunu düşünürken, o sabırla bir cevap beklerken ben de masajına gömülüyorum. O beni sükunet içinde okşarken bile bedenim ve duyularım canlanıyor, şimdiki zamanın her saniyesinin farkına varıyorum - etrafımızı saran ağaçların hışırtısı, çıplak ayaklarımdaki çimlerin hissi, piknik masasının bir köşesinin altında dolaşan arılar. Bu onun bana en sevdiğim hediyesi; beni karanlıktan çıkarıp yaşayanlar diyarındaki keskin farkındalığa geri getirme yeteneği.

Lanet olası voodoo.

Bana kendinden o kadar çok şey verdi ki -ilgisi ve dikkati- sözlerimi dikkatle gözden geçiriyorum ve karşılığında ona tam bir dürüstlükten başka bir şey vermiyorum.

"Bir uçakla ilk kez havalandığınız an gibi. Pistte hızla ilerliyorsunuz, havayı yakaladığınızda heyecanlanıyorsunuz ve yükseliyorsunuz. Dakikalar sonra o kadar sersemlemişsinizdir ki bulutların arasında uçuyor, inanılması neredeyse imkansız bir deneyimin parçası oluyorsunuzdur. O ilk vızıltı içinizden geçerken, pencereden dışarı bakıyor ve manzaraya ilk kez iyice bakıyorsunuz, sadece sınır görevi gören çizgilerle dolu olduğunu görüyorsunuz. Böylece, arazinin kendisinin sahipli ve ölçülü olduğu konusunda kendi kendinize akıl yürütmeye başlıyorsunuz, ancak bunu ve *ne kadar doğal* görünmediğini *görmeyi* hiç beklemiyordunuz. Çizgilerin görüntüsü havayı tamamen öldürüyor, etkisi o kadar sarsıcı ki sizin için uçma fikrini yok ediyor."

Bulutlar çöküyor ve onun gözlerinde bir utanç parıltısı yakalıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum ama ben hiç uçağa binmedim. "Hiç uçağa binmedik, bilirsin işte, paramız yoktu."

Başparmağımla çenesinde gezinmeden önce parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Utanacak bir şey yok Cecelia, ilk kez uçağa bindiğimde senden sadece bir yaş küçüktüm ve o da üniversiteye gitmek içindi."

"Önemli değil," diyor, elinin tersiyle iterek, "söyle bana."

"Bunu bana söylediğine sevindim çünkü bu benim ne demek istediğimi mükemmel bir şekilde açıklıyor ve hayal kırıklığımın büyük bir kısmının tam olarak nerede yattığını gösteriyor."

"Nasıl yani?"

"Bölünme nedeniyle - sınırların çizilme şekli - hayatınızın pek çok yönüne siz doğmadan önce karar verildi. Aksanız, eğitiminizi nasıl ve nerede alacağınız, dine maruz kalışınız, sizi yetiştiren ya da etkileyenlerin çizgileriniz arasında elden ele dolaşan önyargıları ve her türlü avantaj. Nerede ve kim olursanız olun, iyi ya da kötü, herkes için aynı senaryo geçerli."

"Yani, uçmak Amerika'nın fikri mi?"

"Aynen öyle."

"Ama aşağıya bakmak ne? Hükümet mi?"

"Yukarıdan aşağıya bakmak, birçoklarının görmemizi istemediği şeyleri görmektir. Sürekli olarak çizgileri belirleyenler ya da belirleyenleri kontrol edenler

-Bizi kör tutmak istiyorlar. Birçoğumuzu sürekli olarak başarısızlığa hazırlayan sistemden bihaberiz. Birçoğumuz, büyük tasarımın neresinde olduğumuzu umursamayacak kadar çizgiler *arasında* hayatta kalma mücadelesine kapılmış durumdayız. Diğer birçoğumuz ise çizginin kenarında savaşıyor ve dikkatlerini dağıtıyor ve uçuş kavramını asla anlamıyorlar."

Yavaşça nefes verdim. "Bu çok baktan. Haritalandırma iki yüzyıl önce yapıldı ve biz yanlış anladık. Uçuşun varlığını unuttukça, daha fazla çizgi çizildikçe ve bununla dikkatimiz dağıldıkça, kafesimiz daha da güçleniyor. Kontrol hatları yüzünden gerçek bölünme ilk etapta yaratıldı ve giderek tırmanıyor."

Bana uzun ve sert bakıyor. "Peki, bunu nasıl düzelteceğiz?"

Başparmağımla yanağında gezdiriyorum. "Ben kimim ki bunu çözebileceğimi düşünmeye başlayayım... ama birbirimizin boğazına sarılırken bizi sonuçsuz daireler çizmeye iten tavşanı görmezden gelerek başlayabiliriz. Belki o zaman gerçek manzarayı görmek için birbirimizi

yukarı kaldırabiliriz."

"Herkes uçak bileti mi alayım?"

"Aynen yle, tek yapmaya çalıştığım
bu." "Bu mümkün mü ki?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum, "ama artık başladığımız
yerden çok uzakta değiliz gibi görünüyor, bu yüzden denemeye değer, değil
mi? Belki böylece haritanın kontrolünü geri alabiliriz, ama ..."
Yutkunuyorum.

"Ama ne?"

"Gördüğüm kadarıyla -kanıtlayabildiğim kadarıyla- bu çok korkunç.
Kr kalmamızı sağlamak için ellerinden geleni ardına koymayacak güçlü
bir grup insan var. Denklemden ıkarılırlarsa bir şansımız olabilir."

"lkemiz çökmüş durumda," diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor,
"onarılamaz, değil mi?"

"Böyle mi düşünüyorsun?" Gökyüzünden bir yağmur damlası düşüyor,
bacağından aşağı kayıyor ve parmağımla yolunu izliyorum.

"Bazen sana baktığımda - ne kadar kızgın olduğunu - bazen, senin de
böyle *düşündüğünü* düşünüyorum. *Bunu senden hissedebiliyorum.*"

Son aylarda hissettiğim çaresizlik, mutlak umutsuzluk, kartlarımı
göstermeyi reddettiğim tek kişi tarafından fark edilmedi ve hala beni
görüyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Çünkü beni tanıyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Çenemi avuçlayıp gözlerimi isterken göğsümdeki kükreme
yoğunlaşıyor.

"Dom, böyle hissettiğinde . . böyle hissettiğinde, bana gelebilirsin.
Senin için orada olacağım. Sahip olduğun en iyi arkadaş olacağım." Mavi
gözleri endişeyle doldu, "Benimle konuşabilirsin ve ben ... Çok fazla soru
sormamaya çalışacağım. Dinleyeceğim, senin için burada olacağım ve biz-"

pcğmle onun sözünü kesiyorum, böylece hafıf yağmur ikimizi de
ıslatmaya başladığında gözlerimde neler olduğunu göremiyor.

THIRTY-THREE

"Dom," diye sesleniyor Tobias koridorun sonundan, yatak odamın kapısında belirmeden önce. Ciltli kitabımı indirip başlığına bakıyor. "Tarihi mi tazeliyorsun?" "Ben bunu daha çok 'ne yapmamalı' ve 'nasıl yakalanmamalı' kitabı olarak düşünüyorum.

aptallar için."

Sırıttıyor. "Giyin. Seni yemeğe çıkaracağım."

"Giyindim," diyerek tişörtüme ve kot pantolonuma bakıyorum, çamurlu botlarım yatağımın yanında bir yere atılmış.

Yüzünü buruşturuyor. "Güzel bir şeyin yok mu?" Kaşlarımı çatıyorum. "Tanıştık mı?"

"İyi noktaya değindin, hadi." Çenesini benimkinin köşesinde duran yatak odasına doğru sallıyor. "Sana bir gömlek ... pantolon ... ve ayakkabı ödünç vereceğim," diye kıkırdıyor.

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," diye parmağını bana doğru salladı, "seni bu kıyafetle içeri almayacaklar."

"O zaman pas geçiyorum." Okumaya devam etmek için kitabımı kaldırıyorum.

"Kutlama yapıyoruz küçük kardeşim ve nasıl olacağı konusunda kavga edecek havada değilim," diye homurdandı. "O yüzden bana bir iyilik yap ve birkaç kıyafet ödünç al."

"Peki," diye kabul ediyorum ve onu odasına kadar takip ediyorum. İçeri bir adım atıp etrafıma bakıyorum. Her zaman olduğu gibi aynı, aynı mobilyalar, aynı düzen. Tek fark, artık burada yaşamıyor ve yaklaşık on yıldır da yaşamıyor. Bu yılların çoğunda, koridorun karşısına baktığımda sadece zifiri karanlık ve boş olduğunu gördüm. "Neyi kutluyoruz?"

"Bir hafta içinde niversiteye gidiyorsun. Bu kutlama gerektirir." "Güzel yemekler de dahil mi? Bu partinin benim için olduğuna emin misin?"

Tersliyorum. "Belki biraz da benim için. Bu çok mu yanlış?"

"Men's Warehouse'dan çıkmış gibi görünmem gerekiyorsa öyle," diye takılıyorum, yatağının üzerindeki bavullara şüpheyile bakarak.

"Satmıyorsun, Dom. Bu sadece lanet bir kıyafet kuralı." Valizini açıyor ve kaşmir bir kazak görünce yüzüm buruşuyor.

"Cidden bunları mı giyiyorsun?" Onunla birlikte bavulunu karıştırıyorum.

"Evet, yle ve hissiyat ve uyumdaki fark inanılmaz."

"Sözüne gveniıyorum."

"Neden?" Başını ne eğiyor. "Milyoner olmanın avantajları var ve artık iyi tarafını ya da bizim durumumuzda kötü tarafını görmenin zamanı geldi."

"MIT için hazır olduğumu düşünmüyorsun," diye sonuca varıyorum.

Bavulunun dibindeki bir dizi gömleğin arasından sıkıca *s a r ı l m ı ř* bir gömlek çıkarmadan önce duraksıyor. "Kendini buraya ait değilmişsin gibi hissetmeni istemiyorum."

"Seni meraktan kurtarayım," diye gözlerimi açtım, "iyi uyum sağlayamayacağım." "Dom, sana değişmeni söylemiyorum, ama her şey farklı olacak-
insanlar, normlar, kültür. Farklı bir ortam."

"Ben aptal değilim, kabul mektubu da bu yüzden. Büyük kelimeleri nasıl telaffuz edeceğimi de biliyorum. Benim için endişelenmeyin. Daha da iyisi, benim için endişelenmeyi bırak."

Alay ediyor. "Sanki bu bir seimmiş gibi davranıyorsun."

"Evet, yle. Artık büyüdüm, bu yüzden ellerindeki tozu fıralayabilirsin. İşiniz bitti. Bundan sonrasını ben hallederim."

"ok kolay, değil mi, bu hayat oyunu? Yirmili yaşlarımdan yarısındaayım ve hâlâ bazı durumlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. 'Yaş bir sayıdan başka bir şey değildir' sözünü hiç duydunuz mu?"

"Evet, ama bence şu anda daha çok 'çimenler daha yeşil' gezisindesin."

"Olabilir. Bu kadar gururlu olma kk kardeşim. Ben bile bilmiyordum Hazırlık okuluna gidene kadar kravatı nasıl düzgün bağlayacağımı bilmiyordum. Bana öğreten adam bendeki potansiyeli gördü ve aşılanmış bazı algıları değiştirdi

Hayatımı değiştiren bir gecede kendim hakkında bir şeyler öğrendim. O yüzden şu lanet gömleği giy ve açık fikirli olmaya çalış."

"Peki," diyerek gömleği elinden kaptım.

"Ütülemelisin," diye ekliyor, takım elbise ceketini omuz silkerek. "Olmaz öyle şey," diye homurdanıyorum.

Gömleğimi çıkarıp yakalı vahşeti üzerime geçirirken avuçlarını teslimiyetle kaldırıyor.

Pinstripes.

*şimdi vur
beni.*

Yapı olarak hiç olmadığımız kadar yakınız, bu yüzden yeterince iyi uyuyor. Öğürmemeye çalışarak kot pantolonumu çıkarıp onun pantolonunu giyiyorum. Gömleğimi içeri soktuğumda Tobias'ın yüz ifadesi gurura benzer bir hal alıyor ve rahatsızlığımı anlayıp kıkırdıyor. "Tamam, belki saçın için seçtiğim fiyongu atlarız. O kadar mutsuz görünmemeye çalış. Çok eğleneceğiz." Gözleri dalıyor. "Ayakkabılar da."

Çantasından birkaç mokesen ayakkabı çıkarıyor ve ben çenemi sallıyorum. "Hayır. Sikeyim.

Oluyor."

"Giy şunları," dedi, "söz veriyorum hiçbir arkadaşın seni görmeyecek."

"Sean gelmiyor mu?"

"Hayır, Tyler da öyle. Üniversitede yalnız olacaksın ... en azından başlangıçta," diye hatırlatıyor.

Bu gerçeğin ağırlığı pek hoşuna gitmez ve üzerine atlar. "İşte bu, bu gecenin tüm amacı bu."

"Bunun bir kutlama olduğunu mu sanıyordun?" Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. "Senin küçük deneyinle pek ilgilenmiyorum."

Soyunmamı engellemek için ellerime vuruyor ve hayal kırıklığı içinde adımı söylüyor.

"İşte bir fikir," diye mırıldandım, "bunu kendi başıma çözmem için bir şeyler yaşamama izin vermeye ne dersin?"

Bir kol düğmesi şaklatmasıyla, sabrı da onu takip eder. "Çünkü kendi başına yeterince şey yaşadın!" Bir elini öfkeyle saçlarında gezdirirken gözlerindeki ışık sönüyor.

"Pekâlâ ağabey, duygusallaşmana gerek yok." Ona tüm dişlerimi gösteriyorum ve o da bana ters ters bakıyor.

Üç saat sonra, Tobias -çeşitli şarap seçimleri nedeniyle- üç bin dolarlık akşam yemeği faturası için bir kart bıraktı. Kelimenin tam anlamıyla adaşımız gibi yemek yedik. Bardaklarımız hiç boş kalmadı -şarap ya da su- çünkü bize bebekler gibi bakıldı.

"Yani?" Tobias şarabını yudumlarken memnun görünerek soruyor. "Ne olmuş yani?"

"Peki, bu yediğin en iyi yemek değil miydi?" "Elbette." Omuz silktim.

Etrafımızda çatal bıçak takımları şingirdarken, o da elindeki keten peçeteyi boş tabağının üzerine atıyor. Rahatlamış görünüyor, kendi halinde olduğu belli. Şarabını doldurduğu için garsona teşekkür ettikten sonra Tobias bakışlarıyla beni iğneliyor. "Biz varoş fareleri olarak büyüdük ve sen az önce ülkenin en iyi şeflerinden biri tarafından tasarlanmış bir tadım menüsünden yedin. Neden bu kadar kırgınsın?" Başını sallıyor. "Söyle bana Dom, seni ne etkiliyor?"

"Bir kadının esnekliği," diye sırtıyorum.

Şarabını yudumlar, etkilenmemiştir. "Sean konuşuyor."

"Beni neyin etkilemediğini söyleyeyim; fermente üzüm ve sote sebzelere üç bin dolar harcamak."

"Bu Delphine, baştan aşağı," diye kovuyor, "söyle bana Dom, sesin nerede?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Bukalemun olduğun için alınma. Bulunduğun ortama uyum sağlamak için renk değiştiriyorsun ve bu sadece ne kadar zeki olduğunu kanıtlıyor. Ama başkalarının sana hak ettiğin izlenimi ve mevcut fikri vermesine izin verdin. Hayatın boyunca bakışlardan kaçtın," diye tahmin yürütüyor. "Ebeveynlerimizin ölümünü ve yanına almak zorunda kaldığı yetimleri hatırlattığı için Delphine'den gelen bakışlar. Kötü giysiler giyen fakir bir çocuk olduğun için gördüğün ilgi ve zulüm. Dünyaya karşı duyduğun kin çok açık olduğu için şimdi sana yöneltlen bakışlar. Tanrım, son yirmi dakikadır bizi gözleriyle beceren solumuzdaki üç kadını fark etmedin bile. Yani, iyi bir oyundan bahsediyor olsan da -ve bunu destekleyecek sağlıklı bir özgüvene sahip olsan da- kulüp dışında henüz kim olduğunu tam olarak bilmiyorsun."

Öne doğru eğiliyor, ben çatalımı püre haline getirilmiş karnabaharın son lokmasının üzerinde gezdirirken gözlerini dikmiş bana bakıyor.

"Sorun değil, Dom. Bu zaman alır -bazıları için ömür boyu- ama gerçekten yaşamayı ve kitapların dışındaki dünyayı kendi bakış açınla deneyimlemeyi gerektirir. Triple Falls'tan ayrılmak, ortak amacımızın dışında kendini keşfetmen ve nasıl bir adam olmak istediğine karar vermen için bir şans." Dikkatimi çektiğini bildiği için duraklıyor. "Bunu seninle paylaşıyorum çünkü Fransa'daki ilk yılımda kendimi tamamen kaybolmuş hissettim. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bazı açılardan beni fersah fersah geçtin ama endişeliyim çünkü sahip olduğuna inandırıldığın sınırların ötesine geçemedin. Denemelisin Dom, kendin için. Bunu yapmazsan ne kadar yalnız kalacağından korkuyorum."

"Ben yalnızlık çekmem," diye karşı çıkıyorum.

"Çünkü bu senin için o kadar sabit bir durum ki artık fark etmiyorsun. Güvenli olduğu için izolasyonu tercih ediyorsun."

O eğilirken ben sessiz kalıyorum. "Bu konuyu benimle konuşabilirsin kardeşim." "Neden?" Savunmaya geçiyorum. "Çünkü sen bu işin altından kalkmayı başarıyorsun. çok mu iyi?"

"Buradaki herkesten daha fazla değil. Ama evet, ben bir bukalemunum ve öyle kalacağım, siz de öyle olacaksınız."

"Bu yemeğin sponsoru aşırı kullanılan sloganlar mı? Şimdi de 'başarana kadar numara yap' mı oldu?"

"Hayır," diye homurdanıyor. "Her zaman numara yap. Biz zaten başardık, ama insanlar bunu fark ederse, sadece bizi aşağı çekmeye çalışırlar - kıskançlıktan, kinden ya da her ikisinden dolayı hayatımızı zorlaştırırlar. Bu yüzden kininizi koruyun ama dişlerinizi saklayın. Ama hata yapmayın," diye uyarıyor, "insanlar arasındaki etkileşimlerin çoğu formaliteden ibarettir. İnsanlar size nasıl olduğunuzu sorduğunda, çoğunun umurunda olmaz ve yabancılarla olan etkileşim de bundan ibarettir, Dom- bir formalite. Bu yüzden, sadece formaliteleri paylaşmanız gereken insanlar için enerji, zaman veya çaba harcamayın. Sizin için sürekli olarak sebepsiz yere ortaya çıkan biriyle numara yapamadığınız zaman, üçünü de hak ettiğini anlayacaksınız."

Sırıtmama engel olamıyorum. "Bu monologun biraz klişe, sence de öyle değil mi? Bir mafya babasının vurulmadan ya da bir süt kamyonu tarafından ezilmeden önce verdiği hayat tavsiyeleri gibi."

Abartılı bir göz devirmeyle başını sallıyor. "Sürekli kin kusman çok yorucu kardeşim."

"Ben en iyilerden öğrendim ve burası" diye etrafıma bakıyorum, "senin için o kadar da zor değil. Bu atmosferi ve giyinmeyi seviyorsun."

Bu şekilde," diye belirttim.

Omuz silkiyor. "Pahalı şarapları, kıyafetleri ve asla karşılayabileceğimizi hayal etmediğimiz ama şimdi karşılayabildiğimiz şeyleri seviyorum, neden en azından birazına izin vermiyorsun? Net değerimize sıfırları eklediğimizden beri tek bir kuruş bile harcamadın. En azından yeni bir yatak siparişi vermen gerekiyor ama vermedin ve ben nedenini biliyorum. Bana bak, Dom."

Gözlerimi onunkilere diktim.

"Zihniyet sınırlarınızı zorlayın ve kendi potansiyelinize karar verin. Bunu anladığınızda, o kadar büyük bir ateş yakacağız ki kimse onu görmezden gelemeyecek ya da ondan kaçamayacak."

Kadehinin sapını çevirerek düşünceli düşünceli bakıyor. "Zamanımızın erkeklerinin çoğunun bu kadar rahat olması artık gülünç," diye düşünüyor. "Tarih kitabınızda hayatlarıyla gerçekten bir şeyler yapan ve inançlarını savunmak için gerçek kılıçlar kaldıran adamlar. Sokaklarda gözlerini kırpmadan kan dökenler, kendilerini kanun kaçağı ilan edenler ve korkusuzca ölümüne savaşırken her türlü konforu feda edenler. Daha medeni müzakereler Neandertal'den modern insana doğru ilerlemenin bir parçası haline gelmiş olsa da -kaba kuvvet yerine beyni kullanan- geçmişteki bu adamlar için söylenecek bir şey var. Bu öncülerin düzenli manikür-pedikür yaptırmadıklarından eminim."

Şişeyi alıp bardaklarımızı doldururken ikimiz de kıkırdıyoruz, içimde sürekli bir uğultu var. "Bu zamanı kulüp dışında bir hayat yaşamak için değerlendir çünkü yakın gelecekte bir gün sokaklarda dövüşüyor olacağız - belki daha pahalı kıyafetlerle, daha iyi, kusursuz planlarla silahlanmış olarak ama yine de dövüşüyor olacağız."

"Buna içerim," diyorum, doyurucu bir yudum alarak. Masamıza gelirken neredeyse takılıp düşecek olan garsona parmağını kaldırırken sırtıyor.

"Evet, efendim?"

Tobias hesabı ona doğru itiyor. "Tatlı yiyeceğiz."

"Hangisi, efendim?"

"Menüdeki her seçenek. Kutlama yapıyoruz," diye gururla övünüyor. "Kardeşim MIT'ye gidecek."

"Ah," adam bana zar zor bir bakış attı. "Mükemmel, efendim, tebrikler." Biz masanın üzerinden birbirimize bakarken garson kalkıp gidiyor.

"Sikine taktığını sanmıyorum," diye düşünüyorum.

Tobias neşeyle, "Yok," diye karşılık veriyor, "muhtemelen ne kadar bahşiş bırakacağımız konusunda terliyordur. Psikiyatrist bile para için gelir. Şimdi etrafına bak."

Öyle yapıyorum. Son durağım şu anda bize doğru bakan kadınların olduğu masa. Tobias konuşurken içlerinden birinin "gel beni becer" bakışlarını yakalıyorum. "Senden daha iyi değiller, Dom. Bir tanesini bile beceremezsin. Bu odadaki en büyük tehdit sensin. Bu bir gerçek, buna inan."

Kadının gözleri başka yöne kayıyor ve ben arkamı döndüğümde adamın kadehini kaldırdığını görüyorum. "Uzun oyuna."

"Uzun oyuna," diye papağan gibi tekrarlıyorum kadehleri tokuştururken, vızıltı yoğunlaşıyor. "Sert oynayalım kardeşim," diye göz kırptıyor içmeden önce.

Bardak hala eğik, Tobias'ın gözleri omzumun üzerinden birini gördüğünde kenarda parlıyor. Şarabını bırakıp aniden ayağa kalkıyor. "Ah, sonunda, başaracağından emin değildim."

"Bunun için üzgünüm," diye cevap veriyor adam, el sıkıştırlarken gözlerinde muzip bir parıltıyla masamıza yaklaşıyor. Adam bana odaklanırken, benim gözlerim de onu tanıyormuşçasına adamın üzerinde geziniyor. Kendinden emin bir şekilde elini uzatıyor. "Sonunda, müsrif kardeş. Tanıştığımıza memnun oldum, Dominic."

Tobias gururla gülümsüyor. "Dom, bu-"

"Kongre Üyesi Monroe," diyorum, çoktan ayağa kalkmış, elimi uzatmış ve tokalaşırken Tobias'a şaşkın bir bakış atmıştım. O da bana komplocu bir göz kırptıyor.

Dört saat ve sayısız bardaktan sonra, Tobias çıkıştan hemen sonra dönüyor ve görüşümüz bulanıklaşıp iki katına çıktıktan sonra çağırdığı şehir arabasının kapısını kapatmam için bana çarpıyor.

Beni bırakan Tobias tökezleyerek avluya doğru ilerliyor ve kalçasından bir silah çıkarıyor. "En garde!"

Var olmayan kılıcını kavlıyor, ayağını hamle pozunda önüne uzatıyor, diğer kolunu başının üzerine kaldırıyor, parmakları tepesinin üzerinde sallanıyor. Ona öylece baktığımda omuzları düşüyor, yüz ifadesi gevşiyor. "Kılıcını çek demek."

"Ne anlama geldiğini biliyorum ama kılıcımı çekmek seni hizmetçilerin önünde utandırmaktan başka bir işe yaramaz," diye homurdandım.

"Tek duyduğum, çeliğinizi çekemeyecek kadar iktidarsız olduğunuz" diye alay ediyor.

"Yansıtma kardeşim, yaşlandıkça her erkeğin başına geldiğini duydum ve ben daha çok göğüs göğüse çarpışan bir adamım," diyerek ona doğru atılıyorum. Görünmez kılıcının darbesinden başarılı bir şekilde sıyrılmış gibi yaparak onu çimlere yapıştırıyorum.

"Oof," diye kahkahalarla kükreyerek yere düşüyor, ben avantajı ele geçirip aşırı şakacı bir tokat atana kadar.

Beni yere sererken gözleri uyarırcasına parlıyor. "Kötü biçim, Dom. Bu bir centilmen dövüşü."

İkimiz de tökezleyerek ayağa kalkıyoruz ve ben kılıcımı kaldırıp onun duruşunu taklit ediyorum. "Asla bir centilmen olamayacağım, ama touché, ya da her ne boks," diye mırıldanıyorum. Delphine'in toprak saksıdaki iki bitkisini devirirken görünmez kılıçları çarpıştırarak sarhoş bir şekilde avluda ve sundurma merdivenlerinde ileri geri sürünüyoruz. Tobias paravan kapıya doğru uzanırken, ben öne atılıp ölümcül darbeyi indiriyorum ve kılıcımı eklemlerim göğsüne çarpana kadar gömüyorum.

Yarasını kavırıyor, gözleri sahte bir şaşkınlıkla açılıyor. "Çok acımasısın, Kardeşim. Tam kalbine kadar bir sokak dövüşçüsü," diye gururla kıs kıs gülüyor.

"Gutter-rattith-forith-thou-killith," diye sırtıyorum.

Paravan kapıyı açan Tobias başını sallıyor, gülümsemesi kayboluyor, halimi görünce gözleri kısıyor. "İki yüz dolarlık gömleğimi mahvettin."

"Bunu bir gelişme olarak görüyorum ve lanet bir gömleğe o kadar para harcadığım için hak ettiğim bir ceza."

"Sen genç bir milyonersin, Dom. Yeni bir V yaka ve BVD paketi al." İçkiden gözleri kamaşmış, kendini yere bırakıyor. "Anahtarın yanında mı? Benimkini valeye bıraktım."

"Hayır."

"Siktir," diye başını eğip kapıya vuruyor. Bir saniye geçmeden verandanın ışığı yanıyor ve kapı açılıyor, Delphine'in kısılan gözleri aramızda geziniyor.

"Bak Dom, bu süt kamyonu!" Tobias kükrüyor ve ikimiz de histerik bir kahkaha atarak kafalarımızı geriye atıyoruz.

Delphine "imbéciles" diye iç geçirerek bizi içeri almak için kapıyı aralıyor. Bizi kısa bir süre inceledikten sonra bornozunu düzeltiyor ve yatak odasına dönüyor.

"Hayır, Tatıe, bize katıl," diye sesleniyor Tobias arkasından, ceketini silkerek. "İkiniz için de kahvaltı hazırlıyorum."

"Hayır," diye itiraz ediyor Delphine.

"Vakit geldi," diyor Tobias, Delphine'le gergin ama sessiz bir konuşmayı paylaşırken kollarından birinin düğmesini açıp kıvrıyor.

Bana doğru başını salladı, "O sarhoş."

Tobias, "O zaman üç kişi oluyoruz," diye homurdanıyor, "biraz kahve koy da fıstık galerisinin geri kalanı onu almaya gelmeden önce konuşabilelim."

"Ne için zaman?" Onlar sessizce birlikte çalışmaya başlarken ben de tezgâhın altındaki çingiraklı tabureyi alarak soruyorum. Tobias Delphine'e bakarken beklenti artıyor ve tezgâhı avuçlamadan önce bir kez daha bakışıyorlar. "Geçmişini bilmenin zamanı geldi. Her şeyin gerçekte nasıl ve nerede başladığını ve nereye gittiğini."

Sarhoş olduğum ender anlardan biriydi ama bir saniyesini bile unutmadım. Bunu takip eden saatlerde, Delphine ebeveynlerimin geçmişini, ben doğmadan önce kimlerle ilişki içinde olduklarının ayrıntılarını anlatırken kahvemi yudumlayarak her geçen dakika biraz daha ayıldım. Kendi yolundan ve sonunda onu Triple Falls'a neyin götürdüğünden de bahsetti. Her geçen dakika, ikisinin de benden ne kadar çok şey sakladığını daha iyi anlıyordum. Delphine'in kirli geçmişinin detayları onun hakkında çok şey anlamama ve neden böyle biri olduğunu anlamama yardımcı oldu.

Tobias planlarını anlattı, kendi ifşaatları beni şaşırttı. Özellikle de ona kravat bağlamayı öğreten kongre üyesinin Tobias'ın hazırlık sınıfında birlikte okuduğu orijinal bir kuzgun olduğu sırrı. Başkan olma yolunda hızla ilerleyen ve hâlâ da öyle olan bir kuzgun.

O sabah Tobias bana en sıkı korunan sırlarını ve uzun vadeli oyunumuz için vizyonunu emanet etti. Tıpkı şu anda kulübün kaderi konusunda bana güvendiği gibi.

Seni asla affetmeyecek.

Az önce katıldığım ihanet eyleminden dolayı suçluluk duygusu beni bütünüyle yutuyor çünkü şu anda orijinallerimizden biri Fransa'ya giden bir uçakta.

Neden mi? Düşmanımızın kızını becermeye devam edebilmek için kendi kardeşimi izletiyorum, nerede olduğunu rapor ettiriyorum.

Eğer Tobias onu görürse, kuyruğuna kimin emir verdiğini bilmenin yanı sıra bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayacak ve bu da dönüşünü hızlandıracak. Yakalayamama ihtimaline karşı, en azından bana söylediklerinin doğru olup olmadığını bileceğim. Eğer uzun süreli yokluğunun gerçek sebebi öz babasını bulmaksa.

Eğer yakalanırsam, Tobias benim elimden en kötü ihaneti ve kalp kırıklığını yaşayacak. Hiç hak etmediği bir şey.

Her şeyi anlatan bir mesaj atarken pişmanlık beni tamamen tüketiyor - onu özlediğimi. Aramızdaki şeylerle ilgili pişmanlıklarım olduğunu. Denediğimi. Ne yaparsa yapsın ya da yollarımız ne kadar ayrı olursa olsun, bir şey sonsuza dek aynı kalacak.

Her zaman kardeşiz.

Telefonum anında onun cevabıyla çalıyor - boğazımı yakan bir cevap.

Seni de özledim, küçük kardeşim.

Seni asla affetmeyecek.

"İnsanın kendisini yargılaması, başkalarını yargılamasından çok daha zordur. Eğer kendinizi doğru yargılamayı başarırsanız, işte o zaman gerçek bilgeliğe sahip bir insan olursunuz."-Le *Petit Prince*, Antoine de Saint-Exupéry

THIRTY-FOUR

Telefonum komodinin üzerinde gürlediğinde ve gözlerim açıldığında bilinç ile huzursuz uyku arasında bir yerdeyim. Zaten bildiğim şeyi doğrulamak için kontrol ettiğimde önsezi sert bir şekilde vuruyor.

Saniyeler içinde giyinip, elimde spor çantamla Sean'ın odasına geri dönmeden önce merdivenlerin dibinde duraklıyorum. Çatlak kapıyı açtığımda Cecelia'nın huzur içinde uyuduğunu görüyorum. Göğsüm ağrıyor, yüzüstü yattığı yerde onun görüntüsüne dalıyorum; saçları yastığının üzerinde dalgalanıyor, yüz ifadesi sakin, dudakları hafifçe ayrılmış, çarşaf çıplak sırtının hemen altında duruyor. Onun görüntüsünü hafızama kazırken, suçluluk duygusu beni tehdit ediyor çünkü onu son gördüğümde o kadar berbat bir haldeydim ki, kafasını odama uzattığında kapıyı suratına çarpmıştım. Bu hareket ne kadar zalimce olsa da, içimde kaynayan şeyi görmesine izin vermeyi reddettim. Pişmanlık içinde kıvranarak gözlerimi kaçırdım ve Camaro'ya doğru ilerledim.

On beş dakika sonra, sürücü koltuğuna oturmadan önce geçici etiketi eski Buick'e vidalamayı bitiriyorum. Adrenalin pompalayarak diz aynasını düzeltiyor ve simsiyah şapkamı indiriyorum. Sabahın erken saatlerindeki bulut örtüsüne şükretsem de, yağmur ön camda birikmeye başladığında lanet ediyorum.

Seksen model sedanı restore ederken göz ardı ettiğim bir husus olan sileceklerle şansımı denerken, paslanmış bıçaklar canlandığında bir teşekkür gönderiyorum. Direksiyondaki eski vitesi aşağı çekerek, hazırlık için açtığım dar yolu takip ederek hurdalıktaki enkazın arasından geçiyorum. Buick'i solumdaki ezilmiş, üst üste yığılmış sedanların ve sağdaki garajın yan tarafının arasından dar bir manevrayla geçirdikten sonra, King'in otoparkına birkaç adım kala Sean doğrudan yoluma çıkıyor.

Dudaklarından sarkan sigarayı yakmadan önce Zippo'sunu çıkarmak için özenli bir zaman harcarken başını kaldırıp bakmıyor bile.

Ben sürücü camını indirirken Sean, Buick'in kaputundan bir adım ötede boşta duruyor. Sonunda başını kaldırıp sürücü koltuğunda oturduğum yerde beni kısırdığında yanımda duran arabalardan yağmur sesleri geliyor. "Nereye gidiyorsun, kardeşim?"

Tiyatrosuna ayıracak vaktim olmadığından ve bir cevap almadan hareket etmesinin mümkün olmadığını bildiğimden, arabadan inip ona doğru ilerliyorum, endişem artıyor. "Yolumdan çekil, Sean. Şimdi zamanı *değil*."

"Sanırım ön koltukta oturmamı istemiyorsun?" Bana dönmeden önce Buick'i inceliyor ve sorusuyla birlikte başını eğiyor. "Bu da ne böyle, Dom?"

"Bu, zaman açısından hassas bir konu," diye çıkıştım, "senin anlayamayacağın bir şekilde ve benim senin merakını giderecek ya da duygularından bahsedecek zamanım yok."

"Söyle bana," diye tersledi.

"Ne diyeceğim sana? En az senin kadar suçlu olduğumu ve ikimizi de asla affetmeyeceğini! İstedğin buydu, değil mi? Suçu paylaşacak birinin olmasını? Sen kazandın. Onu becerdim, beceriyorum."

"Evet, narsistler kendileri dışında herkesi suçlarlar," diye atıldı, "ama seni hiç onlardan biri olarak görmedim." Uzun bir nefes daha çekiyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Bu sen misin?" diye soruyor. "Bu ne Dom? Olan bitenin ağır olduğunu anlıyorum-"

"Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok ve o buraya geldiğinden beri de yok. Bu senin suçun." Bakışlarımı tekrar Buick'e çevirip onu geri iterken, dikkatini dağıtmak için elimdeki tek zihinsel kozu kullanırken endişem artıyor. "İlk günden beri mürekkebine ve kardeşlerine ihanet ettin ve bunu kolaymış gibi gösterdin, bu da *senin suçun*. Benden bu kadar. Bu yüzden benden uzak dur ve bunu yaparken *onu da* benden uzak tut."

Bir sonraki sorusuyla sesine acı sızar. "Senden vazgeçmemi mi istiyorsun?"

"Ne yaptığın umurumda değil."

Yanan sigarasını Buick'e fırlatmadan önce gözleri kararıyor ve uzaklaşmak için dönüyor. Şoför kapısına geri döndüğümde, Sean cezalandırıcı bir sağ kroşe attıktan sonra boynum yana doğru kırıldı. "Bunu kastetmemiştin. *Hiçbirini*."

Maskem geçici olarak düştüğünde ve haklı olduğunu anladığında ifadesi kararlılıkla sertleşirken çenem çarpıyor. "Beni korumayı bırak ve bana nasıl yardım edeceğimi söyle!"

"Çekil lan yolumdan!" Kükredim. "Lanet olsun, Sean, bırak gideyim!"

"O zaman bana bundan *geri dönebileceğini* söyle," gözleri umutsuzca benimkini arıyor ve ben de ona yavaşça başımı sallıyorum. "Kelimeler, Dom."

"Beni oyaladığın için işler ters giderse, seni asla affetmeyeceğim!" Cecelia'nın dikkatimi dağıtması yüzünden çoktan çuvalladım ve bu fırsatı kıl payı kaçırdım. Sean benden değerli saniyeler çalarken hızla kapanan bir pencere. Bunu tamamen kaçırabileceğim düşüncesi daha önce hiç hissetmediğim bir korkuyu tetikliyor. Doğrulup konuşurken Sean'a dik dik bakıyorum. "Lütfen seni incitmek zorunda bırakma beni."

Sean şok içinde geri adım atıyor, kendini koparıırken hissettiği ihaneti gizleme zahmetine girmiyor. İkimizden bir parçayı -kalbinin bir parçasını- koparıırken bile bana yalvarıyor çünkü onun tek derdi benim. "İşin bittiğinde benimle lanet olası hurdalıkta buluş. En azından bu kadarını söyle. Her neyse, birlikte halledip bitireceğiz."

Çenemi hafifçe eğerek dönüyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor, duymam için bir bölme kapısını çarparak kapatıyor, ben otoparkta yarışırken beni takip etmeyeceğine ya da durdurmaya çalışmayacağına dair söz veriyor.

Bir saat kadar sonra Buick'i paralel park ederken bir yandan da sineğin hatchback'inin izlerini bulmak için sokağı çılgınca tarıyordum. Sean'ın beni tutması sayesinde birkaç saniye içinde onu geçmeyi başardım ve bu da hatchback görüldüğünde doğrulandı. Barikatlı sokağın diğer tarafında bir araba onun önüne çekildiğinde ve sinek park ettiğim yerin yanındaki yeri aldığımda beni izleyen her kimse ya da her neyse ona hızlı bir teşekkür daha gönderiyorum.

Yaya trafiğini tarıyorum, tanıdık titreşim içimde ağır bir sarsıntı yaratırken hiçbir şey bulamıyorum - o kadar ki ellerim titremeye başlıyor

frene basar ve tam hatchback'inden çıkmaya başlarken vitesi aşağı çeker.

Zaman kazanmak için kaldırımdan yavaşça geri çekiliyor, arka koltuğundan gerekenleri alıp kapıyı kapattığında gaza basıyorum. Salona doğru tek bir adım bile atmadan onu Buick'in yolcu kapısı ile sürücü kapısı arasına sıkıştırıyorum. Gözlerinin arasına yerleştirdiğim Glock'a takılı susturucuyu görünce gözleri açılıyor.

"Günaydın," diyorum alçak sesle, kapüşonumu boştaki elimle çekiştirerek yolcu koltuğumda oturan teklifi ortaya çıkarıyorum. Üniformasını giymiş, güvenlik kordonu boynunda asılı. Eldivenli elimle spor çantasının fermuarını açarak ikramımı ortaya çıkarıyorum.

"Bunu takas olarak al," diye emrediyorum, bakışlarını tutarak ve içindeki boşluğu fark ederek. Dipsiz bir kuyuya bakmak gibi. Yüz ifadesini hafızama kazıyorum çünkü Sean'a cevap verirken yalan söylemiş olabilirim. Bunun geri dönüşü olmayabilir - bir anlamda ya da başka bir anlamda.

Zaman gösterecek.

"Bunu benim onayım ile verilmiş bir hediye olarak düşün," diyorum. Gözleri bana dönmeden önce stadyumda geziniyor.

"Takas isteğe bağlı değil," silahımı ona doğru uzattım, niyetim açıktı.

"Kimsin sen?" Tınısı onu insanlaştırarak soruyor. Herhangi biri olabilirdi.

kardeşlerimden biri . . . ama o değil.

Adını söyledim ve yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Her gece sohbet odasında onunla birlikte olan kişinin ben olduğumu sanıyor. Teklifimi kabul edip spor çantasını alırken ve dolu sırt çantasını yolcu koltuğuma bırakırken sineğin yüzüne mide bulandırıcı bir sırtma yayılıyor. Spor çantasını omzuna atıp camı açtığında arka arkaya üç kez ateş edip gaza basıyorum. Cansız bedeni dikiz aynamdan caddeye yığılıyor ve hiçbir yapıştırıcının hastalıklı kafasını bir araya getiremeyeceğini doğruluyor. Ana yola geri dönmek için tüm ara sokakları kullanırken, otoyola çıktıktan sonra bile yasalara uyan bir yaya hızını korurken içimden endişe dalgaları yayılıyor.

"Dom," Sean adımı tekrar söyleyerek beni konuşmaya zorluyor, tıpkı buraya geldiğimden beri yaptığı gibi. Ateşi izlerken kafamın içinde uğuldayan gürültü beni susturuyor.

Buick'in içindeki öfke. Plastik direksiyon simidi çamur gibi eriyor, şapkamı fırlatıp soyunurken alevleri körüklüyorum. Tişörtümü, Nike'larımı, kot pantolonumu ve boxer'ımı karışıma atıp, sabah güneşi ikimizin üzerine vururken koşu hortumunu kapıyorum.

Birkaç metre ötemde Sean sigara içiyor, ben bir kalıp sabunla durulandıktan sonra tırnak etlerimi fırçalıyor ve havluyla kurulanmadan önce üzerimde spreyci kalmadığından emin olmak için ovalıyorum. Eşyalarımı topladığım çantama uzanarak, hurdalığın etrafına bakarken boxer'larımı giyiyorum. Denny elinde yangın söndürücüyle yangını izliyor, ikimiz dışında buradaki tek kuş. Bize doğru bakmadı bile, sözsüz bir şekilde mesafesini korurken, geldiğim Buick'in asla var olmamasını özenle sağladı. Kot pantolonumu bağladıktan sonra havluyu da çantayla birlikte karışıma atıyorum ve çenemi Denny'ye doğru eğiyorum. Denny yangın söndürücüyü ateşleyip Sean ve ben geri çekilirken alevleri söndürmeden önce birkaç sessiz dakika daha geçiyor.

İşte böyle zamanlarda, pahalı kıyafetler yerine paramla hurdalık satın aldığım için şükrediyorum. Dışarıdan bakanlar için bir oto tamirhanesi sahibi olmakla birlikte mükemmel bir anlam ifade eden bir satın alma. Bu mülke böyle ihtiyaçlar için taşınmam gerektiğine dair ipuçlarına güveniyorum.

Sean konuşmanın olmayacağını anladığında, ikimiz de Denny'nin forklifte binişini ve saniyeler sonra dumanlar içindeki Buick'in gövdesine iki çatal saplayışını izliyoruz. Tyler'ın C20'si görünmeden önce motorunun sesi duyulduğunda kendimi hazırlıyorum, kamyon kayarak bir metre ötede duruyor.

"Tek kelime etmedim Dom," diye beni temin ediyor, gözleri Tyler'ın kamyonetiyle benim aramda gidip geliyor.

"Biliyorum," diye kestirip attım.

Sean şu an için hâlâ benim tarafımda, en güvendiğim kişi, tercihen kardeşim ve aynı nedenle en iyi arkadaşım. Yanımda korku içinde sallanırken bu gerçek derinden yankılanıyor. Onun endişesi -ben en kötüsünü yaptıktan sonra bile- aramızdaki boşluğun bir kısmını ortadan kaldırıyor. "Ne yaptın sen Dom?"

"Öğrenmek üzeresin," diyorum, buraya geldiğimden beri ilk kez ona iyice bakabiliyorum, uyarımı yapmadan önce sis dağılmaya başlıyor. "Benim için adım atma."

"Ne?" Sean'ın kaşları, Tyler kamyonetinden fırlayıp bana saldırmadan bir saniye önce birbirine çarpıyor, sağ kroşesi tam isabetle iniyor ve dişlerimin takırdamasına neden oluyor. Bunun gücüne dayanamayıp geri çekiliyorum ama çenemi kaldırarak kendimi daha fazlası için hazırlıyorum.

Kısa bir süre için hurdalıktaydık.

İki saatten fazla oldu, yani haber Tyler'ın doğru sonuçları çıkarmasına ve onu bulunduğum yere yönlendirmesine yetecek kadar ayrıntıyla çoktan yayıldı.

Az önce olanlardan hâlâ habersiz olan Sean emrimi görmezden geliyor ve Tyler'ı kontrol altına almaya çalışarak aramıza giriyor. Gerçek şu ki, Tyler bana bir kez daha saldırmak isteseydi, Sean'ı çoktan yere serer ve bunu on katına çıkarırdı. Tyler henüz kulüpteki *kimseye* gerçekten neler yapabileceğini göstermedi. Ağzım bir orospu gibi yanıyor olsa bile, onun hakkında hayran olduğum bir şey.

"Bu ne lan!" Kükreyerek, isteğimi görmezden geldikten sonra bizi ayıran Sean'ı geçmeye çalışıyor.

"Bırak geçsin, Sean," diye çıkıştım.

Sean iç çeker ve isteksizce Tyler'ın geçmesine izin verir.

"Nedenini biliyorsun amına koyayım," diyorum ses tonumu dengede tutmaya çalışarak.

"Lanet olası bir planımız vardı!" Öfkeleniyor ve bana vurmamak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim.

"İşimizi yapmak için *bozuk* bir *sistemi* kullanmayı içeren bir plan yaptınız. Biz böyle biri değiliz. Biz vatandaşları tutuklamayız Tyler. Belki de kurallara uyarak çok uzun yıllar geçirmişsindir."

"Yani bu puanları yükseltmek yerine, gidip her şeyi berbat mı ediyorsun?" Başını Sean'a doğru çevirerek ateş eder.

"Ona bakma," diye bağıriyorum, Sean'dan ateşi uzaklaştırarak, "atmayı planladığın oltalardan birini göz ardı edilemeyecek bir şekilde biraz erken yemleyerek tek başıma hareket ettim. Ama bu yine de planlandığı gibi gidebilir." Bir adım öne çıkarak suçlayan gözleriyle karşılaştım. "Ben sadece süreci biraz hızlandırdım."

"Şu anda ne haltlar dönüyor?" Sean aramızda konuşmamızı istiyor.

Tyler başını sallıyor, konuşurken öfkeli bakışları üzerimde sabitleniyor. "Olan şey, akli dengesi yerinde olmayan kardeşimizin yoldan çıkması ve bir yandan sandık sorunumuzu halletmeye çalışırken bir yandan da kendi hayatını ve geleceğini tehlikeye atması."

"Değiştirdim," diye ısrar ediyorum boktan bir bahaneyle. "Elim kolum bağlı olduğu için mecburiyetten erken harekete geçirdim!"

"Evet, peki şimdi ellerimiz nerede?" Buick arkasından toza dönüşürken kamyonetinin kapısını açmadan önce tersliyor. Kabine uzandığımda planının tam olarak ne olduğunu anlıyorum ve bir saniye sonra haberler avluyu dolduruyor.

"-Kuzey Carolina stadyumunun dışında ölü bulunan silahlı saldırganın yirmi yaşındaki Joshua Brown olduğu tespit edildi. Yetkililer, müfettişlerin

*ikinci bir silahlı saldırgan olabileceği şüphesiyle eyalet çapında arama
başlattı.*

son dakikada fikir değiştirdi. Havai fişek gösterileri Gaston, Iredell, Lincoln ve Mecklenburg ilçelerinde iptal edilmiştir. Silahlı olduğundan şüphelenilen ikinci bir saldırganın hala serbest olduğunu ve silahlı ve son derece tehlikeli olarak görülmesi gerektiğini lütfen unutmayın."

Sean'ın gözleri benimkilere kaydı. "Tanrım, Dom!"

"Bana seçme şansım varmış gibi bakmayın," diye çıkışıyorum ikisine de. Sanki sokak lambaları yandıktan sonra onlarla bisiklete binen, geç saatlere kadar odalarımızda kağıt oynayan ve çevredeki ormanın her santimini keşfederken ilk kez sıklerimizi ıslattığımız hikayeleri paylaşan kişiden farklı biriymişim gibi bana bakıyorlar.

Belki de artık birlikte büyüdükləri çocuk değilim.

Belki de uzun zamandır öyle değildim.

Belki de ortak gözlerindeki bakış haklıydı ve ben de aynı şeyi söylerken Tyler'a odaklanıyorum. "İkiniz de benim de sizin kadar yetenekli olduğumu görmek istemediniz," diyorum, kastettiğim kişinin Sean olmadığını farkında olduğunu bilerek. "Brownie puanlarınızı kazanmak için onu güncellediğinizde bunu Fransa'ya iletebilirsiniz."

Tyler'ın gözleri son bir uyarıyla parlıyor ve ben de onun içindeki mücadeleyi olduğu gibi kabul ediyorum - artık benimkinin doğası hakkında çok net olduğunu bilerek. Onlar hala var olan gerçeklikle -ve değiştirmeyi planladığımız dünya ile- zihnimdeki gerçekliğin arasındaki çizgide geziniyor olsalar da, ben tam zamanlı olarak diğer tarafta yaşıyordum.

"Bu kadar yüksek riskler söz konusu olduğunda boş duramayız," diyorum, "Bana istediğin kadar öyle bakabilirsin ama sen de aynı şeyi yapardın çünkü üçümüz de biliyoruz ki *birinin bir şey yapmasını* beklediğimizde kimse ortaya çıkmıyor."

Tyler iki eliyle tişörtümü kavrayarak bana doğru koşuyor. Burun buruna bana bakıyor ve ben hiç tereddüt etmiyorum. "Biz birileriyiz, Tyler. Biz böyle olmaya karar verdik." Ruhumdaki çatlakları arıyor ama ben henüz onları hissetmedim. Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum ve bu belli oluyor olmalı çünkü beni bırakıp başını eğmeden önce tatmin olmuş gibi geri adım atıyor. "Lanet olsun, Dom."

"Şimdiden zaman kaybediyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Bu planlar değişmek zorunda," diye tersliyor.

"Yok," diyorum ona, bana bakarken, zihni bir düzine senaryoyla dolup taşıyor, her birini izlerimi daha da örtmek için uyarlıyor.

"Kameralar mı?" Tyler soruyor.

"Bloklar içindeki her şey karartıldı. Sokakta hiç yaya yoktu. Hız yapmadım. Arabayı kimsenin yaptığını sanmıyorum, ben de inmedim." Tozlanmış Buick'e doğru başımı salladım. "Tamirci haczi nedeniyle yıllardır bizdeydi."

Bana bön bön bakıyor. "Bunu ne zamandır planlıyorsun?"

"Bir süredir." Sinek ağımda titreştiğinden beri.

"Siktir!" Tyler yumruğunu kamyonetine vurarak bana baktı, Sean'dan ricası buydu. "Herkesi garaja götür. Bir saha gezisine çıkıyoruz. On beş dakika içinde orada buluşuruz."

Sean'ın Nova'sına girmek için hamle yapıyorum ve Tyler başını sallıyor. "Sen değil. Denny's'e git ve ben sana mesaj atana kadar orada kal." Sean'a bakıyor. "O cezalı." Tyler bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve ben itiraz etme zahmetine girmiyorum. Beni veto edebilecek tek kişi o ve bunun başka bir yolu yok. "Ya böyle olur ya da Fransa'yı eve getiririm. Beni bu konuda sınama, Dom."

Bitkin bir halde kamyonetine binip hızla uzaklaşırken çenemi ona doğru sertçe eğiyorum. Sean bir sigara yakıyor ve ben de ona ihtiyacı olduğunu bildiğim sözleri söylüyorum. "Ben iyiyim."

Denny arabayı yanaştırıyor ve Sean boşta kalıp Tyler'ın aradığı çatlakları bulmak için dikkatle beni incelerken ben arabanın etrafında dönüyorum. Denny'nin yolcu kapısını açıp, çenemi salladım. "Git. Ben iyiyim kardeşim."

Saniyeler sonra Sean Nova'sıyla hızla uzaklaşıyor. Ben onun yolcu camından bulanıklaşan ağaçlara bakarken Denny'nin ağzından tek kelime çıkmıyor. O yolculukta sonunda aradığım yere ulaştığımı fark ediyorum. Güvenmeye başladığım huzurlu yer kadar mutlu olmayan ama tanıyabileceğim kadar güçlü bir durum-uyuşma.

**Dünyada iyi insanların kaldığına dair iki önemli örneğe tanıklık ettim.
Sadık adamlar. Sadık adamlar. Hırsız olsalar da çünkü kalbimi
çaldılar." -Cecelia, *Flock***

THIRTY-FIVE

İki gün sonra, Denny saatler önce beni bıraktığından beri aynı pozisyonda tavana bakıyorum -çizmelerim çapraz, sırtım yatağında, avuçlarım karnımda. Nova'sının ağır tekrarı beni zihnimin arka kapılarından uyandırıyor ve bir dakika geçmeden Sean'ın silueti kapımda beliriyor - sokak lambaları tarafından kısmen aydınlatılmış. Bekliyor, tipik 'küçük kaşık' esprilerinden hiçbirisi gelmiyor, son kırk sekiz saatin sonuçları ondan yayılıyor.

"Meşguldün," diyorum, Tyler'ın benden sonra etrafı süpürmek için doğaçlamalarla birlikte planlarımıza devam ettiğini biliyordum. Ben Denny's'de tecrit altındayken, Layla yanımda volta atıyor, televizyon ekranlarında eyalet çapında ikinci şüpheli tetikçinin, yani *benim*, hala firarda olduğuma dair haberler yayınlanıyordu. Ben kaçtıktan saatler sonra Tyler, bölmek ve ele geçirmek için güvendiği kuşları kullandı. Depodan aldığımız silahları iyi kullandılar, kurbandsız bir ateş serbestliği içinde terk edilmiş binaları ve kapalı işyerlerini vurdular. Charlotte'tan başlayarak Tennessee sınırından Nags Head Sahili'ne kadar her yöne ağ attılar ve soruşturmayı yürütenleri boş bir kovalamacaya sürüklediler.

Sean kapı çerçevemi avuçluyor. "Bazı mermilerin üzerine o parmak izlerini koymak dahiyane bir fikir."

Spencer'dan ve maaşlı kirli askerlerden aldığımız kısmi ve tam parmak izlerini mermi kovanlarının bazılarına koyma planını çoktan tasarlamıştık, böylece silahlar onlara kadar takip edilebilecekti. Bu taktik, şu anda elimizde bulunan silahları ararken tüm hükümet alfabe ajanslarını ve askeri araştırmacıları ilçe sınırimızdan mümkün olduğunca uzak tutmayı amaçlıyordu. Kanıtlar çok da kurnazca yerleştirilmedikten sonra Tyler, hepsinin soruşturulmasını ve muhtemelen suçlanmasını sağlamak için bu parmak izlerinin hangi yerlerde aranacağına dair tüy federallerimizden birini işaretledi. Mahkumiyet başka bir hikaye. Buna hiç inancım yok.

"İnecekler," diyorum, botlarımı yatağımdan çıkarmadan önce ayak parmaklarımı çıkarıyorum.

"Denemeye değer, değil mi?"

"Nerede o?" Sorum Tyler'ın nerede olduğu ve bana karşı hâlâ besliyor olabileceği kininin durumuyla ilgiliydi.

"Bu gece geri gelmeyecek," diyor Sean, "ama zili açık." Benim için.

Cecelia'yı sormuyorum ama yatağımın kenarına oturduğunda ne olacağını hissedebiliyorum. "Nerede olduğunu merak ediyor."

"Bırak onu," diye uyarıyorum, bakışlarını bana doğru çevirip yutkunurken ona bakıyorum.

"Biliyorsun, kısa bir süre önce bana kahramanımın kim olduğunu sordu-" "Yapma," diye uyarıyorum, boğazım yanıyor.

"Bu cevap iki gün önce değişti," diye aktarıyor tereddüt etmeden.

"Yirmi yaşında bir çocuğu öldürdüm," itirafını ilk kez yüksek sesle söylerken içimden sökülüp alınmış gibi hissediyorum.

"Yaklaşan bir toplu katliamı durdurdunuz," diye ısrar ediyor, ses tonu değişmiyor. "Denny sırt çantasını boşalttı ve dehşet vericiydi... havai fişek izleyen ailelerin üzerine ateş açacaktı. Kaç hayat kurtardığınızı kimse bilemez. Elin kolun bağlıydı. Tyler bunu biliyor, hepimiz biliyoruz. Başka bir yol olduğunu düşünseydiniz bunu yapamayacağınızı ya da yapmayacağınızı biliyorum ve emin olana kadar onu indirmediniz."

Göğsümde dolaşan yanık beni sessiz tutarken sessiz saniyeler geçiyor.

"Lütfen kendine işkence etme," diyor uzun bir nefes vererek. "Şu anda bir şeye ya da *birine* ihtiyacın olduğunu garanti edebilirim ve belki de buna bir anlam veremiyorsun. Ya da belki de-"

"Yakınımızda olmasına gerek yok, Sean. Bu durum hepimiz için daha da tehlikeli bir hal alacak."

"Denedim," diye boynunun arkasını sıvazlıyor. "*O gece*, ondan ayrılmaya çalıştım ... ve başarısız *oldum*. Yapamadım. Ama seni duydum." Başını öne eğiyor. "Seni duydum Dom ve vereceğin karara saygı duyacağım. Ama," diye yutkunuyor, "lütfen her şey için gerçekten üzgün olduğumu bil." Bir elini keçeleşmiş saçlarında gezdiriyor, şüphesiz izlerimi örtmek için günlerdir taktığı kar maskesi yüzünden. "Bu sırrı bir daha asla gündeme getirmeyeceğim ama keşke bana güvenebilseydin."

"Yaptım . . . Yaptım."

"Sadece seni zorladığım zaman." Ayağa kalkıp bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Güvenini kaybetmiş olabilirim ama ilk çocuğum Dom'u sana sorgusuz sualsiz teslim ederim. Şu andan itibaren, cevaplamak istemediğin şeyleri sormaktan bıktım, ama umarım beni zorlamak zorunda kalmazsın çünkü eğer bana verirsen o güveni geri istiyorum ... ve dikkat et, şu andan itibaren Fransa eve dönene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Cezamın uzatılması büyük bir sürpriz değil, şüphesiz Sean ve Tyler'ın kırmızı ipuçları yerleştirmek için yola çıkarken buldukları bir şey.

"Gerçek şu ki, bu zamanı seninle geçirmek istiyorum çünkü seni özlüyorum, dostum." Orada olduklarını bilmek için gözyaşlarını görmeme gerek yok. "Ve bunu elde etmek için kirli oyunlar oynamaktan çekinmeyeceğimi biliyorsun, o yüzden beni zorlama."

"Yapmayacağım." Cevabım onu her türlü sahtekârlık için duraklattı.

"Ama bil diye söylüyorum," diyor, Tobias'ı küçümsediği sesinden belli, "ya da bir hatırlatmaya ihtiyacın var. Sen yaşayan, nefes alan lanet olası bir insansın ve öyle davranmaya hakkın var."

Ona, bu berraklığı dünyada almamam gereken tek kişi tarafından verildiğini söyleme zahmetine girmiyorum.

"Cahil olduğumu düşünebilirsin ama Buluşma gecesi," dedi adem elması titreyerek, "eğer bana ulaşmış olsaydı. Eğer onu durdurmasaydın, şu anda burada dikiliyor olmazdım," derken sesi çatlıyor. "Seni asla Fransa'ya satmayacağım," gözyaşlarını tokatlıyor, "bilmek zorunda değil. Bunu kabul etmek zorunda değilsin. Ben-"

"Öyle demek istemedim," diye fısıldıyorum, o da aynı şekilde gırtlaktan konuşuyor ve rahatlamış bir şekilde sertçe nefes veriyor, parmakları yanında seğiriyor. Sigara içmek istiyor ama ben daha o sesini çıkarmadan ne söyleyeceğini biliyorum. "Ben ona aşığım."

"Biliyorum."

"Yani, eğer onun kalbini kırarsan, bunu tek başına yapman gerekecek." Tekrar konuştuğunda sesi çığdı. "Bu süreçte bizi mahvettiğim için çok üzgünüm." Botlarına bakıyor ve ön kolunu çenesinde gezdiriyor. "Seni seviyorum kardeşim."

Görüşüm bulanıklaştıkça kapıyı açık bırakıyor ve yatağımın kenarına oturup banyo aynamdaki yarı aydınlık yansımanı yakalamadan önce ona bakıyorum.

Yarı insan, yarı canavar ve öngörülebilir bir gelecek için arafta sıkışmış durumda.

Diğer tarafı her zaman "canavarlar" olarak etiketledim çünkü en azından o zaman onları öldürmeyi haklı çıkarabilirdim. Gerçek şu ki, bu canavarlar ahlaki sınırların dışında ağza alınmayacak eylemler yapabilen insanlardır - onları durdurmak için durduğum yerde - ama tetiği çekmek bu sefer benim için farklıydı ve bunu hepimiz biliyoruz.

Tyler bunu biliyor, Sean bunu biliyor ve ben o çocuğun geleceğinin en fazla bir saat kısılacak - kendi eliyle ya da başkasının eliyle öleceğini - bilsem de, onun son nefesini verdiğini gören bendim çünkü ben öyle olmasını sağladım.

Şimdilik, bırakmalıyım. Liste, bozuk olanı düzeltme ihtiyacı çünkü beni bozuyor. Yapabileceklerimi kabul etmeliyim.

Ne olmadığımı.

Son zamanlarda sınırlarım bana defalarca gösterildi ve yenilginin içime yerleşmeye başladığını hissediyorum.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum, avucumu klavyeye bastırıyorum ve her şeyi dosyalamaya başlamadan önce ateşli bir kırmızı karşılama ile yanıyor, geçici olarak dinlenmeye bırakıyorum - bu konuda bir şeyler yapabileceğim bir zaman için. Her şeye izin verdiğimde kan kaybından başka bir şey hissetmiyorum. Son birkaç aydaki tüm başarısızlıklarım ve hepsini elde edemediğim için her gün çoğalan suçluluk duygusu. Ne kadar istesem de.

Belki de ağabeyim de böyle hissediyordu, onca yıl bizim onu yakalamamızı bekliyordu. Çünkü onları aşmış olsam da olmasam da, bu benim ailem ve etrafımdaki adamlar, bunu görmeme yardım edeceklerine güvendiğim tek adamlar. Tetiği çekmeye hazır bir şekilde aynı yolda hizalandığımız zaman gelene kadar, bu gerçekleşemez.

Başarısızlık yüzümden aşağı akarken, içinde boğuluyorum, özgürleşene kadar gidemeyeceğim yol için yas tutarken duyguların beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bununla barışıyorum çünkü gözlerimin, bana musallat olmaya başlayan gözlerde gördüğüm boşlukla asla eşleşmesini istemiyorum.

"Dom, böyle hissettiğinde . . böyle hissettiğinde, bana gelebilirsin . . ."

Ama artık yapamam. Bu yutması en zor kısım.

Gerçeğin getirdiği acıdan dolayı nefes vererek kulaklıklarımı takıyorum ve Cecelia'nın yatak odasına yerleştirilmiş mikrofonlara ayarlamadan önce çalma listemde bir süre geziniyorum. Ben yatağıma uzanırken uzun saniyeler süren bir sessizlik oluyor, onun odası da benimki kadar sessiz.

Tam kapatacakken uzaktan gelen hafif bir davul sesi duyuyorum. *Gök gürültüsü*. Ardından hafif bir yağmur sesi geliyor, sesin netliği bana bu gece Fransız kapılarını açık bıraktığını söylüyor. Sesi sonuna kadar açarak, önümüzdeki huzursuz saatler için yerleşiyorum ama fırtınası çatımı yakaladığında uzaklaşmayı başarıyorum.

Karanlıkta, diğer taraftan çığlık sesleri gelirken duvardan içeri girmenin bir yolunu arıyorum. Duvarı ittikçe çığlıklar daha da yükseliyor, sanki geçmeye çalışarak onlara zarar veriyormuşum gibi. Ama gerçek bu değil - acı ve eziyetin yankıları kulaklarımı doldurup paniğimi artırırken bu açıkça duyuluyor. Bitkin bir halde, durması için yolumu zorlamaya devam ediyorum. Çığlıklar teker teker aniden kesilmeye başladığında dehşete kapılıyorum. Uzakta bir ateş kıvılcımı parlıyor ve kaynağa bakmak için dönüyorum, Zippo'sunu kapatmadan önce Sean'ın profilini görüyorum. Yardım çığlığım zifiri karanlık tarafından emiliyor, yumruklarım duvara vururken işe yaramıyor, aşılmaz taştan sekerken boşuna efor sarf ediyorum. Çığlıkları kesildikçe daha sert vuruyorum ve başarısız oluyorum. Son feryat boğulduğunda dişlerimi sıkarak duvara yaslanıyorum, çok geç kaldığımı biliyorum. Uzayıp giden sessizlik içimdeki tüm umudu emerken, gece yarısı gölgeleri beni ağırlaştırmaya başlıyor ve yavaş yavaş felç ediyor. Duvara yaslanıp bir su birikintisine düşüyorum, avuç içlerim yere batmadan önce su sıçratıyor. Ellerimi kaldırıp başparmağımın arasında onları kaplayan şeyi gezdiriyorum, annemin sesi bana ulaştığında kükremem karanlık tarafından yutuluyor. "Bu sadece bir fırtına-"

"-fırtına, umarım sorun olmaz." Yüzüstü uzandığım yerden gözlerimi açıyorum, yüzüm banyoya dönük. Cecelia üstümde, görüş alanımın hemen dışında yatıyor, ağırlığı beni bir güvenlik battaniyesi gibi örtüyor, şefkatli

kulağıma fısıldadı. "Vardiyamdan geldim ve sen çoktan dışarıdaydın. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Ben yönümü bulmaya çalışırken dışarıda yağmurun sesi yankılanıyor, gölgeler dağılırken fısıltısı beni ona doğru çekiyor.

"Rüya mı görüyordun? Kolların biraz titriyordu."

Kendime geldiğimde, bana sardığı ön kolumu sıkıca kavradığımı fark ediyorum ve bırakıyorum. Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ve o bana doğru bastırarak beni yatağa sabitliyor.

Parmaklarını ensemdeki nemli saçlarda gezdirerek, "Hayır, yatakta kal," diye emrediyor.

"Canını yaktım lan," sesim zımpara kağıdı ve efor gibi çıkıyor. "Hayır, incitmedin. Hiç de değil," derken sesi endişeyle doluyor. "İyi misin?"

"İyiyim."

Yalan söylerken bile kulaklarımdaki nabız atışları sakinleşene kadar uzun uzun nefes alıyorum.

"Daha iyi," diye fısıldıyor, "bir kabus muydu?"

"Hatırlamıyorum." Daha çok benim cehennem tanımıma benziyor. "Kendini şanslı say," diye mırıldanıyor. "Sadece uyu, tamam mı?"

Kendimi hiç hatırlamadığım kadar çıplak ve korunmasız hissederken tek yapabildiğim yastığıma başımı yaslamak oluyor. Üniformasını çıkarırken çıkardığı hışırtıyı duyarak pusuya yatıyorum; rüyamın ürettiği ince ter perdesi tenimde soğurken gözlerim kapanıyor.

Bu kesinlikle bilinçaltımın işlenmesi gereken çok fazla şey olduğuna dair uyarıydı, rüya parçalara ayırmak için çok kolaydı. Çıplak kalçası sırtımın üzerinden kaymadan bir saniye önce yatak eğildiğinde, göğsünün yumuşak teni pazıma bastırılmadan önce kolu etrafımda dolandığında hala biraz dünyalar arasındayım. Kokusu, teni ve yatıştırıcı dokunuşu beni sükûnete erdirirken bedenim gevşiyor ve bir başka nazik fısıltıyla, "Çok sıcaksın. Her zaman çok sıcaksın. Seni özledim."

Yine benim için geldi, zamanıma, çabama ve ilgime değdiği için sürekli olarak nedensiz bir şekilde benim için ortaya çıkıyor. Söylediğimden çok daha uzun zamandır bildiğim bir şey. Kendimi onun içinde kaybetme dürtüsü mırıldanmaya başlıyor, ama hareket etmiyorum, çok zayıfım, onunla beslediğim illüzyonun sona ermek üzere olduğunu bilirken rüyamdan tükendim.

Getirdiği rahatlık ve bunun içinde kendimi kaybedebileceğim son sefer olduğu gerçeği boğazımı daraltıyor. Ama kendimi son bir kez daha kaybediyorum.

Tırnaklarım omurgamı nazikçe yukarı ve aşağı tırmıklıyor, beni mutlu, derin, rüyasız bir uykuya çekiyor.

Birkaç saat sonra uyandığımda, rüya unutulmuş, odam morun derin bir tonuyla aydınlanmıştı, dudaklarımı yumuşak bir şekilde bastırarak onu uyandırdım. Gözlerinden önce yavaş bir gülümseme beliriyor. Bacaklarının arasından kayarak, prezervatif zaten güvende, ağzını alıyorum, içine girme ihtiyacı onu ele geçiriyor.

Başını kucaklamak için arkasını kavriyorum, kalçalarını ayırıp onu hazırlarken öpüşmemize ara vermiyorum, seslerini yutuyorum ve yavaşça içine bastırırken her parçasını içime çekiyorum.

Bir elimle kalçasını avuçluyor, diğer elimle başını kucaklıyorum ve onu yavaşça, içinde zar zor hareket ettiğim noktaya kadar beceriyorum. Sürtünme olmasa bile aramızdaki bağ bizi derinden besliyor. Bir teşekkür olması gereken şey, bana musallat olan şeyin tüm kalıntılarını yıkarken tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Ben devrilirken yağmur camı tıklatıyor ve kendimi son kez coşku içinde kaybediyorum. Ancak hava almak için ayağa kalkmak zorunda kaldığımda havada asılı kalıyorum. Elimi başının altında, kalçasını sıkıca belimde tutarak bana bakıyor ve pazımı okşuyor. Sözsüzce kalçalarımı döndürüyorum, o adımı haykırırken göğsüm küçük patlamalarla inliyor. İlk defa prezervatifimi çıkarıp bir kadını çıplak sikmek istiyorum. Kondomu çıkarmadığım halde, en fazla bu kadar yaklaşabileceğimi biliyorum.

Ona aşık olduğumu biliyorum. Sadece onun ne kadarını tanıdığımı bilmiyorum." -Cecelia, *Flock*

THIRTY-SIX

Sıcaklıktaki değişimin garaja yayıldığını hissederek, son altı saattir hayat pompaladığım boktan Subaru'nun son cıvatasını sıkıyorum. Gerginliği hafifletmek için boynumu yuvarlayarak kaputun arkasından bakıyorum ve açık bölmemin içindeki yağ lekeli çimento üzerinde biriken yağmurun sıçradığını görüyorum. Göğsümde giderek artan gümbürtüyü görmezden gelerek, bayanın pis kokusunu içime çekiyorum.

Wellers'in Dachshund cinsi köpeklerinin hepsinin araba koltuklarında isimleri yazılıdır ve kontağı çevirip kolaylıkla çalıştığında memnun olurlar.

Anahtarı çekerek, bileti tamamlamak için lobiye gitmeden önce bölme kapısını kapatıp kilitliyorum. Yağmur çatıyı döverken içerideki sabit gümbürtü artıyor; telefonumu kasadan çekip Sean'dan saatler önce gelen cevapsız bir mesajı gördüğümde bunu görmezden geliyorum.

O burada.

Sikeyim.

Gökyüzü çatırdıyor, çizmeli ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor, kapıyı çekip kilitlediğimde garajda ve arazide yankılanıyor, gözlerim cama kazınmış isme takılınca duraksıyorum. Gördüklerim içimdeki suçluluk duygusunu daha da arttırıyor.

Görünüşe göre Tobias hayali öz babası Abijah'ı aramaktadır. Onu takip eden kuzgun, Paris'e indikten sonra yirmi dört saat içinde bunu doğruladı.

Bu da bu denklemdeki tek aldatıcı kardeşi *ben* yapıyor.

İçten içe bunu biliyordum. Belki de onun suçluluğunun beni daha iyi hissettirmesini istedim. Sean'ı suçladığım bir suç, ki bu da beni ikiyüzlü yapıyor.

Camaro'mun direksiyonunda iç mekânı tarıyorum ve bir saniye sonra yalnız olmadığımı fark ediyorum. Cecelia'yı çok net bir şekilde yanımda hayal edebiliyorum, uzun bacakları döşeme tahtasını kaplıyor, sıkı vücudu koltuğa sıkışmış ve koyu, ateş öpücüğü saçları esintide yüzüyor.

Arabamı ısıtmak için marşa bastığımda hoparlörlerden "Tennessee" çalmaya başlıyor. Sesi açıp beklerken şarkı sözleriyle alay ediyorum, bakışlarım tekrar cama, özellikle de isme kayıyor.

Otoparktan çıkarken, şarkı kabinde çınlarken, içinde bulunduğum durumun neredeyse kehanet gibi olması ironik bir durum. Kalem bana doğru dönüp benimle alay ederken Sean'ı oynamakla suçladığım bir rol.

Romeo değilim ama bu boktan şovla ilgili her şey soyadlarımızla, ailelerimizle, kan davasıyla ve kaderimizde neden yok olmak olduğuyla ilgili.

Peki, bir isimde ne var?

Her şeyi.

Her şey bir ismin içinde. Gurur duyduğum bir isim çünkü kardeşim öyle yaptı. Bizi bir yığın atılmış molozdan geleceğin hükümdarları yaptı ve mavi alevlerle sarhoş olduğum her seferinde bana armağan ettiği şeyin bir parçasını mahvediyorum.

Ana yolda hızla ilerlerken, zihnim göğsümle savaşırken hızlanıyorum.

Yirmi altı yaşındayım ve şimdi her şeyi ondan çok şey talep ettiğim zamanlardan çok daha farklı görüyorum. İlk gençlik yıllarımda öfke nöbetleri geçiriyordum, kendini öldürürken daha fazla yanımda olması için ısrar ediyordum ve sadece ihtiyaçlarımı karşılamak için hayatını riske atıyordu. Hem *birlikte* hem de *ayrı olarak* o kadar çok açlık çektikten sonra bana ikimizin de hayal edemeyeceği bir hayat vermek için yıllarca mücadele etti.

O evde büyümek -özellikle de onsuz geçen o yıllarda- tam da Cecelia'nın tarif ettiği gibiydi. Umutsuzluk o duvarlarda titreşiyordu. Atmosfer o kadar kasvetliydi ki, zaman zaman

buharlaşıp giderdi. Kardeşim beni bundan korumak için elinden geleni yaptı ve bugüne kadar da benim koruyucum olmaya devam ediyor.

Diğer her şeyde olduğu gibi ebeveyn ve kardeş arasındaki çizgiyi iyi belirledi. Kadınlar hariç her şeyi.

Onların benim hayatımdaki ya da *onunkindeki* yerini asla umursamayacağından neredeyse eminim.

Yani şimdi, onun gözünde, affedilemez tek günahın bir parçası oldum. Çünkü *Roman Horner'in* yaptığı *affedilemez*.

Kızını becermek ve onu mahvetmek verili bir şey olmalıydı ve Roman onun mahvolmasını yeterince umursasaydı bazı ikincil zararlar verebilirdi. O da benim gibi bir yetim.

Kanım soğuk aksa bile o kadar ileri gidemem. Çoğunlukla, hala sıcak akıyor ve Cecelia bana bunu hatırlatmaya devam ediyor.

Ama soğuk bir şey yapıyorum - onu kötü niyetle aldatmıyor olmam ona zarar vermediğim ya da vermeyeceğim anlamına gelmiyor.

O da bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Benim için o, tam da Tobias'ın öngördüğü gibi bir kadın, bir sığınak.

İlk dönemde spin atarken, adrenalini yükseltecek ve alnımı terletecek kadar yakın olan bu aramada, alaycı "Ben sana söylemişim" sözlerinin Fransızca olarak damladığını duyabiliyorum.

"Hayır, Sean, *bu* benim *spin atmam*," diye tükürüyorum, Camaro'ya gaz veriyorum, bir viraj daha alıyorum, araba ileri fırlamadan önce yükselen suya yakalanıyor. Bir anda kardeşimin sesi düşüncelerimin arasından geçerek sakın olmam için beni uyarıyor.

Onun yıllar boyunca devam eden yokluğunda öfkem bir tür jilet keskinliği kazandığından beri uzun süredir başarılı bir şekilde yapamadığım bir şey. Bu dünyadaki hiç kimse öfkesini tam olarak dizginleyemedi, Sean bile. Cecelia da zaman zaman sonuçsuz kaldı, yumurta kabuklarının üzerinde yürüdü ve onun için bile her zaman başarılı olamadım.

Onun için istedim.

Gerçekten istedim.

Ama o öfke ve gerginliği korumalıyım. Karşı karşıya olduğumuz şeyle, bunu benim için yumuşatamaz. Zaten çok şey çaldı. Bu noktada, onu istediğim kadar ona kızıyorum ve şu anda bu çok fazla.

Başka bir viraja girdiğimde, tekerleği tam zamanında düzelterek kesin bir ölümden kurtuldum.

Eskiden kendi güvenliğim için neden korkmadığımı sorgulardım. İlk başlarda bunun sebebinin bir çöp olduğuma ya da en azından bir hayır kurumu olduğuma inandığım için olduğunu düşünürdüm.

Büyürken ihmal edildiğimize tanık olanların gözlerinde gördüm. Şimdi öyle olmadığımı biliyorum ama hayatın gerçek atıklarını, yeryüzünün pisliklerini, gerçek tehditleri ortadan kaldırmaya kararlıyım ve bu tür bir çöp adam olmanın bir bedeli var.

Er ya da geç ortaya çıkacağını bildiğim bir bedel. Tam bu düşünce aklıma geldiğinde, o tanıdık aciliyet devreye giriyor -zaman kaybediyoruz.

Bunu hemen şimdi bitirebilirim. Hemen şimdi. Bir kurşunla.

Cecelia'yı suçlayamam, kardeşimi de suçlayamam.

Ama *Roman'ı* suçlayabilirim.

Roman'ı yaşayabileceğim hayatla aramdaki engel olduğu için suçlayabilirim - zincirlenmemiş, bağlanmamış ve cezayı özgürce bastıran bir hayat. Diğerlerinden daha çok istediğim bir hayat.

Torpid o gözüm bakarken ışıklarda sinyal veriyorum.

Cehaletim artık mutluluk değil, beni *kabartıyor* ve *en az* babası kadar ilerlememi engelliyor.

O küstah herifin kafasına sıkacağım tek bir kurşun, kardeşimin uzun süren görevini sona erdirecek ve bana ihtiyacım olan özgürlüğü sağlayacak.

Onu vicdan azabı duymadan öldürebilsem bile, ellerimde onun kanı varken ona bir daha dokunmak şöyle dursun, ona asla bakamazdım.

Aşırı karmaşık bir soruna basit bir çözüm.

Kafamı dinlendiğim yerin arkasına vurarak başımı sallıyorum. Hem Tobias hem de Cecelia yüzünden o mermi uçamaz.

Kırmızı ışıktaki sıkışık kaldığımda, ön camı kaplayan sisin içinden Maman'ı görüyorum, dans ediyor ve beni kucağına alıp mutfak zemininde benimle birlikte sallanmadan önce ona katılmam için elini sallayarak cesaretlendiriyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar Cecelia yerini alıyor; nefes vermemle yayılan bir duman bulutu içinde salınırken, pencere pervazımın altında oturduğum yerde onunla dans etmem için elini uzatıyor.

Aramızda yaşanmasına izin verdiğim şey bir yanılsamaydı, ben de bu yanılsamaya kapıldım ve son zamanlarda onu beslemeye başladım.

Tobias her şeyi aştı. Delphine'i, içinde bulunduğumuz berbat durumu, her şeyi buldozer gibi geçti ve oyun planına sadık kalmayı başardı. Ama ben varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim adamın kızını geçemiyorum.

Kardeşim için yapacağım, yoksa bulunduğumuz noktaya gelmek için hep birlikte üstesinden geldiğimiz her şeyi mahvedeceğim.

Gitmesine izin vermeliyim.

Kararımı verdim, artık katılamayacağım sırrın sonuna doğru hızla ilerliyorum ve eve vardığımda bir anda park ediyorum.

şimdi bitiyor.

n kapıdan girip merdivenlerden yukarı çıkarken, yatağımın ucunda yüzüstü uzanmış, üzerinde siyah tişrtlerimden biri ve küçük erkek şortundan başka bir şey olmayan görüntüsüyle kapıda durdum. Saçları yatağın kenarına dökülmüş, dizlerini çekmiş, bir kitabı göz hizasına kaldırmış. Beni fark ediyor, yüzüstü dönüyor, ruh dolu gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi odayı aydınlatıyor. "İşte benim orospu ocuğum."

Sikeyim.

THIRTY-SEVEN

"Merhaba," diyor, gözleri çerçevemde geziniyor ve kapıda sırlıklam durduğum yerde bana doğru ilerliyor. "Sırlıklam olmuşsun." Ayağa kalkıp dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"İş," diye yalan söylüyorum, beni şakacı bir şekilde engelleyip ayağıma basarken bir adım atıyorum.

"Ne işi?" O soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da gözlerini devirmeden önce kaşlarını çatıyor. "Peki.

Her neyse."

"Suç ortağı olmadığın anlamına gelen her neyse," diye çıkışıyorum, "sırlar seni *güvende* tutar."

"Sırlar beni *deli ediyor*." Ellerini boynumda kavuştururken üzerine dökülen yağmur damlacıklarının serinliğiyle titriyor. "Seni özledim," diye fısıldıyor, "seni özlüyorum . Neredeydin?"

"Meşgulüm." Ellerini kavradıktan sonra, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirirken körelmiş kalbim kararlı bir ritimle geri atarken onu bırakıyorum. Yıkım o kadar uzun zamandır tek odak noktam oldu ki, kaos arzumu ona kalan birkaç huzurlu parçamı tamamen verecek kadar nasıl yavaşlatacağımı bilmiyorum. Kendimi çıldırtacak kadar eğittim. Diğer insanlar gibi huzurlu o l a m a y a c a k kadar çok şey biliyorum.

Sean'ın bardağın dolu tarafını gördüğü yerde, ben sadece bardağın paramparça olduğunu hayal edebiliyorum. Çok öfkeliyim, yanlış olan her şey yüzünden çok sinirliyim. Düzeltmesi gereken her şey, düzeltmek istediğim her şey - bırakın on dokuz yaşındaki bir kızı, herhangi biri için bile bunu değiştiremem.

Bitir şunu, Kral.

Kaşlarını çatarak parmağını çizilmiş kaşlarımda gezdiriyor. "İçeride çok fazla şey oluyor. Az önce benimleydin. Ne oldu?"

Başımı sallıyorum ve tekrar yanından geçmeye çalışıyorum ama geçmeme izin vermiyor. "Hayır. Konuş benimle. Neyin var?"

"Yapamayacağımı biliyorsun."

"Agh," diye inliyor kızgınlıkla. "Sen gelmiş geçmiş en kötü konuşmacısın."

"Duygularını kız arkadaşlarınla konuş Cecelia. Ben onlardan biri değilim," diye hatırlatıyorum ona sık sık yaptığım gibi. Gözlerinde incinmiş bir ifade belirirken suçluluk duygusu tehdit ediyor ama şifonyerime doğru yürüyüp boxer'ımı alırken suçluluk duygusunu bastırıyorum. Kemerimi çözer çözmez Cecelia dirseklerini yatağa dayıyor ve yüzünü avuçluyor, gözleri her hareketimi takip ediyor ve ben de sinirli bir şekilde ona bakıyorum. "Sadece beni mi izleyeceksin?"

"Az konuş, orospu çocuğu, çok soyun. Ve o boxerları indirdiğinde, yavaşça uzaklaştığından emin ol."

Duraklıyorum, kot pantolonum kalçalarımda sallanıyor. "Bunu garipleştiriyorsun."

Bana abartılı bir göz devirme hareketi yapıyor. "Senin için her şey garip, değil mi? Çünkü Tanrı korusun, beni becermediğin zamanlarda bir saniye bile yakınlık göstermiyorsun. Külotumu indirirken beni şefkatle öpebiliyorsun ve aletini emerken yüzümü okşayabiliyorsun, ama ikimizden biri boşalmadan bir saniye önce sanki acızmışsin gibi susuyorsun. O yüzden," diye parmağını çeviriyor, "eğer minimal invaziv bir konuşmayla ve beni sikmeden önce takılarını zar zor çıkarmanla baş başa kalırsam," diye ekliyor ben saatimin kolunu açarken, "en azından beni eğlendirebilirsin."

"Buraya senin lanet eğlencen için gelmedim." Mücevheri şifonyerin üzerine çarptım.

"Hayır mı? O zaman her yakınlaşmaya başladığımızda kendini tutmayı bırak."

"Eğer burada mutlu değilsen," diye omuz silkiyorum, "ihtiyacın olan adam bir yatak odası ötede."

Yataktan sıçradı, yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı. "Açıkcası,

bunu duymaktan bıktım, Dominic. Bu acıması bir bahane. Eğer bunu bana bir daha söylersen, bu iş biter."

Tehditle beni bıçaklamış da olabilir. Ve bu yüzden, bitmesi gerekiyor. Bitmek zorunda.

"Bu gece çalışmam gerekiyor, o yüzden," diyerek yatak odamın kapısına doğru başımı sallıyorum, o da yatağın kenarına oturmadan önce birkaç kez bana bakıyor.

"Huh," diyor ayak parmaklarına bakarak, "sanırım bir sonraki yağmurlu günde de çalışmak zorunda kalacaksın?"

Yavaşça gözlerini kaldırıyor ve cevap verirken ben de ona bakıyorum. "Evet, bakacağım."

Göğsümdeki gerginliği görmezden gelerek banyoya giriyorum ve mesajımı netleştirmek için kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bir saniye sonra, kapıyı açtığımda tokmak kıcıma çarpıyor ve ona doğru dönüyorum. "Ne oluyor lan?"

"Doğru olan ne lan?" diye tersliyor. "Bir hafta içinde ikinci kez kapıyı suratıma çarpıyorsun Dominic. Gecenin bir yarısı seni bekliyorum, her gün seni özlüyorum ve sen bana *böyle mi* davranıyorsun?"

"Dediğim gibi," diye Sean'ın odasını işaret ediyorum.

"Yapma," diye uyarıyor, "çünkü blöf yapmıyorum. O cümleyi bitirme. Bunun bitmesini istemiyorsun. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Sadece neden bu kadar karşı koyduğunu anlamıyorum." Öfkeli bir nefes üflüyor. "Bu hafta ikinize neler oluyor bilmiyorum çünkü ikiniz de adet dönemindeymişsiniz gibi davranıyorsunuz. Bu yüzden, suda akıp gitmesi gereken bir şeyler olduğunu varsayıyorum."

Sabırla derin bir nefes çekerken ben sessiz kalıyorum. "Sen bir duş al, ben de bize yemek sipariş edeyim, tamam mı?"

Birkaç saniye bakışıyoruz ve ben yavaşça başımı sallıyorum.

Lanet olsun, King!

Bana doğru yürüyor ve boxerımı yavaşça aşağı çekerken dudaklarını dudaklarıma bastırarak kaldırıyor. Gözlerimi ararken sikim doğrudan onu işaret ediyor, elimi kavırıyor ve avucumun etindeki yağ lekesini siliyor. "İş, ha?"

Benden hoşlandığını açıkça belli ederek, aramızdaki mesafenin nedenini arıyor ve ben ona hiçbir şey söylemiyorum.

"Bana verebileceğin her şeyle iyiyim Dom, ama senin sorununun kapasite olduğunu sanmıyorum. Yapmayacaksın, ya da," ona dokunma ihtiyacıyla içim titrerken dişleriyle alt dudağını tırmalıyor.

"Ya da belki de beni ciddiye almak istemiyorsun ya da alamıyorsun çünkü ... çünkü ben de Sean'la birlikteyim?" İç çekiyor. "Eğer durum buysa, sanırım sen de böyle hissediyorsun, ama birlikte olduğumuzda sadece *seni görüyorum*."

Göğsüme bir öpücük kondurarak tırnaklarını aletimin üzerinde gezdiriyor ve onu sikmemek için elimden gelen tek şey bu.

Ne yapıyorsun, Dom? Bitir şunu!

"Cecelia," diye mırıldanıyorum, sesimdeki tempo beni şaşırtıyor, göğsümdeki alçak yanma gelecekteki yağmurlu günlerin onsuz nasıl görüneceği düşüncesiyle tutuşuyor. Kesici sözcükler dilimin ucunda dolaşıyor ve onların geldiğini hissedince başını sertçe sallayarak ilk kez reddetmiş oluyor.

"Pizza mı? Ne sevdiğini biliyorum," diyerek beni serbest bırakıyor ve ben de bileğinden tutup onu kendime çekiyorum.

Lacivertleri dalgalanıyor ve parlıyor, sesi bir yalvarış. "Dom, eğer bunu durdurabilseydik, çoktan durdurmuş olurduk. Suçlu hissetmediğimi mi sanıyorsun? Senin için hissetmek *istediğimi mi sanıyorsun*? Bana karşı kendini tutuyorsun," diyor, "ama ne kadar geri çekilirsen çekil, bunu istemediğini söyleyebilirim. Anlayabiliyorum. Bana, kendine istediğin kadar yalan söyle, ama ben daha iyi biliyorum. Seni daha iyi tanıyorum."

Gerçek bu. Bütünüyle. Hâlâ bir kırılma noktası olduğunu düşünerek kendimi kandırıyorum. Ben çoktan geçtim. Ama kardeşim bunun acısını çekemez. Kulübüm bunun acısını çekemez. Tehlikede olan çok şey var.

"Gerçekten ne biliyorsun ki?" Onun ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. "Sana *bilmene* izin verdiğim şey hakkında ipucu vereyim, ki o da *hiçbir şey değil*."

Zehrim ona ulaştığı anı görebiliyorum ve yanık göğsümün tamamını yakmaya başladığında yumruklarımı sıkıyorum.

"Seni rahatsız etmeye başladığı için bana karşı kendini koruduğunu biliyorum. Benimle birlikte olmak istiyorsun ama kendine izin vermiyorsun. Sadece bana nedenini söyle. Yeterince biliyorum," diyor yumuşak bir sesle, gözleri hala yalvarıyor.

"Belli ki bilmiyorsun. Bu konuşmayı gerçekten tekrar yapmamız gerekiyor mu? Acı çekmiyorum, bıkkın değilim ya da kırgın değilim." Gözlerimi çerçevesinden aşağı yuvarlıyorum. "Sadece ilgilenmiyorum. Senin için özetleyeyim." Göğsümü işaret ediyorum. "Ben sadece seni beceren başka bir meşgul suçluyum ve sen de uygun bir becericisin. Kafanı bulutlardan çıkar. *Biz diye bir şey yok*."

Gözlerini kapatıyor ve açmadan önce acısını bastırmak için dudaklarını birbirine bastırıyor. Dudaklarının kendini beğenmiş bir şekilde yukarı

kalkması ve yüz ifadesindeki açık 'seni aptal piç' ifadesi, az önce söylediğim tek bir kelimeye bile inanmadığını gösteriyor ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Tamam, Dom, tamam," diye boyun eğmiş bir şekilde nefes veriyor, başını hafifçe sallayarak göğsünü kabartıyor ve arkasını dönüp beni orada bırakıyor, sinirli, hüsrana uğramış, çıplak, sert, nefessiz ve ... aşık olmuş bir halde.

THIRTY-EIGHT

Yatağında uzandığım yerden stres topumu fırlatıyorum, her yakalayışında, garajdaki uzun mesaim nedeniyle şüphesiz uzuvlarım ağırlaşırken onu bırakma nedenlerimi işaretlemeye başlıyorum.

Fırlat.

Kardeşi

m.

Yakala.

Kulüp.

Fırlat.

İlerlemeye engel.

Yakala.

Sorumlul

uk.

Fırlat.

Onu ilk kez becermek *berbat* bir şeydi.

Yakala.

Onun benim alanıma, yatağıma girmesine izin vermek... bunların hepsi anlamsız, anlamsız ve gereksizdi.

Dışarıda fırtına devam ederken gök gürliyor ve bu havada eve döndüğü için endişeleri artıyor. Sean'a sorma dürtüsüne direnerek

ondan haber aldığında ya da odasındaki mikrofonları dinlediğinde, yatak oda m ı n ışığını kapatıyorum ve yatağımdaki yerime geri dönüyorum.

Bilme hakkımdan
vazgeçtim. Gerçekler.

Bitti.

Nokta atışı.

Mecburdu

m.

Başucumdaki saate bakarken, dakikalar gece yarısına yaklaştıkça içimde düşük bir adrenalin zıplaması başlıyor.

Kulaklıklarımı takıp, listelerimden birini çalmaya başlıyorum. "Three Little Birds" çaldığında, sanki yanıyorlarmış gibi onları söküp atıyorum.

Hayır.

On bir elli dört.

Gün neredeyse bitti.

Yastığıma karşı omuz silkiyorum.

Göğüs kafesimin altında giderek artan gerginliğe karşı yutkunarak, biraz gözümü kapatmak için karnımın üzerine dönüyorum.

Yastığına bakarak gözlerimi yanımdaki boş alanda gezdiriyorum.

Normalde, orada yatıyor, rastgele, hareketli bir şekilde konuşuyor, parmaklarını tenimde gezdirirken bir şeyler geveliyor, sonunda benden istediği tepkiyi aldığında odamı kahkahalar dolduruyordu.

Kulüp kapasitesinde olsam bile yapacak çok işim var. Okunacak en az bin kitap. Yapılacak kuş işleri, yani muhtemelen birbirimizle karşılaşmayacağız. Ama muhtemelen karşılaşacağız. Bu kaçınılmaz. İşleri onun için kolaylaştırmak için Sean'ın bana haber vermesini sağlamam gerekecek. Benden nefret edeceğinden emin olduğum için onun için zor olmayacak.

Fırlat.

Bitki ve Sean onda.

Yakala.

Sean'ı aldı.

Sıkıştır.

Topu atarak yatağın kenarına oturuyorum, onun yanında olduğuna dair herhangi bir işaret için kulaklarım dikiliyor.

Onunla birlikte mi?

Bu düşünce içimi kemirmeye başlıyor ve nadir görülen, çiğ bir kıskançlık türü, onunla geçirdiğim lanet zamanı çaldığı fikriyle tehdit ediyor.

O bunu yapmaz. Bugün
onun günü değil.
Ama birkaç saat önce, zaman artık benim değil. Bunu
ben yaptım.
Bu şekilde
yaptım. Başka
seçeneğim yoktu.

Boynumu odalarımızı ayıran duvara doğru uzatarak ona dik dik
bakıyorum. Eğer kız onunla birlikteyse . . .

Siktir et şu sesi.

Yabancı bir sahiplenme duygusu beni ele geçirdiğinde ve kalbim
onaylamak için çarpmaya başladığında inkar benden tamamen koptu.
Üzerime bir şeyler geçirip duvara doğru yürüyorum ve kulağımı kapatıp
herhangi bir ses duymak için zorluyorum.

Hiçbir şey.

Sikerim böyle işi.

Koridorda yürürken, Sean'ın yatak odasının kapısını avucumla
açıyorum ve onu tek başına, kanalları çevirirken, botlarını yatağının
üzerinde çaprazlamış, elinde bir bira ile görüyorum. Bana o kendine özgü
sırıtişını gösteriyor. "N'aber dostum?"

Çenemi salladığımda içimde bir rahatlama hissediyorum. Gözleri tekrar
televizyona kayarken dudakları daha da titriyor. "Düşünüyorum da belki de
birisini üzgün olduğunu söylemek istemiyordur."

"Siktir git."

Gitmek için döndüğümde, geri çekilen sırtıma sesleniyor. "O bir
özürden çok daha fazlasına değer."

Bir anda döndüm. "Evet, senin için değeri ne?"

Sessizlik aptalca sorusuyla bana karşı kendi taktiğini kullanıyor.

Birasını yudumlarırken ona ters ters bakıyorum. "Ne bok yiyoruz biz?"

"Sen de benim gibi ne yaptığını biliyorsun. Aşılamaz bir çizgiyi
geçiyoruz." Omuzları bu itirafın ağırlığıyla öne doğru yuvarlanıyor. "Ama
aramızdaki fark şu ki, ben bununla çoktan barıştım," diyor bu beyanla
çelişen bir tonda. "Bu senin için daha zor Dom ve neden olduğu da büyük
bir sır değil." İfadesi, sadece tetiği çekmek üzere olduğu kişilere özgü bir
bakışla sertleşiyor. "Bu yüzden, o kadını kollarımdan koparabileceğini
düşündüğün için sana bir kereliğine izin vereceğim kardeşim - özellikle de
onu bu kadar pervasızca kollarıma itersen."

"Oh, öyle mi?" Sanki onu doğru duymamışım gibi başımı eğerek
soruyorum.

"O benim kız arkadaşım, göt herif ve *senin* yüzünden şu anda mahvolmuş durumda. Onu teselli etmeme izin vermedi, ne tür bir karşılama bekliyordun ki?"

Sanki hayatımızda ilk kez beni tehdit etmemiş gibi birasını çekiyor ve ben de tam olarak aynı nedenle onun odasında olduğumu fark etmeden önce bu saçmalığın yankılanmasına izin veriyorum.

Ne olursa olsun, beni tehdit ettiği için duyduğu kızgınlık tam da o konuşurken devreye giriyor. "Seni herkesten çok seviyorum kardeşim," diye iç geçiriyor, "gerçek bu, ama savaştığın *ben değilim*. O yüzden lütfen beni düşman olarak gösterip o muhteşem beynindeki kargaşayı haklı göstermeye çalışma. Seni usulca öldüren bir karar bu, o yüzden hepimizin iyiliği için bu kararı ver ve kendinle barışık ol." Gözlerindeki uyarı geri döndü. "Ama şunu bil. Senin kararının artık benim kararım üzerinde hiçbir etkisi yok. Bunun zamanı çoktan geçti."

Dönmeden önce kararın onun üzerinde yarattığı etkiyi görmek için bir süre kapısının önünde oyalanıyorum, onu incittiğim lanet sözleri hatırladıkça içim daralıyor.

Artık barışmak için bir kararım var mı?

Bu seçimin artık bana ait olmadığının farkına varmamla birlikte, görmezden geldiğim acı içime çöküyor.

Odama ulaştığımda pişmanlıktan alev alev yanıyordum. Ter saçlarımı çizerken eşofmanlarımı çıkarıp kot pantolonumu giyiyorum. Botlarımı giyiyorum, cüzdanım arka cebimde, anahtarlarım elimde, mide bulandırıcı bir tedirginlik beni merdivenlerden aşağı itiyor.

Bu sözleri geri almak için Roman Horner'ın evine girmem gerekse bile girerim.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda, onu kanepede tavana bakarken Brandy'yi boş parmaklarıyla okşarken gördüğümde bu yükten kurtuluyorum. Gözyaşlarıyla çizilmiş yüzünü ve lekeli yanaklarını görünce vicdan azabının etkisi altına giriyorum.

Sikerim böyle işi.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor. "Bir gün benim de bir köpeğim olacak," diyor sanki boş bir odaya konuşuyormuş gibi belli belirsiz. "İnsanlardan çok daha iyiler." Brandy ile burun buruna gelecek şekilde eğiliyor. "Uygun sikişlerden hoşlanan suçlulardan kesinlikle daha iyiler." Gülüyor ama cansız. Onu incittim, kalbini tanıdım, içini boşalttım ve benden tamamen vazgeçerse onu suçlamam.

Bu kararı hak etmiyorsunuz ve hiçbir zaman da hak etmediniz.

"Ama sanırım senin gibi olsaydım işler daha kolay olurdu, Brandy, ha?" Köpeğe cilve yapıyor. "*Sessiz, itaatkâr*, sadece birinin bana emir vermesini ve ne zaman, nereyi yalayacağımı söylemesini bekleyen." Bana doğru bakmadan oturmak için kalkıyor ve o zaman istifasını görüyorum. "Gidecektim ama çok şiddetli yağmur yağıyordu." Önünde yerde duran parmak arası terliklerin içine kayıyor, "görünüşe göre bu yağmurlu gün sona erdi."

Ayağa kalkıyor ve birkaç kez altında toplandığımız battaniyeyi katlıyor - evden getirdiği battaniyeyi - film gecesi örtümüz olarak görüyor. Film izlemekten çok daha fazlasını yaptıktan sonra sarıldığımız bir battaniye. Fidyeye için elinde tuttuğu ve kendisiyle birlikte bu evden götürmekle ve benden uzaklaştırmakla tehdit ettiği şey bizim eşyalarımız.

Orada aptal gibi duruyorum, onu istediğim için kızgınım, ona sahip olamadığım için kaynıyorum - istediğim şekilde değil ... ve onun gidişini izlememe izin vermeyi reddeden her neyse onunla ağzına kadar titreyişiyorum.

Ama biliyorum. Tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Dört harfli lanet beni aptal yerine koydu.

Ben. Yani. Tamamen. Sikildim.

Çantasını aldı ve durduğum yerin önünde durdu. "Görüşürüz, Do-"

Battaniyeyi ondan kapıp kanepeye fırlatıyorum, ona bir defans oyuncusu gibi çarpıyorum ve onu kaldırıyorum, onu yatağın kendi tarafına atmadan önce akılsız bir aptal gibi merdivenlerden yukarı fırlatırken sert nefesini yakalıyorum. Yatağın üzerinde zıplıyor, gözleri kocaman, dudakları ayırık, yüzü öfkeyle bükülmeden önce bana inanamayarak bakıyor. "Artık yağmur yağmıyor."

"Umurumda değil," diyorum, neredeyse talimat verircesine yatağın onun tarafını işaret ederek.

"Ben biliyorum!"

"Sen köpek değilsin," diye teklif ettim.

"Teşekkürler, sanırım bu *uygun* bir *fahişeden* bir adım ötede!"

Durduğu yerde öfkeyle sarsılıyor ve onu ait olduğu yere, yatağımın kendi tarafına geri itmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Şu an kimim ben?

Bana ters ters bakıyor, düşmanlığı içgüdüsel. "Eğer sana *çaresiz* olduğum izlenimini verdiysem, yanlış anladın Dominic. Çünkü inan bana, sen hiçbir kadının ilk tercihi değilsin." Zehriyle kendini şaşırtıyor ve inkar ettiği elini neredeyse görebiliyorum.

Gözleri pişmanlıkla parlarken ağzı dehşet içinde. Bu ifadenin acısı içimi yakarken, onu hak edecek ve sonunda sonsuza dek sahiplenecek olan piç için üzülüyorum. Ona cehennemi yaşatacak. Bir sonraki saniyede ondan nefret ediyorum çünkü o ben değilim ve belki de onu aldatma şeklimle asla aday olmaya layık olamayacağım. "Ona gitmedin. Neden?"

"Sean'a mı?" diye başını sallıyor. "Çünkü bu bizim lanet ilişkimiz-" beni korkuttuğunu düşündüğü kelimeyi söylemeden kendini durduruyor. Beni korkutan kelime bu değil. Artık korkutmuyor.

Beni endişelendiren başka bir kelime, karar verici bir kelime.

"Bunu senin için açıklığa kavuşturmama izin ver," diye öfkeli bir şekilde iddia ediyor. "Çaresiz değilim, ama bıkkın hale geliyorum çünkü ben seninle gerçekten birlikte olmak isteyen bir kızım ve sen de uygun olduğum için benimle birlikte olan meşgul bir suçlusun."

"Öyle demek istemedim."

"Belki de yapmadın, ama beni bu şekilde küçük düşürmek senin için çok kolay olduğu için artık seni istemiyorum."

Göğsüme bir bıçak daha yedim ve lanet olsun, bunu hak ettim. Kapıya doğru adım attığımda onu engelledim. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben böyle biri değilim."

Başını kaldırıyor, gözleri arıyor. "Bunu bildiğimi sanıyordum ama sen bana farklı söyledin." Bunda doğruluk payı var, bilmediği bir sürü şey var ve bunun için onu suçlayamam bile çünkü yaptığımız işte çok iyiyiz. Şimdiden ağımıza o kadar dolandı ki çıkabilir mi bilmiyorum. Ama tek yapmak istediğim dişlerimi daha derine batırmak, onu ağımıza düşürmek. -Benimle.

"Ne var Dom? Seni geri tutan ne? Yani, eğer Sean'sa, anlarım. Sanırım-"

Çenemi sarsıyorum. "Sean

değil." "O zaman ne?"

Şu karar verme kelimesi.

Kardeşim.

Ve artık çok geç çünkü hava nasıl olursa olsun onu yatağımın yanında istiyorum.

Sikey

im.

Sikey

im.

Lanet olsun.

"Sana bir daha asla böyle kötü davranmayacağım."

"Bu senin için çok kolay oldu," sesi acıyla titriyor.

Çenemi sarsıyorum. "Hayır. Değildi."

Gözleri buğulanıyor ama meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. Bana gözyaşı döktürmeyecek. Güzel. Onları hak etmiyorum. Avuçlarım terlemeye başladığında, bu durumu düzeltme, bana inanmasını sağlama, ona dokunma ve içimdeki çalkantıyı hafifletme ihtiyacı yoğunlaşıyor. Bunu kastetmiş olamaz. Hissettiklerim -eğer o da hissediyorsa- çok canımı yakıyor. Neden söyleyemiyorum?

Neden bunu kabul edemiyorum?

Çünkü desteklemeden ona bir şey söyleyemem ve zaten buna izin vermeyecek kadar köşeye sıkışmış durumdayım.

"Bana ne söyleyeceğimi söyle."

Çenesini salladı.

"Hayır." "Bana ne yapacağımı söyle."

"Hayır," diye alay ediyor, "Sen aynı zamanda sağduyu ile kutsanmış bir dahisin ve bir kadına nasıl davranılacağını bundan çok daha iyi bildiğine eminim.

-Boktan bir öfke ya da değil. Söyleyecek bir şey yok. Bizi bitirdin."

"Hayır, yapmadım, yoksa çoktan gitmiş olurdun," diye belirtiyorum ki burun delikleri alevlenirken bunun iyi bir fikir olmadığını fark ediyorum.

"Ve bunu istiyorsun, yoksa bana izin verirdiniz. Peşinden geldiğin bendim, değil mi?" Kendini beğenmiş bir şekilde konuşuyor.

Bu. Lanet olsun. Kız.

"Güzel. Bunu istiyorum.

Seni."

"Hayır," çenesini bir kez daha salladı.

Ensemi sıkıyorum. "Ne istiyorsun? Bir bildiri f a l a n m ı ?"

"Hayır. Ben sadece *seni* istiyordum ve sen şimdi bunu çok daha az çekici hale getirdin."

Hay sikeyim.

"Bana ne verirsen kabul edeceğimi söylemiştim ve b u n d a ciddi dim, o yüzden bana *bir şey* ver Dom."

Çılgınca kendimi arıyorum çünkü bunu kastettiğini biliyorum.

"Fransız bulldogu," diye geveliyorum ve o da şaşkınlıkla geri çekiliyor. "*Ne?*"

"İşte bu köpeği almalısın," diyorum.

Kollarını kavuşturuyor. "Dinliyorum."

"Onlar iyi huylu, uyanık, sosyal, sabırlı ve zeki yoldaş köpeklerdir. O kadar çirkinler ki sevimli oluyorlar. Sean'ın alması gereken köpek bu olmalıydı ama onun yerine bir aptal aldı."

Gülümsemesini bastırmak için üst dudağını ısırıyor.

"Seninle bir daha asla böyle konuşmayacağım, Cecelia. Ciddiyim."

"Evet, yapacaksın," diye karşı çıkıyor. "Buna söz veremezsin. O yüzden verme. Seninle birlikte olmak, zehir ısırtığı ile tedavi arasında sürekli bir durumda olmak gibi. Ama seninle sadece bir hafta içi günü ve bana karşı dürüst olduğun sürece bununla başa çıkabilirim ... en azından bizim hakkımızda." Bana doğru bir adım atıyor ve bir sonraki sözlerini açık açık söylüyor. "Ama benimle bir daha asla böyle konuşmanı önermem."

"Az önce beni tehdit mi ettin?" Gülümsememe engel olamıyorum. "Evet." Dedi.

Elimi kaldırıp başparmağımı çenesinde gezdirdikten sonra çenesindeki çukura dokunuyorum. Gözleri içine işliyor ve sözleri acımı dindiriyor. "Ama sen benim için buna değersin, Dom."

Belinin etrafında dönerken omuzlarım hafifçe gevşiyor, kalbim hâlâ gerçeğe çarpıyor -aslında hiçbir zaman gerçekten bir karar yoktu. Sadece çoktan verdiğim bir karara boyun eğmek vardı. "Bu özrü çok daha iyi hale getirmeyi planlıyorum."

"Kendin için yüksek bir çıta belirlememişsin," diye homurdanıyor. "Yatağın kendi tarafına döndüğün anda bu değişir."

THIRTY-NINE

Düşmenin tarif edilemez bir özgürlüğü vardır.

"Dom," diye inliyor Cecelia, mükemmel dudakları aralanıyor, bir elimle bileklerini sıkıyorum ve orgazmını engellemek için yarı yoldan çekiyorum - itirazını dilimi ağzına sokarak öldürüyorum. O da beni teşvik ederek dilimi emiyor.

Onu kenarda tutacak kadar geri çekildiğimde, kalçalarımı yuvarlayarak, sikimin çıkıntısını klitorisine sürterek tekrar içeri giriyorum. Orgazmı birkaç hamlede onu sarıyor, etrafımda sıkılaşıırken serbest bırakılması dilimde titreşiyor. Kalçalarını kavrayarak onu yatağımın ortasında üstüme oturması için çekiyorum. Şilte ikimizden uzakta, çarşaf ve yastıklar etrafa saçılmış haldeyken onu itiyorum ve adımı haykırıyor. Hareket etmeye çalıştığında, çenesini kavrayarak gözlerine hükmediyor, ona bu zevki verenin ben olduğumu, bu bağlantının benimle olduğunu kabul etmesini istiyorum.

Bana bakarken hafifçe bana doğru sallanıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye fısıldıyorum, gözleri sözlerimde daha derin bir anlam bulma çabasıyla benimkileri ararken - orada olan anlam - hissettiğimi biliyor ama dile getirmeyi reddediyor.

Tekrar hareket etmeye çalıştığında, onu demir gibi kavıyorum. Tutamayacağım sözler veren bir adam olmayacağım, ama bu odada, bu yatakta, hepimizin ve birlikte olduğumuzda yarattıklarımızın olduğunu açıkça belirtmezsem lanetleneceğim.

İkimiz de bunu biliyoruz ve bu başladığından beri biliyoruz. Fiziksel olmaktan çok daha derine iniyor. Benim için mutluluk ve huzur dolu bir yer. Hem özgürleştiğim hem de sadece onun için olduğunu bildiğim kendimden daha fazlasını bulduğum bir yer. Onu sessiz bir yakınlık içinde tutmak, benim de bunu hissettiğimi ona kelimeler olmadan etkili bir şekilde aktarabilmemin tek yolu. Söylenmemiş olsa bile, gerçeğin bir saniyesini bile kaçırmasına izin vermeyeceğim.

"Bırak hareket edeyim," diye yalvarıyor, çeneme öpücükler konduruyor. İkimizin de istediği sürtünmeyi elde etmeye çalıştıkça aletim zonkluyor; bedenim onunkiyile birlikte titrerken onun ihtiyacı da benim etrafımda zonkluyor. Kalbim küt küt atıyor, dayanabildiğim kadar dayanıyorum, mümkün olduğunca uzun süre, çünkü kendimi en canlı hissettiğim an onun yanında. Sadece onun bana baktığını gördüğüm için boşalmaya çok yakınlığım, hissettiğim her şey serbest kalmaya çalışırken göğsümde patlamalar oluyor.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor, tırnaklarını terden kayganlaşmış sırtımda gezdirirken.

Saatlerdir sevişiyoruz. Bu süre zarfında çıldırmaktan başka bir şey hissetmedim, onu yanımda tutma dürtüsü her salınımında daha da sınırlı hale geldi. Ona bir santim bile boşluk bırakırsam, acelemin nedenini keşfedeceği ve bu duyguyu bir daha asla geri alamayacağım düşüncesinden kaynaklanan panik.

"Dom," diye fısıldıyor onu serbest bırakmayı reddetmemden duyduğum korkuyu okurken, "bana her şeyi anlatabilirsin."

Saçlarını yumruklayıp boynunu geriye doğru çekerek boğazının dibine gerçeği fısıldıyorum. "Öyleyim."

Ve öyleyim.

Elimden geleni yapıyorum.

Onunla birlikte olmanın beni nasıl canlandırdığını ve birlikte olduğumuz her gün beni uçurumun kenarından geri getirdiğini, kaybettiğimi düşündüğüm insanlık ve empati parçalarını topladığını ona gösteriyorum.

Karanlıkta kaybolduğumda beni geri getiren iğne ucu kadar bir ışık sadece o.

Bana aynı anda bu kadar çok şey hissettirebilen tek varlık o.

Bize dūřmanımızı sevmemiz söylendi ve ben de sadakatle itaat ediyorum.

Onu fiziksel olarak ele geçirirken korku ve şehvet savaşıyor, ama ben onun bedenini ele geçirirken bile, o benim sahip olduğumu görmezden geldiğim paralarımı çalmaya ve sahiplenmeye devam ediyor.

Ondan nce.

Bu mutluluktan önce.

Ona sahip olmaya hakkım olmayan mükemmellik için ikimize de acı çektirmeye kararlıyım, ağzını alıyorum ve sadece bir öpücük ve derin bir itme ile ikimiz de boşalıyoruz.

Yatağın başına çöküp terli bir yığın halinde yatıyoruz, yüz yüze, birbirimizin tenini okşayarak, gözlerimiz kilitli. Sessizlik bariyerimle bile katılaşmış hissediyoruz, tıpkı etrafımızdaki suyu kirleten bir damla siyah mürekkep gibi, kendi bulutumuzu yaratıyoruz. Ama en rahat olduğumuz yer onun içinde. Bu daimi durumu kaçınılmaz olarak sona erene kadar srdrebileceğimiz yer, benim, kardeşimin ya da nasıl olursa olsun, çünkü onu ikimizden de koruyamam. Onu sadece hazırlayabilirim. Ama şimdi ona baktığımda, neden onu sevmeme izin verilmediğini hatırlayamıyorum. Ona sahip olmamam ya da kelimeleri susturmamam için tek bir neden bile düşünemiyorum.

O babası değil. Ben
de kardeşim
değilim.

Tüm bunlar burada, dışarıda kükreyen fırtınanın örtüsü altında anlam kazanıyor - bizi güvende tutan ve saklayan bizim yarattığımız bir rt.

Sadece biz varız. Ve burada onunla kendim olabiliyorum ve bunu artık kimseden saklamak istemiyorum - ki bu sadece zararlı bir şekilde aptalca değil, aynı zamanda imkansız. Bu da beni Çıkarabileceğim tek sonuca götürüyor.

Bu aşk ve ben tehlikeli bir şekilde onun taraşından tketiliyorum.

Kendime sormam gereken bir soru değil, çünkü bunun gerçeği göğsümde sürekli atıyor. Nefeslerimizi paylaşırken gözlerine baktığımda, ikiz alevime baktığım inancıyla doluyorum. Ondan kaamayacağım bir şekilde etkileniyorum. Onun içindeyken bile ihtiyacım on kat artıyor - özellikle o zaman- yeterince yaklaşamıyorum. Birlikte olmadığımız zamanlarda ellerimi ondan uzak tutamıyorum ya da düşüncelerimin sürekli ona doğru kaymasını engelleyemiyorum.

İkiz alevlerin neden bir aşk bağımlısının tercihi olduğunu şimdi anlıyorum ve birlikte olduğumuzdan beri, bende olduğunu bilmediğim bir bağımlılığı içimden çıkardı.

Ama biz yakıcı türden özdeş alevleriz ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey yok.

Çoktan yazıldı.

Yani, düşüşte özgürlük olsa da, sonuç da var. Delphine'in sözleri kafamda yankılanırken bu gerçek aklıma yerleşiyor.

"O senin sonun olacak."

Ona söylemediğim şey, bunu zaten bildiğimdi.

Ateşle ya da suyla.

Öyle ya da böyle. Öyle olsun.

O zamana kadar hava basıncının değişmesini, bulutların toplanmasını, gökyüzünde şimşeklerin çakmasını, gök gürlemesini ve yağmuru bekleyeceğim.

Yani, bu balayı evresi.

Dört harfli lanete uğramış ya da uğramamış, ben hala bir orospu çocuğuyum ve bunu kucaklıyorum. Gün geçtikçe lanetlendiğimi hissediyorum ve havanın tüm avantajlarından yararlanıyorum. Bu hafta her gün fırtına yağdı ve sikim yağmurluk içinde etrafa sıçrayarak şarkı söylüyor. Hava durumu yakın zamanda kurumayacağını garanti etmeye devam ediyor. Gözlerim kapalı, aşağı bakmaya cesaret edemiyorum çünkü onunla birlikte ne kadar uzağa düştüğümü tam olarak biliyorum ve inmeden önce ne kadar mesafe kaldığını görmek istemiyorum. Sean'ın şu anki ihmal durumundan dolayı hiç suçluluk duymuyorum çünkü ben hak ettiğim yeri talep etmeden önce onunla bol bol vakit geçirdi. Tam bu düşünce aklımdan geçerken telefonum gürliyor ve aklımdaki şeytan ekranda arayan olarak beliriyor. Kendime engel olamayarak cevap veriyorum, hoparlöre alıyorum ve havadaki tereddütü hissediyorum.

"Dom?" Sean selam vermediğim için soruyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Ne yapıyorum hmmmm ... güzel kız arkadaşının ağzını beceriyorum," diye cevap veriyorum, gözlerini sulandıracak kadar derine sokuyorum.

Aramayı sonlandırmak için telefonu ona uzatıyorum, gözlerimizi kilitli tutuyorum - emmeye ve sırtmaya devam ediyor ve boştaki yumruğumu saçlarına doluyorum.

"Ne?" Cecelia sikimin etrafında sertçe kenetlenip bir inilti çıkarırken Sean hattın diğer ucunda mırıldanıyor. Ateş omurgamı yalıyor ve dizlerimin bükülmesini engellemek için tek yapabildiğim bu.

"Kız arkadaşının mükemmel ağzını becerdiğimi söyledim ve onunla gurur duymalısın çünkü o lanet olsun," Cecelia'nın başı sallanırken törpüledim, "o buna sahip çıkıyor."

Sessizlik. Bir saniye geçiyor, sonra iki. "Sen tam bir pisliksin."

"Bir *ağz dolusundan* daha fazla diyebilirim," diye mırıldanıyorum, Cecelia yüzümden silmeden önce sırtarak yanaklarını çukurlaştırıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyorum, Sean'ın tam etkiyi alması için telefonu indiriyorum. "Açlıktan ölüyor, kardeşim. Ne yazık ki hava senin lehine değil."

"Lanet olsun," diye homurdandı Sean, sesi boğuklaşmıştı. "O ağzı özledim."

Benim kadar onun da bundan zevk aldığını biliyorum. Cecelia da bunu biliyor, bu yüzden son ön sevişmesini de bir kenara bırakıp tamamen içine giriyor.

"Konusmaya devam et," diye homurdandım, "bu onu tahrik ediyor." "Vardiyanın ortasındayım," diye cevap veriyor.

"O zaman sana özel bir yere gitmeni öneririm, hem de hemen," diye kestirip atıyorum, çuvalımı avuçlayıp çekiştirdiğinde neredeyse kendimi kaybediyorum. "Ruh hallerinden birinde."

Bitkinin sesi azalıyor ve önerimi dikkate aldığını anlıyorum.

Parmaklarımla kafa derisine masaj yaparak, "Senin için üzülüyorum," diyorum, "ve şu anki manzaran," beni içine çekerken alay ediyorum, "çünkü ateş kırmızısı külottan başka bir şey giymiyor ... mükemmel meme uçları dikkat çekiyor." Tekrar sallanıyor, tırnaklarını kıcıma geçirerek beni esir alıyor. "Belki de bu külotu sana giymek için almıştır diye düşünüyorum." Parmağımı ağzının kenarında gezdiriyorum. "Bunları Sean'a giymek için mi aldın?"

Sean hat üzerinden küfür ederken aletimin etrafında boğuk bir onay mırıldanıyor.

"Onları görmek için burada olmaman çok kötü," diyorum kalçalarımı pompalayarak. "Kırmızının en sevdiğin renk olduğunu biliyor."

"Bunun için o mükemmel kıcını *kızartacağım Cecelia*," diye tehdit ediyor Sean, sesi sert. Cecelia gürültüyle beni ağzından çıkarıyor, sesi sıvı arzu.

"Dört gözle bekliyorum."

"Siktir, bebeğim," diye fısıldıyor. "Sen de benim için ıslandın mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve çenesini kavriyorum. "Söyle ona."

"Öyle olduğumu biliyorsun," diye inliyor, sikimi dibinden o kadar sert kavırıyor ki kalçalarım sarsılıyor. "Seni özlüyorum," diye mırıldanıyor.

"Bu bir işkence."

"Sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı yalıyor, kardeşim," diyorum, dilini başımın üzerinde döndürmeden önce dibinde düzleştirirken, gözlerimiz kilitleniyor.

"Tam kendi işime bakıyordum ki yanıma geldi, soyundu, dizlerinin üzerine çöktü ve sikimi emmeye başladı..." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, "Bunu yaparken çok güzel görünüyor, dudakları gerilmiş. Bunu kaçırıyor olman çok kötü," diye homurdanıyorum, beni tabana indirmeden önce bir kez daha sertçe çekiyor.

"Siktir git," diye homurdanırken fabrikadaki gürültü bir kapının kırılmasıyla kesiliyor.

"Sanırım onu sertleştiriyorsun," diye fısıldıyorum, o beni kenetlemeye başladığında - kalıcı olması için. Bir kez daha geçtikten sonra beni ağzından çıkarıyor ve bir sirenin yapacağını hayal ettiğim gibi fısıldıyor. "Benim için sertleştin mi, Sean?"

"Sikeyim evet," diye inliyor. "Her zaman."

"Ofisimizde misin?" Tırnaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdirirken beni pompalayarak soruyor.

"Evet, bebeğim," diye homurdanıyor. "Eve gelip yardım etmemi ister misin?" "Bu işler böyle yürümüyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Lanet olası hafta boyunca yağmur yağdı," diye mırıldanıyor.

"Paylaşmak ona kalmış, ama," diye homurdanıyorum tekrar, "kızımızın sahiplendiğini söyleyebilirim," diye rapor ediyorum beni üsse geri götürürken ve keskin nefesime engel olamıyorum. "*Siktir, Cecelia.*"

"Bebeğim, biraz da bana ayırır mısın?" Sean boğuk

boğuk konuşur. "Her zaman," diye mırıldanır Cecelia.

"Merak etmeyin. İyi beslendiğinden ve ona iyi bakıldığından emin olacağım." Başının arkasındaki tutuşumu kullanarak, onun duyabileceği şekilde ağzını tıkayacak kadar itiyorum. Sean'ın hızlı ve sert nefes alışları hattan duyuluyordu. "Siktir, zaten oradayım."

"Tacımı yalıyor," diye rapor veriyorum ateş omurgamı yükseltirken. "Benimle alay ediyor, Sean. Belki de ona bir ders vermeliyim."

"Sakın telefonu kapatayım deme," diye homurdanıyor. "Bebeğim, konuş benimle."

"Güneş doğar doğmaz yatağında olacağım," diye gürültüyle ucunu emiyor, "itirazımı kesiyor, sikim sarsılırken ikimiz için de ağzını tikiyor.

"Ama kıcı çoktan kızarmış olacak," diyorum.

Tırnaklarını kalçama geçirdiği anda boşalıyorum, o tırnaklarını kalçama geçirirken ben de onun bekleyen ağzına doğru sertçe inliyorum. Ağzını doldurduktan sonra çenesini kavradığımda her damlayı alıyor.

"Aç," diye emrediyorum, o da a ç ı y o r . "Ağzı benimle dolu, Sean. Ne yapmalı?"

"Yut," diye emrediyor tereddüt etmeden.

"Onu duydun," diyorum, boğazı düğümlenmeden önce ağzını sıkıca kavradığım yerden kurtararak. "Biraz ıskaladı." Başparmağımı alıp ağzına sokuyorum, "ama başparmağımı emiyor."

"Tanrım," diye küfrediyor Sean.

"Bana yemek getirme konusunda endişelenme," diye alay ediyorum ona sırtarak, "çünkü sen buraya gelene kadar ben çoktan yemiş olacağım."

Telefon görüşmesini sonlandırıp onu ayağa kaldırıyorum ve Cecelia gözlerinde alaycı bir küçümsemeyle başını sallıyor. "Korkunçsun."

"Bunun için bana teşekkür edeceksin, bunu biliyorsun." "Evet," diye sırtıyor, "muhtemelen edeceğim."

"Sonunda sahipleniyorsun," diyorum saçlarını tutup boğazını ortaya çıkarmak için geriye çekerken.

"Evet, öyleyim," diye inliyor dilimi boğazındaki çukurda düzleştirip ağzına götürmeden önce, küçük bir önizleme için dilimi içeri sokarken.

"Dom," diye homurdanıyor, vücudu beklentiyle sarsılıyor, göğsü kabarıyor, gözleri büyümüş, ifadesi muhtaç.

"Bir şey mi lazım?"

Talepkar lacivert gözlerini kısıyor. Böyle olduğunda çok hoşuma gidiyor çünkü onu doyurmak neredeyse imkânsız. Çenesini kavrayarak ağzını alıyorum, onu yatağa doğru götürürken kendimi tadıyorum. Onu arkaya iterek külotunu indiriyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Sırılısıklam olmuş amını açıp parmaklarımla yavaşça okşuyorum ve az önce olanlardan sonra o kadar hazır ki boşalıyor. Ona bakarken, başımı eğip tapınmadan hemen önce daha fazla yağmur yağması için bencilce bir dua gönderiyorum.

"Bir gün güneşin batışını kırk dört kez izledim. Bilirsiniz ... insan çok  zg n olduğunda günbatımını sever."-Le *Petit Prince*, Antoine de Saint-Exup ry

FORTY

Hemşire Delphine'i koltuğa oturtmama yardım etmeden önce açık olan yolcu kapısına götürüyor. Hemşirenin ardından görünüşte minnettar bir vedayla seslendiğinde beni şaşırtıyor. Sürücü koltuğuma oturduğumda onu incelerken tavrında bir farklılık olduğunu fark ediyorum. "İyi misin? İyi görünüyorsun."

Kontağı çevirdiğimde başını rahatça sallıyor, gözleri aynı nadir gri renkte bana bakıyor. "Sen de iyi görünüyorsun."

"Bizim için nadir bir durum," diye şaka yapıyorum.

Konuşmadan önce yaptığım espri gözlerindeki ışığın bir kısmını söndürüyor. "Biz
.. bir yere gidebilir miyiz?"

Onun isteği üzerine elimi vitesin üzerinde durdurdum. "Eve gitmek istemiyor musun?"

"Gün batımını görmek istiyorum," diyor, dikkati ön camdan çıkıp tekrar bana dönüyor. "Bildiğin bir yer var mı?"

"Bir dağ kasabasında yaşıyoruz. Aralarından seçim yapabileceğimiz pek çok yer var." Gösterge saatime bakıyorum ve gün batımına en fazla iki saatimiz olduğunu görüyorum.

"Beni bir tanesine götür," diye emrediyor, kemerini takıyor ve yerleşiyor. "Hasta hissetmiyor musun?" Dairesel sürücüden çıkarken soruyorum.

"Kanserim var ve onu kovalamak için içime zehir pompalanıyor," diye nefesini veriyor, "kendimi hep hasta hissediyorum."

Nedenini sorguladığımda içimde kötü bir his belirliyor. "Bugün ölmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır, neden?" Yüz ifademi okudu. "Sadece sahip olduğum zamanı iyi **d e ğ e r l e n d i r m e y e** çalışıyorum."

Bunu düşündüm. "Doktor sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"Onkoloğu arayabilirim Delphine," diye hatırlatıyorum ona. "Hayır," diye iç geçiriyor. "Ben sadece tedavimi oldum."

Eğer onu gözyaşlarını silerken yakalamasaydım, gözyaşlarının orada olduğuna asla inanmazdım. Kadının döktüğünü gördüğüm tek gözyaşı ben henüz tek haneli yaşlardayken döktüğü gözyaşlarıydı ve onlar da annem, babam ve eski kocası içindi.

"İstersen beni eve götürebilirsin, sadece seninle biraz zaman geçirmek istedim. Bu bir suç mu?"

"Hiç yapmadığınızı düşünürsek, bu şaşırtıcı."

"Biz artık arkadaşız, değil mi?" diye soruyor.

"Sen öyle diyorsan," diye şaka yapıyorum.

"Tamam, beni eve götür."

"Bana neden sızıntı yaptığını söylersen seni götürebileceğim bir yer var," diyorum ve yanağından aşağı süzülen bir başka hızlı gözyaşını fark ediyorum. Bunu görünce Cecelia'nın bana geldiği günkü anısı canlandı. Gözleri dolmuştu, aynı şekilde duygusaldı, çünkü önemli bir şey olmuştu ve görünüşe göre teyzem için de durum böyleydi.

"Neden bu kadar üzgünsün, Tatie?"

"Kendim hakkında konuşmak istemiyorum." Bir ışıktaki durduğumda beni değerlendiriyor. "Yakışıklı bir adamsın. Sende Celine'den çok şey görüyorum."

"Cidden kalpten kalbe mi konuşuyoruz?" Kafam tamamen karışmış bir halde soruyorum. "Sen aşkı buldun," diyor, hiç de soru gibi değil.

Ona göz kırpyorum. "Neden böyle düşündün ki?"

"Birbirimize çok benziyoruz, Dominic. Bunu duymak istemeyebileceğini ve belki de buna inanmayacağını biliyorum ama öyleyiz. Birçok yönden. Duyduysan ne mutlu bana."

"Roman'ın kızına aşık olursam mutlu mu olurum?" İnanılmaz bir şekilde soruyorum. Bana bakıyor, dudakları bükülüyor. "Mutlu olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

"Soru bu değildi," diye yönlendirdim.

Ön camdan dışarı bakmak için geri dönüyor. "Yetenekli olduğun ve bunu benimsediğin için mutluyum."

"O kadar uzağa gitmezdim," diye mırıldanıyorum, neredeyse duyulmaz bir şekilde, ama bu artık tam olarak doğru değil. Yolun ilk kısmını havadan sudan konuşarak geçiriyoruz, bu da beni biraz *Alacakaranlık Kuşağı*'na girmişim gibi hissettiriyor. İki kez ve *yüksek sesle* gülüyor. Tedirginliğim artıyor ve tedavisinin ilerleyişi hakkında yalan söyleyip söylemediğini merak etmeye başlıyorum.

Bir saatten biraz daha az bir süre sonra, gün batımına yirmi dakika kala dar ve dolambaçlı yoldan dağın zirvesine doğru ilerliyoruz. Delphine sessizliğini koruyor, onu oraya götüreceğime güveniyor, gözlerinde ender rastlanan bir umutla oturduğu yerden beklenti yayılıyor. Sağ tarafımızda duran küçük bir binadan başka bir şey olmayan bir otoparka girdiğimde bana şüpheyle bakıyor. "Burası mı?"

Başımı salladım ve ona yardım etmek için arabanın etrafında yürüdüm. Ayaklarını yere vurduğunda neredeyse bana doğru düşüyor, onu dik tutmak için sıkıca kavradığımda alnında ve üst dudağında ter boncukları oluşuyor. "İyi misin?"

Dudakları titriyor, binaya olan mesafeye bakarken gururu tehlikede. "Ben daha zayıfım... zorunda değiliz."

"Seninle yürüyeceğim," diye onu temin ediyorum. Gözleri yine buğulanıyor ve onu kendime çekerek binaya doğru yürütüyorum. Kapıya çıkan dik merdivenlere ulaştığımızda temkinli bir şekilde merdivenlere bakıyor ve başını sallıyor. "Dominic, ben çok zayıfım. -"

"Seni tuttum." Onu sıkıca kollarıma alarak merdivenlerden kapıya doğru ilerliyorum, tam o sırada bir adam kapıyı açıp bizi fark ediyor ve karısını hızla içeri sokup geçmemiz için kapıyı tutuyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve Delphine de bunu yankılıyor. Gözleri, ben içeri girip onu göğsüme bastırırken merakla bize bakan çifti takip ediyor.

"Utanma Tatie," diyorum ona, tam yüzünü omzuma gömecekken, sağımızda ve solumuzda bulunan boş sıraların yanından geçerek ağır eğimli basamakları yavaşça inmeye başlıyorum.

Dibe ulaştığımda, omzumu kaldırarak onu dürtmeden önce etrafıma memnun bir şekilde bakıyorum. "Gösteri için tam zamanında. Gün batımına bak, Tatie."

Yavaşça başını kaldırıyor ve karşımızdaki manzarayı görünce nefesi kesiliyor. Ayaklar ileride, tuğla bir temele sabitlenmiş on iki metrelik bir haç duruyor ve iki yanında alçak bir sınır duvarı uzanıyor. Bunun ötesinde

uçsuz bucaksız bir

Turuncu, altın ve pembenin çeşitli tonlarına hızla doygun hale gelen Blue Ridge Dağı zirveleri.

"Mon Dieu!" *Aman Tanrım!* diye haykırıyor, ben onu nazikçe ayağa kaldırırken sesi titriyor. Birkaç sessiz saniye boyunca manzarayı seyrediyor, dağların tepelerinden süzülen sis ve renkleri izlerken eli hala pazuma yapışmış durumda. "Bu da ne böyle?"

"Buraya Pretty Place Şapeli deniyor," diye cevap veriyorum, önümüzde duran ve neredeyse inanılmayacak kadar gerçeküstü olan manzara karşısında ben de şaşırılmış bir halde.

Başını sallıyor, yüz ifadesinde şaşkınlık ve hayranlık, sesinde takdir ve devam sorusu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Buraya birkaç kez gelmişim," diye itiraf ediyorum.

Kuşkuyla gözlerini kısıyor. "İnanıyorsun." "Hâlâ pazarlık halindeyiz," diyorum ona.

Küçük şapelin etrafına ve bir sinema perdesi büyüklüğündeki kapalı manzaraya bakarken birkaç sessiz dakika geçiriyoruz. Geriye dönüp baktığımda, teşhis konulduğundan beri yüz ifadesini felç eden korkuyu fark edince konuşuyorum. "Birkaç yıl önce merak ettiğim için küçük bir araştırma yapmıştım."

"Neyi merak ediyorsun?"

"Senin *güzel ahlak kitabın*," diye sırtıyorum, "en can alıcı son ve sonrasında olanlar."

Devam etmem için başıyla beni cesaretlendiriyor.

"Dalışım sırasında bir düzine ya da daha fazla hikaye ve tanıklık okudum ve seksenli yıllarda yaşanmış bir tanesine rastladım. O zamandan beri aklımdan çıkmıyor."

Bana odaklandığını görmek için ona bakıyorum.

"Teksaslı bir ev kadını, sipariş ettiği perdeleri almak için JCPenney'e giderken steysin bir araba kullanıyordu. İki küçük kızı arabanın arkasında boyama yapıyordu." Aklıma takılan ayrıntıları hafızamda aradım. "O ev kadınının günlük işlerini yapmak için otoyolda hızla ilerlerken bilmediği şey, o gün *üç kez* öleceğiydi."

Delphine'in gözleri büyür.

"Az ileride, on sekiz tekerlekli bir kamyonun bazı enkazlar - tavuk teli ruloları - nedeniyle otoyolda durduğunu bilmiyordu. Sinyallerini yakmamış ya da trafik konilerini yerleştirmemişti, bu yüzden yavaşlamadı ya da fren yapmadı ve son hızla arkasına çarptı."

Delphine kendinden geçmiş bir halde dinliyor, gözleri tekrar manzaraya kayıyor.

"Kadın üç kez tıbbi olarak l kabul edildi. İki kez hastaneye gelirken - bir kez helikopteri beklerken, bir kez de yolda, en uzun flatline ameliyat masasında gerçekleşmiş. Sağlık personeli onun öldüğünü söylemek istedi ama onu ameliyat eden doktor onu geri getirmeye çalışmaktan vazgeçmeyi reddetti - sadece birkaç oda ötede dikilmekte olan iki kızını düşünüyordu. Tıbben l sayılması, yeniden hayata döndürülmesi halinde iyi bir prognoza sahip olması için kabul edilebilir sreden daha uzundu - bir daha tam olarak işlev göremeyecekti - ama doktor son bir kez denedi ve onu geri getirdi."

Gerisini aktarırken kilisenin ii puslu pembe bir renkle doluyor. "Beyninde ciddi hasar vardı, yürümeyi, konuşmayı, okumayı ve yazmayı yeniden öğrenmek zorunda kaldı ama tamamen iyileşti." Delphine'e dönüyorum ve onun her kelimeyi dikkatle dinlediğini görüyorum. "Peki tek şikyeti neydi biliyor musunuz?"

Başını hafifçe sallar.

"Onu geri getirdiklerini." Sırıtıyorum. "Diğer tarafta onu neyin beklediğini görmüştü ve artık dünyayla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu."

Kaynayan yaşlar gözlerini doldurur.

"Aşağıda olduğu süre içinde, öbür dünyayı başka hiçbir yerde var olmak istemeyeceği kadar deneyimlediğini iddia etti. Orada geçirdiği tüm zaman boyunca, sürekli bir sevgi haliyle sarmalanmış - bizim yaşadığımız insan sevgisine hiç benzemeyen, ama bir milyar ve daha fazla büyütülmüş. Oradaki her varlık bu sevgiyi yansıtıyor ve onlara dokunduğunuz ya da yanlarından geçtiğiniz anda, onlarla ilgili her şeyi, hayatlarının her ayrıntısını biliyorsunuz. Bu ilk kez gerçekleştiğinde, kolektif bir bilincin parçası haline gelirsiniz. Yargılama yok, utanç yok, acı, pişmanlık ya da ağrı yok. Hiçbir insan aklının kavrayamayacağı türden bir duygudan başka bir şey yok. Yaşayan hiçbir ruhun ölümden sonraki yaşam konusunda endişelenmemesi gerektiğine yemin etti."

Delphine o anda elleri arasında ağlamaya başlıyor ve ben de onu ilk sıraya oturması için ırpıyorum, vücudu ağlamalarıyla sarsılırken sırtına bir avuç bırakıyorum.

Fısıltılı zrleri yüzünü kapatan eller tarafından güçlendirilmeden önce birkaç vuruş geçiyor ve ben sadece onları ıkarabiliyorum. "Je suis dsol, je suis dsol, Dominic," diye soluyor, kırmızı çerçeveli gözlerini benimkilere kaldırmadan önce.

"Gerçekten, sana davranış şeklim için özür dilerim." Pişmanlık gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor. "Başlangıçta ikinize de çok kötü davrandım."

"Hâlâ yenebilirsin," diyorum ona.

"Belki, ama bu özrün zamanı çoktan geçti," diye burnunu çekiyor. "Bu benim en büyük pişmanlıklarımdan biri."

"Gençtin, kalbin kırık ve beş parasızdın ve unutma ki seni bu duruma neyin getirdiğini biliyorum. Bu hayat ikimize de çok fazla fırsat vermedi. Bu konuda birbirimize benziyoruz."

"Sen sadece küçük bir çocuktun... Bunun için acı çekmen gerekmemeliydi. Bencillik ettim," diye itiraf ediyor kısık sesle. "Çok uzun zamandır bencildim."

"Öyleydin ama seni bir süre önce affettim." "Affetmedin," diye reddediyor.

"Tamam," diye sırtıyorum. "Deniyorum."

"Yapmazsan anlarım," diye manzaraya bakıyor. "Bunu hak etmiyorum."

"Belki ... ama bizi terk edebilirdin, bu da bizi ayırabilirdi. Seninle ilgili anılar beni kızdırdığında bunu aklımda tutuyorum."

Sırıttırıyor. "İyi bir adam oldun Dominic. Bunun için sana teşekkür etmiyorum. Yine de birbirimize *çok* benzediğimiz konusunda seni tekrar uyarmalıyım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ne yazık ki biliyorum," diyerek batan güneşin son ışıklarını seyretmek için arkasını döndü. "Kalbinin benimki gibi katılaşmasına izin verme. Affedemediğim için çok şey kaybettim."

"Elimden geleni yapacağım."

Ayağa kalkmadan önce güneşin son batışını izliyoruz ve o bana dönüyor. "Bu hikaye için teşekkür ederim."

"Bunun gibi yüzlercesi, hatta binlercesi var, hepsi de bekleyen bir şey olduğunu iddia ediyor. Bir tanrının var olduğunu şiddetle iddia eden her kişi için, hiçbir şeyin var olmadığını kanıtlamaya kararlı bir başkası var. Günün sonunda, her ikisi de egolarıyla o kadar şişmiş, inançlarında o kadar sağlam ki, ikisi de bunu kanıtlayamıyor. Bu, dünyanın en iyi saklanan sırrıdır ve hiçbirimiz onun bir parçası olana kadar bu sırta vakıf olamayız. Ama bu hikayelerin bazılarında doğruluk payı olmalı, değil mi?"

Başını sallıyor.

"O yüzden çok fazla endişelenmemeye çalış," diye omzunu dürtüyorum ve o da bana nadir görülen, dolu dolu bir gülümseme veriyor.

Sessiz ama huzurlu bir yolculuktan sonra, onu eve götürüp yerleşmesini sağladım, kabulleri ve uzun süredir katlandığı izolasyon nedeniyle göğsüm biraz ağrıyordu. İkimiz de aynı çaresizlik içinde yıllarca inzivaya çekilmiştik, ikimiz de aynı türden bir varoluşun acısını çekmiş olsak da aramızdaki köprüyü asla onaramamıştık. Hayatının yarısını alkolik bir münzevi olarak kalp kırıklıklarıyla geçirdi çünkü hayatındaki her bir erkek onu hayal kırıklığına uğratmış, her fırsatta güvenliğini elinden almıştı. Bu babasıyla başlamış, kocasıyla ve bu ikisi arasındaki her erkekle sona ermişti. Kocasını onu terk edene kadar takdire şayan bir direnç göstermesine rağmen, bu son darbe onu içine kapanmaya, sırlarını her gün içtiği şişeyle susturmaya itti, ta ki varlığı yaşayan diğerlerinin yanında arka plandan başka bir şey olmayana kadar.

Bazı açılardan birbirimize çok benzediğimiz fikri içimde bir tür korku uyandırmaya başladı.

Eve adımımızı atar atmaz limon ve diğer ev kimyasallarının kokusu beni sarsıyor. Işığı açtığımda, boş bir bitki standının üstünde yakın zamanda yapılan bir ilaçlama için bir ilan görüyorum. Etrafa bir göz attığımda evin tertemiz olduğunu görüyorum; rafların tozu alınmış. Mutfığa girip dolabı açıyorum ve bulaşıkların yıkanıp düzgünce istiflendiğini görüyorum. Koltuğuna yerleşmiş olan Delphine'e bakıyorum, yüzüme bile bakmadan sorduğum soruyu yanıtlıyor. "Bilmeni istemedi ama artık biliyorsun."

Cecelia.

Anında, göğsümdeki vuruştan geçen sıvı, diğerine geçmeden önce onun adını içeride katılaştırıyor.

Whoosh. Whoosh.

Whoosh. Whoosh.

Geldiğinde nasıl karşılandığını hayal bile edemiyorum. Ona ulaşma ihtiyacıyla göğsüm ağrırken, panik kısa süreliğine beni ele geçiriyor.

"Lanet olsun,

o-"

"Hayır," diye korkumu bastırıyor, düşüncelerimi okuyor. "Odası hâlâ kilitli."

Sonunda bana baktığında, Cecelia'nın ayaklarının dibinde diz çöktüğü gece gördüğüm suçluluk duygusunun yüz ifadesine sızmaya başladığını görüyorum.

"Ne?" Oturduğu yere doğru yürüyüp kollarımı kavuşturarak soruyorum. "Bütün gece açık açık paylaştık, Tatıe. Neden şimdi duralım?"

"Ona haksızlık ettim," diye fısıldıyor alçak sesle, bakışları uzakta,

"geçmişte." "Cecelia'ya haksızlık mı ettin?"

Başını sallıyor, gözleri
sulaniyor. Hay sikeyim.

"Bu şimdiye kadar yaptığım en aşağılık şey." Gözleri anılarla parlıyor.
"Ben," diye başını sallıyor, içimde keskin bir korumacılık hissi uyanıyor.

"Anlat bana," diyorum.

"Uzun zaman önceydi," diye teminat
veriyor. "Dinliyorum."

"Fabrikada çalışırken. Sana söylemiştim. . . Annesi Diane ile kısa bir
süre yakındık."

Başımı salladım.

"Onlar öldükten sonra, ne olduğunu bildiğini ve Roman'ın bununla bir
ilgisi olduğunu biliyordum. Kızgındım."

"Delphine, ne yaptın sen?"

"Cecelia daha bebektir," diye fısıldıyor, sanki tınısının doğumla bir ilgisi
varmış gibi. "Çok sarhoştum ve annesinin evine zorla girdim."

"Ve?"

"Cecelia'nın beşiğine dolu bir silah koydum," diye yüzünü buruşturdu, "o
içinde uyurken."

"Tanrım, Tatıe."

"Roman'a yangının bir kaza olmadığını bildiğimize dair bir mesaj
göndermek istedim."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey," diye garanti veriyor. "Emniyeti açık
bıraktım."

"Oh, bu her şeyi değiştirir." Oturma odasının penceresinin hemen
dışında şimşek çakarken kot pantolonumun cebinden anahtarları çıkarırken
içime öfke sızıyor.

"Dominic," diye sesleniyor Delphine arkamdan, ama onu duymazdan
geliyorum, yağmur çatıdan dökülmeye başladığında göğsüm gümbürdüyor.
Delphine'in elinde ne kadar itiraf kaldıysa, onları mezarına götürebileceğine
ya da itiraf edecek bir rahip bulabileceğine karar veriyorum. Kafasında dolu
bir silahla Cecelia'nın görüntüsü içimi ürpertiyor, merdivenlerden inip
Camaro'mu çalıştırırken beni fiziksel olarak hasta ediyor. Arabadan inip
konağa, yani ona doğru koşarken, itiraf etme ihtiyacı içimde kabarıyor.
Roman'dan ne kadar nefret etsem de, anlaşıldığı kadarıyla kendi ailem de
onunla ilgili aynı kötü niyetten suçlu. Yolda bana öyle geliyor ki

Kim tarafından saklanırsa saklansın, sırlar -özellikle de en ölümcül olanlar- onları saklayanları olduğu kadar, onları keşfedenleri de zehirlemenin bir yolunu bulur. Cecelia ile olan bağuma gelince, biz tanışmadan önce lanetlenmiştik -kendi hatamız olmadan- ve birbirimizi keşfederken ikimiz de yavaş yavaş zehirleniyoruz.

Arabayı çekerken Cecelia'nın arabasını görünce içimi bir rahatlama kaplıyor. Arabadan indiğimde gök gürlüyor ve kapıya ulaşana kadar geçen saniyeler içinde sırlıslam oluyorum. Kapıyı kırarak açtığımda Cecelia'nın sürgülü kapıya bakan koltuğa kıvrılmış, kulaklıklarını takmış Kindle'ından sesli kitap okuduğunu görüyorum. Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatarak içeri süzülüyorum, yalnız olmadığını anlayınca kanepenin arkasına saklanıyorum. Tekrar rahatça kitap okumaya başlamasını bekledikten sonra arkadan saldırıyorum, onu kavrayıp kanepenin arkasına doğru çekerken damlayan saçlarımla ıslatıyorum.

"Dom," diye bağıyor, başımı salladığımda sırlıslam tişörtümü avuçluyor ve itiyor, bu sırada su döküyor ve onu ıslatıyor. Yüzünü bana dönmesi için onu çeviriyorum, kışını kanepenin kenarına dayamadan önce onu kucağıma alıyorum.

"Berbatsın," diye gülüyor içime gömülürken ve itirazlarının geri kalanını öpücüğümle susturuyorum. Öpücüğü bıraktığımda, gözlerindeki sıcaklığı hayranlıkla seyretmek için geri çekiliyorum, göz kapakları kapanıyor, nefesler hızlı geliyor, selamıyla birlikte yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Merhaba."

Onu kaldırıp merdivenlere doğru yürürken bacakları bana sıkıca sarılıyor.

"Tanrım, sırlıslam olmuşsun. Hadi seni kurulayalım" diyor, elimde kıvranırken.

"Hadi seni *ıslatalım*," diye karşı çıktım.

Dudağını ısırduğunda, çenesindeki çukur aletimi tam direğe getiriyor. "İş nasıldı?" diye soruyor.

"İş."

Gözlerini deviriyor. "Nasılsın?"

"Hâlâ benim," diye şaka yapıyorum.

"Orospu çocuğu."

"Sadece bir kez," diye alay ediyorum.

Vücudu gerilir. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

Gözlerimi büyüttüm. "Ama *diğer her şeyi* bilmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Aylır ve alınganlık gösterir. "Gerçekten sadece uysal ve dilsiz olmamı mı istiyorsun?"

Göğsüme şakacı bir tokat atıp merdivenlerin başına geldiğimizde kendini uzaklaştırmaya çalışırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Tam bir pislik."

"Öyle olduğumu söylemiştim."

"Bana pek çok şey söyleyebilirsiniz ama beni buna asla ikna edemezsiniz efendim.

O şekilde değil."

"Bana inanmalısın," diye uyarıyorum.

"Beni korkutup kaçırmaya çalışmayı bırak, Dom. Hiçbir yere gitmiyorum."

Odamı incelerken onu ayağa kaldırdım. "Peki, bu gece ne yapacağız? Kitap okuyabiliriz. Sana akşam yemeği ya da kahvaltı hazırlayabilirim? Yumurta ve filme ne dersin?"

Başımı salladım.

Bir saat sonra, yeni yıkanmış battaniyemizin altında uzanmıştık.

-Nereden geldiğini bilmediğim taze bir koku soluyorum. Şehir evinin etrafına bakıyorum. Sadece ikimiz varız, Sean fabrikada gece vardiyasında çalışıyor ve Tyler'dan haber alınamıyor - geçen hafta olduğu gibi - hem gündüzlerini hem de gecelerini başka bir yerde geçiriyor. Delphine'lere geri dönersem, kamyonetini garaj yolunda bulacağımdan şüpheleniyorum, ama bunu ondan öğrenmeye çalışmıyorum.

Bir noktada itirafı için Delphine'le barışacağım, ama bu gece olmayacak, çünkü aynı korumacılık dalgası beni de sarıyor. Yutkunarak Cecelia'nın filmi izleyişine odaklanıyorum, tamamen kendinden geçmiş bir halde, eli hâlâ patlamış mısır kasesinde. Elini tutup kaldırıyorum ve parmaklarındaki kaşar kalıntılarını emiyorum. Kısa bir süreliğine bana doğru dönüyor, ben de ekrandaki hikayeye ilgileniyormuş gibi yaparak onu bırakıyorum. Tekrar televizyona döndüğünde elini elimde tutuyorum, avucumu onunkinin yanına koymadan önce başparmağımı narin elinin arkasında gezdiriyorum. Benimki sert ve nasırlı, onunki pürüzsüz. Benim parmaklarım onun ince, narin parmaklarına kıyasla kalın. Benimkiler kan ve öfkeyle kaplıyken onunkiler kirlenmemiş.

Whoosh. Whoosh.

"Aşkı bulmuşsun." Delphine'in fısıltısı içeri sızıyor.

Beni buldu.

Whoosh. Whoosh.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, tam da gök gürültüsü sürgülü cam kapıları tıkırdatırken, o soruyla bana bakarken itirafım bu uyarıyla birlikte sönüyor. "Hmm?"

Whoosh. Whoosh.

Whoosh. Whoosh.

Filme geri döndüğünde çenemi hafifçe sallıyorum. Kirpiklerinin uzunluğuna, burnunun mükemmelliğine ve dudaklarının dolgunluğuna dikkat ederek profilini iyice inceliyorum. Bacaklarını kucağıma sarkıtmış, ben beklerken kanepeye daha da gömülüyor.

Sonunda, olur. Göğsü pompalanmaya başlıyor, içinden duygular yayılıyor, gözlerinde yaşlar oluşurken boğazından bir inilti çıkıyor. Akılsız herif aşkını itiraf ederken ekrana dönüp baktığımda Cecelia'nın her saniyesini yuttuğunu görüyorum.

Aşkın onun yaşam gücü, varlık nedeni, onu harekete geçiren şey olduğunu görmek çok kolay. Bunu anlamak için onun bunu izlediğine tanık olmam gerekmiyordu çünkü o da bana karşı aynı derecede duygusaldı. Kendimi onun içinde kaybettiğimde, söylenen her duygudan sonra oyalandığında ve onu yavaşça ve derinlemesine becerdiğimde bana bakma şekli. Yüzde yüz kalbi var ve nerede ya da hangi durumda olursa olsun her yere sızıyor. Bu açıdan inanılmaz cesur.

Bunun için ona

hayranım. Bunun için

ona saygı

duyuyorum.

Bu yüzden onun için korkuyorum.

Gözyaşları nihayet döküldüğünde, eğilip dudaklarımla bir tanesini yakalıyorum. Dilimle biriken tuzu süpürdüğümde nefesi kesiliyor ve sulu gözleri sıfırlanıyor. Dudaklarımdan asla dökülmemesi gereken kelimeleri ısırarak ona başka bir gerçeği söylüyorum.

"Çok güzelsin Cecelia." Bunu aramızda fiziksel bir şey olmadan ilk kez söylüyorum ve gözleri bu duyguyla biraz açılıyor. Bu kadın beni her yönden tamamen tüketti ve bunu bilmesi gerekiyor.

Bunun yerine, dudaklarını öperken ona bir söz veriyorum - onun mükemmel kalbini elimden geldiğince koruyacağıma dair sözsüz bir yemin.

Sözsüz bir yemin ama aynı zamanda bir söz.

Tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım bir söz.

Gözlerinin içine bakarak, göremediği canavarlardan asla haberi olmayacağına yemin ediyorum çünkü ona ulaşmalarına fırsat vermeden hepsini öldüreceğim.

O canavar ben olsam bile.

FORTY-ONE

Gökyüzü bu gece güneş tamamen batmadan önce teslim oldu. Sonsuz yıldızlar, Cecelia'nın kucağında dinlendiği kaputumun üzerinde uzandığımız yerden yukarıdaki uçsuz bucaksız genişliği kirletiyor. O benimle birlikte yukarı bakarken, Camaro'mun kabininden süzülen müzik eşliğinde kalbim durmadan atıyor. Cırcır böcekleri çevremizde cıvıl cıvıl ötüyor ve gecenin geri kalan gürültüsüne eşlik ediyor, memnuniyet beni hiç düşünmediğim bir şekilde sarıyor.

"Dom?"

"Öyle mi?"

"Gelecek için ne istiyorsun?"

Açıklamak için çok fazla şey var, ama kişisel olarak demek istiyor ve bana farklı bir şey sezdirmesine rağmen bu cevap basit. Şu anda bu sezgiyi yönlendirmenin bir yolu yok, bu yüzden bildiklerime bağlı kalıyorum. İçinde bulunduğum dakikanın ötesinde kişisel bir geleceği asla hayal edemedim.

"Bu aptalca bir soru değil," diye hafifçe azarlayarak soruyor. Dakikalar önce ona annem ve babam hakkında hatırladıklarımı anlatarak, ona gerçeğin parçalarını verirken, ebeveynlerimizin birleşmiş geçmişlerini ve bunların bulmacaya nasıl dahil olduklarını atlayarak bu solucan kutusunu açtım.

Bu soruya dürüstçe cevap verebilirim. "Hiçbir şey."

Sesli bir şekilde iç geçiriyor. "Sanırım hayal kırıklığına uğramayacak olman iyi bir şey."

Kıkırdamama engel olamıyorum. "Şimdi ne istediğini sormam mı gerekiyor?" "Umurunda değilse hayır."

Var, ama sana teklif edemem.

Daha fazla gerçeği dile getirmeden önce parmaklarımı onun ipeksi saçlarına sokuyorum. "Ben gelecek odaklı değilim. Planlar adamı adam yapmaz."

Çünkü bu taktiği denedim ve her seferinde engellendim.

"Biliyorum, biliyorum. Anı yaşa. Her günü geldiği gibi kabul et." "Anlıyorum ama istediğin bir şey yok mu?"

Tutuyorum.

"Hayır," diye şaka yapıyorum, "ama belli ki yaptığınız bir şey var."

Uzun süre sessiz kalıyor, kolumun kıvrımında hafifçe sertleşiyor. Düşüşümü kabul ettiğinden beri aramız çok iyiydi ama içimden bir ses şu anda içinde kıpırdanan şeyin ona söz vermeyi reddetmemle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor.

Düşüncelerinde kaybolduğunu bildiğim için onu nazikçe dürtüyorum.

"Ne?" "Korkularımı dile getirmekten hoşlanmıyorum. Çünkü o zaman sadece gerçekleşmesi için."

"Bu çok kasvetli," diye mırıldandım.

"Gelecekte hiçbir şey istememekten iyidir," diye karşı çıkıyor kuru bir sesle. "Ben zaten ne olacağını biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Ne demek istiyorsun? Geleceği tahmin edebiliyor musun?"

Kısacık bir saniyede, doğru zaman geldiğinde kullanmak üzere sakladığım planı aklıma getiriyorum. "Benimkini tahmin edebilirim çünkü ben bir şeyler yaparım."

"Nedir o?" diye soruyor.

"Ben neye karar verirsem."

Sonunda zincirlerimden kurtulduğumda.

"Bir kez olsun bana doğru dürüst bir cevap verebilir misin?"

Gözlerimi onun üzerinde gezdirirken dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum. Saatler önce Roman'ın verandasının merdivenlerinden aşağı süzölmüş, randevumuz için hayal ettiğim her şeye sahip görünüyordu.

Bizim ilkimiz ve benimki. Kendime sakladığım bir sır. Ama onunla paylaştığım bir sır. Sadece onunla. Camaro'ya girerken yumuşak bir sesle "Seni özledim." dedi. Gerçekten fısıltıyla söylenmiş bir cümleydi ve ben de ona karşılık vermek için yanıp tutuşuyorum.

Unutulmaz olması için elimden gelen her şeyi yaptım. Kapalı kapılar ardında ona gösterdiğim kolay sevgiyi reddettim çünkü şu anda Tobias'la artık günlük iletişim halinde değilim - sanırım bunun nedeni peşimizde olması olabilir. Hava müsait olduğunda ona kısa bir süre mesaj attıktan sonra son mesajıma cevap vermedi. Ama eğer aldatmacamızın farkına vardıysa, henüz farkına varmadığımız bir gözetim altında olabiliriz ki bu da beni çileden çıkarıyor.

Tanındık, hastalıklı his içime işlemeye başlıyor ve boynumu ona bakacak kadar eğerek bu hissi kovuyorum. Gözlerinin altındaki siyah lekeyi fark edince, bakışlarım yavaşça şişmiş, iyice öpülmüş dudaklarına düşüyor, odak noktam boynundaki ve göğsündeki silik izler arasında geziniyor. Arabayı çektiğimiz anda onu perişan ettiğimin kanıtı. *İki kez*. Onun yeni sikilmiş görüntüsüne sabitlenerek, yarattığım hafif kusurlardan ve bunların oraya nasıl geldiğinden keyif alıyorum. "Soru neydi?"

"Hiç kıskanıyor musun?"

"Hayır." Beyaz bir yalan. Ama çıkarabileceği herhangi bir sonuç için değil. "Neden?"

"Çünkü o sana benim veremeyeceğim şeyleri verebiliyor," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

Sean ona kendini özgürce ifade edebiliyor, oysa ben sınırlıyım. Onun mürekkebi derinin derinliklerine kazınmış durumda ve verdiği söz gerçek olsa da, bu sözü tutmak nihayetinde ona bağlı. Sözler benim için de orada olsa bile -onu bütünüyle sahiplenme ihtiyacıyla birlikte- ikimiz de aramızda bu kadar çok aldatma varken bu iddiayı ortaya koymaktan ve bunu dile getirmekten kaçındık. O tüm gerçeği öğrenene kadar bunları dile getiremem, Sean nerede olursa olsun. Çünkü mürekkebinin altında kardeşimle kurduğum bir kan bağı var ve bu bağ beni onun için şu an olduğumdan daha fazlası olmaktan alıkoyuyor. İçimde barındırdığım kıskançlık orada yatıyor.

"Şikayet etmiyorum," diye fısıldıyor, "lütfen böyle düşünme, ama sen neden yapamıyorsun?"

"Çünkü ben onun gibi değilim. Ben çok daha basitim." Şimdi bile, bu gerçek olmaya devam ediyor.

"Buna inanmıyorum," diye ısrar ediyor.

"Bu doğru." Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, kararlılığımı yiyip bitiriyor. Bu noktada, sırrımı açıklayabileceğim gerçeklere saklamak için tuttuğum yalanların sayısını saymak için her gün mücadele ediyorum ve bu lanet olası sakatlayıcı.

Rahatsızlığımı hissederek çenemi okşuyor, bir yandan da beyanını dile getirirken içimi sızlatıyor. "Sen basit bir şey değilsin."

"Benim ihtiyaçlarım. Diğ er insanlar gibi Şeyler istemiyorum." Kendim için bir gelecek hayal edebilsem bile, diğ er pek çok kişinin uğruna çabaladığı kişisel gelecek türüne benzer bir Şey göremiyorum.

"Neden? Bu kadar değ erliyken neden kendini bu kadar basitlik için eğitiyorsun?" Bana hediye ettiği, kendimi yenilmez hissettiren bakışıyla göğsüm sıkışıyor. "İnsanların görmesine izin verdiğinden çok daha fazlasısın, kendine verdiğin değ erden çok daha fazlasısın."

"Mesele de bu zaten."

Bir sonraki sorusuyla gözlerimi rehin alıyor. "Neden insanların seni tanınmasına izin vermiyorsun?"

Siz benim halkımsınız. "Beni tanıyorsun."

Gözlerini neredeyse kaçıracağım kadar yumuşuyor, tekrar konuşurken aldatılmıŐlık içimi parçalıyor, beni sağ kroşe duygusuyla iviliyor. "Ve ben Őanslıyım."

Yüce İsa.

"Sen başka bir Şey değilsin."

"Lütfen kes Şunu ..." diye sözünü kesiyor, sonra devam ediyor. " zg venin düşük değil. Bu saçmalık da neyin nesi?"

Çünkü kendi korkularımı dile getirirsem, biliyorum ki onlar benim yüzümden ortaya çıkacak ve seni kaybedeceğim.

Yutkunuyorum. "Bilmediğin o kadar çok Şey var ki."

"İstiyorum, Dom. Senin her yönünü bilmek istiyorum."

"Bilmiyorsun Cecelia, bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun." Kucakladığım karanlığı asla göremeyeceğine dair ettiğim yemin içimde güçleniyor.

"Sana benim gibi değ er vermeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Her Şey değişecek." Bu mutlak gerçek ve Sean sayesinde ne kadar bilgili ve ne kadar güçlü olursa olsun, gerçekliğimizin ve onun radarı altında yaşadığım hayatın ters yüzü bazen *benim için* başa çıkılamayacak kadar fazla.

"Umurumda değil," diyor göğsümü avuçlayarak. "İçine girmek istiyorum. Lütfen izin ver içeri."

Sessiz kalırken boğazımda oluşan acıyı zar zor zapt edebiliyorum. Zoraki sessizliğimin birkaç vuruŐundan sonra yumuŐadı. "Tamam, tamam." eneme bir öpücük kondurdu. "Seninle olmak zor. Sadece bazen zor oluyor."

Bu ifadenin neden olduğu yanma, ona en önemli gerçeği, onun gerçeğe dönüŐtürdüđü bir gerçeği söylerken kısa bir süreliğine kontrolümü kaybetmememe neden oluyor. "Sen de varsın."

Bana bakıyor ve ben bunu çok net görüyorum.

O beni seviyor.

Kelimeler aramızdaki titreşime kıyasla anlamsız görünüyor, ama birbirimize bakarken o lanet kelimelerin oluştuğunu görüyorum, onun ifadesini içime çekerken nabzım yükseliyor ve o kadar belirgin, o kadar dikkatle görüyorum ki, açık.

O beni seviyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Avucumla ağzını kapatarak, bunları dile getirme girişimini durduruyorum çünkü tek bir tanesini bile dile getirirse, bir daha geri dönemeyebilirim. "Güzel kelimeleri benim için harcama."

O beni seviyor.

Bilmek yeterlidir. Ama eyleme geçemediğim sürece bu sözleri tekrarlamayı reddediyorum. Şu an itibarıyla, yapamıyorum.

Onu susturmak için avucumu yerinde tutarken ve neden olduğumu bildiğim acıyı dengelemek için herhangi bir yol düşünürken gözleri araştırıyor. "Sorun değil Cecelia. Benim gibi bir adamın hak ettiği kadar mutluyum."

Aramızda her gün biriken enkazı ayıklayana kadar onun için elimde kalan tek şey bu.

Göğsümüz onun dile getirilmemiş beyanının farkındalığıyla aydınlanırken, bize bakıyormuş ve tanıklık ediyormuş gibi hissettiren gökyüzüne bakıyoruz. Onlarla meşgul olurken zihnim kayboluyor, kozmosun hayat yolumuzla gerçekten bir ilgisi olup olmadığını sorguluyorum - kader ve alinyazısı herhangi birinin hayatında gerçekten bir rol oynuyorsa. Tobias yolumuzu çizdi ve ben de ona bağlandım. Bunu yaparken beni yanında görüp görmediğini ya da bizi bir parçası olmaya davet ettiği şeyin yalnızca kendi kaderi olup olmadığını kısaca merak ediyorum. Eğer durum buysa, her zaman doğru hissettirdi. Tıpkı yanımdaki kadın gibi benim gibi hissettirdi. Sözsüzce, nöbetçi yıldızlardan oluşan görünür galaksiye geleceğin bizim için ne getireceğini sorarken, bir cevap için belirsizlik içinde sıkışıp kaldığımı biliyorum.

Ki bu tam bir işkence.

Tobias'ın dönüşü çok yakın. Bunu tüm benliğimle hissedebiliyorum. Bu gelişle birlikte geleceğimiz belirsizliğini koruyor. Yine de, kalbimin düzenli atışının beni bunun diğer tarafında bekleyen her neyse onunla yüzleşmeye ittiğini hissediyorum. Cecelia ve benim sahip olduğumuz şey, uğruna direnmeye değer, ancak temize çıkmak Tobias'ı tamamen ifşa etmek ve kulübü tehlikeye atmak anlamına geliyor

-Ben bunu asla yapamam. Amacımız bencilliğimizden çok daha fazlasıdır.

İhtiyaçlarımız ve kulübümüzün başarısına dayanan geçim kaynaklarımız var ve hayatlarımız kelimenin tam anlamıyla buna bağlı. Bunu bir kenara atamam ya da bu kadar bencil olamam.

Düşüşün en can alıcı noktası da burada yatıyor ve Tobias'ın sürekli olarak karışıklıklara karşı yaptığı uyarıya haklılık kazandırıyor. Bu durumda gerçek bizi özgür bırakmayacak, aksine lanetleyecek.

"İnsanlara zarar verdin mi?" Cecelia soruyor, beni kaputa geri getiriyor. Onu.

Sessizlikle cevap veriyorum. Bu gerçek ve bu detaylar benim için Zamanla itiraf eder, eğer aramızda yerini alır ve kabul görürse. Eğer bir şekilde yalanlarım için beni affedebilirse.

"Seni mutlu ediyor muyum? Birazcık bile mi?"

Aptalca bir soru. Ama buna yavaş ve derin bir öpücükle cevap veriyorum, iyice ikna olana kadar bu gerçeği ona bastırıyorum.

Hemen ardından onu kaputumdan kaldırıp etrafıma sarıyorum ve nefesi kesilene kadar hafifçe sallanarak yolcu kapısına doğru taşıyorum.

Sikeyim.

"Dom, az önce kalçalarını mı salladın?"

Yakalandın.

Karanlıkta gizlenmiş olsa da, gülümsemesiyle birlikte gözlerinin de kocaman açıldığını görüyorum. "O.M.G. Az önce benimle biraz *dans mı ettin?!'*"

İç çekerek alnımı onunkine bastırıyorum. "Cecelia?"

"Evet?" O da bana gülümsüyor.

"Bu saçmalık için beni aradığında, her şey biter. *Şimdiye* kadar anlamadın mı?"

"Gizli bir romantik olduğunu ve *bunu sevdiğini,*" diye sertçe kesiyor. "Evet. Bunu yıllar önce anlamıştım. Gerçekten de *o kadar zeki* ya da pürüzsüz değilsin, King."

Yolcu kapısını açarak onu kabaca koltuğa bıraktım. "*Randevu bitti.*"

Sürücü koltuğuna oturana kadar sırtışıımı gizleyerek kapıyı çarparken bile kahkahası beni takip ediyor.

Tam ana yola çıktığım sırada Sean mesajla bizi çağırıyor. Vites değiştirerek o yöne dönüyorum ve Cecelia'nın saçlarının parıltısını yakalıyorum. Gözlerimi boş caddeden ayırıp baktığımda başını koltuğa yaslamış, esintiye doğru eğmiş, bakışlarını gökyüzüne dikmiş olduğunu görüyorum.

Bu mutluluk verici.

Bakışlarımı hissederek bana bakıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bununla birlikte benden son bir parça çalıyor.

Bu sevinç içime işlerken, son birkaç gündür içime çöken endişeyle biraz olsun yatışıyor. Yakında Tobias'a ulaşmayı ve Sean'la bu işi nasıl halledeceğimizi konuşmayı ihmal etmeyeceğim. Zamanı geldiğinde kardeşimin beni duyacağına inanmak zorundayım.

Garaja yanaştığımızda Cecelia Sean'ın arabasını gördü ve atladı, ben onu takip ederken bana doğru bir bakış fırlattı, park yerindeki tek arabanın onunki olduğunu fark etti. Mesajının, devam eden şenliklere katılması için bir çağrı olduğunu düşündüm. Yalnız olduğumuzu, Tyler'ın olmadığını bildiğimden ve ikimizi de neden çağırdığını merak ettiğimden, onu körfeze kadar takip ederken her adımım daha da ağırlaşıyor. İçeri girerken, Cecelia ona doğru koşarken Sean benimle göz göze geldiğinde kalbim de adımlarımla birlikte duruyor.

O biliyor.

Sean, Cecelia'ya gülümsemeye zorlarken içimdeki korku süzülüyor, kulaklarımda kan zonkluyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Az önce bulduğum memnuniyetin her bir parçası, kalbim *bildiği* bilgisiyle çarparken sökülüp atılıyor. Sean ve Cecelia'nın konuşmaları düzensiz ritmle birlikte kısmen sustu.

"... iyi değil mi?"

Whoosh. Whoosh.

"Her zaman."

Whoosh. Whoosh.

"... kızım."

Diğer herkesin nerede olduğunu sorduğunda ve Sean konuşabilmemiz için onu eve götüreceğini söylediğinde bu sözler beni mahvediyor. Şaşkın gözleri aramızda gezinirken içim parçalanacakmış gibi sarsılmaya başlıyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Cecelia ikimizi de kolayca okuyor ve seslendiriyor. "Güvende misiniz?"

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

"... bir yanılsamadır, bebeğim."

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

"... bir kez olsun, bana yalan söyleyebilir misin?"

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

"... üzerinde yürüdüğünüz topraktan nefret edin."

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Sean'ın gözleri bir kez daha benimkileri buluyor. "Ne

zaman?" *Ne zaman öğrendin?*

"Şimdi." *Sana mesaj attığımda.*

"Kahretsin!" Endişe beni ele geçirirken Cecelia'yı tepeden tırnağa tarıyorum. "Onu eve götürün."

Sean Cecelia'yı uzaklaştırmak için hamle yapıyor ama Cecelia onu reddediyor ve bulutumuz dağılmaya başlarken onun yerine bana doğru koşuyor. Bana ulaştığında onu öpücüklere boğuyorum, etrafımı sararken içimdeki kırılmanın başladığını hissediyorum. Her saniyeye tutunarak, dudaklarımın son dokunuşunu çaresizlik sarıyor. "Gitmelisin, bebeğim."

Bakışlarını olabildiğince uzun süre içimde tutuyorum, bir dahaki sefere göz göze geldiğimizde bu bakışın sadece hafızamda kalacağını biliyorum.

Sean onu yanımdan uzaklaştırıyor ve o tam anlamıyla ellerimin arasından kayıp giderken parmaklarımızın fırçalanması ve örtümüzün kaybolması beni mahvediyor. Kız gözümün önünden kaybolurken, kayıp beni tüketiyor ve içim kaynıyor.

Yoluma çıkan her şeyi yok ederken, bu gerçekliğin mümkün olduğunu düşünmem için beni kandıran gülen göklere karşı öfke duyarken, çarpışmalar beni körüklüyor. Kızı ve yakınımda tuttuğum diğer her şeyi elimde tutabileceğim bir gerçeklik. Ama onları tam olarak suçlayamam çünkü onları çok geç çağırdım. Kaderi ya da hiçbir zaman benim tarafımda olmayan talihi ya da kendimden başka kimseyi suçlayamam. Yetenekli olduğum ve bu kaderi seçtiğim andan itibaren kendi geleceğimi kendim şekillendirdim. Gökyüzündeki her uyarı çıtırtısını ve pencereimin önünden gelen her gürleyen adımı görmezden geldikten sonra, yaratılmasına yardım ettiğim kalpsiz devin sonunda ortaya çıkması kaçınılmazdı.

Aşkla mantık yürütmeye çalışmak anlamsızdır. Doğru ya da yanlış, nedenleriniz umurunda değildir. Aşkın koşullara saygısı yoktur, sizi ne duruma soktuğu da umurunda değildir. Kendinize yalan söylemenize asla izin vermeyen, acımasız ve affetmeyen bir duygudur."-Tobias, *The Finish Line*

FORTY-TWO

"Lütfen, Dom. Lütfen gitme."

Cehennem var.

Cehennem'in şu anki coğrafi konumu? *Paris*

Kardeşimin yirmili yaşlarının başında fethettiği ve adil hapishanemiz ilan ettiği şehir.

Cehennemin tanımını mı? O günden beri her gün, her saniye verdiğim kararları ve yaptığım seçimleri sorgularken geçen bir yılı tekrar tekrar yaşamak.

Çünkü Dev ortaya çıkmadı.

Hayır, Tobias eve dönmek için üç acı dolu hafta bekledi. Aramalarımıza ve mesajlarımıza cevap vermesi için ona yalvardığımız haftalar. Sean ve benim lanet olası aklımızı kaybettiğimiz haftalar, onun nerede olduğundan ve Tyler da dahil olmak üzere bize karşı niyetlerinden tamamen habersizdik.

Tobias ya onu izlemek için görevlendirdiğim kuşu yapmadan önce bunu anladı ya da tüylü kuyruğunu hemen sonra fark etti - çünkü radardan düştü. Bu da bizi onun peşinden koşarken en kötüsünü hayal etmek ve ona hazırlanmak zorunda bıraktı.

Bu haftaların ikisinde Cecelia kırık bir kalple Georgia'ya kaçtı; bu kalbi ona bir mesaj iletmek amacıyla tasarlayarak paramparça ettik. Sırrımızı kimin ifşa ettiğinin gizemi hala bilinmiyor. Yakın çevremizin dışında bir kuştu, bir plan oluşturunca bu kadarından emindik.

Söz konusu plan, Tobias'a ihanet etmek için kullandığımız plan kadar aptalca bir plandı. Bu da beni ikiye böldü ve sonrasında yanan iki ölçülü parça bıraktı. Bir parçam onun için yanıyordu, diğer parçam ise kardeşimle aramda kalan bağı bulmak için yanmış kalıntıları eliyordu.

Cecelia'nın garajda parçalanışını izlerken, ne kadar kinci eylemler yapabileceğimizi fark etmek, şimdiye kadar yaşadığım en acımasız deneyimlerden biriydi.

Onu aldatmamızdan uzak tutmak ve kardeşimin gazabından güvenle uzak tutmak için aptalca bir girişimde bulunarak onun tertemiz kalbini koruma yeminimi bozdum.

Ağır çekimde gerçekleşmiş gibi hissettiren sarmalına tanıklık etmek içimdeki çatlağı daha da genişletti, özellikle de derin mavilikleri bunun gerçek olmadığına dair herhangi bir işaret için bize yalvardığında. Sean bunu inandırıcı kılmam için bana cephane vermişti ve öyleydi de. *Çok inandırıcıydı.*

O zamanlar benim için, onu yolumuza çıkan yıkım yolundan uzaklaştırmaya çalışmanın tek yolu buydu. Bir yandan da kendimizi açıklama şansımız olana kadar gerçeği gizlemeye çalışıyordum.

Sean onu gördüğünde kırıldığında, onun yumruğu, kız açıkça ağlarken hissettiğim iç parçalanmasına kıyasla bir arı sokması gibi geldi - bu da bıçağın göğsüme yavaşça batmasını daha da artırdı. Onun o garajda parçalanışını izlediğim her acı dolu saniye sonsuza dek hafızamda yer edecek.

Bu işkence dolu haftalar, takip eden haftalarda sadece daha fazlasına yol açtı ve şu anda uyanık olduğum her saate musallat olan dakikalara kadar ilerledi.

"Lütfen, Dom. Lütfen gitme."

Bencil çıkarlarımız uğruna yok ettiğimiz iki insanın iki haftalık hak edilmiş sessizliğinden sonra, Sean ve ben, Cecelia fabrikaya döndüğünde ve dönerse, Sean'ın Roman hakkında her şeyi itiraf edeceğine karar verdik. Böylece onu ailemin ölümünde ve intikam planlarımızda baş şüpheli olarak ortaya çıkarırken Tobias'ı atlayacaktı. Böylece Cecelia'yı daha da hazırlayacak ve güvenini tekrar kazanmak için ona koz verecektik.

Sadece kendimizi bu işe bulaştırırsak almaya değer bir risk olduğuna karar verdik.

Ona kulübe, nasıl çalıştığımıza ve güvenimize erişim izni vermiştik.

Georgia'dan döndüğünde Roman'ın evinden uzak durmaya karar verdik. Amerika'ya dönmüş olup olmadığını ya da her hareketimizi kimin izleyip rapor edebileceğini bilmeden kör uçuş yapıyorduk.

Kayıp ağabeyimin zihnimi bulandırması başlı başına bir ceza gibiydi. Yokluğunun neden olduğu yanmaya rağmen, Cecelia'nın Georgia'da kalmasını ve biz hasar kontrolü yapana kadar gelecek olan şeyle çarpışma rotasında olmaktan kaçınmasını umuyordum. Geri dönme nedeni özveriliydi ve her şeyin annesiyle ilgili olduğunu biliyordum - ki bu da suçluluk duygumu daha da arttırıyordu.

Onun dönüşünün ertesi günü kendimi kaybettim ve Sean, Tyler ve benim üzerinde anlaştığımız tüm kararlardan saparak firar ettim. Sean ona gerçeğin bazı kısımlarını anlatacaktı ama ben onu görmek için duyduğum açlığın beni ele geçirmesine izin verdim. Dört harfli lanetli bir adam gibi araba kullanırken davranışlarımın sınırdan olduğunu biliyordum. Roman'ın malikânesinin yanındaki yolda ilerliyordum ve saklandığı yerden çıkma ihtimaline karşı yakınlarda rölantide durmadan önce motorumu duymasını umuyordum.

Sonunda, beni yolun kenarında fark etti ve beni kaybetmeye niyetli bir sokak kovalamacasına sürükledi.

Bunun geri adım atmayacağım anlamsız bir haçlı seferi olduğunu anladıktan sonra kenara çekti ve gözlerinde savaşıla ortaya çıktı. Ölümcül darbeler üstüne ölümcül darbeler indiriyor, acıyan kalbi her acımasız teslimatı dile getiriyordu. Duygularım o kadar karmakarışıktı ki, kararlarımı gölgelemelerine izin vererek aptalca davrandım. Davranmam ya da söylemem gerekeni söylemek yerine, bir an özür diliyor, bir sonraki ateşli dönüşü için gururla doluyor ve onun hınzırca omurga gösterisinden sonra kaya gibi sertleşiyor ve bunu dile getiriyordum. *"Uzun bir yoldan geldin."*

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

Öyleydi ve kuşkusuz kötü zamanlanmıştı. Onun tepkisi beni içine çekti ve zehrini öpüp uzaklaştırmamı sağladı; onun şiddetli tepkisi ise ayrılık arasında köprü kurmaya çalışmamı körükledi.

Bu değiş tokuş sırasında, geleceğimiz ne getirirse getirsin onu seveceğimi biliyordum - Tobias'a sahip çıkarak ve ağabeyimin vereceği her türlü cezaya katlanarak. Bunu ona beyanatımla da söyledim. *"Şimdilik gitmene izin vermek zorundayım ama bunu hiç istemiyorum. Başka seçeneğim yok ama şu anda yaptığım her şey senin için."*

Benimle acımasızca mücadele etti ama sonunda ikimizin de kalbinde affedicilik olduğunu biliyordum, ilişkimiz henüz bitmemişti. Sean'la benim neden olduğumuz hasar yüzünden yapısında meydana gelen sert ve içsel değişime rağmen, kardeşimle -eğer olursa- ve beraberinde getireceği cehennemle yüzleşmeye hazır olduğu belliydi.

Buna hazırdım, *buna hazırlıklıydım*. Hazır olmadığım şey ise, Tobias nihayet Triple Falls'a geri döndüğünde Sean ve beni karşılayan tam ve mutlak yıkımdı, o da önümüzde açıkça çatlamadan önce.

"Bu annem ve babam içindi, Dom. Biz çok yakındık, kardeşim. Neden?"

Sesi düzensiz ve kırık döküktü. Bizi yetiştirdiği askerler gibi sıraya dizilmiş, kaderimizi kabul etmek için çenelerimizi kaldırmış, davamızı savunmaya kararlı bir şekilde dururken bile, verdiğimiz zararı görünce ikimiz de bocaladık. O çözüldükçe argümanımız daha da soluklaştı, acı ve öfke arasında gidip geldikçe mücadelemiz azaldı - her ikisi de yıkıcıydı. *"Bana üç ay boyunca beni nasıl kandırdığınızı kelimesi kelimesine anlatın kardeşlerim."*

Cezamız bitti mi? On ay. On lanet ay.

Onu kandırdığımızı itiraf ettiğimin üç katı kadar, bize olan inancının ne kadar yıkıldığını bildiğimizden emin olmak için bir tane daha ekledim.

"Bana yaptığın her şeyi, bana söylediğin her maksatlı yalanı, bana bu şekilde ihanet etmek, beni karanlıkta tutmak için yaptığın her hareketi anlat ve sonra ... bana nasıl sevdiğini ... beni sevdiğini söyle."

Tüm itirazlarımız reddedilip yok sayılınca -hatta onu sevdiğimizi açıkça itiraf ettikten sonra- onun ruhumuzu parçalayan cezasını kabul ettik.

Daha sonra söyledikleri bizi şaşkına çevirdi. Biz daha araya girmeye fırsat bulamadan Tobias kendini Cecelia'ya ifşa etmişti. Sean ve ben o sırada bu çarpışmanın onu Cecelia'nın yanımızdaki yeri konusunda ikna etme umutlarımızı yok ettiğine inanıyorduk. Ona gözlerini diktiğinde benim gördüğümü görmüştü. Onu saf ve masum bir kız olarak algılamıştı, bizim işimizde hiçbir işi, dünyamızda hiçbir yeri ve hiçbir vaadi yoktu. Bizim kabullerimiz onun umurunda bile değildi çünkü yıkımının ötesini göremiyordu.

"Sana bakamıyorum bile!"

O zamandan beri yapmadı. Bir kere bile.

Neredeyse kendinden geçecek kadar sarhoştı, sözleri ve zihniyeti çok netti. Tyler Tobias'ı götürürken, onun cezasını ve kulübü, kardeşlerimizi ve amacımızı seçtik, onu geri almanın, süresini kısaltmanın bir yolu varsa, bunu bulacağımıza inandık. Tobias bizi affedecek, cezamızı azaltacak ve bizi eve getirecekti.

Hayatlarımızı kutulara ayırmadan önce yarım kalan işleri tamamlarken, onunla temas kurmamamız yönündeki ültimatomu bizi hamlaştırdı. Sean ve ben evimizin anahtarlarını Tyler'a teslim ederken, nakliyeciler de geleceğimize karar verilene kadar eşyalarımızı depoya götürüyorlardı. Şüphelerim Tyler'ın zaten başka bir yerde yaşadığı ve taşınma sırasında bu konuda ağzını sıkı tuttuğu yönündeydi. İkimiz de ona bu konuda bir bok vermedik çünkü Tobias'la olan gergin ilişkisinden dolayı kendi tepkisini bizden esirgedi ve Cecelia'ya göz kulak olacağına dair söz verdi.

İsteyebileceğimiz tek şey buydu çünkü onu koruyacağına söz vermiş olsa da başka bir şey öğrenemedik.

Ama beni serbest bırakmayı reddeden ve hala da reddeden son gündü, havaalanına gideceğimiz gün.

"RB az önce mesaj attı," diyor Sean, motoru çalıştırmadan önce direksiyonun arkasındaki brülörünü kontrol ederken. "Cecelia Elma Festivali'nde. Tek başına. Ben de gidiyorum."

"Hayır," diye başımı salladım, kalp atışlarım hızlanırken bile.

"Yapmak zorundayım dostum," sesi bir yalvarış gibiydi. "Onu görmek zorundayım. Ona bir şey ver," diye çıkıştı King'in garajından çıkıp Ana Cadde'ye doğru dönerken -kararı kesinleşmişti. "On lanet ay, Dom."

Bu tartışmayı daha başlamadan kaybettim, kendi pisliğimin içinde fazla mücadele edemeyecek kadar kaybolmuştum-önümdeki ayların korkusuyla tüm enerjim tükenmişti. Asıl savaşım, Nova'sında boş boş otururken, cehennem dakikaları geçerken ve uçuş zamanımız yaklaşırken elim kolumda başladı. Sadece birkaç blok ötede, kalabalığın içinde bir yerdeydi, ailem ve Tobias'ın varlığıyla ilgili gerçeğin farkındaydı, yalan söylediğimizin ve onu manipüle ettiğimizin farkındaydı ama nereye ve ne kadar süreyle gittiğimizin farkında değildi. Kanatlarımızın kırılmasını istemediğimiz sürece onu bilinçlendirmemiz yasak. Sean'dan ona söylemesini istediğim tek şey, çıkmadan önce bunu reddetmesiydi. "Ona o günün geleceğini zaten söyledim ve bekleyecek, Dom. Bekleyecek."

O lanet arabada on dakika geçirdikten sonra, onu benden bir şeyle bırakma dürtüsü beni dışarı çıkardı, tam da Sean ara sokaktan şoför kapısına doğru yürürken, benim hissettiğim kadar berbat görünüyordu. Onun dönüşü

kendi penceremi kaçırdığım için kalbim betona çarpıyordu. Yetişmemiz gereken bir uçak vardı ve eğer onu kaçırsak bir daha asla uçamayabilirdik. Yıkılan umutlarım, dönüp Cecelia'nın bize doğru koştuğunu görene kadar beni sarmal haline getirmişti.

Bana doğru.

Başını kaldırıp baktığında bir metre ötede durdu ve gözlerimiz birleşti.

"Lütfen, Dom. Lütfen gitme."

Pencereye doğru döndüğümde, gecenin arka planı yerine gözümde canlandırabildiğim tek şey, binlerce kilometre ötedeki bir sokakta güneşin kavurduğu o gün. Ne kadar çok istesem de geri getiremeyeceğim bir an. Canlı bir şekilde görmek için gözlerimi kapatmama bile gerek yok; uzun saçları yüzünün etrafında uçuşuyor, sulu mavi gözleri yanaklarından benim için yaşlar süzülürken yalvarıyor, ellerini göğsüne bastırılmış itiraf ediyor.

"Seni seviyorum."

Beklediğimin tam tersiydi.

Sean ve beni o ara sokakta köşeye sıkıştırdığında beni karşılayan öfke değil, itirafıyla dağılmadan önce yüz ifadesindeki kararlılık ve kırılganlık karışımıydı. Gerçeği tam olarak bilmeden onu elimizden geldiğince hazırlamıştık ama görünüşüne bakılırsa o da en az bizim kadar acı çekiyordu. Aldatmacamız hakkındaki gerçeği biliyordu ve bizi hala seviyordu.

Beni sevdi.

Ona korkunç bir şekilde haksızlık ettiğimiz, ona yalan söylediğimiz, onu kandırdığımız için nefretten eser yoktu. Beni takip etti. Beni sevdiğini bildiğimden emin olmak için Sean'ı takip etti. Bu sevgiyi nereye götürürsem götüreyim, hak etmesem bile onu paketlememe ve ondan ayrılmama izin vermeye hazırды.

Tek görebildiğim kusursuz yüzünü büken ısırap, bana doğru ilerlerken sesindeki çaresizlikte ve çenemi salladım, onu reddettim, kardeşimin uyarısı bariyerleri çalarken ikimizi de reddettim.

Ama asıl neden, ona doğru bir adım daha atsaydım, o arabaya asla geri binemeyecek olmamdı.

Ama kararı ben verdim. Kardeşimi ve kulübü seçtim. İmkansız yapıp beni affettikten sonra, duygularıma karşılık vermeden ya da ona hak ettiği hiçbir şeyi vermeden onu orada bıraktım.

Bu sözleri karşılıksız bırakmak, kefareti için bir şansım olsa bile ölene kadar taşıyacağım bir pişmanlık. Onu hiçbir zaman gerçekten hak etmedim.

sevgi, güven, sadakat ya da sadık bir kalp.

Beni o andan mahrum bıraktığı için, tam ortadan ikiye bölünmemin ve bu uzun işkence dolu lanet ayların sebebi olduğu için kardeşimi sikeyim. Onunla göz göze gelmeyeli, sesini duymayalı, gülmeyeli, gözlerindeki bakışı içime çekmeyeli, ona dokunmayalı, onu becermeyeli, onu sevmeme izin vermemeyeli çok uzun günler oldu.

Havaalanına doğru hızla ilerlerken aramızdaki her kilometre beni parçalara ayırıyordu. Sean yolculuk boyunca hiç konuşmadı. Sadece uçağı beklerken sessizce dertleştığımızde Sean beni tekrar teselli etmeye çalıştı, hem ses tonunda hem de konuşmasında kendinden emindi. "Bizi bekleyecek, Dom. Bekleyecek."

Uçağımız kalkmak üzereyken aklıma Tobias ve Cecelia'nın Roman'ın evinde çarpışmış olabilecekleri geldi. Sean'a bunu dile getirdiğimde - hala kamera kayıtlarını izleyebildiğimin farkına vararak - o günün kayıtlarını çılginca ararken canlandı. Saniyeler sonra, bize bir ayrılık hediyesi verildiğinde boğazım yandı.

Uçağımızın kalkış saati geldiğinde Sean ve ben havuzda her açıdan sesiz bir çekişme izledik. Tobias'ın onun üzerinde gezinmesi ve bikini üstünü saklayarak onu küçük düşürmeye çalışması ikimizi de çileden çıkarmıştı.

Onun azarlamalarına birkaç gergin dakika dayandıktan sonra, Sean ve ben gurur dolu bir ifade ve yüksek sesli bir kıkırdamayı paylaşıırken, ikimiz de ona hayranlık içindeyken, aynı vahşilikle geri döndü ve losyon şişesiyle kafasının arkasına vurdu. Tek kelimesini bile duyamasak da duymak zorunda değildik, aralarındaki vücut dili yakaladıklarımızdan yeterince şey anlatıyordu. Çarpıştıkları andan itibaren -en büyük korkumuz gözlerimizin önünde gerçekleşiyordu- bu konuşmanın lanetlenmiş olduğunu biliyorduk. Her iki tarafta da düşmanca bir duruş vardı ve Cecelia sonunda kendini kaybedip Sean'a gerçek gücüyle saldırmadan önce ileri geri konuşmalar çok yoğundu - Sean'ın geri çekilen sırtına kalbiyle vuruyordu. İkimiz de bavullarımızı jet yolundan aşağı sürüklerken onu izlerken Sean'ın gözleri kızardı, söylediği her şeyin bizim için olduğunu biliyordu - bu arada kalp dolu savunmasının bir şekilde batmasını umuyordu.

Tekrar izledikten sonra Sean konuştu, kırmızı çerçeveli gözleri benimkilere dikilmişti. "Kızımızın bizi bir saniye sonra arzulamasını, bir saniye sonra dehşete düşürmesini ve bizi acı içinde ve ona hayran bırakmadan önce gülmesini sağlayın. Hiç şansımız olmadı, Dom." Sonraki sözleri sarsıcıydı, kısmen ciddi, kısmen

Şaka, aşkla ıslanmış bir ifadeyle ekrana bakarken. *"Eğer bizi affederse, onunla evlenelim."*

Brülörü kapatmaya zorlanmadan önce görüntüleri iki kez daha izledik, ikimiz de eşit derecede berbat durumdaydık. Onun bizim için verdiği -bizim onun için veremediğimiz- mücadeleden cesaret alarak cezamızı çekmeye başlamadan önce uzun uzun bakıştık. Pistte hızla ilerlerken onun sözleri benim düşüncelerimi taklit ediyordu. *"O buna değer."*

Hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.

Ama zamanın benim için bulanıklaştığı, günlerin ve tarihlerin hatırlanmadan geçtiği yerde, onunla geçirdiğim günler ve geceler göğsümün her atışında, kazınmış bir zaman damgası olarak beliriyor.

Tobias otoparkta bizimle yüzleştigi gece bana baktığı gibi baktığı anda onu unutmaya çalışacağıma yemin ettim - yüzü yıkımla kazınmıştı. Sanki buna değmediğimizi, *benim* buna değmediğimi anlamıştı.

Onu o sokakta terk etmekten sonra hayatımda hissettiğim en kötü şeydi.

Sanki Sean ve ben onu kırmıştık ve bir bakıma kıldığımızı düşünüyorum.

Tek yapmak istediğim bunu düzeltmekti, kalbimi ve başıma açtığı belayı sikeyim. Onunla ilişkiye girmenin ona ne yapacağını bildiğim ve yine de düştüğüm için bana lanet olsun, ama kendimi pişman olmaya ikna edemedim.

"Seni seviyorum."

Sanki doğrudan kulağıma fısıldamış gibi gözlerim açılıyor. O son kesik saniyeler beni bir yere, o ara sokağa, binlerce mil uzağa, zamanın ulaşılabilir bir noktasına, var olduğum yere, Araf'a felç ediyor.

"İçeri girmek istiyorum."

Lütfen beni içeri alın."

"Girdin."

"Çok derindesin bebeğim. Siktir," diye fısıldıyorum, bir şimşek odayı dolduruyor ve etrafımda uyuyan formlar aydınlanıyor.

Başka bir yağmurlu gün. Onsuz.

Elimi kırılmış saçlarımın arasından geçirerek yatağın kenarına oturuyorum; köşedeki küflü havayı geri dönüştüren işe yaramaz ünite yüzünden derim terden sıırıslam olmuş durumda. Yumruklarımı sıkarken, yaz bittiğinde Triple Falls'tan ayrılacağı fikri kalbimi panik moduna sokuyor.

Şimdi yirmi yaşında, geleceği başlamak üzere ve Roman sözünü tutarsa bir milyoner olacak. Dünyası hâlâ açık, seçenekleri sınırsız,

Benimki ise sanki üzerime kapanmaya başlamış gibi. Söz verdiğim gibi, onunla her türlü iletişimi kestim.

Burada geçirdiğimiz zamanın tamamında karanlıkta uçuyorduk ve daha da önemlisi? Gönüllü olarak.

Eğer bir umut ışığı aranacaksa, o da burada geçirdiğimiz süre içinde iyi bir ilerleme kaydetmiş olmamızdır. Ebeveynlerim hakkında beni daha da aydınlatan akrabalarım ile tanıştım - ebeveyn olmadan önce. Hikayeler çılgınca ve zaman zaman inanılmaz. Delphine hakkında da, onun da renkli bir geçmişi vardı. Şimdi beni korumak için bazı kısımları atladığını biliyorum, ancak bu ayrıntılar beni pek çok şeyle barıştırdı ve bunu ona bildirmeye özen göstereceğim. Tobias ve ben ona kıyasla daha rahattık. Bugüne kadar yaşadıklarına rağmen hayatta kalabildiğine inanamıyorum çünkü saygımı kazandı.

Şimşek tekrar çakıyor ve odayı dolduruyor. Boynumu kırdığımda bir gök gürültüsü takip ediyor, kaslarım bugün daha önceki mücadelemden dolayı yorgun düşmüştü. Triple Falls'a dönmeden önceki son darbemizi başarıyla gerçekleştirdik. Haftalardır planladığımız bir darbe. Namlumu çenesine dayayıp tiradına kalıcı olarak son vermeyi başarana kadar yüzüme kokuşmuş nefesini ve Fransızcasını tüküren, benim iki katım büyüklüğünde bir puşla güreşirken kıl payı kurtuldum.

Sean ve ben, refakatçimizin dehşetine rağmen, kutlama yemeği ve içki teklifini geri çevirdik. Sean üstümde uyurken, bize tahsis edilen bebek bakıcıları Julien ve Albert odanın diğer tarafındaki aynı derecede hantal ranzalarında horluyorlar. Tüm oda arkadaşlarım benim takip edemediğim yorgun bir uykudalar.

Julien, Fransa'nın güney kıyısından Paris'in kenar mahallelerine geldiğimizden ve bir hafta önce şehir içindeki bu çöplük hostele taşındığımızdan beri burada geçirdiğim son altı ayda en büyük müttefikim oldu. Fransa'daki görevimiz gönüllü olsa da, aylar geçtikçe ücra bölgelerden nihayetinde bir şehre mezun oluyor gibiydik. Belki de Tobias'ın bir taktiği, güvenini yavaş yavaş geri kazandığımızı bize sözsüz olarak bildirmek.

Bu açıdan, bunu hak ettik.

Hakkını vermek lazım, Julien bu dönemi bizim için en verimli hale getiren kişi. Fransız ordusundaki beş yıllık görevinden yeni çıkan Julien, Tobias'ın Fransız kuzgun ortaklarından biri olan Ormand'ın mürekkebinin dökmek için getirildi. Julien hesaplı hareketleri ve onu çok az geçebildiğim gerçeğiyle hemen ilgimi çekti - çok fazla denemedim. Albert aracılığıyla biraz araştırma yaptıktan sonra -ki kendisi Sean ve beni haberdar etmekte çok yavaş davranıyor- Julien'in ordusunu buldum

eğitimi ve etkileyici eğitimi onu *benim* için birincil aday ve acemi yaptı ve Fransa'ya gittiğimde kendimi silahlandırımdı.

Bununla birlikte, Julien inatçı bir orospu çocuğu, o kadar ki bazen komik oluyor. Kulüpteki acemilik döneminde kimi koruduğu konusunda onu ikna etmek için özel olarak dikkatini çekmem neredeyse bir haftamı aldı. Onu perdenin arkasındaki adamın, bu gösteriyi yöneten yarı Fransız yarı Amerikalı elebaşının kardeşi olduğuma ikna etmek. Belli ki bizi, bilmediği nedenlerden dolayı izlemek zorunda olduğu yirmili yaşlarının ortasındaki iki kibirli Amerikalı pislikten fazlası olarak görmüyordu.

Bu sırrı ona ben söyledim.

Pek romantik biri değildir ve bunun için beni ve Sean'ı saatlerce komik bir şekilde azarladı. Çok komikti.

Sonunda herife ulaştığımda, içgüdülerimin karşılığını fazlasıyla aldım. Kuzgun izleri üzerinde keşif yaptığımız gün, yıllardır eksikliğini duyduğum ve aradığım bazı çok gerekli bilgileri toplamama da yardımcı oldu.

Aynı zamanda Antoine'ın kardeşime ne kadar kancayı taktığını ve onun üzerinde nasıl bir kozu olduğunu da o zaman fark ettim. Tobias, asgari yardım, bazı bağlantılar ve ayrıcalıklar karşılığında Fransız sikiş örgütünü güçlendirmekle kalmadı, aynı zamanda onu Fransa'daki en güçlü ve en korkulan yeraltı krallığı haline getirdi. Sadece şöhreti yüzünden bile kimse Antoine'ın karşısına çıkmaya cesaret edemez ve bu Tobias'ın lanet olası hatasıdır.

Neredeyse yok edilemez bir ordu yarattı ve Antoine ile yanlış yöne adım atarsa, kardeşimin bizzat yerleştirdiği kara mayınları suratında patlayacak. Bu şekilde gitmeyeceğiz. Bu hasta herife borçlu olmasına izin vermeyi reddediyorum. Beni Antoine'ın yakınında istemiyor. Nedeni açık. Kardeşimin tek zayıf noktası benim.

Tobias'ın poker suratı ne kadar iyi olursa olsun, Antoine'ın bunu bildiğine inanıyorum.

Buna karşılık Tobias da *benim için* bir canavarın *kuklası* haline geldi.

Sırtımı dönmeyeceğim bir gerçek. Bu gerçek suçluluk duygumu daha da pekiştirdi ve cezamı çekip durumu düzeltmem için beni buraya bağladı.

Julien anahtar.

Tobias'ın radarında hiç olmadığı için -kuş zincirinin en altındaki homurtu- Julien fark edilmeden her an sıvışabilir. Mürekkebi kuruyana kadar ölüm tehditleri alan diğer örgütler gibi çalışmıyoruz. O zaman bile, bu kanlı bir durum değil. Julien ve ben bir plan yapmak için özenle çalışırken, bugün itibariyle kardeşimi dışarı çıkarmak için uzun vadeli bir strateji belirledik

Tobias'ın kendi kurduğu orduyu ele geçirirken Antoine'ın pençelerinden kurtulup onu alaşığı etmek.

Bir ya da iki yıl içinde Julien, Antoine'ın ordusuna sızan ilk gizli kuzgun olacak. Oraya yerleştikten sonra, etkili bir uyuyan dev oluşturmak için diğer kuzgunları cezbetmek için işe alma sürecini başlatacak. En uygun zamanda uyandırıldığında -ne yazık ki Antoine için- oyun bitmiş olacak. Bu dev de aynı amaca hizmet edecek ve doğru uygulanırsa aynı derecede etkili olacak. Zaman alacak ama işe yarayacak.

Sean bunun farkında ve Tyler'ı güvenli bir şekilde bilgilendirebildiğim anda, bunu bilen tek kişi o olacak.

Ancak kardeşimin dünyasının ters yüzünü keşfetmenin daha üzücü gerçeği, içinde yaşadığı durumdur. Gerçek bir evi olmayan, yaptığı hamlelerden ve sürekli oynadığı ellerden başka hiçbir şeyi olmayan bir asker. Bizi bulduğumuz noktaya getirmek için ne kadar çaba sarf ettiğini fark ettiğimde -sürekli yalnızlığının derinliğiyle birlikte- hüngür hüngür ağladım. Sevdiğini iddia ettiği lükslerin bir serap ya da hissetmesi gereken yalnızlığı maskeleyen çabası olabileceğini.

Amerika'da Antoine'ı mutlu etmek ve burnumuzu temiz tutmak için harcamadığı zamanı değerlendirmek için ihtiyaçtan doğan bir hobi. Tobias'ın sıcaklığı çıplak gözle fark edilemese de, varlığı benimkinden çok daha yaygın ve etrafını sardığı bu insanlar onun insanları *değil*.

Kalbi işe yaramaz çünkü sadece zihnini besler. On dört ay önce, o bendim.

Buradaki dünyasının her yönünden nefret ediyorum ve eminim ki o da öyle - sessizlik içinde acı çekiyor ve sığınacak bir yeri olmadan kapana kısılmış durumda.

Yeni bir sayfanın çizilmesi ve çevrilmesi gibi bir seste rahatlık yok. Nemli tene dolanmış uzuvlar, burnumu gıdıklayan saçlar, göğsümü tırmalayan tırnaklar ve mırıldanılan yatıştırıcı kelimeler gibi içine dalınacak bir bulut yok. Aşkın derin maviliklerinde, günahkâr dudaklarında, bağımlılık yaratan ve onu anında sertleştiren bir kokuda kaybolmanın kaçışını ya da övgü kokan nefes nefese inlemelerin bir erkeği nasıl yenilmez hissettirdiğini hiç yaşamamıştı. Keşke bana onun baktığı gibi bakmanın nasıl bir his olduğunu bilseydi. Koyu mavi gözleri et ve kemiği kavuruyor, sanki içerideki her parçayı görebiliyor ve her birini takdir edebiliyor - bazıları ne kadar iyi çalışsa da bazıları çalışmasa da.

Onu anlayan ve gerçekte olduğu kişiden geri adım atmasına izin vermeyen bir kadına sahip olmanın, onu özgürleştirmenin.

Beni aradı, açlıktan ölmek üzere olan kalbimi besledi ve onu diriltti. Zayıflayan organımı tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı çıkardı ... ama dışarı çıktı ve onun için durmadan atıyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Geri dönüşü yok. Bu bokun geri dönüşü yok.

Sana emredildiğı için birini sevmemezlik edemezsin. Bunun mümkün olduğuna inanması, kalbinin ne kadar olgunlaşmamış olduğunu gösteriyor.

Kararı o vermiş olabilir ama benim kalbim ben burada bir dakika bile hizmet etmeden önce çoktan seçimini yapmıştı.

Bizi mahkûm ettiğı gece kardeşimi seçtim ve o günden beri içimdeki yanma bana bunun bir hata olduğunu söyleyip duruyor.

Yanlış seçim yaptın.

Cehennemın gerçek tanımı, yanlış kararı yaşamaktır.

Hapishanemin siyah kalıplı tavanına bakarken fark ettiğim şeyle çenem sıkıştı.

Prangalarım görünmez ama orada.

Eğer bu pansiyondan çıkarsam, özgürüm. Ama çıkarsam, bir daha asla içeri alınmam.

Bu bir akıl tutulması ve ben artık buna katılmak istemiyorum.

Onu bu şekilde incitmek benim de içimde bir şeyleri kırdı. Aramızdaki bir şeyi asla geri getiremeyebiliriz. Ve bu benim suçum, bu yüzden düzeltmek için elimden geleni yaptım, ama o tatmin olmak için beni parçalara ayırıyor.

Çünkü bunu hissetmenin nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikri yok, dolayısıyla şu anki talebini de anlamıyor.

Cecelia kardeşimle olan ilişkimden vazgeçmeme asla izin vermezdi. Onun kalbi çok fazla gelişti. Ama ne yazık ki Tobias'ınki öyle değil.

Gölgeler arasında şimşekler çakıyor ve kulaklıklarımı çıkarıp gök gürültüsünü dinliyorum. Birkaç vuruş sonra kaçınılmaz olarak duyuluyor, parmaklarımın arasında çalan David Bowie'nin hafif akışı bana yıldız ışığında gökyüzünün altında bana musallat olan kadınla yattığım bir zamanı hatırlatırken odanın içinde gürliyor.

Sessizliğimizle, bizden tamamen elini eteğini çekti mi?

Sessizce giyinip botlarımın içine giriyorum ve Julien'in artık her gece benim için bıraktığı yakıcıyı alıyorum.

Zihnimde, bu günler, haftalar ve aylar anlamsızdı ve her biri bir cümle gibi hissettirdi. Kalbim ancak Triple Falls'a geri döndüğümde ve kardeşim gözlerimin içine bakabildiğinde doğru atışını sürdürebilecekmiş gibi hissediyorum - ta ki bu bokun ortasında onun elini bulana kadar.

Birlikte geçirdiğimiz zaman bana daha çok uzak bir hayal gibi gelmeye başladı. En kötüsü de, burada onsuz ne kadar uzun kalırsam, o kadar hayal olarak kalacak. Triple Falls'a döndüğümüzde bile onu o sokakta beklerken bulamayacağım.

Yoksa öyle mi?

Kapıyı arkamdan kapatarak koridorda ilerliyor, pansiyondan çıkıp fırtınanın içine doğru yol alıyorum. Söz vermeden onu terk ettiğimiz için muhtemelen ikimizden de nefret ediyordur. Tobias'a karşı daha sert savaşımadığımız için. Sessiz kaldığımız için. Çaresiz değiliz. Gelmeyi reddedebilir ve kardeşimin etrafında ilerlemek için yeni bir yol tasarlayabilirdik. Burada olmak bir seçimdir, bir seçim olarak kalır, bir bağlılık yemini ve en önemlisi bir özürdür. Hak ettiği bir özür.

Ama bu noktada, özür dilemekten bıkmaya başladım.

Köşede bekleyen h e r neyse onunla kafa kafaya vermekten korkmuyorum ama elini uzattığımda artık orada olmayacağından korkuyorum.

Örtüyü terk ederek yağmurun etrafımı sarmasına izin verdim, tenim açlıktan ölüyormuş gibi hevesle yağmuru içine çekti.

Her gün bir gün geç kalmış gibi hissetmeye başladım. Son birkaç haftadır sinsice ilerleyen ve göğsümde iltihaplanmaya başlayan bir panik var.

Ve şu anda değişiyor.

Zihninin hızla çalışmasını ve şaşkın kalbinin ağzının açık kalmasını sağladık. Şimdi karşısına çıkacak herhangi bir akbaba muhtemelen onu yiyip bitirecek, geriye hiçbir şey kalmayana kadar parça parça koparacak. Onun hayatına devam etme fikri beni fiziksel olarak hasta ediyor. Bunu düşünmek bile kıskançlığımı derinlere kök salmasına neden oluyor.

Ona ulaşmalıyım.

Tobias bunu kabullenmek zorunda kalacak. Şüpheli bir açıklamayla ıssız bir sokakta bırakılmaktan daha fazlasını hak ediyor. Bu zaman bana bir şey öğrettiyse, o da kim olduğumu ve ne istediğimi tam olarak bildiğimdir ve buna sahip olmak için kardeşimin iznine ihtiyacım yok.

Zaman. Lanet olsun.

Servis edildi. Ceza

bitti.

Hiç düşünmeden kullan-at telefonda gönder tuşuna basıyorum ve

ikinci çalışta cevap veriyor.

"Dom?"

"Tyler," diye mırıldanıyorum, sesi yağmurun arasından fısıldarken özgürce kanıyorum.

"Seni seviyorum."

"Tyler, sıçtım batırdım," diyorum, etrafımdaki su tabakaları aşağı inerken, sessiz yerleşim sokağında gök gürültüsü yuvarlanıyor.

Sesindeki endişeyi duyuyorum. "Neler oluyor?"

Ben konuşana kadar kendimi sustururken, endişesinin hattan taşığını hissediyorum. "Dom?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

Daha fazla sessizlik. Ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Tobias'la zaten ince bir çizgide yürüyor ve tam olarak ne isteyeceğimi biliyor.

"Bir hafta içinde evde olacaksın," diye hatırlatıyor bana.

"Umurumda değil! Neredeyse on ay çalıştım. Sence de bu biraz teşekkür gerektirmiyor mu? Dün buradaydı ve bizimle konuşma zahmetine bile girmede. Artık bizimle konuşmayacaksa buna değer mi bilmiyorum. Ne yaparsak yapalım hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ben neden buradayım ki?"

"Dom," diyor daha iyi bilmem gerektiğini ima eden bir ses tonuyla. Ve biliyorum ama siktir et. "Onu gördün."

Yaptım. Ve o teselli edilemezdi. Ailemin cenazesi dışında onu hiç ağlarken görmemiştim. O zaman bile, onu yakaladığımda yalnızdı, ama kararımı vermiştim. "Hayatının geri kalanında lanet bir keşiş gibi yaşamak istiyorsa, bu onun bileceği iş."

"Sebebinin bu olmadığını biliyorsun."

Yumruğumu yanımdaki posta kutusuna vuruyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Başarıyorsun. Dayan, yedi gün sonra evdesin."

Sean'ı ve burada geçirdiği zamanın onu nasıl değiştirdiğini düşünerek, "Sadece ben değilim," diye çıkışıyorum. Kendisindeki değişiklikleri fark ettiğinden bile emin değilim. "Sean'ın durumu iyi değil, tamam mı? Acaba umurunda mı?"

"Biliyor. Her yerinde bu var," diye garanti veriyor.

Gözlerimi kapatarak beklemek için kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Yaptığımız şey önemli ve çok önemli. Kuralları çiğnedik. Bizim kulübümüzde kuralları çiğneyemezsin. İstisna yok. Aynı zamanda ceplerim boş ve fiyat çok yükseliyor.

"Buna ihtiyacım var Tyler. Ne istediğimi biliyorum dostum. Ama buna ihtiyacım var."

"Adını söyle."

Rahatlamak için enseme sıkıyorum. "Bizi buradan çıkar. Hemen şimdi."

"Dom, bir hafta oldu."

"Ve ben onu arıyorum!" Tersledim. "İyi halden cezayı çektin ama sana şimdiden söylüyorum, eğer önümüzdeki birkaç saat içinde uçağa atlayıp onu eve kadar takip etmezsem, artık böyle bir şey olmayacak. Bunu onunla konuşup çözmenin zamanı geldi. Artık ondan izin istemiyorum. Üzerimize düşeni yaptığımızı biliyorsun. Çıkar bizi buradan." Gözlerimi kapattığımda, isteğimdeki içten yakarışı duyuyorum. "Lütfen."

Hissediyorum; aciliyet, ona geri dönmek için ezici bir kaşıntı. Hep vardı ama hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Bunu düşünürken bile içgüdülerim bana çok geç kalmış olabileceğimi söylüyor.

"Eğer öğrenirse... bu hiç iyi olmaz. Bundan emin misin?"

"İşte burada sen devreye giriyorsun. Bizi eve götürecekt kadar bir süre için bekçi köpeklerimizi sustur ki bununla uğraşmak zorunda kalmayalım. Sihrini konuşturup sessiz ve acısız olmasını sağlamayı istiyorum. Zamanı geldiğinde kardeşime kendimi açıklayacağım -eğer canım isterse- ama sana söylüyorum, burada durduğum sürece ona daha çok kızıyorum. Artık tepkisinin ne olacağı umurumda bile değil." Hiç düşünmediğim bir şekilde erkekçe konuşuyorum. "Aşık oldum ve bu lanet olası bir suç değil ve hepiniz bunun kim olduğu konusunda ayrımcılık olmadığını biliyorsunuz ... o nasıl?"

Sessizlik.

"Bizler yetişkiniz Tyler. Saçmalamayı bırakalım. Seni suçlamıyorum, tıpkı şu anda senin beni suçlamadığın gibi. Delphine nasıl?"

"Son taramasını yeni yaptırdı ve sonuçları yarın ya da ertesi gün alacağız, ama neredeyse on bir aydır hiç yudum almadı," diye anlatıyor, sesinde gurur açıkça görülüyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun lan?" diye mırıldanıyorum, duygularım beni ele geçiriyor. On bir ay. Bu da onu Pretty Place'e götürdüğümde çoktan ayık olduğu anlamına geliyor. Onda fark ettiğim değişiklik buydu ve

Tyler da

önemli bir şey oldu.

Duygularım göğsümde yanıyor, gözlerim yanıyor. Ayıktı. "I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O tekmeledi Dom, ben değil ve hala savaşıyor... çok mutlu."

Boğazımın arkası yanıyor. "Güzel, ikiniz de bunu hak ediyorsunuz, özellikle de o," diyorum dürüstçe. "Hepimiz hak ediyoruz," diyorum ona, "Ve benim buradaki hesabım kapandı. Onu sevdiğim için bir gün daha ödeme yapmayacağım. Beni duyuyor musunuz?"

Tyler'ın uzun süren sessizliği aklımı başımdan alıyor. "Ne? Bana söylemediğin şey ne?"

"Birkaç saat içinde kalkacak direkt bir uçuş var," diye öneriyor.

Gözlerim köpeğini gece yürüyüşüne çıkaran bir kadına takılınca içimi bir rahatlama kaplıyor. Louis Vuitton marka bir şemsiye ve ona uygun bir tasma taşıyordum.

Fransa'ya asla geri dönmemeye karar verdim.

Topuklarının üzerinde yaklaşıyor, kilometrelerce uzunluğundaki bacakları uyluk hizasında bir şortla örtülü. İnce bluzunun göğüs kısmındaki kesimin ortasında yer alan küçük bir fiyonk, geniş göğüs dekoltesini gözler önüne seriyor. Hazırlanmış ve paketlenmiş. Yanımdan geçerken vızıltılı görünüyor, bakışları adil bir oyun olduğunu anlayacak kadar uzun sürüyor. Göz göze geldiğimizde davetkâr bir şekilde gülümsüyor, kıvrıkcık köpeği onu sokağın aşağısına doğru götürüyor. En son ne zaman bir kadına gerçekten baktığımı hatırlamıyorum - bir tanesi hariç.

"Dom?"

"Rezerve et."

Bir saat sonra, Julien bana veda etmek için çenesini eğdiğinde Albert'in başı örtülü, tam da Sean durduğum yerin yanına indiğinde. Glock'unu bebek bakıcılarımızı yakalayanlara doğrultmuş, ben de o odaklanıp ateş edemedim koluna vuruyorum.

"Tepki verme konusunda biraz yavaşsın kardeşim," diye kıkırdıyorum, bebek bakıcılarımız odadan çıkarılırken yatağın altından çantamı çekiyorum. Sean gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Ne oluyor lan şimdi?"

"Giyin ve toparlan. Eve gidiyoruz."

"Ben ikinizden biri için sorgusuz sualsiz kurşunun önüne atlayacak bir adamım, ama aynı zamanda yumruk haline getirmeden önce lanet olası ellerinizi tutan adamım. Onunla tanışana kadar aynı adamdım.

-İkinizi de herkesten üstün tutan. Ama şu anda, şu anda ben kimim? Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin onun önüne geçmesine izin vermeyecek kadar onu seven adamım." Tobias, Bitiş Çizgisi

FORTY-THREE

Kapıya yaslanmış, başım arkaya eğik, gözlerim sabit, gecenin gürültüsünü içime çekiyorum. Uzaktan ağustos böceklerinin sesi geliyor, cırcır böcekleriyle serenat halinde. Ağaçların hışırtısı, içeri süzülmeden önce hafif rüzgârı haber veriyor, uzattığım botumdaki sürtünme ay ışığının süzülmesiyle büyürken tenimi serinletiyor.

Hiçbirini özlemiyorum.

Eskiden dünyanın bulanıklaştığı ve zamanın farkına varmadan geçip gittiği yerde, şimdi ona tamamen uyum sağlıyorum.

Göğsümde sürekli olarak çalan bozuk ritimle birlikte aldığım her düzensiz nefesin farkındayım - mevcut yaşanabilir durumuna rağmen. Boğazımdaki ezici yanma, her kırık ritimle daha da pompalanan ağrı her damara doğru ilerlerken odaklanmamı sürdürdükçe yoğunlaşıyor.

Serin esinti tekrar fısıldıyor, profilimin ve kollarımın üzerinde süzülüyor, sıcaklıktaki değişimi acımasızca reddediyor, herhangi bir fırtına belirtisi göstermiyor.

Ayı emmiş gökyüzünde tek bir bulut yok, sağımda erişilebilir uygun bir manzara var. Sahip olduğum manzarayı korumak için tüm varlığımla reddettiğim bir manzara. Artık gökyüzüne ihtiyacım yok, kozmosa soracak sorum yok, düşünecek geleceğim yok çünkü kaderimi bugün teslim ettiler.

Yağmursuz bir
gelecek. Onsuz.

Anlaşılan o ki, cehennem coğrafi konum konusunda ayrımcı değil, aslında nerede olursam olayım katlanmam gereken bir durum. Bu gerçek bugün, çarpışmanın etkisiyle paramparça olmamı izlemek için beni sadık bir şekilde eve kadar takip ettiğinde açıkça ortaya çıktı.

Cecelia'nın cipi olduğunu tahmin ettiğimiz şeyin arkasına park etmiş Jaguar'ını görmek bizi uyarmıştı. Sean ve ben garaj yolunda yüklü bir bakış attıktan sonra, Tobias'ın kahkahası arka bahçede bir yerden çınlayarak durduğumuz yere ulaştı. Sesi bizi içeri çekti ve kapıdan sürünerek geçip havuzu ve bahçeyi geçtikten sonra bizi karşılayan şeyin görüntüsüyle çarpıştık.

Gözlerimi kapattığımda, boğazımdaki sızı şiddetleniyor, çiğ göğsümdeki gümbürtü, onların görüntüsü yüzeye çıkarken bir hatırlatma görevi görüyor.

Cecelia kardeşimin altında yatıyordu, üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Tobias, çıplak göğüslü, külotunun içinde, sanki istediği her şey oymuş gibi ona bakıyordu.

Birbirlerini fiziksel olarak fazlasıyla tanıdıkları bu samimi alışverişten anlaşılıyordu. Zamanlama her şey demek olduğundan, Sean ve ben tam zamanında yetişerek onların düşme ve itiraf etme anlarına tanık olduk. Kardeşimin açıklaması ilkti. *"Sana aşık olmamam için beni uyarmıştın. Bana yer açmayacağını söylemiştin."*

"Bana yapmayacağını söylemiştin." Cecelia'nın içten cevabı bir balyoz görevi görerek önümüzde duran gerçekliğin üzerine indi.

Ona kalbini verdiğini anlamak için gözlerindeki bakışı görmeme gerek yoktu... bir daha asla benim olamayacak bir kalbi. Bu yüzden, cevabını söylemek için ağzını açtığı anda, karmasını şahsen teslim etme fırsatını yakaladım.

Acıyla homurdanarak başımı sallayıp onları görmemeye çalışıyorum ama nafi.

Yani, bu kalp kırıklığı.

Kelime, hissin yanında zayıf kalıyor.

Yok edilmek daha uygun geliyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi görünmesi açısından da *önemsiz* - en azından bu sabah durduğum yerden, onun aşkını kardeşime verişini izlerken.

Fransa'daki içgüdülerim beni haklı çıkarmıştı ve korktuğum ve içten içe *bildiğim* gibi, onun yanında yerimi kaybetmiştim.

yok.

"Nerelerdeydin?"

Bu soru beni, hayatım boyunca örnek aldığım, saygı duyduğum ve hürmet ettiğim adamın, yerime geçebilmek için bu cevabı saklamaktan çok mutlu olduğunu keşfetmek kadar şaşırtmamıştı.

Kardeşim benim cahil
mutluluğumu çaldı. En zor kısmı
mı?

Ona izin verdim.

Gözlerim yanıyor, görüşümü temizlemek için yüzümü tişörtümün koluna sürtüyorum, çaldığım zamanın bir saniyesini bile kaybetmek istemiyorum.

Kardeşıme duyduğum öfke kolayca ortaya çıkabilir ama ona duyduğum öfkeyi bulmak çok daha zor. Cecelia da bugün aynı şekilde gafil avlanmıştı.

Eğer Tobias'ın aldatmacasını öğrendiğini görmemiş olsaydım -Tobias'ın onu karanlıkta tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğine ilk elden tanık olmamış ya da duymamış olsaydım- o zaman belki ondan nefret edebilirdim.

Ama Sean ve beni gördüğünde gözle görülür bir şekilde sarsıldığını ve dik durmak için verdiği mücadeleyi gördüm. Gözlerinde kuşkuyla karışık bir özlem vardı, sanki bizi görmek için yanıp tutuşuyordu ama o günün geleceğini hiç düşünmemişti. Bu, Tobias'ın ikimizin de kalbindeki yerini alamadığının yeterli bir kanıtıydı.

Bu bir gerçek olsa bile, *artık
çok geç. Çok geç.*

Odaklanmaya devam ederek, itirafı kulaklarımda net bir şekilde cınlarken bir kez daha içime çekiyorum. "*Seni bekledim. Kendimi hasta ettim. Aylarca her gece ikiniz için ağladım. Bekledim, bekledim ve sen benim için hiç gelmedin.*"

Yere inmeden önce kişisel gelişimimi tamamladığımı düşünsem de, incinmişlik, öfke ve kıskançlık karışımı bir duyguyla ona saldırdım - ki Cecelia haklı olarak beni bunun için suçladı. Sonra her şeye sırtımı döndüm ve o da haykırdı. Arkamdan seslendi, gitmemem için yalvardı - o sokakta yaptığı gibi - beni aynı sözlerle sıkıştırdı. "*Yapma, Dominic. Lütfen gitme.*"

Onun yanındaki yerimi kaybetsem bile, yine de benden vazgeçmek istemiyordu. Neler olduğunu ve daha da önemlisi, ondan -bizden- nasıl uzaklaşabildiğimi anlamak istiyordu. "*Yani bunca zamandır bana geri dönmek için beklediğini mi söylüyorsun?*"

"Yanlış seçim yaptım," diye kısık sesle itiraf ediyorum, dizlerimi yukarı çekip ön kollarımı onlara dayıyorum ve dişlerimi sıkarak bir darbe daha

indiriyorum.

Kardeşim bilerek onu kendi isteğimizle terk ettiğimize inandırdı ve bunun bizim kararımız olduğunu düşünmesini sağladı. Bu onun tabutuna çakılan son çiviydi ve hepimiz bunu iliklerimize kadar hissettik. Sean Cecelia'ya hem suçlama hem de açıklama yapana kadar bunun en kötüsü olduğunu düşünmüştüm. "*Onu seviyorsun.*"

İnkâr etmedi... çünkü edemezdi.

Kardeşimin de benim gibi kurtuluşu onda bulduğu aşıkârdı; onun sığınağı. Daha dün gece, o pansiyonda onun için üzülyordum. Karşılıklı sevgiyi deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmediği için ona acıyordum.

Onu kaybetme fikrinin ne kadar korkutucu olduğunu artık biliyor.

Özellikle *de* onun sevgisini, *onu* kaybetmenin. şu anki gerçekliğim de bu. "Sıçtım batırdım," diye boğuluyorum, başımın arkasını avuçlayarak elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum

İçimdeki kırılmayı özümsemek için.

Kardeşimin kalbi olgunlaşmış olabilir, ama bu geceki davranışlarından Cecelia söz konusu olduğunda tehlikeli bir şekilde sahiplenici bir hal aldığı belliydi. King's'e telaşla gelmiş, bir an korumamızı çekmememiz için yalvarmış, bir an sonra da bizi kınamıştı.

"... siz iki salak, fedakârlık hakkında hiçbir şey bilmediğiniz halde erkek gibi, asker gibi ortalıkta dolaşıyorsunuz. Ve onunla hiçbir şey feda etmediniz! Tek bir şey bile! Bunun ne olduğunu öğrenene kadar, onun ihtiyaç duyduğu erkek olma yeteneğine sahip değilsiniz ... ve onu paylaştığınız anda onu kaybettiğinizi çok iyi biliyorsunuz." Bu darbe Sean içindi ve Tobias bakışlarını bana sabitlemeden önce onun da bunu hissettiğini biliyordum. "*Ve onun yerine bu hayatı seçtin.*"

Suçluyum.

Hepsinden.

Sean ve benim başaramadığımızı Tobias başarmıştı, onu seçmişti. Kendinden önce, kulüpten önce, bizden önce onu seçti.

Bu başarısızlık yüzünden başıma gelen en iyi şeyi kaybettim ve dört harfli lanetle ilgili en acı gerçeklerden birini keşfettim

-Aşk hakkında, onu kaybedene kadar ne kadar önemli ya da güçlü olduğunu bilemezsiniz.

Esinti yüzümdeki acıyı artırıyor ve bir saniyeliğine bile olsa fiziksel acının içimde olanlardan uzaklaşmasına şükrediyorum.

Kendimi yerden topluyorum, kollarım bacaklarım ağırlaşıyor, yatağa doğru yürüyorum. Her adımda onu daha çok görüyorum ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz durması beni kahrediyor. Katlanmış giysi yığınının tünemek için hareket ettiriyorum

kenarında, uyuyan formunun her santimini ıslatıyorum, ona pompalanan ilaçlar yüzünden uyanmayacağını biliyorum.

Çünkü Tobias tehdidini yerine getirdi ve onu işaretledi.

Jimmy'nin cipini fark ettiğim anda durdurmak için arabayı kenara çektim. Jimmy hepimizi mürekkepleyen kişiydi ve onu Roman'ın kapısından çıkarken gördüğüm anda çok geç kaldığımı anladım.

Çok geç.

Çok geçti ve kardeşim burada bile değildi. Ona

seçme şansı bile vermedi.

Onu sahiplendi.

Onu affedemeyeceğim saçmalıklar listesine bir yenisi daha eklendi.

Aşağıya bakarak, o uyurken defalarca yaptığım gibi onun mükemmelliğini içime çekiyorum. Rüya görürken ve bir süre için, o benimdi.

O benimdi.

Göğsünün inip kalkışını izlerken hayaller canlanıyor... Gözlerimiz arka bahçemde kilitlendiği anda, başlangıçta görmezden geldiğim ama yine de varlığımın her zerresinde çınlayan bir eminlik parıltısı.

O seni tanıyor.

Her boşlukta paylaştığımız uzun bakışlar, çarpışmadan ve yaratılmadan önce o şamandırada takıldığımız dakikaya kadar. Penceremin dışında fırtınalar kasıp kavururken sayfaları çevirirken birbirimize attığımız bakışlardaki aynı sürekli uğultu.

Parmakları tenimde geziniyor, gözlerinde merak, avuç içimi saygıyla sırtında gezdiriyor, içinde atan, gizemiyle sarmalanmış kalbe hayranlık duyuyor.

Hanımeli tacını düzeltirken yolcu koltuğumda onu aydınlatan güneş patlamasına. Gülümsemelerimiz solmadan önce çarşafı dolanmış bir halde altımda yatarken içimizden dökülen kahkahalara. Birbirimize kilitlendiğimizde, bağlantımızda kaybolduğumuzda, bizi bağlayan bağ nedeniyle göğüslerimiz birlikte zıpladığında kalplerimiz ham ve ağrıyor.

Bu bizi hala bağlıyor.

Birlikte yarattığımız bir kader.

Pişmanlık duymadan yeniden yaşamaya devam edeceğim bir hikaye.

Ona aşık olmak dibe vurmaya ve beraberinde gelen her acıya değerdi.

Uzanarak yanağının kıvrımını izliyorum.

Göğsüm çökerken, "Beni mahvettin bebeğim," diye itirafta bulunuyorum. "Ama bunu hak etmediğimi söyleyemem..." Bocalıyorum, beni tüketen acının içinden homurdanıyorum. "Sen sevgiyle büyüksün ve ben ... kalbini aç bıraktık
... seni burada bıraktık."

Bu gerçeğin ağırlığı altında ezilerek elini kaldırıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "İkimiz de seni hak etmediğimi biliyoruz . . ama sen bana hak ettiğimi hissettirdin ... elini tutmasam bile," diye itiraf ediyorum. "Tutacaktım," diye burnumu çekiyorum. "O adam olmaya çalışacaktım. Ben o adamdım. Ben sadece ..." Başparmağımı onunkinin üzerinde kaydırıyorum, yanık dayanılmaz. "Bir gün daha geçirmek için her şeyimi verirdim. Sadece bir gün."

Kıpırdamıyor, eli elimde cansız, nefesleri sık ama sabit, altımda yatıyor, her haliyle uyuyan güzele benziyor. Ama gözleri benim için açılmıyor çünkü artık kendimi kaybedeceğim gözler değil.

Artık kaçış yok.

Artık gürültüyü bastırmak için ateş ve su yok.

Artık alev yok.

Artık yağmur
yok.

Artık benim
değil.

Genişçe çatlayarak ona doğru eğildim ve alnımı alnına bastırdım, "Özür dilerim." Kesinliğin paramparça olduğunu hissederek şakağına tuzlu, nemli bir öpücük konduruyorum, kulağına fısıldıyorum, son itirafım, çok ama çok geç. "Ben de seni seviyorum, Cecelia."

Artık yağmur yok.

FORTY-FOUR

Yirmi yıl boyunca alkolizmi gözlemledikten sonra, nihayet bunun *nedenini* anladım. Sarhoşluk, bu kadar kolay ulaşabileceğimi fark etmediğim bir uyuşukluk halini beraberinde getiriyor. Artık gerçekliği bulanıklaştırarak acıyı azaltmaya nasıl yardımcı olduğunu takdir edebiliyorum.

Garajda durduğum ve kuşlarla çevrili bir kutlamanın parçası olmak istemediğim bir gerçeklik.

Başka bir eve dönüş partisi, beni bu cehennemde tam bir döngüye sokuyor - her şeyin başladığı günü hatırlatıyor. Beni iyisiyle kötüsüyle sonsuza dek değiştirecek olan kadınla göz göze geldiğim gün.

Etrafımızda toplanan kuşlar bira patlatıyor, gülücükler saçıyor ve gürültülü bir şekilde sohbet ediyorlar. Çoğu Sean ve benim son iki gündür katlandığımız ruh ezici karmadan bihaber; baş edemediğim bir şimdiki zamanda var oluyorum. Elimdeki yarısı boşalmış bira bardağı sayesinde şimdilik katlanılabilir hale gelen bir şimdiki zaman. Ben onun içinde yaşarken, gelecek her saniye ilerliyor; acımasız ve affetmez bir alay. Cecelia haklıydı. Hayattan hiçbir şey talep etmediğinizde, size tam da bunu sunuyor, *hiçbir şey*.

Bu hayattan hiçbir şey istemedim ama benden esirgelediği her şeyi aldım. Bu taktik benim için gayet iyi işledi-kardeşimle paylaştığımız ortak bir şey var ... kadın zevklerimizle birlikte.

Kardeşıme Triple Falls'un benim olduğunu söyledim ama şu andan itibaren artık rolümü oynamak istemiyorum. Kulüp dışında bir hayatın neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum, ancak soru hala devam ediyor ... rollerimizi, hayatlarımızı nasıl devam ettireceğiz?

Tobias benimkini katlanılabilir kılan tek şeyi çaldı. Ama bunu yaparken, sonunda hepimizin katılmasını neredeyse yasakladığı bir şeyin, aşkın değerini keşfetti.

Dün geceki sarsılmış ifadesi ve Cecelia'ya öncelik vermesi için yaptığı panik dolu yakarışlar çok tanıdıktı çünkü benim de onun *tepkisinden, özellikle de Cecelia'yı karşılaşmasından ve ona davranışından* endişelendiğimde hissettiğim paniği taklit ediyorlardı. Kalabalığın arasında kaybolan ironik bir kahkaha atıyorum ama yanımda durduğu yerden beni dürtten Sean'ın gözünden kaçmıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Senin mizah bulacağın bir şey değil," diye karşılık veriyorum, şişemden zihin uyuşturan bir yudum daha alıp ona uzatmadan önce. Başını sallıyor, elinde dolu bira, partiyi gözden geçiriyor.

"Bu saçmalığı keselim," diyor, "Bunu hissetmiyorum." "Bunu kutlamalısın. Artık kendi patronunsun," diye espri yapıyorum.

"Hâlâ inanamıyorum, hiçbirine," diye iç geçiriyor, hızla boşalttığım şişeye bakarak.

"Yapabilirim."

Ben gözümü kırpmadan ona bakarken Sean'ın başı bana doğru dönüyor ve bakışları sertleşiyor. "Sakın bana bunun peşini bırakacağını söyleme. Bunu yaptığına inanamıyorum."

Dün gece Cecelia'dan uzaklaşırken, Tobias'ın *neden bu kadar uğraşıp* onu işaretlemiş olabileceği aklıma geldi. Bu sabah Sean'a da aynı şeyi söyledim.

"Gerçekten Antoine olduğunu mu düşünüyorsun?" O soruyor.

"Öyle olmalı. Ona bu tür bir korku aşılayabilecek tek kişi Antoine." *Yudumla.* "Öyle olmasa bile mürekkep onu koruyacaktır ama o pislik herif Tobias'ın bir zaafı olduğunu keşfederse -ki Tobias emredildiğinde diz çökmez- ilk hedefi o olur," diye aktarıyorum acımasızca.

Uzun bir dakika geçiyor ve Sean'ın konuşmadan önce bunu kabullenmek ve yapabilecekleriyle barışmak için elinden geleni yaptığını biliyorum. "Onu affedebileceğimi sanmıyorum, Dom."

Beni inceliyor, sigarasından uzun bir nefes çekiyor.

"O zaman yapma," diyorum ona. "Ama eğer yüz kişi olacaksak, söylediği pek çok şeyde haklıydı. Çok daha farklı şeyler yapabilirdik ve yapmalıydık."

"Bunu onu korumak için yaptık," diye belirtiyor.

"Bu adil, ama o da bizden daha suçlu değil."

"Hayır," diye karşı çıkıyor, "o bilerek-"

"Ne?" Ben araya giriyorum. "Bu kadar farklı olan tam olarak ne yaptı? Aşık olmaması gereken bir kadına aşık olmak, hayatını ve kulübümüzü tehlikeye atmak, bu konuda kardeşlerine yalan söylemek ve onu kandırarak elinde tutmak için elinden geleni yapmak mı?" Ona bakıyorum, "Tanıdık geldi mi?"

"Bu farklı," diye tersliyor.

"Değil," diye yutkunuyorum, "Farklı değil."

"Onu savunduğunuza inanamıyorum. Onu sevdiğimizi biliyordu."

"Ondan haklı olarak nefret edebileceğiniz tek şey bu olabilir, ama bize söylediği şeylerin çoğunun doğru olduğunu biliyorsunuz."

"İstedığınız kadar sebep gösterin, ama ben hiçbirini hissetmiyorum," diye açık bir şekilde ifade ediyor.

Gürültülü bir patırtı kopuyor ve Russell'ın şakacı bir şekilde yumrukladığı Jeremy'nin çırpındığını görüyoruz. Bir sonraki soruyla onu sıkıştırdığımda Sean gülümsemeyi başarıyor.

"Onunla evlenmek istediğini söylediğinde ciddiysin, değil mi?" Gözlerini bana diyor ve o dile getirmeden cevabı görebiliyorum.

"Sadece onu sevmek istedim." Etrafımızdaki gürültüden bile sesindeki çatlağı duyuyorum. "Sadece onu suçluluk duymadan sevebilmenin sorun olmamasını istedim."

"Şimdi haklısın," diye şişeyi ona doğru eğiyorum, "ama seninle onun hakkında kavga edemem. Çok yorgunum, Sean." Görüşüm kısa süreliğine bulanıklaşıyor ve temizlemek için başımı sallıyorum.

Ensesini tutuyor ve başını sallıyor.

"Bu senin seçimin," diyorum toparlayabildiğim ses tonumla. "Mürekkebin onurlandırmak ya da çekip gitmek senin seçimin. Hangi kararı verirsen ver yanımdayım."

Bana döndüğünde uzun bir sessizlik oldu. "Onu affedebilecek misin?"

"Bu gece değil," diye cevap veriyorum, şişeyi bitirip sigaramı yakmadan önce

Künt.

"Tanrım, bir görevdesin, ha?" Şişeye şüpheyile bakarak şöyle diyor.

Omuz silkiyorum. "Son zamanlarda kendimi verecek hiçbir sikimin olmadığı bir pozisyonda buldum."

Tekrar sigarasını yakıyor ve bir duman çıkararak garajı tarıyor. "Sence ... sence haklı mıydı?" diye soruyor, "sence biz ortalıkta dolaşan bir avuç aptal mıyız?"

"Askerler gibi mi? Cadılar Bayramı kıyafetlerini çok mu abartıyorsun?" Bitiriyorum ve o da başını sallıyor.

"Her zaman," diye omuz silkiyorum. "Ama hep aynı sonuca varıyorum."

"Bu da ne?" Düşünceli bir ses tonuyla soruyor ve ben nedenini biliyorum. "Neden biz *değiliz*?"

İkimiz de ilk kez kanatlarımızı kırpmayı düşünürken anlayışla başını sallıyor. Sanki ortak çıkmazımızı hissetmiş gibi, Tyler bir metre ötemde durduğu yerde gözlerimi yakalıyor. Çenemi ona doğru kaldırıyorum, burada sessiz bir destek için bulunduğunu ve başka bir yerde olmayı tercih ettiğini biliyorum. Tyler dün Tobias gittikten sonra bizi körfezin zemininden kazıyıp Delphine'e götürmüştü. O günkü olaylardan sonra o kadar berbat durumdaydık ki geçici olarak evsiz olduğumuzu unutmuştuk.

Ama bu sabah itibariyle üçümüz birlikte dertleşiyoruz.

Sean ve benim yok oluşlarımız hızlıyken, Tyler'ın mutluluğu gün geçtikçe çalınacak.

Delphine'in son tarama sonuçları geldi ve kısa süreli remisyonu sona erdi.

Yıldızlar bana daha fazla gelecek sunma konusunda cömert davrandılar ve ben de o orospu çocuklarının her birini lanetliyorum. Tyler'dan özür dilemeden çaldıkları ve bana geri çalamayacağım cennetin bir anlık görüntüsünü verdikleri için. Onlara meydan okurcasına şişemi eğerek, usulca "siktirin gidin" diye fısıldıyorum.

Acı artar ve tüketilen likör, körfezde gümbürdeyen bas gibi yayılırken onu zamanında çözmeye çalışır ama başaramaz.

Tehditkâr yanışa kendimi kaptırmışken, körfezde çınlayan ani bir *gümbürtü*, gürültüyü keserek beni bir şekilde şimdiki zamana geri getiriyor. Hepimiz canlanırken Tyler başını bize doğru çeviriyor. Çarpma sesi tekrar duyulup, cam kırıkları kaydedildiğinde Tyler lobiye doğru koşuyor.

Müzik aniden kesilir ve Tyler lobide durduğu yerden kaynağı anons ederken garajdaki tüm kuşlar dikkatlerini bölme kapısına yöneltmiş vaziyette dururken tüm hareketler durur. "Bu Cecelia . . . ve hiç de mutlu görünmüyor."

Dışarıdaki bir başka çarpma ve kırılma sesi Sean'ın gözlerini benimkilere dikmesine neden oldu, ardından kapıya doğru yürüyüp konuştu. "Ben hallederim."

Tyler da ona katılır ve Sean tam bardağı kaldırırken, cam yüzünün birkaç santim ötesinde paramparça olur. Son saniyede kendini koruyarak "Tanrım, lanet olsun" diye bağırdı.

Cecelia bize doğru daha fazla şişe fırlatıyor ve ben körüğümü savururken birkaç kuş onlardan kaçmayı başarıyor. Gözleri ondan bana doğru kayarken Sean ona doğru bir adım atıyor; viskinin silikleştirdiği profilimi taradığında acı dolu bakışlarında bir parıltı beliriyor. Layla konuşuyor, sesinde ihtiyat var, bir yandan onu ikna etmeye çalışırken bir yandan da onun durumu karşısında afallıyor. "Cecelia . . . bebeğim, neler oluyor?"

Son yirmi dört saat içinde olup bitenlerden haberi olmayan Layla, Sean'la benim arama bakıyor. "Siz piçler ne yaptınız?"

Asıl soru şu: Ona ne yapmadık?

Cecelia'nın ifadesindeki tiksinti, duruşundaki öfke, gözlerinde ihanet ve intikam savaşıyla dikkatini etrafa dağıtırken her şeyi anlatıyor.

O duyguyu bilirim, bebeğim.

"Zahmet etme," diye tersliyor Layla'nın nazik ikna çabalarına karşılık olarak. "Beni umursuyormuş gibi davranma."

"Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun," diye cevap verir Layla suçluluk dolu bir ses tonuyla. "Saçmalık," diye karşı çıkıyor Cecelia hırçın bir ısırıkla, "seçme şansın vardı."

Onları sen seçtin. Ve tahmin edin ne oldu? Onları hak ediyorsun." "Özür dilerim," diye özür diliyor Layla.

"Kendine sakla," diye karşı çıkıyor Cecelia, "hepiniz meramınızı anlattınız. Sanırım benim de kendimce bir açıklama yapmamın zamanı geldi." Elindeki benzin bidonunu kaldırarak kalanını önündeki büyük su birikintisine döküyor, bu da bizimle arkasındaki rölantide çalışan cip arasında bir bariyer görevi görüyor. Arkasındaki farların huzmesi ve garajın ışığı arasında, tüketilen viski tomurcuklanan ağrıyı bastırmakta başarısız olurken her ayrıntıyı içiyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sean, sıırılsıklam olmuş bir şişeyi kaldırırken, arsamızdaki hasarı inceliyor.

Tyler da aynı şekilde şaşırılmış bir halde konuşur. "Tanrı aşkına Cecelia, ne halt ediyorsun sen?!"

"Kim yaptı bunu?!" diye sorarken, Tobias'ın bunu neden yaptığına dair kafası karışır ve görünüşe göre suçu üstlenmez. Kadın şişeyi tehditle kaldırırken Sean bir adım daha atar. "Cevabımı almadan bir adım daha atarsan bunu yakarım ve nereye düştüğünü hepimiz görürüz. Beni zorlama Sean."

"Bırak onu," diye emrediyor Sean, onun öfkesinden afallamış bir halde, ama ben daha iyisini biliyorum. Biliyordum.

"Bunu bana kim yaptı?!" Çığlık atıyor.

Bize savaş ilan ederken, tek kişilik bir isyanı kışkırtırken, suçlamalar savururken bile, sonunda kim olacağının yüzeyini ancak çizdiğini biliyorum. O kadar güzel görünüyor ki -öfkeli halinde bile- hiçbir vızıltı onu köreltemez. Sean ve benim aramda suçlamalar ve hakaretler savururken bile geri adım atmayı reddederken gurur duyuyorum.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

". . . Beni istiyorsun. İşte buradayım!"

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

". . . konuşursan, gelip ödülünü alabilirsin!" Bununla birlikte, Sean panik içinde ona seslenirken tehditkâr bir şekilde Zippo'ya vurur. "Cecelia, yapma!"

Bunu her yerinden anlayabiliyorum. Dinlemeye hiç niyeti yok. Duvarı iterek ona doğru ilerlemeye başlıyorum, kuşlar ayrılıyor, birkaçı ona hakaretler yağıdırıyor ve zamanlaması kötü şakalar yapıyor.

"Kaltak aklını kaçırmış."

"Onu iyi sikmiş olmalısın, Dom."

Ona sabitlenmiş bir şekilde, gelişini duyurmadan önce ne yaptığını anlamaya başladıklarında ona doğru ilerliyorum.

"Bu ne lan? Lanet olası lastiklerimizi kesti!"

Onları susturmak için bir elimi kaldırarak, tehdidini bana yöneltirken adımlarımı hızlandırıyorum. "Yemin ederim Dominic. Burayı yakacağım."

Bundan hiç şüphem yok bebeğim.

"Dur!" diye emretti, ben de durdum.

"Neden?" Aramıza bakıyor, "Neden?!" Sonra dönüyor ve bize taze mürekkebini gösteriyor. Çevremde, görüntüsü midemi bulandırırken Sean'ın kaskatı kesildiğini görüyorum ve o daha fazla hakaret savuruyor.

". . . korkaklar! İkiniz de lanet olası korkaklarsınız!" Gırtlaktan bir darbe indirmeden önce aramıza girdi. "*Asla senin olmadım* ve olmayacağım. Benden uzak dur!"

Öfkeden kudururken bile bu açıklamadan acı sızıyor ve Tobias'ın yakın zamanda affedilmeyeceği belli oluyor.

Güzel.

Canına oku bebeğim.

Tyler bununla nasıl başa çıkacağına dair bir ipucu için bana bakıyor ama onun içindeki kuzgunu biz yarattık ve besledik ve mürekkebi yerleştikçe kanatlarını açmaya başlıyor. Bu öylece *halledilebilecek* bir şey değil.

Ha! Çok fena sıçtın ağabey!

Soru şu: Tobias neden kendi pisliğini temizlemek için burada değil?

Bunu düşünürken bile, rahatsız edici bir sezgi devreye giriyor.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Tobias onu işaretleyip terk etmezdi.

Bir saniye geçmeden, etrafımda vızıltılar ve ping sesleri duyulurken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Cecelia, tiradına kendini kaptırmış bir halde, bir metre ötede öfkelenmeye devam ediyor. Tyler adımı haykırıyor ve brülörünü kulağıma dayamadan önce bir an duraksıyorum, kardeşimin sesi çınlıyor. "Miami, Roman'la sözleşme yaptı! Onu güvenli bir yere götürün! . . . Miami geliyor!"

Kokteyli bir gaz birikintisine fırlatıp tutuşturduğu ve beni bir alev duvarıyla engellediği sırada adrenalin yükselmesi beni ona doğru koşturuyor. Aralarından atladığımda, onu cipine binmiş halde görmeden önce kollarımı yalıyorlar. Öne doğru atılarak yumruklarımı kaputuna bir saniyeliğine vurmaya başarıyorum, sonra kaput alevlerin altında kayboluyor ve o da hızla uzaklaşıyor.

Sikeyim.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Bir anda Tyler yanımda, derimi inceliyor ve etrafımızda koşuşturan kuşlara emirler yağdırmaya başladığında, hasarın çok az olduğunu bilerek irkiliyorum. "Elinizden geleni yapın!"

Kalp atışlarım hızlanıp kulaklarımı doldururken Tyler telefonu ile hızla konuşuyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

". . . öfkeyle buraya geldi ve onu kimin işaretlediğini sordu, T. Her lastiği parçaladı ve burayı yakmakla tehdit etti. O lanet görünüyordu

Ele geçirilmiş, dostum. Neden bilmiyor? . . . Neredeydin lan sen?!"

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Uzun bir duraksamanın ardından kardeşimin hızla değerli bir açıklama yaptığını biliyorum. Ne kadar acımasız olursa olsun, başka seçeneği olmasaydı Cecelia'yı bu kadar açıkta bırakmazdı. Beynim onun lehine mantık yürütürken bile, alttan alta kaynayan kızgınlığı hissediyorum.

"Dom," diyor Tyler, telefonu bana doğru uzatarak.

"Jeep'inin izini bulamadık mı?" Ben soruyorum ve Tyler çenesini sallıyor. "Ne oluyor lan?!" Kükrüyorum. "Neden?"

"Birlikte yaşıyorlardı," diyor Tyler sert bir nefesle, "Romans'ta." Sean bir adım ötede durduğu yerden gözle görülür bir şekilde irkiliyor, ben telefonu kaptığım gibi düzgün çalışamayacak kadar sarhoş olduğum gerçeğine lanet ediyorum. "Neler oluyor lan?"

"Dom," sesindeki panik korkumu arttırıyor. "Beni dinle, sana yalvarıyorum, beni dinle."

"Dinliyorum," diye bağıriyorum.

"Roman yapmadı. Annemi ve babamı o öldürmedi. Her şeyi yanlış anladım.

. . . Yüce İsa," diye kükrer.

"Ne?" Zar zor bir fısıltı. *Whoosh.*

Whoosh. Whoosh. Whoosh. ". . .

Dom! Orada mısınız?"

"Buradayım," diyorum, dikkatim Tyler ve Sean'a kayıyor, bağırdığım her kelimeyi duyabiliyorlar, telefonu hoparlöre verdiğimde gözlerini bana dikmişler.

"Roman yapmadı."

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

"Nereden biliyorsun?" Soruyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Çünkü az önce bana söyledi," diye mırıldandı Tobias.

"Ne?" Sözlerinin ağırlığı içime işlerken nefesim daralıyor ve yer altımda hareket ediyormuş gibi hissetmeye başlıyorum.

Kafam cevaplanmış sorularla dönmeye başlarken, daha fazlası da dolaşmaya başlıyor.

"Dom?!"

"Evet," diye mırıldanıyorum o benim üzerimden konuşurken ve şakaklarımı çimdikliyorum, arkalarında bir baş ağrısı oluşuyor.

". . . ofisi, Roman onun için geldiğimizi biliyordu, Dom. Biliyordu amına koyayım."

Tyler, Sean ve ben şaşkınlıkla elimdeki ocağa bakıyoruz.

"Bu bir kazaydı," diyor Tobias, sesi sarsılmış bir şekilde, "Dom ... Diane'di.

. Cecelia'ya hamileydi. Roman yapmadı."

Neden ona yaklaşmamıza izin versin ki? Neden ... Cevap yılan gibi içeri girerken telefona bakakaldım. Çünkü lanet düşmanımızı bile kızına olan sevgimiz konusunda kandıramadık.

Bundan sonra kafamı karıştıran şey, onun asla bizim düşmanımız olmaması.

Yıllardır aradığımız eksik parçalar yerine otururken, ilk araba bir metre ötede ateşleniyor. Sese doğru döndüğümde Jeremy'nin hızla yanımızdan geçip otoparktan çıktığını ve Cecelia'nın kaçtığı yöne doğru uçtuğunu görüyorum. Başka bir araba daha ateşlenirken Denny, Russell'la birlikte emir yağdırıyor ve aranacak yolların haritasını çıkarıp bloklar koyuyorlar.

Tyler kamyonetini çalıştırıp bana doğru el sallamadan önce son bir emir olarak "Lanet olası telefonlarınızı yakın tutun," diye bağıyor. "Atla. Sarhoşsun lan sen."

"Dom!" Tobias telefonda bağıyor. "Kardeşim . . . Sana yalvarıyorum, konuş benimle!"

Panik yükselirken ve duygularım her saniye alkole bulanmış kanımı yakmaya başlarken tek söyleyebildiğim "Seni duyuyorum," oldu.

Tobias, "Roman'ın arabasındayım," diyor ve ben nedenini anlıyorum. Onları içeri çekmeye çalışıyor.

Viski sersemliğini umutsuzca üzerimden atmaya çalışırken ona "Takip ediyorum," diyorum.

"Hız yapamam, yoksa peşlerinde olduğumuzdan şüphelenirler. Tabii zaten burada değillerse. Tamamen kör uçuyoruz. Vur emrini kimin verdiğiine dair hiçbir fikrim yok ve nöbetçi iki kuş ne zamandır kayıp olduklarını bilmediklerini söyledi. Dün gece onları eve kadar takip etmişler ve bu sabah fark edilmeden kaçmış olmalılar. Onları içeri çekmeye çalışacağım."

Onun için panik başlarken benim için de alarm çalıyor. İtirazımı dile getirecekken benden önce davranıyor. "Bana tek bir kuş bile gönderme. Önemli olan tek şey o, Dom. Beni duyuyor musun? Benim bir önemim yok. Bul onu!"

Öfkem biraz azalıyor çünkü şu anda kendimi aynı derecede çaresiz hissediyorum. Kardeşim ikimizin de sevdiği kadını kurtarmam için bana yalvarıyor. Bu, hayatımın diğer en kötü birkaç saniyesiyle, ikimizin de

elimizde kalan tek şey olduğumuzun söylendiği anla aynı seviyede. Cecelia Horner'a kadar durum böyleydi.

Acı titriyor ve o zaman anlıyorum. Bu nasıl biterse bitsin, her şey çoktan değışti ve asla geri dönemeyiz.

Tobias, "Denny'ye eşyalarını boşaltmasını söyle," diye bağıırır. "Her şeyi. Sahip olduğumuz her lanet şeyi, beni duyuyor musun?"

Telefonun hoparlörünü kapattığımda Sean duymuş gibi başını sallıyor. Anahtarlarımı çıkarıp ona uzatırken, içinde sıkışıp kaldığım ağır çekim bulanıklığı aşmak için elimden geleni yapıyorum. "Bagajımda iki yedek var," diyorum Sean'a. "Benimkini çalıştır ve Denny'ye depodan kaldırdığımız *her şeyi almasını söyle.*"

Sean tek kelime etmeden dönüyor, yüz ifadesi karışık. Kardeşim emir ve yalvarışla bağıırırken Tyler'ın kamyonetinin yolcu tarafına geçerek Sean'ın geri çekilişini izliyorum ve neler hissediyor olabileceğini düşünerek gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Hayatını ailemizin cinayetlerinin intikamını almamıza yardım etmeye adanmış ve bu uğurda hayatının aşkından vazgeçmişti.

Ve şimdi her şeyin bir kaza olduğunu biliyor. Tyler da öyle.

Bagajımı açarken Sean'ın ardından bakarken, bizi affedeceğine ve mürekkebin hâlâ bir anlamı olduğuna inanmak zorundayım. Mürekkebin kaynaklandığı yerde bulduğumuz amacın onu tutmaya yeteceğine, mürekkebinden şu anda olduğundan daha fazla pişmanlık duymayacağına.

Cehaletimiz ve anlamsız kan davamız için ikimizi de affedecek. Onu özgürce, suçluluk duymadan sevebileceği gerçeğiyle birlikte- ve ben de yapabilirdim.

Neredeyse beni öldürecek olan bu darbe, ama onun için duyduğum korku ve ailemizin lanet olası hataları yüzünden maruz kaldığı şey, Tyler'ın yanında isteğimle gerilmeme neden oluyor. "Beni Delphine'e götür."

Tek kelime etmeden başını salladı ve ben telefonu elime aldığımda King's'ten çıktı. Kulak.

". . . onu bulmak zorundayım! Dom!? Kardeşim, lütfen." İçimdeki dehşet Otoparktan hızla çıkarken kardeşimin sesi beni oldukça ayılttı.

"Ben buradayım. Baştan başla."

"Ve işte benim sırrım, çok basit bir sır: İnsan sadece kalbiyle doğru görebilir; esas olan gözle görülemez."-Le *Petit Prince*, Antoine de Saint-Exupéry

FORTY-FIVE

Sezgi bana başkalarına bahşedildiği gibi bahşedilmiş bir şey değil. Belirli zamanlarda rehberlik için ortaya çıkan bir hediye. Benim için hiçbir zaman öyle olmadı. Hayatım boyunca günlük yakıtım oldu ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Bir kez bile.

Beni tam olarak olmam gereken yerde tutan şey. Doğru yerlerde, doğru zamanlarda.

Peki buraya nasıl geldim?

Buraya nasıl geldim ben?

Kendime düşme izni vermeden çok önce sezgilerimi görmezden gelerek.

Kum saatinden akan kumu bulanıklaştırarak onu çoğaltmak, kalıcı kılmak için, akıp gittiğini görsem bile.

Fısıldanan her işarete sağır gibi davranarak ve bunun yerine kalbimin içinde tutuşturduğu ateşin tadını çıkararak.

Silahı ona vermemi söyleyen uyarı kükremesini görmezden gelerek, sadece gözlerindeki korkuyu biraz olsun azaltmak için silahı fırlattım. Başından beri korktuğum bir bakış. Gerçekten neler yapabileceğimi bilmenin getirdiği bir bakış.

Sonunda ona söylediğim gibi kötü bir adam olduğuma ikna olduğunu gösteren bir bakış.

Yatak odasına girdiğimde benden korkup kaçarken yüzünde beni canlı canlı yiyen bir dehşet ifadesi vardı. Sadece birkaç saniye içinde onu koruyamadığımı farkına vardım. Bunun asla bir oyun olmadığı gerçeğini ve riskleri abartmadığımızı ama hafife aldığımızı. Bu sonuçları doğuracak kişinin ben olacağımı düşündüğünü söyleyen bir bakış.

Silahımı ulaşamayacağım kadar uzağa fırlatmama neden olacak kadar beni yok eden bir bakış.

Gözleri açıldığında ve beni gerçekten aylar önce gördüğü gibi gördüğünde, bana o birkaç değerli saniyelik değişim hediye edildi. Korkularımı itiraf edebildiğim, kandırıldığım için özür dileyebildiğim ve nihayet kötü zamanlanmış beyanımı tüm kalbimle iletebildiğim birkaç dakika.

"Evet."

"Evet, ne?"

"Evet, aşık oldum."

Çok geç olduğunu bile bile bir saniye daha içimde tutmayı reddettiğim bir açıklama. Bir gün bencilce aldığım sevgiyi hak eden değerli bir adam olabileceğim düşüncesiyle birlikte bana acı tatlı bir huzur veren bir itiraf.

Ya şimdi?

Şimdi bu içgüdülerini görmezden gelmenin sonuçlarına karşı ön sırada ve tam ortada duruyorum.

Ama bunu yaparken cennetten bir parça ile ödüllendirildim, cahil mutluluğumla bir dakika daha.

Ben de aldım.

Buraya böyle geldim.

Silahım artık düşmanın elinde olsa bile.

"Seni buraya getiren nedir, Matteo? Arkadaşlık için biraz geç oldu."

Ses tonumu Tobias yakınlardaysa gelmesini sağlayacak kadar yükseltiyorum. Ama bir çok kez göz ardı ettiğim sezgilerimin devreye girdiğini ve tüm varlığımın farkındalık içinde patladığını hissediyorum.

Artık çok geç.

Matteo'yu ondan güvenli bir mesafede tutma niyetiyle, önümdeki canavara odaklanmaya devam ederken anlamsız bir ileri geri hareketine giriyorum. Gözlerindeki ve duruşundaki tehdit, elimden alınmasını reddettiğim tek şeyden sadece bir metre ötede belirliyor.

Hayatın elinde yeterince kaybettim. Ona sahip olamayacak.

Cecelia yatak odasından çıktığında bunu hissederek ona sakince geri çekilmesini söylüyorum. Bu orospu çocuğundan yayılan ahlaksızlığı görmesini istemiyorum. Bazı yönlerden birbirlerine benzeseler de, bu hasta herif kan dökmeyi bir zevk olarak görüyor.

Bu açıdan tamamen farklıyız.

En azından buna sahibim. Onunla birkaç yönden özdeşleşsem bile, kanını dökmek uykularımı kaçırmayacak.

Onun için lanet olası bir öcü olacağım. Matteo gözlerimde bunu okuyor, bundan eminim, beni sarsmak için onu tehdit ederken bile.

Ben bir adım daha atmadan Tobias arkamdan sesleniyor.

"Ne oldu kardeşim?"

Matteo'ya kardeşinin nerede olduğunu sormadan önce, "Bu işi hallettim," diyorum; Tobias'a güvenim tam. Bu işin zaten yarım düzine şekilde yanlış gittiğini düşünmeyi reddederek, Tobias'ın Cecelia'ya yanına gelmesi için seslendiğini duyduğumda rahatlıyorum. Tam rahatladığım anda Andre'nin sesi duyuluyor. Tobias beklemem için beni ikna etmeye çalışırken, üçü anlamsız bir alışveriş içinde gidip geliyorlar. Ama ben bildiklerim ve gördüklerim yüzünden itirazımı dile getiriyorum - artık içgüdülerimi görmezden gelmiyorum. Matteo'nun gözlerinde bunun için ağzının sulandığı o kadar açık ki.

Bu ikimiz yapar, orospu çocuğu.

Bu pisliği sadece kendi irademle alt edebileceğimi bilerek - avantajlı olsun ya da olmasın - Tobias'ı yapabileceğime ikna ediyorum. Beni asıl endişelendiren ön kapının ardındaki tehdit. Kuşlarımızın son hızla bile buraya gelmesi zaman alacak.

Tobias Andre'ye geri çekilmesini söylediğinde, canavarı ondan ayırmak için bir adım daha atıyorum. Her bir adımda, beni bağlayan zincirlerin birer birer gerilmeye ve kırılmaya başladığını hissediyorum. Cecelia zihnimin ön saflarında yer alıyor. Etrafımı saran gürültü, intikamını almaya yemin ettiğim diğer masumların toplu çığlıkları beni ileriye doğru itiyor. Bana bakan gözlerin boşluğunda kaybolurken, adrenalin beni ele geçirmeye başlıyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Bu canavar hepsinin bedelini ödeyecek, kardeşim bana yalvarsa da ve ben ona yapılacak bir anlaşma olmadığına dair güvence versem de. Bu kaçınılmazdı ve başka bir şüphe götürmez ipucu bana bunu çok önceden bildiğimi söylüyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Cecelia'nın çağrısı beni içime doğru ilerleyen karanlığı kucaklamaktan alıkoyuyor. Ona odaklanarak kendime, kısa bir süreliğine de olsa, bana sahip olabileceğimi düşünmediğim bir mutluluğun anlık görüntüsünü verdiğini söyleme şansı tanıyorum.

"Cecelia," diye sertçe hitap ediyorum, kalbim onun yarattığı ritme ayak uyduruyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Tobias adımı söyleyerek araya girmeye çalışıyor ama onu reddediyorum. "Cecelia'yla konuşuyorum."

"Evet?" diye yanıtlıyor, sesi korkudan titriyor.

"Bundan sonra film izlemek ister misin?"

Karşılıklı konuşmamızın dışında dışarıdan gelen sesleri duymazdan gelerek ona Fransa'da beni ayakta tutan anımı anlatıyorum.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Bir zamanlar kendimi tam ve bütün hissedirdim.

"Sevdiğim çedarlı patlamış mısırı yapabilirsin ve şu kokan battaniyenin altına doluşabiliriz... bu koku da ne?"

"Lavender," diye titrek bir telaşla salıverdi.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Eğer öldürmem gereken bir sürü canavar olmasaydı, sahip olabileceğimiz bir hayatın.

"Evet, ben de bir piliç filmi izleyeceğim çünkü tek istediğim seni izlemek. Aşk sarhoşu olduğunda yüzün aptallaşıyor."

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

"Yağmurlu günleri severiz, değil mi

bebeğim?" "Seviyoruz," diye

mırıldanıyor, sesi kırılıyor.

Başımı meydan okurcasına Matteo'ya doğru eğerek, Tobias'a kendini hazırlaması için beyanımı açıkça ifade ediyorum. "Teröristlerle pazarlık yapmayız."

Matteo'ya doğru bir adım daha atarken, Cecelia'nın sesi panik içinde bana ulaşıyor. "Dominic."

"Ne oldu bebeğim?"

"S'il te plaît, ne fais rien de stupide. Je t'aime." *Lütfen aptalca bir şey yapma. Seni seviyorum.*

"Je sais." *Biliyorum.*

Aşkı beni özgürleştirirken, onu korumaya yemin ettiğim canavarla onun arasında durduğumu söylemesi beni ateşliyor. Kısa bir süre için, o benim

Tesellim. Kendime izin verdiğim tek gelecek hayalimdi, ama o olamaz. Artık olamaz.

Çok fazla canavar var.

"Dominic," diye sertçe emrediyor Tobias. "Geri çekil, hemen şimdi. Hâlâ konuşuyoruz." Emrindeki çaresizliği hissediyorum, arkamdan durup düşünmemi söylerken. Ama ben çok uzun zamandır düşünüyorum ve sonunda on adım öndeyim.

Üzgünüm kardeşim.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Bu savaşı başlatmak için bir ömür boyu beklemiş olmam bana ironik geliyor. Ama kardeşimin Roman hakkındaki itirafıyla -Cecelia'nın annesi hakkında- boşuna bekledim.

Yaklaştıkça, sezgilerim beni ateşleyen bir vahiy veriyor.

Bunca zamandır tetiği *çekmek* için *bekliyordum*.

Bunun gerçekliğini iliklerime kadar hissederek çenemi kaldırıyorum, gözlerim hayatım boyunca savaştığım canavarların ve temsil ettikleri her şeyin -hepimizi başarısızlığa hazırlayan sistemin- kara bakışlarını yansıtıyor. Bizi birbirimizle savaşa sokan bu sistem, onlar güce daha aç seleflerini yaratırken eğlenerek izledi. Hepsi orada; yoksulluk, acı, ıstırap, bölünmüşlük ve hepsi insanlık tarihinde hiçbir zaman başarıyla satın alınamayan ya da elde tutulamayan tek bir şey için - kontrol.

Burada bitiyor ve burada başlıyor.

Hepsini yok edemeyebilirim ama *bu canavar* benim... bu lanet canavar benim. İntikam dolu bir kafa ve mavi ateşle beslenen bir kalple, bir sonraki adımımı atıp uçuruma doğru ilerlerken son zincirin de koptuğunu hissediyorum. "Dans etmek ister misin?"

"Onur duydum dostum," diye yanıtlar

şeytan. "İyi bir tane olsun."

"Dominic, hayır!"

Başka bir kurşunla öne doğru savrulduğumda uzuvlarımdan fırlayan beyaz sıcak acı beni kör ediyor - bu seferki omzumu parçalıyor. Gözlerim

Cecelia'yı buluyorum, bir acı dalgası beni kör ederken onu bütün ve dokunulmamış görmek içimi rahatlatıyor ve ona uzanıyorum. Bir saniye sonra, ben duvara yığılırken o kollarımdaydı, omurgamda bir ürperti sıçrarken karnımda ateş dolaşıyordu.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Tobias ortaya çıkıp içimde açılan delikleri umutsuzca kapatmaya çalışırken küfrediyor ve acıdan nefes almakta zorlanıyorum. Cecelia'nın çığlıkları beni ona geri sürüklerken ikisinin de zarar görmediğini görerek rahatlıyorum.

"Gidin," diyorum ikisine de, sözleri bulanıklaşırken kalan enerjimle, acım beni ele geçirirken nabzım yavaşlıyor.

Whoosh . . . Whoosh . . . Whoosh . . . Whoosh.

Kaydığımı hisseden Cecelia tutunmam için yalvarıyor, dudaklarından özürler dökülüyor. "Özür dilerim, bebeğim. Çok özür dilerim."

Kardeşıme odaklandığımda kaderimin gözlerinde somutlaştığını görüyorum ve karşılığında ona anlayacağını bildiğim sözler söylüyorum. Derinlerde bir yerde, onun her zaman anladığı ve benim her zaman bildiğim bir gerçeği ifade eden sözler. "Nous savions tous les deux que je n'allais jamais voir me trente ans, mon frère. Prends soin d'elle." *İkimiz de asla otuz yaşımıza gelemeyeceğimi biliyoruz, kardeşim. Ona iyi bak.*

Gözlerindeki vaadi görünce, ön kapının ardında bekleyen tehdidin aciliyetini hissediyor ve sesimi yükseltiyorum. "Git," diye öksürürken ağzımı kaplayan kanın tadını alıyorum ve acıyla hırıltılar çıkarıyorum. "Lütfen."

"Hayır," diye başını öfkeyle sallıyor Cecelia, derin mavileriyle talep ediyor. "Üzgünüm, gidemezsin Dominic, çünkü geleceğini senin için ben hayal ettim. Bekle, sana her şeyi anlatacağım."

Bana yeryüzündeki cenneti bir anlığına gösteren, aşkının ne kadar büyük bir güce sahip olduğunun farkında olan, uğruna savaşmaya değer kadının ruhuna bakarken, onun benden alınmasına izin veren lanet olası kadere bir kez daha lanet okuyorum. Ama tam bu düşünce aklımdan geçerken, benden çalındığını düşündüğüm şey, her zaman olduğu gibi onun aracılığıyla bana bahşediliyor, çünkü bu asla hava, zaman ya da yerle ilgili değildi.

Whoosh . . . Whoosh . . . Whoosh . . .

Sıcaklığı beni sarıyor. Gözlerinde çalkantılı fırtına bulutları toplanırken atmosfer değişiyor ve yağmuru üzerime yağmaya başlıyor - tüm yük, öfke kalıntılarıyla birlikte kalkıyor. Acı dindikçe bedenimi derin bir ürperti kaplıyor ve onun çalkantılı mavileri beni delip geçerek uzaklara sürüklüyor.

Denny

O evdeki her isimsiz orospu çocuğu ölmek üzere.

Tyler, elinde Cecelia'nın kanla ıslanmış giysileriyle ağaçların arasından çıkarken aklımdan geçen tek şey bu. Onları atıp bana doğru başını sallıyor, yanlarından ikiz Glock'larını çekerek koşar adım eve doğru ilerliyor. Silahım hazır, onu koruyorum ve saniyeler içinde evin havuza yakın tarafındaki ağaçların arasına giriyoruz, etrafımızdan silah sesleri geliyor.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Hızlı ateş beni daha da ateşliyor, partiye katılmak için çok geç olmadığını bilmemi sağlıyor ve açıkçası sabırsızlanıyorum.

O yüzden yapmıyorum.

Tyler'ı korurken, ağaç çizgisinin hemen dışında bir adam belirdiğinde yer değiştiriyorum. Onu tanımam bir saniyemi alıyor, silahımı ona doğrultmuştum bile.

Kuş değil.

Tetiğe basınca, bir yığın halinde yere yığılıyor. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Pop. Pop.

Silah seslerinin çoğu evin içinden geliyor, biz yaklaşırken bir pencere kırılıyor ve başka bir figür görüş alanıma giriyor. Jeremy'nin kapıdan uzaklaştığını görmek için dönüyorum, silahını kaldırırken gözleri eğitimli.

Pop. Pop. Pop.

Pop. Biri daha düştü.

Hemen ardından bana dönüyor ve çenesini bana doğru eğiyor, ifadesi öldürücü, ama mesaj açık - altımızı aldı.

Arka kapıya doğru ilerliyorum, Tyler zaten içeride, kapıyı parmaklarımla açmaya başlıyorum ve diğer taraftan bir boğuşma sesi duyuyorum. İçeri girip silahlarımı doğrulttuktan sonra, mutfakta yerde yatan Sean'ı görüyorum. Miami ekibinden birinin üzerine binmiş, nefes borusunu ezmek için silahını herifin boğazına dayarken yüz ifadesinde kana susamışlık var.

Ölümünü neden uzatmak istediği bir sır değil. Hepimizin olduğu gibi onun da acı çekmesini istiyor.

Dom.

Hiçbirimiz eskisi gibi olamayacağız.

Tehditkâr kederi içeri alabileceğim zamana erteleyerek, aşırı odaklanmamak için mücadele ediyorum ve devasa çift mutfağı tarıyorum. Miami'lerden birinin koridordan içeri süzüldüğünü ve silahını Sean'a doğrulttuğunu gördüğümde endişem artıyor. Sean bakmadan Glock'unu kaldırıp iki el ateş ederek adamı yere serdiğinde korkum bastırılıyor. Altındaki adamla birlikte avantajını kaybeden Sean, bir sağ kroşe yiyor ve dişlerini sıkarak geri dönüp adamın kafasına yakın mesafeden bir atış yapmadan önce birkaç ölümcül darbe indiriyor. Sean ayağa kalkarak adamın cansız bedenini tekmeliyor, gözleri kısa süreliğine benimkilerle buluştuğunda susuzluğu bir türlü geçmiyor. Geri dönen bakışlarında gördüğüm şey, daha önce gördüğüm her şeyin ötesinde. Bir saniye sonra Sean gözden kayboluyor, şüphesiz daha fazlasını arıyor.

Büyük çift mutfağın diğer tarafına baktığımda, Tyler'ın devrilmiş bir mutfağa doğru koştuğunu görüyorum, Miami ekibinden biri arkasında barikat kurmuş. Tyler içeri girerken, pislik herif çılginca etrafına ateş ediyor.

Tyler ona doğru yürüyor, yeleğine serseri bir kurşun isabet ettiğinde bile adımlarını durdurmuyor. Silahımı kaldırdım, onlara doğru gitmeye başladım. Bir saniye sonra Tyler orada, masayı bok gibi geriye itiyor ve herifi duvara yaslayıp köşeye sıkıştırıyor. Göz açıp kapayınca kadar, Tyler iki silahını da boşaltarak onun tam üzerinde duruyor.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Arkasında olduğumu hisseden Tyler dönüyor, silahları hazır, ama yüz ifadesinden dolayı bir adım geri çekiliyorum.

Lanet olsun.

Tyler bir nefes içinde kaybolurken, kendi iddiamı ortaya koyma ihtiyacı beni ele geçiriyor. Mutfaktan fuayeye giden koridorda birkaç adım atınca, Miami ekibinden birinin kahve istasyonuna sindiğini görüyorum. Arkasından gizlice yaklaşıp omzuna dokunarak varlığını belli ediyorum. Döndüğü anda silahımı ağzının içine sokup ateş ediyorum.

Bedeninin fayans zemine çarpışını görmek göğsümdeki sızıyı engelleyemiyor.

O öldü. En yakın arkadaşım. Kahretsin, tek arkadaşım.

Fuayeye doğru ilerlerken, Miami ekibinden birkaç kişi dışarı çıkarken ön kapının aralık olduğunu görüyorum. Silahımı kaldırıp onlara doğru ilerlerken, yukarıdaki susturucudan çıkan bir mermi sesi duyuyorum ve ardından kusursuz bir "güm" sesi geliyor. Öndekilere ulaşmak için yarışırçasına ilerlerken, birkaç metre önümdeki masaya çarpmadan önce yere düşen bir ceset beni durduruyor.

Ben. Adam yuvarlanıp yere düşerken inliyor.

Miami'ye.

İşini bitirmek için hamle yapıyorum ve bir hırıltıyla durduruluyorum, "O benim." Sesin kaynağına doğru döndüğümde Tobias'ın yavaşça merdivenleri çıktığını ve az önce susturduğu cansız bedeni yakasından tutup arkasından sürüklediğini görüyorum. İfadesi ölümcül olan Tobias'ın gözleri, açık ön kapıya doğru sürünmek için kollarını kullanan hedefinde sabit kalıyor. Merdivenlerin dibine ulaşan Tobias, cesedi bir kenara atıp bir diğerinin üzerinden geçerek ön kapıdan sürünerek çıkmaya çalışan çığlık atan pisliğe ulaşıyor. İki adım içinde Tobias, adamın kalan omurlarını ayakkabısıyla eziyor. Tobias onu sonsuza dek susturmadan önce yuvarlarken adam acı içinde çığlık atıyor.

Pop.

"Kaçmaya çalışıyorlar!" Russell dışarıdan bir yerden sesleniyor. Tobias'ın kafası garaj yoluna doğru kayıyor ve kapıdan dışarı fırlıyor, çıkarken de verandada duran atılmış bir M16'yı kapıyor. Tyler bir anda yanında beliriyor, onu kuşatıyor. İkisini de takip ederek evden geriye doğru yürüyorum, silahımı kaldırmış, her taraftan benim duruşumu taklit eden kuşlar çıktıkça onları tarıyorum. Russell da onları korumama yardım etmek için bana katılıyor. Yeterince güvenli bir mesafeye geldiğimizde, kuşlar evin etrafını sardığında, Tobias'ın arabalarına koşarak geri çekilen Miami ekibine ateş açtığını görmek için dönüyorum.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Pop. Pop. Pop. Pop. Baba. Baba. "Git," diye bağıyor Russell bana, "git ona yardım et!"

Onlara doğru koşarken, Tobias son arabaya yetişip onu kurşun yağmuruna tutarken, iki arabanın kapıya doğru hızla ilerlediğini görüyorum. Tyler kapıyı açıyor ve hızla uzaklaşan arabaya ateş açıyor.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Araba yakındaki bir ağaca çarptığında Tobias'ın nişancılığı işe yarar.

Ona ulaştığımda, Tobias Miami ekibinden birini arabadan çıkarıyor ve çıplak elleriyle dövmeli boynunu kırmadan önce silahını hızla düşürüyor.

Arabanın içini kontrol ederken, içlerinden birinin kan öksürdüğünü ve patlayan iki hava yastığı arasındaki koltuk boşluğuna saklanmaya çalıştığını görüyorum ve onu tek bir atışla indiriyorum.

Bir saniye sonra bir çığlık duyuyorum ve Tyler'ın ateş etmeden önce acısını midemi bulandıracak bir şekilde çıkardığını görmek için bakıyorum.

Pop. Pop.

Hemen ardından evi ve çevresini ürkütücü bir sessizlik kaplar.

Uzun, gergin saniyeler
geçer. Her şey bitti.
Şimdilik.

"Eve geri dön," diye çıkışıyor Tyler yanımdan geçerken, yolu yarılamış olan Tobias'ı takip ederek.

Sessizce takip ediyorum, gözlerim verandayı dolduran cansız bedenleri tarıyor, içlerinde bize ait olan var mı diye. Bir şey bulamayınca şükrediyorum ama sıfır sayısının doğru olmadığını biliyorum.

Layla'nın yüzü, ona geri dönme emriyle birlikte aklımdan geçiyor ve tek yapabildiğim, bugün eve dönmeyi hak ettiğime karar veren kadere teşekkür etmek. Yarın aynı kaderi paylaşmayabileceğimi bilerek.

Herhangi birimiz için.

Çünkü bir savaş başladı ve bunu hepimiz biliyoruz.

Hazırlıklı olsam da olmasam da geliyor ve geleceğimi bekleyen tek şey bu değil. Dün gece itibariyle, Layla beni ona dönmem için daha da teşvik etti.

-Sanki o yeterli değilmiş gibi.

Hâlâ baba olacağım gerçeğinin etkisindeyim.

Bu bilginin coşkusu içeri süzülürken, başka bir bilgi tarafından geçersiz kılınır

-Oğlumu ya da kızımı asla tanımayacak.

Kaybın ağırlığının beni sakat bırakmaya başladığını hissederek sessizce fuayeye adım atıyorum ve kuşların toplandığını görüyorum - geri kalanlar verandadan içeri girerken farklı yönlerden birer birer. Cesetler etrafımıza saçılmış, yerlere kan sızıyor, duvarlarda kurşun delikleri var. Ortalık kan gölüne dönmüş ama dökülenlerin çoğu bizim olmadığı için şükredebiliyorum.

Russell, Tyler ve bana ön kapının yanında durduğumuz yerde katılıyor, eşit şekilde değerlendiriyoruz. Sean sağımda beliriyor ve Tyler bana bakarken merdivenlerin dibinde bize katılıyor. "Yerleşke hazır mı?"

Kendi sorumu sormadan önce başımı sallıyorum. "Sınırlarımızdan birini mi aştılar?"

Cevap olarak başını sallıyor. "Dört kuş gitti. Uyarı gönderecek zamanları olmadı."

"Bugün başka gelen var mı?" Ben soruyorum.

"Şimdilik hepsinin bu olduğunu düşünüyoruz ama emin olmak için gidiyoruz." Sesini toplanan herkese yükseltiyor. "Biz gelene kadar kimse kafasını yastığa koymayacak. Her bir kuşu ve en yakınlarını bir saat içinde Denny's'de istiyorum," çenesini bana doğru salladı. "İstisna yok."

Etrafımızdaki katliama bakarken tek yapabildiğimiz sözsüz baş

sallamak ve çene sallamak.

Russell ikinci kata bakıp donup kaldığında onun görüş açısını takip ediyorum ve göğsüm sıkışıyor. Tobias merdivenlerin başında duruyor, Dom'un cansız bedeni kollarında, yavaşça aşağı inmeye başlamadan önce tüm gözleri üzerine çekiyor. Sean dizlerinin üzerine çöküp başının üst kısmını avuçlamadan önce acı dolu bir miyavlama patlak veriyor, kederli sesi etrafımızda yankılanırken vücudu siper alır gibi eğiliyor.

Tobias yaklaştıkça kafalar teker teker eğilmeye başlar, yüzü acı içinde bükülmüş, cansız gözlerinden yaşlar dökülmektedir.

Tyler boğuk bir istekte bulunurken benim de gözlerim doluyor. "Russell, yakala-"

"Tamamdır," diyor ve dönüp arabasına doğru ilerliyor.

Tobias merdivenlerin dibine vardığında hepimiz geri çekilip ona geniş bir alan bırakıyoruz. Başka tarafa bakmadığım için Tobias geçerken başımı kaldırıyorum ve verandanın basamaklarından inerken dosdoğru önüme bakıyorum. Sean'ın acı dolu homurtuları havayı doldururken Dom'un gevşek elini görünce boğazım düğümleniyor. Russell'ın arabasının kapısının çarpmasıyla sabah kuşları sanki tüm dünyamız durmamış gibi ötmeye başlıyor.

Benim tek arkadaşım.

Tyler

Rüzgâr yükseliyor, esinti yukarıdaki ağaçları hışırdatıyor ve tam güneş ortaya çıkıp önümüzde duran bembeyaz tabutu aydınlatırken sakinleştirici bir atmosfer yaratıyor. Göğsümdeki uğultu, bir araya toplanmış her birimizin kederiyle uyum içinde yayılıyor; kollar iki yanda hareketsiz.

Kimse konuşmuyor. Kimse konuşmak istemiyor. Tören yok çünkü kardeşimiz bundan nefret ederdi. Söylenecek söze ihtiyacımız yok çünkü eminim hepimiz onunla birlikte zamanın içinde bir yerlerde kaybolmuş durumdayız. Bireysel anılarımız bize akın ediyor; bazıları için rahatlatıcı, bazıları için ise dayanılmaz.

Ben ikincisiyim.

Dom'un kaybettiği anda başlayan savaş nedeniyle çoğumuz bir şekilde yaralanmış, sargılı ya da fiziksel acı içindeyiz. Hepimizin kaybettiği bir savaş, kaçımız nefes almaktan kurtulmuş olursa olsun, çünkü sonrası çok acı verici.

Yeni gerçekliğimiz gerçeküstü.

Mıknatısımızın artık var olmadığı bir yer.

Kardeşimin flaşları içeri giriyor. Tanıştığımız gün. İlk gece bisiklet sürüşümüz. İlk çalıntı biramızı paylaşmamız. İlk esrarımızı öksürerek içmemiz. Lisedeki derslane tiyatromuz. Çocukluktan erkeklige geçişin ortak acıları.

İçlerine daldığımda, kendimi öne çıkan birkaç tanesine bağlıyorum. Bunlardan biri Sean, Dom ve benim yeni satın aldığımız garajın önünde durduğumuz gündü ve şu anki hayatlarımızın basitliğinden daha büyük, daha iyi bir şeyin eşiğinde olduğumuzu hissederek içimiz titriyordu. Binaya bakmadan önce paylaştığımız sözsüz bakışlar. İlk arabasını tamir ettiğinde Dom'un gözlerindeki memnuniyet. Boston'a gitmek üzere yola çıktığı gün, çantasını omzuna atarken kısa bir süre tereddüt etmişti; tıpkı benim denizci eğitimi almak üzere yola çıktığım gün tereddüt ettiğim gibi, hiçbirimizle yüzleşmek için arkasını dönmemişti. Çünkü bunu yaparsak bir adım daha ilerleyemeyeceğimizi biliyorduk.

Kardeşimin mezarına bakarken, aramızdaki zaman yarıklarında ve bizi birbirimize bağlayan bağda yolculuk yapıyorum. Bağımız her zaman amacımızdan, nedenimizden ve gündemimizden önce gelir. Bizi biz yapan şey, şimdi bizi parçalıyormuş gibi hissettiriyor.

Çevremde Sean'ın başını yavaşça kaldırışını yakalıyorum ve döndüğümde sulanmış gözlerinin Tobias'a odaklandığını görüyorum, tanık olacağımı hiç hayal etmediğim bir küçümsemeyle dolu. Tobias tabutun diğer tarafında duruyor, tertemiz siyah bir takım elbise giymiş, saçının tek bir teli bile yerinde değil, yüz ifadesi tamamen yok olmuş bir adamınki gibi. Sean'ın bakışlarını hissedince, onun yargısıyla buluşmak için gözlerini kaldırır. Dom'un tabutuna bakarlar, aralarındaki gerçek kırılmayı ve asla eskisi gibi olamayacaklarını hissediyorum.

Bu sakatlayıcı farkındalık boğazımda kalın bir yumak oluşturuyor. Yanımda Delphine elimi sıkıyor, hiçbirini kaçırmamış. Ona ihtiyacım olduğu için Dom'un tabutu inmeye başladığında ben de onunkini sıkıca kavriyorum. Jeremy durduğu yerde patlıyor, gözyaşları serbestçe akarken acı homurtuları onu terk ediyor. Jeremy'nin gözyaşlarını tutamamasıyla birlikte keder kalabalığının her yanına dağılmaya başlar. O zaman Tobias, aniden dönüp Jaguar'ına doğru yürümeye başlamadan önce gözle görülür bir şekilde ağırlıktan kırılır.

Delphine'in şakağına bir öpücük kondurarak alçak sesle "Olacağım-" diye fısıldıyorum.

"Git," diye fısıldıyor, bakışları Dom'un tabutu kutsal toprağa daha da gömülürken ona sabitlenmiş.

Nereye ve kime gittiğini çok iyi bildiğim Tobias'ın adını boş yere söylediğimde on adım gerideyim.

"Tobias. . ." Boğazım düğümlenerek idare ediyorum. "Gidemezsin," diye yutkunuyorum, o hızlandıkça ben de ona yetişmek için koşuyorum. "Gidemeyeceğini biliyorsun."
_"

"Nerede o?" Cebinden anahtarlarını çıkarırken arkasına bile bakmadan tersliyor.

"Bunu yapmak istemezsin," diye uyarıyorum. "Bu sadece-" Bir anda döndü. "Nerede o?!"

"Okulda," diye nefes veriyorum bıkkınlıkla.

Bir dakika içinde Jaguar'ına bindi, Georgia'ya, Cecelia'ya doğru hızla ilerliyordu. Ama kederinden bu kadar uzaklaşmışken bile, ikimiz de eyalet sınırını geçemeyeceğini biliyoruz. Cecelia'yı koruyacaktır, bunu yapmak kendisinden geriye kalanları yok etse bile. Arabası gözden kaybolduğunda dönüp tepeye tırmanmaya ve kapıdan geçmeye başlıyorum. Kalabalık dağınık dalgalar halinde dağılmaya başlarken güneş bir bulut örtüsünün altında kayboluyor. Geriye bir tek Delphine kalıyor; mezarın kenarında tek başına durmuş, gözlerini aşağıya dikmiş, çok küçük görünüyor. Elllerinde küreklerle yakınlarda duran iki adam, başlamak için izin istemek üzere bana

bakıyor ve ben başımı sallayarak Delphine'in onu görmesine izin vermiyorum.

Bu. Kederi ve korkusu bir arada katlanılamayacak kadar fazla. Belki de benimkidir.

Ona ulaştığımda, yeğeninin mezarına bakarkenki duruşundaki -yas tutan bir anneninkinden daha anaç görünen- gerçek bedeli görüyorum. Yanında boş boş dururken, son araba da hareket edip uzaklaşmaya başladığında nihayet bana dönüyor ve kollarımda kendini bırakıyor.

Russell

Son toprak da serpilirken ağacın arkasından bakan çocuğu fark edince, Dom'un mezarına yaklaşmaya başlayana kadar arabamda bekliyorum.

En fazla on iki ya da on üç yaşında gibi görünüyor.

Yaşının çok ötesinde olgunlaşmış bir duruşu var. Ben yaklaştıkça bu daha da belirginleşiyor ve dikkatli bakışlarını bana çeviriyor. Gözleri ağzına kadar dolu, içlerinde binlerce duygu uçuşuyor. Dudağı kesilmiş ve gözlerinden birinin altında sarı bir morluk var.

Yanında durup bekliyorum, bir aşinalık hissediyorum ama kim olduğunu çıkaramıyorum.

"Hey," diyorum ayağımı onunkiyle aynı hizaya getirerek.

Çocuk taze toprağa bakarken göğsü zıplıyor ve ben de onu değerlendiriyorum. Günlerdir yıkanmamış ya da aylardır iyi beslenmemiş gibi görünüyor, cildi hastalıklı.

"O ..." diye başlıyor çocuk, "o tek ..." tekrar deniyor ve kederinin geçmesine izin vermeye karar vermeden önce başarısız oluyor - yine de gözyaşlarından birkaçını siliyor. "O beni gören tek kişiydi," diye burnunu çekiyor ve duraksıyor, yüzü her şeyini kaybetmiş gibi çöküyor.

Toprağa bakarken gözlerim yanıyor ve başımı sallıyorum.

"Anlayabiliyorum."

Dom benim için bir akıl hocası, bir arkadaş ve içimde devam eden mücadeleyi gerçekten gören tek insandı. Bunu erkenden tespit etti, istediğimde benimle konuştu ve istemediğimde benimle oturdu.

Bu bizim sırrımızdı.

Bu düşüncenin içinde kaybolan çocuk tekrar konuşur, sesi tam bir yıkımla doludur. "Geçen hafta garaja gittim ve Peter denen adam bana dedi ki," başını sallıyor, "boş ver. Kaybınız için üzgünüm. Burada olmamalıydım."

Çocuk kapıya doğru ilerliyor ve içgüdüsel olarak omzunu avuçluyorum. İrkildi, ne olduğunu anladığım anda kendini tuttuğum yerden çekti. Dom'la Fransa'ya gitmeden önce yaptığımız bir konuşma. "Sen Zach misin?"

Başını sallıyor, gözleri biraz açılıyor. "Sana benden mi bahsetti?"

"Evet, öyle," diye başımı salladım. "Ve şu anda sana söyleyebilirim ki, sen *tam olarak*

olman gereken yerde." Ben başımı sallarken yüzünü ruhunu parçalayan bir rahatlama kaplıyor.

arabama doğru. "Hadi gidelim."

Sean

"Alfred Sean Roberts, hemen bu eve geri dön!" Garaj yolundan hızla çıkarken annem arkamdan bağılıyor, omzumun üzerinden seslenirken ayakkabılarımdan biri pedalıma takılıyor. "Hemen döneceğim anne!"

"Şimdi, bayım!" Annem arkamdan bağılıyor ve ben onun ciddi olduğunu biliyorum.

Eğer Pazar okulu kıyafetlerimi kirletirsem, kıcıma tekme yiyeceğim. Daha hızlı pedal çeviriyorum, köşeyi döndüğümde babam verandadan adımı haykırırken ayakkabılarım beni yavaşlatıyor.

Onu duymamış gibi yapıyorum. Eğer şimdi geri dönersem, orada olmayabilir.

Kiliseden eve dönerken onu kaldırımda otururken gördüm. Her zaman kaldırımda oturur ve hiç oynamaz. Sokağına döndüğümde hala orada, posta kutusunun yanında oturduğunu görüyorum. Ben arabayı sürmeden hemen önce beni görüyor ve iki tarafa da bakarak hızla ayağa kalkıyor.

Durmak için ayaklarımı yere koyduğumda ayakkabılarım biraz kayıyor. "Merhaba." Sanki onunla konuşmamışım gibi bana bakıyor.

"Benimle bisiklete binmek ister misin?" diye sordum.

Bana sadece göz kırptıyor. Koyu renk saçları ve teni var. Kuzenim Bradly ailesinin falcı olduğunu söyledi.

"Bisikletin nerede?" Ben soruyorum, o bir şey söylemiyor.

"Bisikletini alırsan, binebiliriz." O konuşmayınca tekrar deniyorum. "Bradly senin bir fortuner olduğunu söyledi!" Bağılıyorum. "Tuhaf mısın sen?!" Başımı eğiyorum. "Tuhaf görünmüyorsun."

Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Beni duyabiliyor musun?!" Bağılıyorum.

"Bisikletimle kaza yaptım," diyor, sanki aptalmışım gibi gözlerini daha da kısarak.

Motosikletimden inip ona doğru sürmeye başladım. Üzerinde araba olan bir tişört vardı. Batman'i daha çok seviyorum. "Benimkine binebilirsin ama sadece bir süreliğine. Pazar kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor."

Çenesini sallayıp evine bakıyor. "Bahçeden çıkamam."

Başımı eğiyorum. "Kendi sokağında süremiyor musun? Kendi sokağında, senin sokağında, her yerde sürebilirim."

"Hayır," diye başını sallıyor.

"Neden? Annen nerede? Ona soracağım."

"O öldü."

"Oh. Babana sorabilir miyim?" "O öldü."

Bir kayaya tekme atıyorum. "O zaman kiminle yaşıyorsun?"

"Tatie," diyor, bisikletime binmek istiyormuş gibi bakarak.

"Tatie nedir?"

"Tatie Fransızca'da teyze demek."

"Fransız mısın? Fortuner'ın anlamı bu mu?"

"Çok konuşuyorsun," diyor başını eğerek.

Ona gülüyorum. "Ben de herkes gibi konuşuyorum. Sen komik konuşuyorsun." Gözlerini tekrar kısarak bakıyor.

"Benimkine binebilirsin, ama sadece bir süreliğine." Kolları ona doğru uzattım.

Kabul etmediğinde iç çekiyorum. Çok inatçı.

"Tamam. Benim gitmem gerek." Dönüp yavaşça yürüyorum, babamın beni verandada karşılayacağını ve derimi yüzeceğini biliyorum.

"Bineceğim, sadece birazcık," diyor benim gibi. Bisikletimin sapından tutmadan önce bana doğru koştuğunu görmek için geri dönüyorum. Seleye oturuyor, bir ayağını pedala koyuyor ve bekliyor.

"Kaza yaptığın için mi korkuyorsun?"

"Korkmuyorum," diyor dişlerinin arasından. Korkuyor.

"Daha önce ben de kaza yaptım, elimi iyice kestim ve kanadı." Onun için tutuyorum. Artık kızgın görünmüyor ama hala pedallara basmıyor.

"Sadece ... pedallara çok hızlı bas ve çubukları düz tut. Yapabilirsin."

"Dom?" Evinin içinden seslendiğini duydum. "Dom!?"

"Sen misin?" Ben soruyorum. "Sen Dom musun?"

Başını sallıyor ve başını eğiyor. "Bu benim kardeşim," diyor bisikletten inip bana uzatırken. "Yabancılarla binmeme izin vermez."

"Tamam," dedim. "Peki... bu gece yattıktan sonra buluşalım." Başını salladı. "Bana izin vermiyor."

"Ona söyleme." Gülümsüyorum.

"Oh." Gözleri kocaman oldu.

"Tamam." "Bu bizim sırrımız olacak."

Başını sallıyor.

Sokak lambasını gösteriyorum. "Benimle orada buluş. Eve gitmem lazım. Seninle buluşmaya kilise kıyafetlerimle geldiğim için dayak yiyeceğim."

Başını arkaya atar ve güler.

"Sence bu komik mi?" Gülümsüyorum. "Seninle tanışmak için kıcıma tekme yiyeceğimi mi?"

Tekrar tekrar başını sallayıp gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. "Tamam Dom, hava karardıktan sonra görüşürüz."

Pedallara basarken arkama bakıyorum. "Ben Sean."

Yine başını sallıyor, hala gülümsüyor. Ben köşeyi dönerken evinin ön kapısı açılıyor. "Dom, ne yapıyorsun? Sokaktan çekil!"

"Gece yarısı o caddede korkusuzca uçuyordun," diyorum, mezar taşının yanındaki otları koparıırken; yaklaşık üç ay önce Cecelia'nın yatak odasının zemininde cansız bedenini gördüğümünden beri olduğu gibi göğsüm kükrüyor. "Sorduğundan değil ama her gün gelip kaldırımda oturan çocukla tanışmak için kıcıma tekme yi yedim."

Gözlerim yanarken içime bir acı dalgası çarpıyor. "Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar. Asla pişman olmayacağım," diye boğuluyorum. Bakışlarımı kesin tarihlere indirirken acı dalgaları içime hücum ediyor. Hayatının başlangıcını ve sonunu belirleyen tarihlere. Kendimi bunun gerçek olduğuna ikna etmek için olabildiğince sık buraya geliyorum.

Gittiğini.

İçimden bir ses buna inanmayı reddediyor.

Son sözlerimiz hiç de duygusal ya da hatırlanabilir nitelikte değildi. Daha çok işlemsel ve korku doluydu.

Ama o biliyordu. Ona olan sevgimi her zaman biliyordu ve bunun tersi de geçerliydi. Eskiden insanların biri öldükten sonra son sözleri için neden bu kadar endişelendiklerini merak ederdim çünkü en önemli şey ilişkidir, ama şimdi anlıyorum. Anladım. O saniyeleri geri almak için her şeyimi verirdim ama o kelimelerin ne olacağı konusunda hala hiçbir fikrim yok.

İşte o zaman, olmayacağına karar verdim. Onunla konuşmayı asla bırakmayacağım.

Tanıştığımız günün anısı canımı acıtınca "Siktir," diye mırıldandım. O çocuğu kaldırımın kenarında, kaybolmuş ve birilerinin ya da herhangi bir şeyin gelmesini beklerken görmüştüm. Onu ikinci kez gördüğümde, beklediği kişinin ben olduğumu anlamıştım. Tam bu eminlik üzerime çökerken, esinti yükseliyor ve ağaçlar hışırıyor, yapraklar etrafımda yavaşça yere doğru süzülüyor. Kapının menteşesi gıcırdarken, mezar taşının üzerine düşen altın varğa odaklanıyorum.

"Her zaman olayları anlamlandırmama nasıl yardımcı olacağını biliyordun ve her şeyi çözmeme için beni burada bıraktın. Bunu benim için yaptın. Her zaman her şeyi bir perspektife oturtun. Yapamam," diye yutkunuyorum, "... Sana ihtiyacım var çünkü buna bir anlam veremiyorum kardeşim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, senin burada olmamanın nasıl olup da her şeyin olması gerektiği gibi gittiğini anlayamıyorum." Boğazımdaki yumak beni bir anlığına susturuyor ve ona karşı homurdanıyorum.

"Kendimi kaybettim, Dom." O gittiğinden beri her gün olduğu gibi acımasız çatlak içimde dalgalanırken gözlerimi yumrukluyorum.

"Bunu sensiz nasıl yapabilirim ki? Gerçek şu ki, yapamam ... ama sen beni zorlayacaksın, değil mi?"

Esinti durmadan esiyor ve kendimi toparlamak için gözlerimi kapatıyorum. Yüzüm acıyor, birkaç derin nefes alıyorum ve içlerinde bir şekilde dondurucu bir Ocak gecesinin görüntüsünü canlandırıyorum. Tanışmamızdan birkaç yıl sonra Dom ve benim bisikletlerimizle caddeden aşağı uçtuğumuz bir an. Kar yağmaya başladığında kollarını kaldırmış, yanımdan geçerken yepyeni olan bisikletinin parlaklığı.

"Uçuyoruz," diye bağırtıyor, bana bakıyor, gözleri parlıyor, gülümsemesi yüzünün tamamını kaplıyor. Ben de onunla birlikte uçuyorum. Başım yukarıda, kar taneleri burnuma ve dudaklarıma çarparak yanımdan vızıldayarak geçiyor - sokak lambasını geçip karanlığa karışıyor, tiz sesi bana geri dönüyor, "Hadi Sean!"

Cep telefonum titreyerek beni şimdiye kadar yaşadığım en canlı anıdan koparıyor ve sesi zamanda yankılanarak bana geri döndüğünde onu kaybetmenin acısıyla boğuluyorum. *"Hadi, Sean!"*

"Tam arkadayım," diye fısıldıyorum söz verircesine, "Tam arkadayım, Dom."

"Onu sevdiğin için mutluyum ve ölmeden önce senin tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu bildiği için mutluyum ve bu senin sevme şeklin yüzünden, Cecelia."-Tobias, *The Finish Line*

Tyler

"Ne me pleure pas. Promis moi."

Süitimin geniş penceresinde dururken Delphine'in fısıltılı yakarışı içimde yankılanıyor. Gözlerimi ısıltılı Eyfel Kulesi'nden yukarıdaki bulutlara doğru uzanan uzun huzmeye dikiyorum. Yakınlarda gök gürültüsü duyuluyor, hafif yağmur dört köşeli pencere camından aşağı süzülürken telefonumun sesi de onu takip ediyor.

T: Tam olarak ne talimat verdi?

Bir düzine ya da daha fazla kez aldığım aynı mesajı görünce iç çekerek cevabımı yazıyorum.

Yine o zirveyi kırmaya mı

çalışıyorsun? Her zaman.

Yemin ederim her kelimeyi harfi harfine sana aktardım.

T: Benimle dalga geçin ve bir kez daha söyleyin.

Göz açıp kapayıncaya kadar, dizüstü bilgisayarını ona verdiğim günü yeniden yaşıyorum. Birçok kez yaşadığım bir gün.

"Uyan, göt herif," diye bağırarak kapıyı itiyorum, dün hastanede uyandığında Sean'a ve bana dağıttığı el yüzünden hâlâ öfkeliyim. Sokakta vurulup bir hafta komada kaldığından beri her saniyesi için dua ettiğim bir andı bu. Hayatta olduğunu anladığında gözlerindeki üzüntü beni asla onaramayacağım bir şekilde kırdı. Yaşadığımız onca kayıptan sonra olmaz.

Hastalıklı bir şekilde solgun ve hastane önlüğü giymiş, kafası bana doğru eğilmiş, gözleri buğulu. Son bir yıldır tek bir gün bile silinmeyen bir sır. "Uyandım."

"Hayır, değilsin," diye çıkışıyorum, "ama olmak üzeresin." Acıyla irkilmesine aldırmandan makineyi kucağına bırakıyorum. Bu aptalca bir hareketti, ama kendi göğsümde çalkalanan acı yüzünden ne gösterişimi ne de onun rahatsızlığını umursuyordum. Acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını kabul etmesinin zamanı geldi de geçiyor bile.

Sean'ın uyandığında onunla tek kelime konuşmayı reddetmesi - bilinci kapalı olduğu süre boyunca yanında oturmasına rağmen - dün hastanenin otoparkında birbirimize yumruk atmamıza ramak kalmıştı. Dom öldüğünden beri bir yıl bir hafta boyunca savaştıktan başka bir şey yapmadım, bizden geriye kalanları kurtarmaya çalıştım.

Bir yıl ve bir hafta sonra, sabrım tükendi.

"Yirmi beş lanet olası kuş kaybettik," diye hatırlatıyorum ona, "ve bir sonraki tabutun yere düşerse lanetleneneceğim. Uyanma vakti geldi!"

Elindeki ağır dizüstü bilgisayarı kaldırıp almak için bana doğru uzatıyor, ben de onu acı içinde göğsüne çarpacağı yere geri indiriyorum. Küfrediyor ama saldırmıyor ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Onun bencilce yokluğu bize yeterince pahalıya mal oldu.

"Tyler," diye mırıldanıyor kısıp sesle, "yapamam. Sadece-"

"Talimatları açtık. Hiçbir şeyi 'öylesine' yapamam."

"Talimatlar mı?" Gözlerini şık makineye indirerek soruyor.

"Evet, 'en kötüsü olursa, onu doğru ellere teslim edecektim'." Göstermek için dizüstü bilgisayarı açıyorum, parmağımı üzerine bastırıyorum ve hiçbir şey olmuyor. Parmağını tutarak aynı yere bastırıyorum ve anında yanıyor. Avuçlarımı kaldırıyorum. "O ellerin benim olmadığı çok açık."

Sean ve ben arkamıza yaslanıp bir daha asla kendi nefesini alamayacağından korkarken, dün çıkardıkları ve ona nefes pompalayan hortum yüzünden sesi kısılmış olan Tobias, "Yapamam," diye yalvardı. Uyandığında ve hayatta kaldığının farkına vardığında, bunu hemen umutsuzluk izledi ... gerçek açıkça ortaya çıktı. Ölmek istiyordu.

Anıya saldırırken öfkem kabarıyor. "Siktir git!" Gözleri

şaşkınlıkla benimkilere kaydı, ben de onu düzelttim.

"Sen asker yetiştirdin," diye göğsüme vuruyorum. "Ve şu anda, komuta edemediğin bir ordun var. Bu noktada, onu gömdüğümüzden beri senin kadar amaçsız! Bunu tek başıma yapamam. Düzeltiyorum, bunu tek başıma yapmayacağım ve bunu yaşayan tek kişi sen değilsin."

Bana doğru bakıyor. Hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey olmadı.

"Seninle birlikte ben de her şeyimi kaybettim, seni bencil pislik!"

Onunla aynı anda anladım.

Delphine.

Sahip olduğum güç dağılırken yutkunuyorum. Sevdiğim kadının, onun için savaşmadığım bir hastalıkla savaşını kaybetmesini izlemek bir yana, benim

Bu noktada kardeşlerin hepsi yürüyen kabuklar. Beni incelerken gözleri kederle kayıyor.

"Tyler, biliyorum ben-"

"Eğer kardeşimi geri alamazsam, sanırım bu da bir şeydir ve belki bir gün bununla barışırim." Bunun gerçek olabileceği gerçeğiyle boğuşarak aktarıyorum. "Ama bu bugün olmayacak. Bu yüzden, onu oraya koyan adamı geri alana kadar bu mürekkep için başka bir görev yapmayacağım. Uyan artık, T." Kapıya doğru yürüdüm.

Uzun sapı kavrarken bana baktığını görmek için arkama bakıyorum. Eğer bir şey varsa, onun ilgisini kazanmıştım. "Ben onun her bir nefes için mücadele edişini izlerken sen vücudundaki nefesleri hafife alıyorsun. O nefesleri istedi çünkü bu benimle bir gün daha geçireceği anlamına geliyordu. Ailenin geri kalanıyla aynı hizaya gelmek istiyorsan, durma devam et, ama artık kendi nefeslerin için savaşmazsan, buna şahit olmak için orada olmayacağım. Onlar daha iyisini hak ediyor. Ben daha iyisini hak ediyorum. Bu yüzden, eğer beni zerre kadar umursuyorsan," ona son kez yalvarıyorum, "uyan artık!"

Şaşırtıcı bir şekilde, Tobias ertesi gün hastaneye dönmem için bana mesaj attı. Ne yazık ki, Dom'un dizüstü bilgisayarı ve hedef listesiyle onu motive etme planım, Tobias listeyi çözemeyince beni kıcımdan ısırdı.

Sekiz yıl sonra, ateşini yeniden canlandıracağını ve ona yeni bir amaç duygusu vereceğini umarak teslim ettiğim gün olduğundan daha yakın değiliz.

O amacı bulmuştur ve görevinin geri kalanını tamamlamaya her zamankinden daha kararlıdır. Ama Tobias'ı tanıyan biri olarak, Dom'a yıllar önce verdiği sözü yerine getirmeden rahat edemeyecektir.

Adil olmak gerekirse, bunların çoğunu zaten gördük. Eğer izliyorsa, Dom'un hayal kırıklığına uğrayacağından şüpheliyim. Tobias'ın yenilenen görev anlayışı onu başlamak için endişelendiriyor. Birincisi, ABD Hükümeti ile içinde bulunduğumuz durum yüzünden. İki, bir noktada Cecelia ile yeni tasarladığı geleceğine sahip çıkabilmek için.

Bencilce erken bitirme arayışı için onu hiç suçlayamam. Hayatımın aşkıyla geçirdiğim saniyelerin tadını çıkarmak için ben de aynı bencil ihtiyacı duyuyordum.

Eğer şansım olsaydı, sonucunu bilsem bile her şeyi tekrar yapardım. Yine de, bunu bilerek gittim.

Yıllar süren özverili yoksunluktan sonra Tobias, zamanın ne kadar değerli bir para birimi olduğunu biliyor ve ikimizden birinin onu asmadan önce bunun sonunu görmemiz gerektiğine hiçbir şekilde katılmıyorum.

Fedakârlıklarımız çok fazla, çok büyük - hüküm sürme zamanımız geldi.

Bu sefer, bir kraliçe eklenmiş.

Kanatları ve yükseltilmiş statüsü haklı olarak kazanıldı.

Dom'un Antoine'ı devirme planı Miami'yle olan savaşımız, örgütümüzün yeniden yapılandırılması, seçimler ve yarım kalan işlerin yok edilmesi gibi işlerin yanında ikinci planda kalsa da Julien bunu asla unutmadı. Akla hayale gelmeyecek bir işle görevlendirilen Julien, Antoine'ın saflarında gizlenen kuşları güçlendirerek dikkatli ve ustaca işe alımlar yaptı. Dom'un planı tam da Cecelia'nın devreye girip Antoine'ı alaşağı edecek olaylar zincirini başlatacağı sırada ortaya çıktı.

O zamandan beri birlikte çalıştığımız kısa süre içinde Julien kısa sürede en güvenilir varlıklarımızdan biri haline geldi ve yetenekleriyle hepimizi şaşırttı. Dom'un yeri doldurulamaz olsa da Julien ağırlığınca altın değerinde olduğunu kanıtladı.

Cecelia'nın onu alaşağı etmesinden bu yana geçen aylar boyunca Antoine'ın kusurlu ordusundan geriye kalanları sakat bıraktık. Bir sonraki aşama için yolu temizliyorduk. Antoine'ın yönetimi altındaki bazı şerefsizler, kanatlara sahip olmak için hiçbir şekilde yollarını değiştirmek istemeyecek kadar acımasızdı ve bu yüzden birkaçını öldürmek zorunda

kaldık. Neyse ki Julien sayesinde

en zor vakaların izini sürebiliyor.

Ancak Antoine'ın haydutlarının çoğunu dosyamızdan silmek zorunda kaldığımız için yeni düşmanlar edindik ve onlar da varlıklarını hissettiriyorlar.

Birçoğu misilleme yapma konusunda cüretkâr davrandı. Önlem olarak son bir haftadır her gün konutların yerini değiştirdik. Bu gece bir butik otelin tamamını kiraladık ve her katta nöbet tutan silahlı Fransız kuzgunlarımız var. Ayrıca çeyrek mil içindeki her blokta Gizli Servisimiz var - patronumdan ve şu anki Başkanımızdan ek yardım aldık.

Sessizce ya da özellikle hareketimizin büyüklüğünde son zamanlarda yaşanan ciddi artışla birlikte hiç bir şekilde gitme planımız yok.

Üzerime bir tişört geçirdikten sonra silahımı kotumun arkasına sokuyorum ve odamdan çıkıyorum, kapıyı çalmadan önce sütlerinin kapısının hemen dışında nöbet tutan iki kuşa başımla selam veriyorum.

Saniyeler sonra, Tobias pijamasının altından başka bir şey giymeden cevap veriyor, başka bir temizlik gününden dolayı duruşu endişeli.

"Cecelia uyuyor" fısıltısıyla kapıyı içeri süzülmemeye yetecek kadar açtı.

Başımı sallayarak Beau'yu selamlamak için eğiliyorum ve kulaklarının arkasını kaşımadan önce elimi koklamasına izin veriyorum. Her ne kadar sevimli olsa da, onaylanmadığında ya da hak ettiğini düşündüğü sevgiyi alamadığında yaygara koparan, huysuz ve muhtaç bir ufaklık. Aynı zamanda Tobias'ın ikinci gözbebeği.

Geniş süiti tararken, bir düzine kişilik masif meşe yemek masasının ucundaki açık dizüstü bilgisayarı görüyorum ve ona doğru ilerliyorum. Tobias masanın arkasına oturuyor ve iki şifreden ilkinin giriyor. Yarattığı ilk şifre, teslim ettiğim gün notun içindeydi.

HER ZAMAN KARDEŞLER

İkincisini bir türlü atlatamadık.

"Neden bu kadar zorlaştırdığını anlamıyorum," diye inliyor Tobias.

"Neden yapmasın ki?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Anlıyorum, ama bilmem gereken bir şey var," diye kaşlarını çatarak ekrana bakıyor. "Bana ne dediğini söyle."

"Bunun üzerinden geçtik dostum. Doğru ellere teslim etmemizi söyledi. Bu lanet şeyi sadece senin parmak izlerin çalıştırabilir." Tam aklıma bir şey gelirken Cecelia arkamızdan seslendi.

"Bu Dom'un," diye fısıldıyor kısık sesle ve ikimiz de başımızı çevirdiğimizde onun birkaç metre ötede durduğunu, yere kadar uzanan uzun ipek bornozunu sıktığını ve dizüstü bilgisayara bir hayalet gibi baktığını görüyoruz. "Bu Dom'un bilgisayarı."

"Sizi uyandırdık mı, Trésor?" Tobias soruyor, gözleri her zamanki gibi onun üzerinde geziniyor - onun için *tam olarak* ne anlama geldiğini ifade eden bir şekilde - *hayat*.

"Uyuyamadım," diye cevap veriyor, sonra da ilgi arayan fahişe köpeğini kaşımak için eğiliyor. "Bugün ... uzundu."

Az bile söylemişsin.

Bugün korkunç bir gündü. Cecelia'nın ceset sayısı, Tobias'la Atlanta'dan ayrıldıklarından bu yana geçen aylar içinde önemli ölçüde arttı, kanatları her geçen gün yayılıyor ve güçleniyordu. On sekiz yaşında tanıştığım kızın masumiyeti çoktan gitmiş ve yerini ateşle dövülmüş, vahşi bir savaşçı almıştı.

"Bunu gördün mü?" Dizüstü bilgisayara doğru başımı sallayarak soruyorum. Başını sallıyor, gözleri üçümüzün önündeki masada duran Dom parçasının üzerinde geziniyor.

"İçinde ne var?" O soruyor.

"Bilmiyoruz, Trésor," diye iç geçiriyor Tobias. "Biz de bunu anlamaya çalışıyorduk. Çok uzun zamandır."

"İçeri giremiyor musun?" Ekrandaki görüntüye bakarak soruyor - elinde dalgalanan bir Amerikan bayrağı tutan Noel Baba.

Tobias onun kalçasını kavırıyor ve oturduğu yerden ona bakıyor. "Tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun, sana Dom'la onun aşırılıkları konusunda çok fazla sorun yaşadığımızı söylemiştim?"

Tobias bakışları geçmişte bir yerlerde, ekrana dönerken Cecelia başını sallar. "Yozlaşmışların çoğuna karşı suçlayıcı kanıtlar içeren dosyalar oluşturmanın ortasındaydı. Bir şekilde, kimsenin yapamaması gereken şeylere ulaşmış. Listesini oluşturmasına yardımcı olması için ona bu dizüstü bilgisayarı gönderdim."

Hafızasını yoklarken cesaretlendirmek için omzunu avuçluyor. "Abijah'ı arıyordum, yani sen Triple Falls'a geldikten çok sonra değildi."

Tekrar başını sallıyor, yüz hatlarını hüzün kaplıyor, gözlerinde onun için duyduğu endişe var. Bunu fark ettiği anda görüyorum ve gözleri bağlılıkla yumuşuyor.

Dikkati tekrar ekrana yöneliyor. "Yani Noel Baba bir liste demek, değil mi?" "Doğru," diye başını sallıyor Tobias.

Bayrağın içindeki küçük kare kutuyu okuyor. "Ve ipucu N- düşman mı?"

"Evet, bu konuda aklımıza gelebilecek her şeyi şiddetlendirdik. Olasılıkların bir listesini hesaplamaları için uzmanları bile çağırdık, ancak cevabı yazacak olanlar *benim parmaklarım* olmak zorunda. Bunun başka bir yolu yok ve benim de buna ayıracak vaktim yok-"

"Tobias," diye araya girdi, "N doğal anlamına geliyor." "Evet, Trésor, bunu düşündük, ama-"

"İşte bu," diye bastırıyor. "Doğal Düşman."

"Aman Tanrım," diyorum ikisinin arasına bakarken, sezgilerim giderek güçleniyor.

İkisi de bana dönüyor, Dom'un öldüğü gece odasını tararken, sırtı bana dönük, kepenkleri kapalı görüntüsü karşısında telaşlanıyorlar. *Bakmıyordu, düşünüyordu.*

Önce Tobias konuşuyor, gözlerinde umut parlıyor. "Ne?"

"Ben lanet olası bir aptalım." Cecelia'ya döndüm. "Dom'un bilgisayarına hiç yazı yazdın mı?"

Başını sallıyor.

"Neyi hatırlıyorsun?" Soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, sadece onun kodlarından, harflerinden ve sayılarından oluşan bir demetti."

"Hayır, değildi," diyorum.

"Tyler," diye çıkışıyor Tobias sabırsızlıkla.

Cecelia'nın parmağını tutarak yeni karartılmış klavyeye bastırıyorum ve klavye Noel gibi aydınlanıyor. Ben nefes verirken Tobias'ın gözleri şok içinde açılıyor. "Senin parmak izlerini şifreliyordu ve bu klavyeye programladı."

"*Ne zaman?*" Tobias sorar.

"Her şey zamanlamayla ilgili, değil mi?" Başımı sallayarak iç geçiriyorum. Tobias başını sallıyor, onları tam olarak ne zaman şifrelediğini biliyor. "Neyi kaçırıyorum?" Cecelia soruyor.

"Öldüğü gece," diye cevaplıyor Tobias benim yerime. "Tyler'a, eğer ona bir şey olursa, dizüstü bilgisayarı doğru ellere teslim etmesini söyledi."

"Doğru eller," diye fısıldadım, "*İki çift lanet olası el* gibi."

İlk şifre Tobias'ta, diğeri ise *Cecelia*'daydı ve Tobias şifreyi çözse bile, şifreyi girecek kişi *Cecelia* olmalıydı.

"Cevabı biliyor musunuz, Trésor?"

"İstiyorum," diye cevap veriyor ikimiz de gerilirken. Adamın sandalyesinin arkasına geçip avuçlarını sırtında kuzguni dövmesinin genişliği boyunca gezdiriyor. "O ve ben bir gün bu konuşmayı yaptık. Eminim hükümetle ilgili binlerce terimi tahmin etmişsinizdir, değil mi?"

"Doğru," diye başını sallıyor Tobias.

"Bir *erkeğin* doğal düşmanını düşünüyorsun." Kulağına fısıldamak için eğilir. "Bir *Kuzgun'un* doğal düşmanı nedir?"

Parmaklarını tuşların üzerinde gezdiren Cecelia her harfi yazıyor.

BALD EAGLE

Bir sonraki nefeste ekran canlanıyor. Dosyaların bir listesi sıralanıyor ve özellikle bir isim, Tobias inanamayarak Cecelia'ya bakarken tüm dikkatimi çekiyor. Tobias olanları anlamlandırmaya çalışırken saniyeler süren şaşkın bir sessizlik oluşuyor. "Sizdiniz, Trésor. O biliyordu-"

Cecelia'nın gözleri doluyor ve ben de ona bakıyorum.

"Birlikte olmak zorundaydık," diye mırıldanıyor Tobias. "İçeri girmenin tek yolu buydu."

Mükemmel bir anlayışla başını sallıyor, keder dolu bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

Yıllar önce Cecelia'nın Triple Falls'a geldiği gün Dom'la yaptığım konuşmayı hatırladığımda ve Dom neyle karşı karşıya olduğunu açıklamaya çalıştığında sevincim hızla endişeye dönüşüyor.

"O kadar kötü mü?" Ben soruyorum.

"Daha da kötüsü, bunlar savaş eylemleri değil."

Tobias ve Cecelia şaşkınlıkla birbirlerine bakmaya devam ederken kendimi göreceğimiz şeye zihinsel olarak hazırlıyorum.

"Lütfen, dostum, lütfen," diye yalvarıyorum. "Bunun ağır olduğunu biliyorum ama bilmek zorundayım. Bunca zamandan sonra, bilmek zorundayım."

Tobias ekrana bakıyor, kendi korkusu ortaya çıkıyor. "Trésor-"

"Nefesini boşa harcama," diye kararlı bir şekilde başını sallıyor, gözleri yeterince şey anlatıyor ve o da başını sallıyor. Antoine'ı alaşağı ettiğinden beri ona karşı tamamen şeffaftı.

Ama ben bile itirazımı dile getirmek zorundayım - en azından onu uyarmak için. "Cecelia, bu farklı. Bu asla görmeden duramayacağın bir şey."

"Bugün üç adam vurdum. Bana vaaz verme Jennings," diye tersledi ve ikimize de sert bir bakış attı. Tobias ve ben gerçekten endişelenmemiş olsaydık bu komik olurdu. Kardeşimize işkence eden ve ölümüne kadar cebinden para çıkmadan hareket etmesine neden olan şey buydu.

"Tamam, Trésor, ama lütfen-"

Tobias dizüstü bilgisayarına geri dönmeden önce ikimize de güvence veriyor, "Eğer çok fazla gelirse, söz veriyorum çekip gideceğim," diyor.

Kendimi hazırlıyorum, geldiğini hissediyorum. Tobias ilk dosyaya tıkladığında ve bir video açıldığında, keşfetmek üzere olduğumuz şeyin üçümüzü de geri dönülmez bir şekilde değiştireceğini biliyorum.

Sadece birkaç dakika sonra, Tobias'ı yere yapıştırmıştım, dizimi sırtına bastırırken tüm gücümü kullanıyordum, o ise altımda azap ve öfke karışımı bir şekilde kükrüyordu. Acı dolu çığlıklar onu terk ederken Cecelia hızla yere uzanıyor, yüzüstü yatıyor ve onu içine çeken karanlıktan çıkarmak için yavaşça adını tekrar tekrar söylüyor. O fiziksel ve zihinsel olarak çırpınırken ben de elimden geleni yapıyorum.

"Her birini yakalayacağız, T," diye bağıryorum o bana karşı mücadele ederken. "Sana yemin ederim dostum, hepsini yakalayacağız. Her birini."

"Ben buradayım, Tobias. Bana bak. Lütfen aşkım, bana bak," diye yalvarıyor Cecelia, gözyaşlarına boğulmuş yüzü onunkinden bir santim ötede, yaşadığımız dehşet

gözlerinde yansıyan tanıklık. Kadın ona bakıyor, çenesini avuçlarken sesi yatıştırıcı.

"Trésor," diye soluyor tam altımda gevşerken.

"Tyler, bırak onu," diye fısıldıyor Cecelia, gözlerini ondan ayırmadan.

İçinde bulunduğum saniyenin ötesini düşünemedim, Cecelia kralını sadece onun yapabileceği şekilde ileriye doğru ikna ederken onları sonsuz dakikalar boyunca izliyorum.

Diğer her şey gibi *Dom da biliyordu*.

Dom'un bu planı hazırlama şekliyle, Tobias'ı *onsuz* yaşayamayacağı bir gelecekle karşı karşıya bırakmanın başka bir yolu yoktu. Tobias'ın onun gücü olmadan gerçekleştirmesi imkânsız olan bir plan. Zihnindeki karanlık yerlerden onu geri getirecek Cecelia olmadan yaklaşmasına izin vermeyi reddettiği bir girişim.

Çünkü Dom için yaptığı şey buydu.

Cecelia her zaman bir erteleme, güvenli bir sığınak oldu ve çoğumuzun sahip olmadığı dirence sahipti.

Bu, hiçbirimizin onun içinde tam olarak belirleyemediği şeydi çünkü sonunda onu test eden ve içinden çıkaran bizlerdik.

Dom bir noktada bunu anladı ve hak etmeden önce ona pozisyon verdi.

Tobias'ı harekete geçiren videonun başlangıcına bakarken, her korkunç saniyeyi hatırlayınca *m i d e m* bulanıyor ama bunu bastırmayı başarıyorum.

Öngörülebilir gelecek için gündemimiz belirlendi.

Dom'un bunu tek başına omuzladığı fikrine katlanmak çok zor. Hepimiz onu davranışlarından dolayı kınarken, o her gün kendi derisinin içinde mücadele ediyordu. Dışarıda bu hasta herifler gibi canavarlar olduğunu, bunları kendi eğlenceleri için yaptıklarını ve daha da kötüsü yanlarına kâr kaldığını bilmek.

Ancak her şeyde olduğu gibi, bilmek ya da şüphelenmek bir şeydir, ancak Dom inanmak için görmenin değerini her zaman bilmiştir. Davranış biçimine rağmen toplamış olması gereken güç ve disiplin beni derinden sarstı.

İnsanlık dışı güç.

Birkaç saat sonra tekerleklerimiz Amerikan topraklarına indiğinde ve güvenli bir şekilde arabaya bindiğimizde, her ikisi de seçilmiş olan kardeşlerime hayret ediyorum.

Hiçbir şeyi olmayan yetimlerden şu anki adamlara dönüştüler. Böylesine mucizevi bir olaya tanıklık ettiğim için gurur duyuyorum.

dönüşüm - şu anda Tobias'ın yanında olan kadının devrimi de dahil olmak üzere. O zamanki başlangıçla şimdiki başlangıç arasındaki fark akıllara durgunluk veriyor. Birazdan olacakları bekleyerek ikisini de incelerken, Tobias Cecelia ile göz göze geliyor ve başını bana doğru çeviriyor. Ondan saatlerce ayrı kaldıktan sonra geri döndü ve gözlerinde açıkça yazılı olan şeyi anlamanın tek bir yolu var. Yıllar önce kardeşlerinde de olan aynı bakış: İntikam.

Tyler

Ofisimin koşu bandına vuran ayaklarımın gerginliğini duyarak kanalı tıklıyorum ve Fleet Media haber kanallarına göz atıyorum.

Tıklayın

" . . on iki insan ticareti kovanı lideri geçen ay evlerinde öldürölmüş olarak bulundu, otuz kişi daha tutuklandı. Yetkililer son iki hafta içinde altı binden fazla çocuğun kurtarıldığını bildirdi-"

Tıklayın

"A-listesi bugün siber saldırı altında ve bu hiç hoş değil, millet. Bazı stüdyo patronları, pop şarkıcıları, yapımcılar, ünlü oyuncular ve hatta spor devlerinin insan kanı tüketimini içeren rahatsız edici bir ritüele katıldıklarına dair yeni kanıtlar internette dolaşıyor. Videoları inceleyen uzmanlar, bu ritüele katılanların, kurbanların en çok korktuğı anda yapılan bu fedakârlığın, gücü emmenin bir yolu olduğuna inandıklarını belirtiyor. Uyarı, birazdan izleyeceğiniz kısa klip hassas ve genç izleyiciler için hiç de tavsiye edilmez-"

Tıklayın

"Bu az önce geldi. Bugün iki askeri yetkili evlerinde silahla vurulmuş olarak bulundu. Olay yerindeki müfettişler, iki subay arasındaki suçlayıcı yazışmalar da dahil olmak üzere, yetkililerin evlerinin her ekranında video görüntülerinin döndüğünü bildirdi. Bu iki kişi yaklaşık on yıl önce, askeri sınıf silahların yeniden yönlendirilmiş bir sevkiyatının bulunması nedeniyle haklarında suçlamalar yöneltildiğinde soruşturma altındaydı. Bu silahlardan biri, 4 Temmuz günü Kuzey Carolina'da bir konferans salonunun dışında vurularak öldürölen yirmi yaşındaki Joshua Brown'ın elinde bulundu. Joshua'nın cesedinin yanında askeri sınıf silahlar ve mühimmatla dolu bir spor çantası ve o günün ilerleyen saatlerinde gerçekleştireceğı kitlesel bir saldırıya ilişkin planlarının basılı online yazışmaları bulundu. İkinci şüpheli tetikçi hiçbir zaman bulunamamış olsa da, Kuzey Carolina'da işlenen bir suç sırasında aynı silahlara ait kovanlar bulunmuş ve bu da her iki askeri yetkilinin de tutuklanmasına yol açmıştır. Her iki yetkili de suçlandı ancak

yetersiz delil nedeniyle suçsuz bulunmuştur. Ancak müfettişlerin yeni bulguları ışığında-"

Tıklayın

"Son iki aydır, yetkililerin, devlet kurumlarının ve medyanın ABD tarihindeki en sistematik intikam komplosu olarak nitelendirdiği olayla ilgili çok sayıda haber yayınlanıyor. Her birinin ortak bağları, yetkililerin kafasını karıştıran önemli ve tartışılmaz kanıtlar. Birçok rapor bu hareketi 'Dumanı Tüten Silah' olarak nitelendirdi.

"FBI, CIA, DEA ve diğer devlet kurumları, gün ışığına çıkarılan alçakça eylemler ve suçlar karşısında şaşkına dönmüş durumda ancak bu olağanüstü kanunsuz adalet dizisiyle bağlantılı tek bir şüphelinin bile kimliğini tespit edemediler. Yargıç, jüri ve infazcının yanı sıra soruşturmacı olarak da hareket etmeyi kendilerine görev edinen şüpheliler hala serbest. Bu ibret verici olaylar o zamandan beri ülke çapında zincirleme bir reaksiyon başlattı ve birçok kişi bu kanunsuzlara yardım etmek için ortaya çıktı-"

Televizyonu kapattıktan sonra koşu bandını soğuması için yavaşlatıyorum ve onun sözleri içimde yankılanırken sessizce tam bir dakika yürüyorum.

"En azından birinizin benim mücadelemi anlayacağını düşünürdünüz."

Dom'un ölmeden bir yıl önce başlattığı domino etkisini özümstedikçe göğsüm çatlıyor.

Fransa'dan ayrıldığımızdan bu yana kaydettiğimiz ilerlemeden memnun olsam da, sanki üzerimden bir gram bile ağırlık kalkmamış gibi hissediyorum. Bunun nedeni hiç de şaşırtıcı değil. Dom'un bize bıraktığı her ayrıntıyı ve çöpleri ortaya çıkarmak ve imha etmek için yaptığı metodik planları ezberledim. En rahatsız edici olan da bu planlamanın miktarı. Her şeyi ortaya koyduğu özenli detaylar. Kafasında bununla geçirdiği zaman. Tek başına. Tamamen yalnız.

Göğsümdeki yanmayı hissederek ve bir daha asla huzuru tadamayacağım gerçeğiyle barışarak duşa doğru ilerliyorum.

Dakikalar sonra, Başkan'ın sağ kolu için ustalıkla dikilmiş bir düzineden fazla takım elbiseyi incelerken belime bir havlu sarıyorum. Bugün ben o değilim ve görev listem tamamlanana kadar da olmayacağım. Benimki diğerlerinininkinden çok daha uzun - inat olsun diye değil, Dom bir noktada hangi pozisyonda olacağını bildiği için.

Yorgunluk gizlice içeri girmeye çalışıyor, ancak Monroe'nun ilk döneminin üzerinden iki yıldan biraz fazla bir süre geçtikten sonra Dom'un bir sonraki hediyesinin bize yardımcı olacağı gerçeğine hayret ediyorum

Washington'da Monroe'ya bir sonraki seçimi kazandıracak kadar yok etmek. Preston'ın mürekkebi ne kadar görünmez olsa da, o baştan aşağı bir kuzgun.

Günün yerleşmesine izin vererek, kardeşimi kim olduğu ve ne sakladığı için hatırlıyorum.

Onun sırları her zaman bizim geçidimiz olmak amacıyla saklandı.

Bizi sadece bilmenin yükünden korumadı. Hepimiz için zamanını bekliyordu, böylece parça parça ilerlemek ve bunu en etkili şekilde yapmak için ihtiyacımız olan her şeye sahip oluyorduk.

Yıllar önce o merdivenlerde ölümünün yaklaştığını hissettiğine ve aramızdan ayrılmadan bir yıl önce hazırlıklara başladığına artık eminim.

Bilse de bilmese de yeterince biliyordu ve başlangıcımızın haritasını çıkardı.

Dolabımdan bir takım elbise çıkarıp yatak odama girerken cep telefonum çalıyor. "Jennings."

"Bay Jennings, arabanız geldi."

"Teşekkür ederim, hemen geliyorum."

On dakika sonra otelden çıkarken geçici şoförümle karşılaşıyorum; dudakları kıpırdıyor, gözleri neşeye dans ediyor.

Clint kapıyı açık tutuyor, şoför üniformasıyla beni gülerek karşılıyor. "Günaydın, Bay Jennings."

"Saçmalamayı kes," diye kestim, dudaklarım onu gördüğümde kalktı, onu bilinmeyen bir geleceğe sürüklediğim geceye kıyasla bütün ve sağlıklı görünüyordu.

"Bugün büyük gün, ha?" Clint soruyor. "Evet, o yüzden onu bekletmeyelim."

"Evet, efendim," diyor, kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna otururken sırtarak. Yirmi dakika sonra havaalanına yanaşıp beklemeye başladık.

"Haberleri duydum," diyor Clint, gözlerim terminalde ondan bir iz olup olmadığını çılınca araştırırken.

"Öyle mi?" Dikiz aynasında gülümsememizi paylaşıırken "Evet" diyorum.

"Başardığınız şey inanılmaz, dostum," diyor sesinde hayranlıktan başka bir şey yok.

"Başka birinin tasarımıyla," diyorum, Dom'un sözleri beni tekrar çarparken gömlek ceketimin altındaki kolumu düzeltiyorum.

*"Birinin bir şey yapmasını beklediğimizde, hiç kimse o r t a y a
ç ı k m ı y o r ."*

Sözleri bana ulaştığında, Zach terminalin dışında belirdi, üzerinde sivil kıyafetleri vardı, saçları onu mezuniyetten aldığım zamankinden sadece bir santim daha kalındı

Basit. Arabadan indiğimde yüzünde kilometrelerce genişlikte bir gülümseme beliriyor ve ona doğru yöneliyorum. Kucaklaşırken ikimiz de adımlarımızı bozmuyoruz. Normalden biraz daha sıkı sarıldığımızda kalbim alev alıyor ve fısıltısı kulağıma çarpıyor. "Hey, baba."

Göğsüm kükreyerek geniş omuzlarını sıkıyor ve hafifçe geri çekiliyorum, gözlerim üzerinde geziniyor. "İyi görünüyorsun."

Clint onu çantasından kurtarıp cipin arkasına atarken, "Kendini iyi hisset," diyor.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Hazırdım," diye hatırlatıyor bana. Ne zaman mürekkep yaptıracağı konusunda birkaç kez tartışmıştık ama o günün geleceği konusunda hep hemfikiridik. Bu olayı anmak için her şeyin başladığı yerden daha iyi bir yer olabilir mi?

Üç saat sonra, üçümüz mezarın başında durmuş, demir kapının hemen ardında sıralanmış mezar taşlarını tarıyorduk; biri ilk ve tek aşkıma, diğeri ise seçilmiş kardeşime aitti. İkisi o kadar çok yönden birbirlerine benziyorlardı ki, bu tekinsizdi. Benim hiç işaret etmediğim ama ikisinin de farkında olduğu yönler. Her ikisi de sezgiseldi ve kalpleri tarafından besleniyordu, ancak bu kalpler genellikle parlak zekaları ve bağımsızlık ihtiyaçları tarafından engelleniyordu. Öyle olmadıkları sürece nüfuz edilemezlerdi ve bir kez içeri girdiğinizde bunu hissetmeniz sağlanırdı. Bu iki kalbin de sevgisini deneyimledim ve bu inanılmazdı.

Hepimiz birkaç dakika boyunca üzerinde PRINCE DECHU yazan mezar taşına bakıyoruz. Üç kuşak kuş, her birimizin hayatını geri dönülmez bir şekilde değiştiren adama saygılarını sunuyor. Bize bir amaç veren ve ölümünden sonra da hayatta kalmaya devam eden en değerli şeyin, yani *mirasının bir parçası olmamızı* sağlayan kişiye.

Ağrının beni ele geçirmesine izin vererek Clint'in öne çıkışını izliyorum. Dom'un mezarına doğru eğilmeden önce cebinden son yıllık ayıklık çipini çıkarıyor, sözleri Zach ve bana doğru kayıyor.

"Bunu senin almanı istedim." Çipi mezar taşının önündeki toprağa itiyor. "Sen benim hayatımı kurtardın kardeşim. Birden fazla şekilde. Teşekkür ederim."

Yavaşça ayağa kalkıyor ve Zach ile bana dönmeden önce kısa bir süre oyalanıyor, Zach öne çıkarken omzumu avuçluyor. Taze mürekkebinin etrafına plastik sarılmış halde diz çöküyor, artık topluca alıp koruduğumuz o çetrefilli çocuğa benzemiyor ve yıpranan mezar taşının üzerindeki döküntülerin bir kısmını fırçalıyor.

"Ben," sesi hafifçe titriyor ve içindeki her sarsıntıyı anlıyorum. İkimiz için de uzun ve zorlu bir yol oldu. Zach hayal edilebilecek en kötü zamanda hayatımın kalıcı bir parçası oldu. Savaşın eşiğinde ve Delphine kanserle olan savaşını kaybederken. Babası onu arama zahmetine katlanmamıştı ve evlat edinme işlemini imzalaması için o herifi sıkıştırıp ikna etmem gerekti. Evrakları tamamlarken kendi ellerim biraz titrese de, bunun vereceğim en iyi karar olduğunu biliyordum. On beş yaşında yasal olarak benim oğlum oldu; artık bir erkek, dördüncü nesil bir denizci ve bir kuzgun. İşlerin nasıl yürüdüğüne hiç bu kadar hayran olmamıştım.

"Haklıydın," diyor Zach Dom'a. "Ben ona hiç benzemiyorum," diyor kısık sesle. "Babam sana çok benzediğimi söylüyor ve buna söyleyebileceğim tek şey ... umarım öyledir." Bir elini taşın tepesinde gezdiriyor. "Bana bir aile verdin ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az Dom. Geri döneceğiz."

Zach ayağa kalkıyor ve gözlerinde saygılı bir parıltıyla bana bakıyor. Bakışlarına karşılık veriyorum, yanık beni sustururken benimkinde parlayan gururu görmesini umuyorum.

Zach yüz ifademi okudu ve Clint'e doğru eliyle işaret etti. "Ona bir dakika verelim."

Zach ve Clint başlarıyla onaylıyor ve kapıdan geçip tepeden aşağı iniyorlar. Acele etmeden, anıların içime dolmasına izin veriyorum, onları kaybettiğim günlerin kazanmış tarihine bakarken duygularım çalkalanıyor. Sanki dünmüş gibi geliyor, sonra tekrar, bir ömür önce.

Aşınan taşına bakarken sözleri bana geri tepiyor.

"Birinin bir şey yapmasını beklediğimizde, hiç kimse ortaya çıkmıyor."

"Sana her zaman inandım," diye fısıldıyorum vücudumdaki tüm tüyler diken diken olurken. "Sen bir şeyler yapan biriydin, hâlâ öylesin," diye boğazımdaki yanmayı bastırmaya çalışıyorum. "Umarım bunu görüyorsundur kardeşim."

Dom

"Beni burada bırakmaya cüret etme. Seninle o randevuyu istiyorum," diyor Cecelia gözyaşları içinde ve geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek çarpışıp birbirine karışırken beni ona geri çekiyor. Bir sonraki kalp atışı içinde, başka bir ışık parlamasıyla kör oldum ve geri çekildim.

Whoosh. Whoosh.

Birbirlerine sırtlarını dönmeyi reddeden iki kavgacı kardeş arasındaki öfke ve kızgınlık.

Bitmeyen bir savaş.

Aşk kayboldu ve bulundu.

"Tam arkandayım, Dom."

Hırpalanmış bir kalp, yeni bir aşkın parmağındaki yüzüğü itiyor. Bir varlık bana sürtünürken daha fazla keder.

"Görüyorum ki arka kapımızı bulmuşsun, yeğenim."

Bir hastane kapısı.

"Uyan artık, T."

Babasız bir oğul tarafından iyileştirilen inançsız bir adam.

Bir bebeğin ilk nefesi. *"Sana ilk çocuğumu vereceğimi söylemiştim ama onun yerine senin adını verdim."*

Bir bebeğin ilk ağlama sesi... bir başkası tarafından yankılanıyor ve bir başkası. Milyonlar yenilenen umutla toplanırken dalgalanan bayraklar.

"Hayaletleri uyandırıyoruz, Rye."

Arnavut kaldırımlı bir sokakta geri alınan kayıp bir aşk.

"Keşke beni de yanında götürseydin, ama sanırım bir bakıma hepimizi yanında götürdün."

Bir müzik patlaması, kırmızıya batırılmış bir fırça, uzaklardan gelen bir havlama. İyileşme.

"Je suis désolé. Je suis désolé. Je suis vraiment désolé."

"Ateşböcekleri."

Bir kraliçenin taç giyme töreni. Birleşme.

Daha fazla varlık bana sürtünüyor, yönetim görüşümüz aynı.

Bilardo toplarının tıkırtısı.

Sonsuz kahkaha.

Sınırsız sevgi.

Bulutlarla dolu bir gökyüzünü delen sağlam bir ışık huzmesi. Uzun zamandır beklenen bir hesaplaşma ve ardından bir uyanış. İntikam.

Vahiy.

"Sen bir şeyler yapan biriydin, hâlâ öyle sin. Umarım bunu görüyorsundur kardeşim."

Sonsuz şafak ve gün doğumu.

Bulutlar çalkantılı bir denizin üzerinde toplanırken köpüklü dalgalar kayalıklara doğru yuvarlanıyor.

"Başardık kardeşim."

Verilen hayat, alınan hayat ve aradaki her an. Hepsini *onlarla*, onlar *aracılığıyla*, *onlar olarak* yaşıyorum.

Whoosh.

"Eğer gidersen, gittiğin her yerde kardeş olacağız, değil mi anne?"

Whoosh.

Tobias alnını alnıma bastırıyor, ben kesik kesik nefeslerle ayrılık olmadığını, yanımda götüreceğim son bir sır olduğunu söylüyorum. "Frères pour toujours."

Whoosh.

Cecelia'nın fırtınası beni tamamen sarıyor, kardeşimin fısıltısı bana ulaşırken beni sadece onun götürebileceği mutlu bir duruma sürüklüyor, "Annem seni selamlıyor, babam seni koruyor. Seni seviyorum kardeşim."

Whoosh.

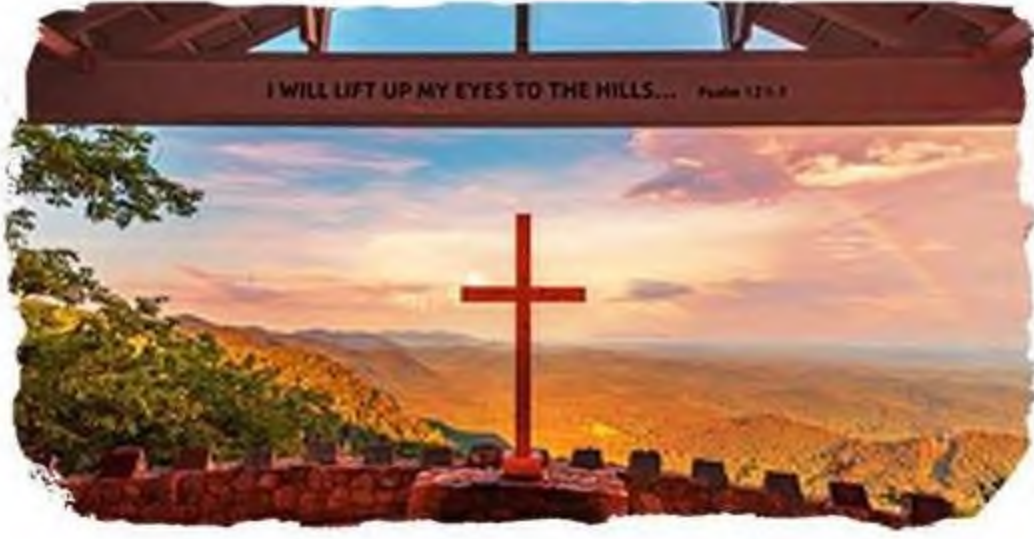
"Uyku vakti, Küçük Prens." Whoosh.

Whoosh.

Who-osh.

Whoo

Son Bir Yağmurlu Gün Spotify Çalma Listesi

Pretty Place Şapeli

SEVGİLİ OKUR,

Hey sen. . . bu son biraz *abartılı olmadı mı*? Bana uygun geldi, ancak bunun nedenini nereden kaynaklandığına dair küçük bir açıklamayla öncelememe izin verin.

Dom'un seksenli yıllarda bahsettiği, üç kez kalp krizi geçiren ve ölümden sonraki hayatı canlı bir şekilde hatırlayarak geri getirilen kadını biliyor musunuz?

O benim annemdi.

Ölümden sonraki yaşamla ilgili tarifinin her ayrıntısı, doğrudan yemin ettiği ve inançla ziyaret ettiğine inandığı kısa süreye ilişkin hafızasından geliyordu. O korkunç trafik kazasında aldığı ağır yaralar nedeniyle uzun bir süre tıbben ölü olarak kabul edildi. Ancak doktorlar ondan vazgeçmeyi reddetti çünkü üç genç kızı vardı - ikisi de onunla birlikte kazadaydı.

Ben de onlardan biriydim.

O güneşli günde otoyolun ortasında bilincimi kazandım ve bir doktor belirmeden önce bulutlu gökyüzünün yukarıda süzüldüğünü gördüm. İlk sorum, "Burası cennet mi?" oldu.

Tek hatırladığım gülümsemesiydi ama verdiği cevabı hiç hatırlamıyorum.

İronik bir şekilde, o sırada bu kısa yolculuğa çıkan kişi annemdi. Geri döndükten sonra yürümeyi, konuşmayı, okumayı ve yazmayı yeniden öğrendi. Bunu yapabildiğinde, ilk ifade ettiği şey geri getirilmekten hiç de mutlu olmadığı oldu.

Annem kanser onu geri almadan önce otuz yıl kadar daha yaşadı. Vefatına kadar onunla geçirdiğim her dakikada hiç korkmuş gibi görünmedi. Belki de beni korumaya çalışıyordu, ama dürüst olmak gerekirse, o kadar da özverili değildi, bu da beni dönüş yolculuğunu dört gözle beklediğine ikna etti.

O kazadan bu yana, ölümden sonra bir yaşamın var olduğuna ve bunun hayal edebileceğimizden çok daha iyi olduğuna dair inancını hep korudu. Benim gibi kaçınılmaz olandan korkan biri için bu beni biraz rahatlatıyor. Tarifinin oldukça yüce görüldüğünden bahsetmiyorum bile, gitmekten çekinmeyeceğim bir yer gibi.

Bununla birlikte, 'ya olursa' hoşgörümü bağışlayacağınızı umuyorum, çünkü bizi neyin beklediği konusunda gerçekten hiçbir fikrimiz yok, çünkü bu hiçbirimizin asla bilemeyeceği ve kendimiz keşfedene kadar sadece inançla inanabileceğimiz bir sır. Ancak böyle bir yer gerçekten varsa, hepinizi orada görmek ve bolca eksikliğini hissettiğimiz o hayal edilemez sevgi, şefkat, empati ve affediciliği hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Buna rağmen, uğruna savaşmaya değer çok fazla iyi şey kaldı ve *birileri* hala bunun bir kanıtı olarak her gün yaşayarak bolluk içinde. Bu insanlar için sonsuza dek minnettarım ve bu kitap benim onlara teşekkür etme şeklim. Eğer zaman ayırıp bu kitabın herhangi bir bölümünü okuduysanız, size kalbimin derinliklerinden en tepesine kadar teşekkür ederim.

Tüm sevgimle,

XO

Kate

THANK YOU

Zaman ayırdığınız ve ilginizi esirgemediğiniz için teşekkür ederim, inanılmaz okuyucu. Devam eden desteğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu ifade edemem. Bu bir hediye ve bunun için size mümkün olduğunca sık teşekkür etmeye devam edeceğim ve tek birinizi bile asla hafife almayacağım.

Daha sonra, o steysin vagonun arkasında benimle birlikte boyama yapan küçük kıza içtenlikle teşekkür etmek istiyorum. Kristan, bu yıl beni akla gelebilecek her şekilde kurtardın. Teşekkür etmek yetmez ama yine de söyleyeceğim, teşekkürler küçük kardeşim. Seni çok seviyorum.

O verandada benimle saatlerce oturup bu romanı bitirmek için gereken gücü ve cesareti toplamama yardımcı olan üç bilge kadına, Amanda, Kristan ve Alta'ya teşekkür ederim. Eğer sizin teşvikiniz ve hevesiniz olmasaydı, bu romanı başlatmak için klavyenin arkasında geçirdiğim o kritik yirmi dokuz gün gerçekleşmezdi. Sonu.

En iyi arkadaşlarım Donna, Ally, Irene ve Erica'ya kocaman bir teşekkür. Beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam ediyorsunuz. Her birinize kim olduğunuz ve arkadaşlığınız sayesinde kim olduğum için çok minnettarım. Tekerlekler düşene kadar sevgime ve bağlılığımıza sahipsiniz.

En iyi arkadaşım ve editörüm Donna'ya, bu kitapla birlikte zorlu bir süreçten geçerken bana yolculuğumuzu hatırlattığın için ne kadar teşekkür etsem azdır. "Bunu hep yapıyorsun" tam da devam etmek için ihtiyacım olan şeydi. Facetime'lara cevap verdiğin ve sabahlara kadar benimle top sektirdiğin için teşekkür ederim. Sen gerçek bir Trésor'sun.

Nadine, "Hadi konuşalım, evlat." dediğinde beni kandırdın. Sonsuz desteğiniz ve bana olan sarsılmaz inancınız için teşekkür ederim. Harika bir öğretmen, ortak ve her yönüyle baş belası olduğun için. Güçlenen arkadaşlığımız hayatımı daha iyi hale getirdi ve bana çok fazla neşe getirdi.

KLS BASIN EKİBİME, kim olduğunuzu biliyorsunuz ama seslenmenin zararı olmaz. Bex, Cassie, Donna, Marissa, Christy ve Beth, çok teşekkür ederim hanımlar.

Güçlü ve istikrarlı olduğunuz, sıkı çalışmanız ve bağlılığınız için çok teşekkür ederim. Her birinize çok minnettarım.

The Book Bar'dan Sara ve Kristi'ye teşekkür ederim, siz ikiniz mutlak dahisiniz ve sihir örüyorsunuz ve ortaklığınız ve arkadaşlığınız için çok minnettarım. İkinizi de çok seviyorum.

Book Shelf Production'dan Amy'ye vizyonumu hayata geçirdiği ve dostluğu için teşekkür ederim. Sana tapıyorum.

Amy Queau ve Stacey Blake'e kapak tasarımı (Q-Design) ve format (Champagne Format) için tekrar teşekkür ederiz.

Son olarak, son yirmi yıldır, ama özellikle de yazarlık yaptığım son on yıldır, kocam Nick'e teşekkür etmek istiyorum. Senin koşulsuz sevgin benim üzerinde durduğum temeldir ve sana kocam dediğim için çok zengin bir şekilde kutsanmış durumdayım. Seni seviyorum, Nick Stewart.

ABOUT THE AUTHOR

USA Today çoksatan yazarı ve Teksas doğumlu Kate Stewart, kocası Nick ile birlikte Kuzey Carolina'da yaşıyor. Blue Ridge Dağları'nda yaşayan Kate, dağınık, seksi, endişe dolu çağdaş romantizmin yanı sıra romantik komedi ve erotik gerilim de kaleme alıyor.

Kate'in *Drive* adlı kitabı The New York Daily News ve Huffington Post tarafından 2017'nin en iyi aşk romanları arasında gösterildi. *Drive* ayrıca Goodreads Choice ödülllerinde 2017'nin en iyi çağdaş aşk romanı dalında finalist oldu. *Flock*, *Exodus* ve *The Finish Line*'dan oluşan Ravenhood Üçlemesi, uluslararası bir çok satan ve okuyucuların favorisi haline geldi. *Yılbaşı kitabı The Plight Before Christmas*, Amazon'un Top 100 listesinde 6. sırada yer aldı. Kate'in eserleri *USA TODAY*, *BuzzFeed*, *The New York Daily News*, *Huffington Post*'ta yer aldı ve bir düzine dile çevrildi.

Kate 80'ler ve 90'larla ilgili her şeyin, özellikle de John Hughes filmlerinin ve rap'in aşığıdır. Fotoğrafçılıkla biraz uğraşıyor, ihtiyaç için basit dikişli bir atkı örebiliyor ve ara sıra viskide çok iyi.

Kate'in şu anda mevcut olan diğer kitapları

Romantik Gerilim

[Kuzgunluk Serisi](#)

[Sürüsü](#)

[Exodus](#)

[Bitiş Çizgisi](#)

Şehvet ve Yalanlar
Serisi Cinsel
Uyanışlar Aşırılık
Yırtıcı Hayvan ve Av
Şehvet ve Yalanlar Kutu Seti: Cinsel Uyanışlar, Aşırılık, Yırtıcı ve Av .

Çağdaş Romantik

Okuma Sırasına Göre

Oda 212
Asla Ben Olmadım (212 Numaralı Oda ve Gönülsüz Romantik Serisinin
Tamamlayıcısı) Gönülsüz Romantikler Serisi
Düşüş
Akıl Kalp
Gönülsüz Romantikler Kutu Seti: Düşüş, Kalp, Akıl Beyaz Yalancıyı
Sevmek

Acı Tatlı Senfoni Sürüşü .
Ters Acı Tatlı
Melodi .

Gerçek
Başka Birinin Okyanus
Kalp Kırıklığı Savaş
Yöntemi

Romantik Dram

Oyun Toplari
Serisi Küçük Büyük
Aşk Dışında Her
Şey
Seriye Süpürmek Novella
Balls in play Kutu Seti: Anything but Minor, Major Love, Sweeping the
Series, The Golden Sombrero

Underdogs Kutu Seti: Sağdaki Adam, Soldaki Adam, Ortadaki Adam

[E-posta](#) | [Facebook](#) | [Bülten](#) | [Web Sitesi](#) | [Instagram](#) | [Kitap Grubu](#) | [Spotify](#)

